Annemin Öldüğüne Sevindim

Jennette McCurdy

"İnanılmaz komik."
—
JERROD CARMICHAEL

"Önemli bir kültürel belge."
—
LENA DUNHAM

PEGASUS

Annemin Öldüğüne Sevindim

Duzenleme
Ny.ozlem

Pegasus Yayınları: 2611

Annemin Öldüğüne Sevindim
Jennette McCurdy
Özgün Adı: I'm Glad My Mom Died

Editör: Tüvana Zararsız
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2023
ISBN: 978-625-410-421-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2023
Copyright © Waffle Cone, Inc., 2022

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Simon & Schuster, Inc.'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

Jennette McCurdy

Annemin Öldüğüne Sevindim

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Marcus, Dustin ve Scottie için...

Prolog

Sanki koma sadece insanın hayatında heyecan verici bir şeyin olmamasından kaynaklanan bir şeymiş gibi, ne ilginçtir ki komadaki sevdiklerimize her zaman büyük haberler vermek için çabalarız.

Annem hastanede yoğun bakımdaydı. Doktor bize annemin kırk sekiz saat ömrünün kaldığını söylemişti. Büyükannem, büyükbabam ve babam, bekleme odasında bir yandan abur cubur otomatlarından bir şeyler alıp atıştırırlarken bir yandan da akrabaları arıyorlardı. Büyükannem fıstık ezmeli bisküvinin anksiyetesine iyi geldiğini söylüyordu.

Ben ve üç ağabeyim annemin komadaki ufak tefek bedeninin etrafında ayakta duruyorduk. Marcus (aklı başında olan), Dustin (akıllı olan) ve Scott (hassas olan). Annemin çapak tutmuş kapalı gözlerinin kenarlarını bir bezin ucuyla sildim ve sonra başladık.

"Anne." Aklı Başında Olan eğildi ve annemin kulağına fısıldadı. "Yakında tekrar Kaliforniya'ya taşınacağım."

Annem bir anda silkinerek uyanıverir mi diye hepimiz heyecanlandık. Ama hiçbir şey olmadı. Sonra Akıllı Olan öne çıktı.

"Anne. Şey, anne, Kate'le evleniyoruz."

Yine kulak kesildik. Yine hiçbir şey olmadı.

Hassas Olan bir adım öne çıktı.

"Anne..."

Hassas Olan'ın annemi uyandırsın diye ne söylediğini dinlemedim çünkü kendi uyandırma malzemem üstünde çalışıyordum.

Ve sıra bana geldi. Onunla baş başa kalabilmek için diğerlerinin yiyecek bir şeyler almaya gitmesini bekledim. Sürekli gıcırdayan sandalyeyi yatağının yanma çekip oturdum. Gülümsedim. Ağır silahları cepheye sürmek üzereydim. Düğünleri falan unutun, taşınmayı unutun. Benim sunacak çok daha önemli bir şeyim vardı. Annemin diğer her şeyden daha fazla önemsediğinden emin olduğum bir şey.

"Anne... O kadar zayıfladım ki. Sonunda kırk kiloya düştüm."

Yoğun bakımda, ölmek üzere olan annemin yanındaydım ve onu uyandıracağından emin olduğum şey, annem hastaneye yattığından beri korkumun ve üzüntümün birleşerek kusursuz bir anoreksiya motivasyonu kokteyline dönüşmesi ve nihayet, annemin benim için son dönemdeki hedef kilosuna ulaşmamdı. Kırk kilo. Bunun işe yarayacağından o kadar emindim ki sandalyede arkama yaslandım ve gururla bacak bacak üstüne attım. Annemin kendine gelmesini bekledim. Bekledim. Biraz daha bekledim.

Ama annem kendine gelmedi. Hiç gelmedi. Anlayamıyordum. Kilom annemi uyandırmaya yetmiyorsa hiçbir şey yetmezdi. Ve eğer hiçbir şey onu uyandıramıyorsa annem gerçekten ölecek demekti. Annem gerçekten ölürse ben ne yapardım? Hayattaki amacım her zaman annemi mutlu etmek, onun olmamı istediği insan olmaktı. İyi de annem olmayınca ben kim olacaktım?

Öncesi

1.

Haziran sonu olmasına rağmen önümdeki hediyenin paketi Noel temalıydı. Büyükbabam, annemin ona fiyatın o kadar da iyi olmadığını milyonlarca kez söylemesine rağmen Sam's Club'dan bir düzine rulo ambalaj kâğıdı aldığı için Noel'den elimizde bir sürü kalmıştı.

Paketi dikkatle açtım –yırtmadım– çünkü annem her hediyenin paketini son parçasına kadar saklamayı severdi ve eğer paketi dikkatle açmak yerine yırtarsam kâğıt onun istediği gibi hasarsız olmazdı. Dustin annemin istifçi olduğunu söylüyordu ama annem her şeyin anısını saklamayı sevdiğinde ısrar ediyordu. Bu yüzden paketi usulca açtım.

Gözlerim beni izleyenlerin üstünde dolaştı. Büyükannem kabarık permalı saçları, düğme burnu ve yoğun dikkatiyle oradaydı. Ne zaman birinin hediye açmasını izlese böyle dikkat kesilirdi. Hediyelerin nereden alındığı, fiyatı ve indirimden olup olmamalarıyla çok ilgilenirdi. Bunları illa *öğrenmeliydi.*

Büyükbabam da beni izliyor, bir yandan da fotoğraf çekiyordu. Fotoğrafımın çekilmesinden nefret ederdim ama büyükbabam fotoğraf çekmeye bayılırdı. Ve bir şeye bayılan bir büyükbabayı durdurmak imkânsızdır. Mesela annemin ona zaten teklemekte olan kalbine iyi gelmediği için her gece yatmadan önce tepeleme bir kâse vanilyalı dondurma yemekten vazgeçmesini söylemesi ve büyükbabamın o dondurmayı yemekten asla vazgeçmemesi gibi. Büyükbabam ne dondurmasından vazgeçerdi ne de fotoğraf çekmekten. Onu bu kadar çok sevmeseydim öfkeden küplere binerdim.

Babam da her zamanki yarı uykulu haliyle oradaydı. Annem onu sürekli dürtüyor ve tiroidinin normal çalıştığına gerçekten ikna olmadığını söylüyordu. Sonra babam sinirli bir şekilde tiroidinin iyi olduğunu söylüyor ve beş dakika sonra yine yarı uyur haline dönüyordu. Bu onların her zamanki dinamiğiydi. Ya bu ya da avaz avaz, ciyak ciyak bir kavga. Ben bunu tercih ederdim.

Marcus, Dustin ve Scottie de oradaydılar. Hepsini farklı nedenlerden severdim. Marcus çok sorumluluk sahibi, çok güvenilirdi. Sanırım neredeyse yetişkin olduğu için –on beş yaşındaydı– bu normal bir durumdu ama yine de etrafımdaki birçok yetişkinde görmediğim kadar sağlam bir duruşu vardı.

Çoğu zaman bana birazcık gıcık oluyormuş gibi görünse de Dustin'i de severdim. Resimde, tarihte ve coğrafyada iyi olmasına bayılırdım; üçü de benim berbat olduğum alanlardı. Ona iyi olduğu şeyler konusunda iltifat etmeye çalışırdım ama o bana yalaka olduğumu söylerdi. Bunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordum fakat söyleme şeklinden bir tür hakaret olduğunu anlayabiliyordum. Yine de iltifatlarım karşısında içten içe memnun olduğundan emindim.

Scottie'yi nostaljik olduğu için çok severdim. Bu kelimeyi annemin bize evde eğitim verdiği için her gün mutlaka okuduğu *Vocabulary Cartoons* (Çizimlerle Kelime Dağarcığı) kitabından öğrenmiştim ve şimdi unutmamak için günde en az bir kez kullanmaya çalışıyordum. Scottie'ye o kadar uygundu ki. "Geçmişe dönük bir duygusallık." Henüz dokuz yaşında olmasına ve pek bir geçmişinin olmamasına rağmen Scottie'de kesinlikle ondan vardı. Scottie Noel biterken, doğum günleri biterken, Cadılar Bayramı biterken ve bazen de sıradan bir gün biterken ağlardı. Çünkü o günlerin bittiğine üzülür, hatta tam olarak bitmemiş olsalar bile özlemini çekmeye başlardı. "Özlemini çekmek" yine *Vocabulary Cartoons* kitabından öğrendiğim bir ifadeydi.

Annem de beni izliyordu. Ah, annem. Ne kadar güzeldi. O kendini güzel bulmazdı; büyük olasılıkla sadece markete gidecek bile olsa her gün saçlarını ve makyajını yapmaya bir saat ayırması bu yüzdendi. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bunlar olmadan daha iyi göründüğüne yemin edebilirdim. Daha doğal. Onlar yokken tenini görebilirdiniz ve gözlerini. Gerçek halini. Oysa annem hepsinin üstünü örterdi. Yüzüne tenini bronz gösterecek bir sıvı sürer, gözlerine kalem çeker, yanaklarına krem boca edip üstüne bir de pudra sürerdi. Saçlarını iyice kabartırdı. Boyu bir metre altmış santim olsun diye topuklu ayakkabılar giyerdi çünkü gerçek boyu olan bir metre elli santimin iyi görünmediğini söylerdi. Bunlar hiç ihtiyacı olmayan şeylerdi ve keşke bunlara başvurmasaydı ama ben hepsinin altında onu görebiliyordum. Asıl güzel olan, annemin bütün bunların altındaki haliydi.

Annem beni izliyordu, ben annemi izliyordum; bu hep böyleydi. Her zaman bağlantı halindeydik. Kenetlenmiş. Bir bütün. Annem bana biraz hızlan diyen gülümsemesiyle bakınca hızlandım. Hızlandım ve hediyemin paketini soyma işini bitirdim.

Altıncı doğum günü hediyemi gördüğüm anda dehşete değilse de hayal kırıklığına kapıldım. Tamam, *Rugrats*'i seviyordum ama tişört ve şorttan oluşan bu iki parçalı giysinin üstünde etrafı papatyalarla çevrili (giysilerde çiçekten nefret ederim) Angelica (en az sevdiğim karakter) vardı. Üstelik kol ağızlarında ve şortun paçalarında fırfırlar da vardı. Ruhumun tam ters istikametinde olduğunu söyleyebileceğim bir şey varsa o da fırfırdır.

"Bayıldım!" dedim heyecanla. "Hayatımda aldığım en güzel hediye!"

En iyi sahte gülümsememi takındım. Annem gülümsememin sahte olduğunu fark etmedi. Hediyeyi gerçekten sevdiğimi sandı. Bana parti için o takımı giymemi söylerken pijamalarımı

çıkarmaya başlamıştı bile. Annemin giysilerimi çıkarması beni soymaktan çok giysilerimi yırtmaya benziyordu.

Aradan iki saat geçti. Angelica'lı üniformamla Eastgate Park'ta arkadaşlarımın arasında duruyordum. Hayatımdaki sayılı yaşıtımın arasında demek daha doğru olur. Hepsi de kilisedeki giriş düzeyi sınıfımdandı. Carly Reitzel zikzaklı saç bandıyla oradaydı. Madison Thomer ve çok havalı bulduğum için özendiğim konuşma bozukluğu da oradaydılar. Ve etrafındaki yetişkinlerin sinirini bozacak kadar çok, sadece ve sürekli pembeden bahseden Trent Paige de oradaydı. (Başta Trent'in pembe takıntısını neden bu kadar önemsediklerini anlamamıştım ama sonra iki ile ikiyi topladım. Eş cinsel olduğunu düşünüyorlardı. Ve biz Mormon'uz. Nedense hem eş cinsel hem Mormon olamazsınız.)

Pasta ve dondurma getirildi, sevinç içindeydim. Bu anı tam iki haftadır, ne dileyeceğime karar verdiğimden beri bekliyordum. Doğum günü dileği o anda hayatımdaki en büyük gücümdü. Kontrolü ele almak için en büyük şansım. Bu fırsatı hafife alamazdım. Hakkını vermek istiyordum.

Herkes detone bir şekilde "iyi ki doğdun" şarkısını söylemeye başladı ve Madison, Trent ve Carly her dizenin arkasına "ça ça"lar katarak sinirimi bozdular. "Ça ça ça"lamalarının çok havalı olduğunu düşündükleri her hallerinden belliydi ama bence yaptıkları şey doğum günü şarkısının saflığını bozuyordu. Neden zaten iyi olan bir şeyi olduğu gibi bırakmıyorlardı ki?

Onu önemsediğimi, önceliğimin o olduğunu bilmesi için annemle göz göze geldim. Annem "ça ça ça"lamıyordu. Bunun için ona saygı duydum. Bana her şeyin yoluna gireceği hissini veren burun kırıştırmalı kocaman gülümsemelerinden biriyle bakıyordu. Ben de elimden geldiğince anın tadını çıkarmaya çalışarak ona gülümsedim. Gözlerimin dolmaya başladığını hissediyordum.

Anneme ilk kez ben iki yaşındayken dördüncü evre meme kanseri teşhisi konmuştu. O zamanları doğru düzgün hatırlamıyordum ama gözümün önünde bir belirip bir kaybolan birkaç anlık görüntü vardı.

Annemin bana kendisi hastanedeyken benimle kalabilecek bir şey olduğunu söyleyerek yeşilli beyazlı kocaman bir battaniye ördüğü bir sahne mesela. O battaniyeden ya da annemin onu bana verme şeklinden veya onu bana verirken kapıldığım duygudan, artık hangisiyse, nefret etmiştim. Tam olarak neyinden nefret ettiğimi bilmiyordum ama o anda kesinlikle nefret ettiğim bir şey vardı.

Sonra elim büyükbabamın avucunda, muhtemelen hastanenin çimenlerinin üstünde yürüdüğüm bir sahne vardı. Anneme vermek için karahindiba toplayacaktık ama ben daha çok hoşuma gittikleri için sopa gibi sivri, kahverengi otlar toplamıştım. Annem onları yıllarca plastik bir Crayola kalemliği içinde, televizyon ünitesinin rafında tuttu. Anıyı saklamak için. (Belki de Scott nostaljik dürtülerini ondan almıştır.)

Sonra kilise binasındaki köşe odalardan birinin mavi, tümsekli halısının üstüne oturup iki genç ve yakışıklı misyonerin ellerini annemin saçsız kafasına koyarak onu kutsamalarını izlediğim sahne de vardı. Ailenin geri kalanı odanın duvarlarının önüne sıralanmış açılır kapanır sandalyelerde oturuyordu. Bir misyoner kutsal ya da onun gibi bir şey olması için zeytinyağını kutsamış, sonra da annemin kafasına dökerek derisinin daha da fazla parlamasına neden olmuştu. O sırada diğer misyoner dua okuyor ve Tanrı razı gelirse annemin hayatının uzamasını diliyordu. Büyükannem sandalyesinden fırlayıp, "Tanrı razı gelmiyorsa da canı cehenneme!" diye haykırarak Kutsal Ruh'u bozduğu için misyoner duaya baştan başlamak zorunda kalmıştı.

Hayatımın o dönemini doğru dürüst hatırlamıyordum ama sanki buna gerek de yoktu. Bu olaylar McCurdy'lerin evinde o

kadar sık konuşuluyordu ki bir tecrübenin hafızanıza kazınması için orada olmanız bile gerekmiyordu.

Annem kanser hikâyesini –kemoterapi, radyasyon, kemik iliği nakli, mastektomi, meme implantı, kanserin dördüncü evre olması ve kanser olduğunda sadece otuz beş yaşında olması gibi– bütün kilise müdavimlerine, komşulara ve ona kulak veren Albertsons müşterilerine tekrar tekrar anlatmaya bayılırdı. Yaşadıkları her ne kadar üzücü olsa da hikâyenin anneme derin bir gurur verdiğini görebiliyordum. Bir amaç hissi. Sanki o, Debra McCurdy bu dünyaya kanseri yenen bir kadın olmak ve hikâyesini herkese... en az beş ila on kez anlatmak için gönderilmişti.

Annem kanseri çoğu insanın tatillerini yâd ettiği gibi yâd ederdi. Hatta işi teşhis konduktan kısa süre sonra evde çektiği bir videonun haftalık tekrar gösterimlerinde takdimciliği üstlenmeye kadar vardırmıştı. Her pazar günü, kilise sonrası kendisi VCR'ı kullanmayı bilmediği için oğlanlardan birinden VHS kaseti cihaza takıp videoyu açmasını isterdi.

"Pekâlâ, millet, hişşt. Sessiz olalım. İzleyelim ve anneciğin geldiği nokta için şükredelim," derdi.

Annem bize bu videoyu şimdi iyi olduğuna şükredebilmek için izlediğimizi söylese de, bunda bana doğru gelmeyen bir şey vardı. Bunun oğlanları ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordum ve kesinlikle beni de rahatsız ediyordu. Hiçbirimizin kel, hüzünlü ve o dönemde ölmek üzere olan annemizin anısına dönmek istediğini sanmıyordum ama hiçbirimiz bunu dile getirmezdik.

Video başlardı. Annem biz dört kardeş kanepede iki yanında otururken bize ninni söylerdi. Ve videonun her oynatılışında aynı olması gibi annemin yorumları da şaşmazdı. Videoyu her izleyişimizde annem olayın ağırlığının "Marcus'ın altından kalkamayacağı kadar fazla" olduğu yorumunu yapardı; Marcus kendini toplamak için koridora çıkıp odaya geri dönmek zorunda

kalıyordu. Annem bu sözleri, bunun olabilecek en büyük iltifat olduğunu anlayacağımız şekilde söylerdi. Marcus'ın annemizin ölümcül hastalığı yüzünden dağılması ne kadar inanılmaz bir insan olduğunun kanıtıydı. Sonra annem, benim nasıl bir "gıcık" olduğum yorumunu yapardı ama "gıcık" kelimesini tıpkı bir küfür gibi zehirli bir vurguyla söylerdi. Ortam bariz bir şekilde hüzünlüyken benim avazım çıktığı kadar "Jingle Bells" söylemeye devam etmeme inanamadığını da eklerdi. Durumu anlayamamama inanamamıştı. Havadaki ağırlık o kadar barizken ben nasıl o kadar neşeli olabilmiştim ki? İki yaşındaydım.

Yaş bahane değildi. O amatör videoyu ne zaman izlesek müthiş bir suçluluk duyardım. Bunu nasıl akıl edememiştim? Nasıl bir aptaldım ben? Annemin neye ihtiyacı olduğunu nasıl hissedememiştim? Hepimizin ciddi olmasına, durumu olabildiğince kötü karşılamamıza, yıkılmamıza ihtiyaç duyduğunu nasıl anlayamamıştım? Onsuz bir hiç olmamıza ihtiyacı vardı.

Annemin kanser hikâyesinin teknik ayrıntılarının –kemoterapi, kemik iliği nakli, radyasyon– onları duyan herkeste ne kadar zor durumda kaldığına inanamıyorlarmış gibi büyük ve şok içerikli bir tepki yarattığını bilmeme rağmen, o ayrıntılar benim için sadece teknik detaylardan ibaretti. Hiçbir anlamları yoktu.

Benim için *asıl* anlam ifade eden, McCurdy hanesinin genel havasıydı. Bunu en iyi şu şekilde tarif edebilirim: Kendimi bildim bileli evdeki hava, nefesin tutulması gibiydi. Hepimiz nefesimizi tutmuş, annemin kanserinin geri dönmesini bekliyormuşuz gibi. Annemin ilk kanser teşhisinin sürekli gündeme gelmesi ve sık doktor kontrolleri arasında evde dile getirilmeyen hava ağırdı. Annemin hayatının kırılganlığı benimkinin merkezi olmuştu.

Ve o kırılganlık konusuna doğum günü dileğimle çare bulabileceğimi düşünmüştüm.

Sonunda "iyi ki doğdun" şarkısı bitti. Zamanı gelmişti. Benim büyük anım. Gözlerimi kapadım ve içimden dilek tutarken derin bir nefes aldım.

Dilerim annem bir yıl daha hayatta kalır.

2.

"Bir sıra daha toka takacağız ve işimiz bitecek," dedi annem kafama özenle tutturduğu kelebek şeklindeki küçük tokaları kastederek. Bu saç modelinden, kafa derime batan acı verici küçük klipslerle sabitlenen sımsıkı bükülmüş saç tutamlarından nefret ediyordum. Ben bir beyzbol şapkası takmayı tercih ederdim ama annem bu tarzı seviyordu ve bana bu tarzın çok yakıştığını söylüyordu, bu yüzden tercihimiz kelebekli tokalar olacaktı elbette.

"Tamam, anne," dedim klozet kapağının üstünde bacaklarımı öne arkaya sallayarak otururken. Bacak sallama hoş bir hareketti. Ben de hakkını veriyordum.

Ev telefonu çalmaya başladı.

"Kahretsin." Annem banyo kapısını açtı ve mutfak duvarındaki telefona cevap vermek için dışarıya, olabildiğince uzağa uzandı. Bunu o anda üstünde çalıştığı saç tutamımı bırakmadan yaptığı için benim vücudum da annemle beraber aynı yöne eğildi.

"Alo?" dedi annem ahizeyi kaldırınca. "Hı hı. Hı hı. NE? Saat dokuzda mı? En erkeni bu mu yani? Her neyse, çocuklar BİR AKŞAMI DAHA BABALARI OLMADAN geçirecek demek. Sen bilirsin Mark. Sen bilirsin."

Telefonu çarparak kapattı.

"Babandı," dedi.

"Anladım."

"Ah, bu adam, Net. Bazen var ya..." Derin, kaygılı bir nefes aldı.

"Bazen ne?"

"Bir doktorla, avukatla falan evlenebilirdim. Ya da..."

"Bir Kızılderili şefiyle." Annemin sürekli tekrarladığı bu cümleyi ezbere bildiğim için onun yerine tamamladım. Bir keresinde ona hangi Kızılderili şefiyle çıktığını sormuştum ve o da bana bunu gerçek değil, mecazi anlamda söylediğini, çocukları olmadan önce istediği kişiyle birlikte olabileceğini ama çocuk sahibi olmanın onu daha az cazip kıldığını anlatmıştı. Ona bunun için üzgün olduğumu söylediğimde de bana sorun olmadığını, bir erkektense bana sahip olmayı tercih edeceğini söylemişti. Ardından bana onun yakın arkadaşı olduğumu söyleyerek beni alnımdan öpmüş ve sonradan aklına gelmiş gibi, gerçekten de bir doktorla birkaç kez çıktığını eklemişti. "Uzun boylu, kızıl saçlı ve maddi açıdan çok sağlam biriydi."

Saçıma toka tutturmaya devam ediyordu.

"Yapımcılar da. Film yapımcıları. Müzik yapımcıları. Quincy Jones bir keresinde bir sokağın köşesinde yanımdan geçerken dönüp bana tekrar bakmıştı. Dürüst olmak gerekirse Net, o adamlardan biriyle zaten evlenebilirdim ama hakikaten *evlenmeliymişim*. Ben iyi bir hayatı hak ediyordum. Şan şöhret içinde bir hayatı. Oyuncu olmayı ne kadar istediğimi biliyorsun."

"Ama büyükannem ve büyükbabam buna izin vermedi."

"Büyükannen ve büyükbaban izin vermedi, evet."

Büyükannem ve büyükbabamın ona neden izin vermediğini merak ediyordum ama bunu sormadım. Bazı soruları, çok derine inenleri sormamam gerektiğini bilirdim. Soru sormak yerine bıraktım, annem bana sunmak istediği bilgiyi sunsun; onu bir yandan dikkatle dinliyor bir yandan da tam onun istediği şekilde anlamaya çalışıyordum.

"Ay!"

"Özür dilerim, tokayla kulağını mı kıstırdım?"

"Evet, sorun değil."

"Bu açıdan görmek zor."

Annem kulağımı ovalamaya başladı. Hemen yatıştım.

"Biliyorum."

"Sana benim asla sahip olamadığım hayatı vermek istiyorum Net. Sana benim hak ettiğim hayatı vermek istiyorum. Anne ve babamın benim yaşamama izin vermediği hayatı."

"Tamam." Bunların arkasından söyleyecekleri gerilmeme sebep oluyordu.

"Bence sen oyuncu olmalısın. Bence senden harika bir küçük oyuncu olur. Sarışın. Mavi gözlü. Sen o şehirde bayıldıkları şeysin."

"Hangi şehirde?"

"Hollywood."

"Hollywood çok uzak değil mi?"

"Bir buçuk saat. Tabii bir de otobanlar var. Benim otobanda araba kullanmayı öğrenmem gerekecek. Ama bu senin için yapmaya hazır olduğum bir fedakârlık Net. Çünkü ben annem ve babam gibi değilim. Senin için en iyisini istiyorum. Her zaman. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Annem çok büyük bir anın parçası olduğunu düşündüğü bir şeyi söylemek üzereyken hep yaptığı gibi duraksadı. Gözlerimin içine bakmak için, henüz tamamlanmamış saç tutamımı elinden bırakmadan önüme doğru eğildi.

"Eee, ne diyorsun? Oyuncu olmak ister misin? Annenin küçük oyuncusu olmak ister misin?"

Tek bir doğru cevap vardı.

3.

Hazır hissetmiyordum. Hazır olmadığımı biliyordum. Benden önceki çocuk sahnenin merdivenlerinden kafamı karıştıracak şekilde sekerek indi. Hiç gergin görünmüyordu. Bu onun için sıradan bir gündü sanki. Monologlarını çoktan sergiledikleri için koltuklarda oturan bir düzine kadar çocuğun yanına oturdu.

Beyaz duvarlı, dekorasyonsuz ve sıkıcı odada etrafıma ve metal açılır kapanır sandalyelerde oturan sıra sıra çocuğa baktım. Elimdeki kâğıda gergin bir tavırla göz attım. Sıra bendeydi. Pratik yapacak daha fazla zamanım olsun diye sıranın sonuna geçmiştim ve şimdi sinirlerimin gerilmek için daha fazla zamanı olduğundan bu kararımdan pişmandım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Heyecandan kusacak gibiydim.

Kaderime karar verecek olan siyah atkuyruklu ve keçi sakallı adam, "Sıra sende Jennette," dedi.

Ona başımla tamam işareti verip sahneye çıktım. Annemin bana öğrettiği büyük jestleri yaparken ellerimi kullanma özgürlüğüne ulaşmak için kâğıdı bıraktım ve sonra Jell-O-Jiggler'lar hakkındaki monoloğuma başladım.

Başlarken sesim titriyordu. Titremesini kendi kulaklarımla duyabiliyordum. Duymamaya çalıştım ama gittikçe yükseliyordu. Keçi Sakal'ın bunu fark etmediğini umarak kocaman gülümsedim. Ve nihayet kapanış cümlesine ulaştım.

"Çünkü Jell-O-Jiggler beni kıkır kıkır kıkırdatır!"

Sözlerimi tamamladıktan sonra tıpkı annemin söylediği gibi "tiz ve şirince, sonunda burnumu hafifçe kırıştırarak" kı-

kırdadım. Kıkırtının benden çıkarken kulağıma geldiği kadar rahatsız edici olmadığını umuyordum.

Keçi Sakal gırtlağını temizledi. Bu hiçbir zaman iyiye işaret değildir. Bana monoloğu bir kez daha denememi ama bu kez "gevşememi ve bir arkadaşımla öylesine konuşuyormuşum gibi yapmamı" ve "ah, bir de şu el hareketlerinin hiçbirini yapmamamı" söyledi.

Arada kalmıştım. El hareketleri annemin bana tam olarak yapmamı söylediği şeydi. Bekleme salonuna gidince ona el hareketlerini yapmadığımı söylersem çok bozulurdu. Ama bekleme odasına gidip bir ajansımın olmadığını söylersem daha fazla bozulurdu.

Monoloğu el hareketleri olmadan tekrarladım ve bana biraz daha iyi olmuş gibi geldi ama Keçi Sakal'ın istediğini tam olarak bulamadığı anlaşılıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Berbat hissediyordum.

Ben performansımı tamamladıktan sonra Keçi Sakal benimkinin de aralarında olduğu dokuz isim okudu ve diğer beş çocuğa çıkabileceklerini söyledi. Çocuklardan sadece birinin reddedildiğini anladığını görebiliyordum. Diğerleri odadan dondurma yemeye gider gibi mutlu mesut çıktılar. O kız için üzüldüm ama kendim için sevinmiştim. Ben Seçilmiş Olanlar'dandım.

Keçi Sakal hepimize Academy Kids'in arka plan işlerde bizi temsil etmek istediğini söyledi. Bu, dizi ve filmlerde sahnelerin arka planında duracağımız anlamına geliyordu. Keçi Sakal'ın yüzünün aşırı canlı olmasından, kötü haberi yumuşatmaya çalıştığını hemen anladım.

Keçi Sakal bize haberi bekleme salonundaki annelerimize vermek üzere çıkabileceğimizi söyledikten sonra üç çocuğun adını okudu ve onlardan kalmalarını istedi. Bu üç özel çocuğa, Daha da Seçilmişler'e ne olacağını duyabilmek için en sona kalayım diye oyalandım. Keçi Sakal onlara "başoyuncular" ola-

rak temsil edilmek üzere seçildiklerini söyledi, yani konuşan oyuncular olacaklardı. Monologlarında o kadar iyi iş çıkarmışlardı ki insan dekorlar olarak değil; hakiki, sertifikalı ve konuşmaya layık OYUNCULAR olarak temsil edileceklerdi.

İçimde rahatsızlık verici bir şeyin kabarmaya başladığını hissettim. Reddedilme ve kendine acımayla karışık kıskançlık. Neden ben konuşacak kadar iyi değildim sanki?

Bekleme salonuna geçtim ve çek defterindeki harcamalarını bu hafta dördüncü kez gözden geçirmekte olan annemin yanına koştum. Ona figüran seçildiğimi söyledim, hakikaten sevinmiş gibiydi. Bunun tek nedeninin, seçilebileceğim daha yüksek bir basamak olduğunu bilmemesi olduğunu biliyordum. Durumu öğrenirse diye endişelendim.

Annem temsilcilik evraklarını doldurmaya başladı. İmzamı atmam gereken kesik çizgili boş kısmı işaret etti. Onun çoktan imzaladığı başka bir kesik çizgili kısmın hemen yanındaydı. Velim olduğu için evrakları onun da imzalaması gerekiyordu.

"Neyin imzasını atıyoruz?"

"Kontrat ajansın yüzde yirmi, bizim yüzde seksen alacağımızı söylüyor. Yüzde seksenin yüzde on beşi, on sekiz yaşına geldiğin zaman erişebileceğin Coogan hesabı diye bir hesaba gidecek. Çoğu anne baba çocuklarının sadece bu paraya sahip olmasına izin veriyor. Ama sen şanslısın. Anneciğin, benim maaşım ve temel gereklilikler dışında, kazandığın paraya iyi bakacak."

"Temel gereklilikler ne?"

"Ne oldu da bir anda beni sorgulamaya başladın? Yoksa bana güvenmiyor musun?"

Hemen imza attım.

Keçi Sakal ailelerimize bilgi vermek için dışarı çıktı. Önce annemin yanına geldi ve ona esas işleri yapacak potansiyele sahip olduğumu söyledi.

"Potansiyel mi?" dedi annem eleştirir gibi bir ses tonuyla.

"Evet, özellikle de henüz altı yaşında olduğu için erken bir başlangıç yapmış oluyor."

"Ama neden potansiyel? Esas işleri neden şimdi yapamıyor?"

"Şey, monoloğunda çok heyecanlı olduğu belliydi. Biraz utangaç bir çocuğa benziyor."

"Utangaçtır ama bunu aşıyor. Aşacak."

Keçi Sakal ağaç dövmeli kolunu kaşıdı. Söylemeye çekindiği bir şeyi söylemeye hazırlanır gibi derin bir nefes aldı.

"Jennette'in iyi rol yapabilmesi için bunu *istemesi* çok önemli."

"Ah, bunu her şeyden çok istiyor," dedi annem bir sonraki sayfanın kesik çizgili kısmını imzalarken.

Bunu her şeyden çok isteyen *oydu*, ben değildim. Bu eğlenceli değil, stresli bir gündü ve bana seçme şansı verilseydi böyle bir şeyi bir daha asla yapmak istemezdim. Öte yandan annemin istediklerini ben de isterdim, bu yüzden bir açıdan haksız sayılmazdı.

Keçi Sakal bana anlayabilmeyi çok istediğim bir ifadeyle gülümsedi. Yetişkinlerin anlamadığım yüz ifadeleri ya da ses tonları kullanmasından hiç hoşlanmazdım. Bu çok bunaltıcıydı. Bana bir şeyi atladığım hissini veriyordu.

Sonra bana sesinde bariz bir ağırlıkla, "Bol şans," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

4.

Academy Kids'e kaydolmamdan sonraki cuma, gece saat 03.00'te annem beni *The X Files* adlı dizideki ilk arka plan işim için uyandırdı. Saat 05.00'ten önce orada olmam gerekmiyordu ama annem otobanda ilk kez araba kullanacağı ve korktuğu için gecikme payı bırakmak ve yola hayli erken çıkmak istemişti.

"Bana baksana, senin için korkumu yeniyorum," dedi 99 model Ford Windstar minivanımıza binerken.

20th Century Fox stüdyolarına bir saat erken ulaştığımız için karanlıkta bir süre etrafta gezindik. Sesli çekim stüdyolarından birinin yan tarafındaki "Luke Skywalker, Darth Vader'a karşı" temalı devasa duvar resminin yanından geçerken annem bir sevinç çığlığı attı, tek kullanımlık fotoğraf makinesini çıkardı ve duvarın önünde fotoğrafımı çekti. Oraya ait değilmişiz gibi utandım.

Saat 04.45'e gelirken annem çağrılma saatimin çok yaklaştığına karar verdi ve sesli çekim stüdyosunun önüne gidip, kısa boylu kel bir prodüksiyon asistanına geldiğimizi haber verdik. Bize erkenci olduğumuzu ama sete gitme zamanı gelene kadar figüran bekleme alanına uğrayabileceğimizi söyledi.

Figüran bekleme alanı çok havalı bir yerdi. Sesli çekim stüdyosunun yanında, her yerinde yiyeceklerin olduğu bir çadırdı. Kahvaltılık gevrekler, şekerlemeler, termoslar dolusu kahve, portakal suyuyla dolu sürahiler ve kahvaltılık yiyeceklerle – pankekler, *waffle*'lar, omletler ve jambon– dolu gümüş tepsiler.

"Üstelik bedava," dedi annem çeşit çeşit küçük kek ve kruvasanı peçetelere sarıp ağabeylerime götürmek üzere büyük

boy Payless marka çantasına tıkıştırırken. Bir tepsinin üstünde yumurtalar vardı. Annem bana onların haşlanmış yumurta olduğunu söyledi. Tadına bakmak için bir tane aldım. Annem bana kabuğu çatlatmak için yumurtayı sert bir zeminde nasıl yuvarlayacağımı ve sonra kabuğu yumurtanın beyazından nasıl ayıracağımı öğretti. Üstüne tuz karabiber serpip yumurtadan bir ısırık aldım. Tadına bayılmıştım. Bir paket de peynirli sandviç kraker kaptım. Bu işe kolayca alışabilirdim.

Yumurtamın son lokmasına geldiğimde diğer figüran çocukların tamamı –otuz kişi kadardık– gelmişti ve hemen sete çağrıldık.

Kel prodüksiyon asistanının arkasına takılıp çekimin yapılacağı sesli çekim stüdyosuna yürüdük. Stüdyoya girdiğimiz anda büyülendim. Tavanı çok yüksekti ve yüzlerce ışıkla, direkle kaplıydı. Taze ahşap kokusuna çekiç ve matkap sesleri eşlik ediyordu. Yanımızdan, kiminin belinde aletler asılı olan, kimi ellerinde klipsli not panoları tutan ve bazıları telaş içinde telsizlerine bir şeyler fısıldayan kargo pantolonlu insanlar geçti. Bu işin sihirli bir yanı vardı. Aynı anda pek çok şey oluyormuş gibi bir his.

Sete ulaştık ve yönetmen –kulaklarının arkasına kıstırabileceği kadar uzun, kahverengi saçları olan ufak tefek bir adam– delirmiş gibi hızlı hızlı konuşarak bizi içeri aldı. Bana ve diğer yirmi dokuz çocuğa baktı ve heyecanla bir gaz odasına kapatılmış, boğularak ölmek üzere olan çocukları canlandıracağımızı söyledi. Eve dönüş yolunda bana sette ne yaptığımızı sorduğu zaman anneme tekrarlayabilmek için adamın ağzından çıkan her kelimeyi hafızama kazımaya çalışarak diğerleriyle birlikte başımı salladım. Boğularak öleceğim, tamamdır.

Yönetmen hepimize nerede duracağımızı söyledi, önce çocuk grubunun arkasında bir yerdeydim ama yönetmen ufak tefek olanların öne geçmesini söyleyince ben de öne geçtim. Sonra hepimizi tek tek işaret ederek ona en iyi "ölesiye korkmuş"

ifademizi göstermemizi istedi. İşaret ettiği dokuzuncu ya da onuncu çocuktum, sıra bana gelip dediğini yapınca, yanında duran kameramana beni yakın plan çekmesini söyledi. Bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey olsa gerekti çünkü yönetmen bunu söyledikten sonra bana göz kırptı.

Yönetmen bana, "Bir kez daha, bu kez biraz daha kork!" diye bağırdı. İşe yarayacağını umarak gözlerimi biraz daha açtım. İşe yaramış olacaktı ki, "Tamam, devam edelim," dedi ve sırtımı sıvazladı.

Günün geri kalanı set çalışması ve sette yapmamız gereken okul çalışmaları arasında gidip gelerek geçti. Annem bana evde eğitim verdiği için o günkü ödevimi çıkardım ve ödev kâğıtlarını bir ataşla birbirine tutturarak küçük bir paket haline getirdim. Sınıfta yanımda oturan on iki yaşındaki kız beni ikide bir dürtüklüyor ve istemezsek ödev yapmak zorunda olmadığımızı çünkü figüran olduğumuzu ve figüranlar için görevlendirilen stüdyo öğretmenlerinin ne kadar çalışıldığını umursamadığını, tek istediklerinin esas oyunculara ders vermek olduğunu söylüyordu. Onu duymazlıktan gelmek için elimden geleni yaptım ve eyalet başkentleriyle ilgili çalışma kâğıdımı doldurdum. Yarım saat kadar süren ödev dilimlerinden sonra, yapım asistanı tarafından sınıftan alınıp sahneyi tekrarlamaya götürülüyorduk. Aynı sahneyi. Bütün gün, hep aynı sahne.

Neden aynı sahneyi bu kadar çok tekrarlamamız gerektiği konusunda bir fikrim yoktu ve soru sormamamın daha iyi olacağını düşünüyordum ama sete her dönüşümüzde kameranın farklı bir konumda olduğunu fark edince, içimden bir ses bana durumun bununla alakalı olması gerektiğini söyledi. Ah, her neyse, en azından sete her getirilişimde annemi görebiliyordum.

Yapım asistanı biz çocukları sete geri götürürken, her defasında bütün ebeveynlerin küçük bir bungalova doluştuğu "figüran ebeveynlerinin bekleme odası"nın önünden geçiyor-

duk. Beni istisnasız her geçişimizde fark eden anneme her seferinde el sallıyordum. Kendini *Woman's World* dergisine ne kadar kaptırmış olursa olsun sayfanın köşesini katlayıp bana bakıyor, başparmağını havaya kaldırarak kocaman bir gülümsemeyle her şeyin yolunda olduğunu işaret ediyordu. Bağımız o kadar güçlüydü.

Gün sonunda yorgun düşmüştüm. Sekiz buçuk saattir set çalışması ve ödev yapıyor, stüdyo ile sınıf arasında gidip geliyor, talimatlar alıyor, matkap seslerini dinliyor ve duman kokusunu içimize çekiyorduk (gaz odası setinde ambiyansı güçlendirmek için bir sis makinesi vardı). Uzun bir gün olmuştu ve o günden özellikle keyif aldığım söylenemezdi ama haşlanmış yumurtayı gerçekten sevmiştim.

"Demek boğularak ölüyordun," dedi annem eve dönüş yolunda heyecanla. O güne dair ona anlattığım her şeyi tekrar ediyordu. "Hem de YAKIN ÇEKİMDE. Ne kadar iyi olduğunu herkesin görmesi için bir fırsat. Yayımlandığı anda Academy Kids'in sana esas oyunculuğa geçmen için yalvaracağına bahse girerim. YALVARACAKLAR."

Annem ellerini heyecanla direksiyona vururken, buna inanamayarak başını salladı. O anda o kadar kaygısız görünüyordu ki. Bu ifadesini zihnime olabildiğince kazımaya çalıştım. Keşke daha sık böyle olabilseydi.

"Sen bir yıldız olacaksın Nettie. Bundan eminim. *Yıldız* olacaksın."

5.

"Kiliseye yetişmek için on beş dakika içinde yola çıkmalıyız!" Annem diğer odadan seslendikten hemen sonra bir makyaj fırçasının aynaya fırlatıldığının habercisi olan o sesi duydum. *Eyeliner*'ını yine yamuk çekmiş olmalıydı.

Ailece gittiğimiz kilise, İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nin Garden Grove 6. Bölge şubesiydi. Büyükannem sekiz yaşındayken Mormon olarak vaftiz edilmişti, sonra annem de sekiz yaşındayken Mormon olarak vaftiz edilmişti ve ben de sekiz yaşıma gelince Mormon olarak vaftiz edilecektim çünkü Joseph Smith, insanların günahları için sorumlu tutulmaya başladıkları yaşın bu olduğunu söylüyordu (ondan önce işlediğiniz günahlardan yırtabiliyordunuz). Büyükannem ve annem, ikisi de vaftiz edilmiş olmalarına rağmen, kiliseye gitmezlerdi. Sanırım cennete gitme avantasını ayak işlerini yapmadan kapmak istiyorlardı.

Ama anneme kanser teşhisi konduktan hemen sonra kilise ayinlerine katılmaya başladık.

Annem bunu bana, "İyi ve sadık bir hizmetkâr olursam Yüce Efendimiz'in iyileşmeme yardım edeceğini hissettim," diye açıklamıştı.

"Ah, yani kiliseye Tanrı'dan bir şey istediğimiz için mi gitmeye başladık?" diye sormuştum.

"Hayır." Annem bunu söylerken gülse de biraz gergin, hatta biraz sıkkın görünüyordu. Sonra konuyu Tom Cruise'un yeni *Görevimiz Tehlike - 2* filminin fragmanında ne kadar yakışıklı göründüğüne getirmişti.

Ne zaman ve neden kiliseye gitmeye başladığımızı ona bir daha hiç sormadım. Ama buna bayıldığımı anlamak için kiliseye gitme sebebimizin detaylarını bilmem gerekmiyordu.

Şapelin kokusuna –çam kokulu yüzey temizleyicisi ve çuval bezi kokusu karışımı– bayılıyordum. Oradaki ilkokul düzeyi derslerimi ve "I Hope They Call Me on a Mission" ya da "Book of Mormon Stories" ve benim kişisel favorim "Popcorn Popping" gibi inançla ve İsa Peygamber'le ilgili bütün şarkıları çok seviyordum. Gerçi düşününce, sonuncusunun inançla ya da İsa Peygamber'le ne alakası olduğundan emin değilim. (Şarkı bir kayısı ağacında mısır patlatmayı anlatıyor.)

Ama her şeyden çok, kaçışı seviyordum. Kilise, hayatta en nefret ettiğim yer olan evden haftada üç saat uzaklaşmama olanak sağlayan güzel ve huzurlu bir sığınaktı.

Evimiz de tıpkı kilise gibi, Kaliforniya'nın, Dustin'in annem onu her seferinde susturmadan önce söylediği gibi "çok fazla beyaz süprüntü yaşadığı" için sakinlerinin pek de sevgi içermeyen bir ifadeyle olsa olsa "Çöplük Korusu" olarak andığı Garden Grove kasabasındaydı.

Ev babamın anne ve babasına ait olduğu için gayet makul bir kira ödüyorduk ama annemin sürekli yakınmasına bakılırsa yeterince makul olmasa gerekti.

Annem bulaşıkları yıkarken ya da tırnaklarını törpülerken bana, "Hiçbir şey ödememiz gerekmemeli. Aile bunun içindir," diye yakınırdı. "Vasiyetlerinde evi babana bırakmazlarsa yemin ederim..."

Hemen her ay kirayı ödemekte gecikirdik ve annem bu yüzden sürekli ağlardı. Ödemeler de genellikle eksik kalırdı ve annem bunun için de ağlardı. Bazen annem, babam, büyükbabam ve büyükannem paralarını birleştirseler bile ödemelerin yapılamadığı olurdu. Büyükannem ve büyükbabam annem kanserle savaşırken "geçici" olarak bize taşındılar ama

tedavisi bittikten sonra da bizde kalmaya devam ettiler çünkü böylesi herkes için daha iyi olmuştu.

Annem bunu "asgari ücretin laneti" olarak nitelendirirdi. Büyükbabam Disneyland'de bilet toplayıcı, büyükannemse bir emekli evinde resepsiyon görevlisi olarak çalışırdı. Babam Hollywood Video için karton maketler yapar ve Home Depot mağazasının mutfak tasarımı departmanında çalışırdı. Annem güzellik okuluna gitmişti ama çocuk sahibi olmanın kariyerini sekteye uğrattığını söylerdi, "ayrıca saç açıcıların gazları zehirli"ydi. Bu yüzden Noel döneminde Target süpermarketlerinde dönemsel eleman olarak çalışır ama asıl işinin benim Hollywood'a kapağı atmamı sağlamak olduğunu söylerdi.

Kira ödemeleri genellikle eksik olarak ve neredeyse her zaman geç yapılsa da evden hiç atılmadık. Bana sanki ev babamın anne babasına değil de başka birine ait olsaydı çoktan evden atılmış olurduk gibi gelirdi. Bir yanım bunun hayalini kurardı.

Evden atılsaydık başka bir yere taşınmamız gerekirdi. Başka bir yere taşınmamız, yanımıza almak istediğimiz eşyaları taşınma kolilerine doldurmamız anlamına gelirdi. Ve eşyalarımızı kolilere doldurmamız da evdeki her şeyi elden geçirmemiz ve bazılarından kurtulmamız anlamına gelirdi. Bence bu, kulağa harika geliyordu.

Evimiz her zaman böyle değildi. Ben doğmadan önceki haliyle fotoğraflarda bayağı normal bir yer gibi görünüyordu. Çok az dağınıklığı olan, son derece sıradan, mütevazı bir ev.

Ağabeylerim her şeyin annem hastalanınca başladığını, annemin hiçbir şeyi elden çıkaramamayı o zaman huy edindiğini söylüyorlardı. Yani muhtemelen ben iki yaşındayken başlamış. O zamandan bu yana sorun gittikçe kötüleşmişti.

Garajımız zeminden tavana kadar tıka basa doluydu. Üst üste yığılmış plastik variller ağzına kadar eski kâğıtlar ve makbuzlarla, bebek giysileriyle, oyuncaklarla, birbirine dolanmış takılarla, gazetelerle, Noel süslemeleriyle, eski şekerleme pa-

ketleriyle, son kullanma tarihi geçmiş makyaj malzemeleri ve boş şampuan şişeleriyle ve fermuarlı naylon poşetlere konmuş kırık fincan parçalarıyla doluydu.

Garajın arka kapı ve ana kapı olmak üzere iki girişi vardı. Arka kapıdan içeri girdiğiniz zaman garaja ulaşmanız neredeyse imkânsızdı çünkü geçecek yer yoktu ama zaten etraftaki eşyaları dirseklerinizle iterek bir şekilde kendinize yol açabilecek olsanız bile bunu yapmak istemezdiniz. Bir fare ve keseli sıçan sorunumuz vardı, bu yüzden açacağınız o yolda göreceğiniz tek şey babamın her hafta yerleştirdiği kapanlara kısılmış ölü fareler ve keseli sıçanlar olurdu. Ölü fareler ve keseli sıçanlar çok pis kokar.

Garajın içinden yürüyerek geçmek mümkün olmadığından, ikinci buzdolabımız ana garaj kapısını açıp kolayca erişebilmemiz için çok stratejik bir şekilde garajın ön tarafına yerleştirilmişti.

Kolayca sözü biraz abartı içeriyor.

Garaj kapımız mahallede elle açılıp kapanan tek kapıydı ve çok ağır olduğu için kendi menteşelerini kırardı. Eskiden babam ya da Marcus –evde kapıyı kaldırabilecek güçte başka kimse yoktu– kapıyı yeterince kaldırdığı zaman korkunç bir tangırtı çıkardı. O tangırtı duyulunca garaj kapısı kendi başına açık durabilirdi.

Pekâlâ, bir noktadan sonra durmamaya başlamıştı. Birkaç yıl önce tangırdadıktan sonra hızla geri kapanmıştı ve o zamandan beri kendiliğinden açık duramıyordu.

Bu yüzden garaja girmek artık iki kişilik bir işti. Ağır garaj kapısını her kim açarsa –bu genellikle Marcus olurdu– diğer kişi garajdan ne alınması gerekiyorsa onu alırken –bu da genellikle ben olurdum– kapının üstüne düşmesini önlemek için onu bütün gücünü kullanarak havada tutmak zorundaydı.

Marcus'la garajdan bir şey almamızın istendiği zamanlar korkutucu olurdu. Marcus garaj kapısını açık tutarken ve üstündeki ağırlık yüzünden suratını buruştururken ben ağzına

kadar dolu buzdolabını olabildiğince hızlı bir şekilde açıp o yiyecek deryasının içinde bizden istenen şeyi arar ve kendimi devasa kaya üstüne doğru gelirken gizli hazineyi bir an önce kapması gereken Indiana Jones gibi hissederdim.

Yatak odalarının durumu da kötüydü. Marcus, Dustin ve Scott'ın üç katlı ranzalarında, benim de kendi çocuk odamda uyuduğum zamanı hatırlıyordum ama şimdi yatak odalarımız o kadar doluydu ki bırakın içlerinde uyumayı, yatakların yerini bulmak bile imkânsızdı. Oturma odasında uyumamız için bize Costco'dan şu üçe katlanan matlardan alınmıştı. O matların çocukların jimnastik egzersizleri için olduğundan neredeyse emindim. Onun üstünde uyumayı hiç sevmiyordum.

Ev utanç kaynağıydı. Ev rezillikti. Evden nefret ediyordum. İçinde olmanın bana yaşattığı gerilimden ve kaygıdan nefret ediyordum ve hafta boyunca, vahiyler ve çam kokulu yüzey temizleyiciler ülkesine kaçışımı iple çekiyordum.

İşte bu yüzden aile fertlerimin ne kadar çabalarsam çabalayayım kapıdan aynı anda çıkamaması benim için çok sinir bozucuydu.

Sol ayakkabımın bağcığını bağlarken, "Haydi millet, kıpırdayın, kıpırdayın, kıpırdayın!" diye bağırdım.

Dustin ve Scottie daha yeni uyanıyorlardı. Büyükbabam sarsak hareketlerle onların Costco matı "yatak"larına basarak geçerken çapaklı gözlerini ovalıyorlardı. Büyükannem ve büyükbabam eskiden benim odam olan ama daha sonra yatak odası/depoya dönüştürülen odadaki kanepede uyuyorlardı.

"Kahvaltı edip giyinmek ve dişlerinizi fırçalamak için onar dakikanız var," dedim kendilerine yalap şalap kahvaltılık gevrek hazırlamak için mutfağa giden Dustin ile Scott'a (Dustin, Lucky Charms'çıydı, Scott ise Count Chocula severdi). Gözlerini devirmelerinden onlara patronluk tasladığımı düşündükleri anlaşılıyordu ama bana hiç de patronluk taslıyormuşum gibi gelmiyordu. Bu daha çok çaresizlikti. Düzen istiyordum.

Huzur istiyordum. Bu evden uzakta, üç saatlik ferahlamama kavuşmak istiyordum.

"Beni duydunuz mu?" diye sordum ama cevap gelmedi. Büyükbabam mutfağın köşesinde ayakta durmuş, kızarmış ekmeğine tereyağı sürüyordu ve kullandığı yağ miktarı beni strese sokmuştu; o büyüklükteki bir parça yağ çok pahalıydı. Annem her zaman bana büyükbabamın "her gün yarım paket yağ tükettiğini ama bütçemizin bunu kaldıramayacağını, üstelik büyükbabamın diyabetinin de bunu kaldıramayacağını" söylerdi.

"Büyükbaba, biraz daha az tereyağı kullansan olmaz mı? Annemi üzeceksin."

"Ha?" diye seslendi büyükbabam. Ne zaman ona cevap vermek istemeyeceği bir şey söylesem "ha"ladığına yemin edebilirdim.

Öfkeyle dışarı çıktım ve Beyaz Şey'i oturma odasının gri halısının üstüne serdim. Beyaz Şey, üç tane yirmi beş santime yirmi beş santimlik parça halinde katlanan, beyaz zemin üstüne çiçek desenli, incecik bir şeydi. Bu üç parçalı kare bize "masa"lık yapıyordu. Görünüşe bakılırsa evimizde üçe katlanan şeylere özel bir merak vardı.

Dustin ve Scottie tek sıra halinde oturma odasına girerlerken ben Beyaz Şey'i yayıyordum. Kâselerini her hareketlerinde süt yanlardan taşıp gri halının üstüne dökülecek şekilde ağızlarına kadar doldurdukları için, ikisi de gergin bir ipin üstünde yürüyen ip cambazları gibi pürdikkat ve yavaş yavaş yürüyordu. Annem onlara halıya süt dökülmesinden ne kadar nefret ettiğini ve halıya nasıl ekşimsi bir koku sindiğini her gün söylüyordu ama kaç kez söylerse söylesin sütü ve kahvaltılık gevreği kâselere ağzına kadar doldurmaktan vazgeçmiyorlardı. Bu evde kimse kimseyi dinlemiyordu.

Annem henüz kilise ayakkabılarını giymemişti çünkü başparmaklarındaki şiş yerler zonkladığı için onları giymeyi her zaman son dakikaya bırakırdı. Bu yüzden sütle ıslanmış halıya

adım attığı anda ince çorabını yırtarak çıkaracağını, histeri krizine gireceğini ve yeni çorap alabilmesi için yolda Rite Aid'e uğramamızı isteyeceğini biliyordum. Rite Aid'e uğramamız üç saatlik kaçışımdan kesinti anlamına geliyordu. Rite Aid'de duramazdık.

Havlu dolabına koştum. Yolda banyonun önünden geçtim. Kulağımı kapalı kapıya dayadım ve büyükannemin telefonda bir arkadaşına yakındığını duydum.

"Jean bana aldığı kazağın fiyat etiketini üstünde bırakmış. Ne zaman indirimden bir şey alsa ve indirimsiz fiyatı ödemiş gibi göstermek istese böyle yapıyor. Çok sinsi bir hareket. Her neyse, Mervyn's'e gittim ve orada kazağı gördüm, yüzde yetmiş indirimdeydi. Benim için on beş dolar bile harcamamış meğer..."

"Büyükanne, çık artık! Oğlanlar tuvalete gidecek!" diye bağırarak banyo kapısına vurdum.

Büyükannem, "Benden neden nefret ediyorsun?" diye haykırdı. Ne zaman biriyle telefonda konuşsa böyle yapardı. Kendini kurban gibi göstermeye çalışırdı.

Havlu dolabına ulaştım ve üstünde Noel ışıkları olan küçük kırmızı el bezini aldım, mutfak lavabosunda ucunu ıslattım ve ıslak ucu süt dökülen halının üstüne bastırdım. Kafamı kaldırdığımda Dustin ile Scottie Beyaz Şey'in üstünde kahvaltı ediyorlardı. Scott lokmalarını neredeyse ağır çekimdeymiş gibi sessizce, düz ve ölçülü bir yavaşlıkla çiğniyordu. Telaş nereye gitmişti? Amaç duygusu? Dustin ise ağzı açık bir şekilde gürültüyle ve dişlerini vurarak çiğniyordu. Telaşla ama verimsizce.

Saate baktım, 11.12'ydi. Saat 11.30 ayinine yetişebilmek için sekiz dakika içinde kapıdan çıkıp arabaya binmemiz gerekiyordu.

Ağabeylerime, "Çabuk olun uyuşuklar!" diye kükreyerek bütün ağırlığımı sütlü halının üstündeki ıslak Noel havlusuna verdim.

Scottie beni, "Kapa çeneni bok kafalı," diye tersledi.

Büyükbabam kâğıt havluya sarılı kızarmış ekmeğinden kırıntılar dökülerek üstümden geçti. Büyükannem iç gösterecek kadar incelmiş –iğrenç– eski bir havluya sarınmış halde odanın diğer ucundan çıkageldi. Permalı kıvırcık saçları tuvalet kâğıdı ve saç tokalarından yapılmış uyduruk bir boneyle kafasına sabitlenmişti.

"Mutlu musun küçük kız? Banyodan çıktım," dedi mutfağa giderken.

Büyükannemi duymazlıktan geldim ve ağabeylerime banyonun boşaldığını, ben kahvaltılık gevrek kâselerini lavaboya koyarken gidip dişlerini fırçalayabileceklerini söyledim. Tanrı'nın bir lütfuyla kiliseye zamanında varabilirdik.

Sevinç içindeydim. Islak Noel havlusunu sütün döküldüğü yerden kaldırdım. İkinci tur ıslatma işlemi için mutfağa yönelirken annem koridordan oturma odasına geçti. Bütün vücudum kaygıyla doldu. Annemi uyarmak üzereydim ama mutfaktan çıktığı anda çok geç kaldığımı anladım.

"Nedir bu?" dedi, bana tam olarak neye bastığını bildiğini haber veren bir ses tonuyla.

Anneme halıyı temizlemeye başladığımı, bu yüzden ıslaklığın çoğunun su olduğunu söyledim ama bir önemi yoktu. Ruh hali çoktan değişmişti. Bir yandan çorabını yırtarken babama yeni bir çorap alması için Rite Aid'de durmamız gerekeceğini haykırmaya başlamıştı bile.

Kapıdan daha hızlı çıkmamız için yapabileceğim başka bir şey var mıydı acaba? Gelecekte yapabileceğim bir şey olabilir miydi? Hepimiz minivana doluşup Rite Aid'in yolunu tuttuk. Belki şansım yaver giderdi ve "Popcorn Popping" şarkısına yetişebilirdim.

6.

"Baba!" Kapıdan girdiği anda ciyakladım. Yanına koştum ve işten eve her dönüşünde yaptığım gibi başımı karnına dayadım. Pazen gömleğini kokladım: hımmm... taze kesilmiş odun ve bir miktar da taze boya kokusu. Babamın imza kokusu.

"Merhaba Net," dedi umduğumdan daha duygusuz bir sesle. Her zaman nefesimi tutup bir gülümseme, bir saç okşama bekliyordum ama asla gelmiyordu, en azından şimdilik. Ben hâlâ umutluydum.

"İş nasıldı?"

"İyi."

Onunla başka şeyler konuşmak için yanıp tutuşuyordum. Bir tür bağlantı kurabilmek için. Annemle zahmetsizce oluveriyordu. Babamla her şey neden bu kadar tıkanmış geliyordu ki?

"Eğlenceli bir şey oldu mu?" dedim birlikte antreden oturma odasına girerken.

Cevap vermedi. Gözleri bir şeye takılınca yüzüne endişeli bir ifade yayıldı. Neye baktığını anlamak için kafamı o yöne çevirdim.

Annem. Annemin beden dilinden ve yüz ifadesinden - dimdik bir sırt, havaya kalkmış çene, sıkılmış dişler ve büyümüş gözler– üzgün ya da sinirli değil, öfkeden gözü dönmüş halde olduğunu anladım. Patlaması an meselesiydi. Ah, hayır. Yapabileceğim bir şey olmalıydı.

"Mark," dedi öfkesini gerçekten vurgulamak için dudaklarını önce birbirine bastırıp sonra şaplatarak ayırırken. Ya şimdi ya hiçti, araya girme zamanım gelmişti.

"Seni seviyorum anne!" diye bağırdım. Ona koştum. Sımsıkı sarıldım.

Bunu yapabilirdim, sakin kalmasını sağlayabilirdim. Ama daha ben şimdi ne diyeceğimi bulamadan...

"Mark Eugene McCurdy," dedi annem sesini yükselterek.

Ah, hayır. "Eugene" ortaya çıktı mı havaya uçmuş sayılırdık.

Babam, "Geç çıkmam gerekti çünkü bir müşteriye yardımcı oluyordum. Çıkamadım," diyerek durumu açıklamayı denedi. Korkmuş gibi görünüyordu.

"Üç saat geç kaldın Mark..."

Yardım istemek için Dustin'e ve Scottie'ye baktım. Nintendo 64'te *GoldenEye 007* oynuyorlardı. Kesinlikle ulaşılamaz oldukları bir zaman varsa o da Nintendo 64'te *GoldenEye 007* oynadıkları zamandı. Büyükannem ve büyükbabam işte, Marcus okuldaydı. Bu işte tek başınaydım.

"Anne, Jay Leno izleyelim mi? Jay Leno izlemek ister misin? Bu akşam manşettekiler var."

"Sessiz ol Net."

Ve devre dışı kaldım. Annem kararını bildirmişti. Susturulmuştum. Oysa Jay'in işe yarayacağından emindim. Tamam, ben aslında Conan hayranıydım ama Jay'i izlemek bizim evde bir aile meselesiydi. (Kilisede bundan bahsettiğim zaman Rahibe Huffmire, Jay'in biraz edebe aykırı olduğunu söylemişti, ayrıca saat 23.00'te benim çoktan yatmış olmam gerekmez miydi? Annem de bunu duyunca Rahibe Huffmire'ın sürekli yargı dağıttığını, dolayısıyla söylediklerini kulak ardı edebileceğimi söyledi.)

Anneme dikkatle baktım. Göğsü inip kalkmaya başlamıştı. Durumun vahameti artıyordu. Kulakları kıpkırmızıydı. Sonunda babamın üstüne atıldı. Babam birkaç adım geri çekildi ve annemin ayağının takılarak dizlerinin üstüne düşmesine neden oldu. Annem, "İstismar! İstismar!" diye bağırdı. Babam annemi sakinleştirmek için bileklerini tuttu. Annem babamın

yüzüne tükürdü. O sırada biri *007* turunu kazandı. Bir kutlama yumruğu havaya kalktı.

Babam annemin haykırışları arasında, "Deb, sadece bir iki saat geciktim, bunda ne var?" demeye çalıştı.

"Beni delirtme! BENİ DELİRTME!" Annem bileklerini babamın ellerinden kurtardı ve ona vurmaya başladı.

"Yürü, anne! Yapabilirsin!" Korkuyu aşar aşmaz hep yaptığım gibi annem için tezahürata başladım.

"Deb, bu çok mantıksız. Yardıma ihtiyacın var!" dedi babam yalvarır gibi. Ah, hayır. Bu cümlenin annem için büyük bir tetikleyici olduğunu bilmiyor muydu? Ne zaman babam ya da büyükbabam annemle bir tartışmaya girse ve "yardıma ihtiyacın var" dese, durumu daha da kötüye gidiyordu.

Annem, "BENİM YARDIMA İHTİYACIM YOK! YARDIMA İHTİYACI OLAN SENSİN!" diye ciyakladı. Mutfağa koştu. Babam aptallık ederek kavganın bitmiş olabileceğini, belki de annemin ruh halinin değiştiğini ve normale döndüğünü düşünerek ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Bunu nasıl anlayamazdı ki? Nasıl hiçbir zaman anlayamıyordu?

Bir, iki, üç. İçimden saydım. Annemin geri dönmesine on saniyeden daha kısa süre vardı. Dört, beş, altı, yedi. Annem elinde bir mutfak bıçağıyla, büyükbabamın ona her gece sebze doğradığı büyük bıçakla geri geldi.

"EVİMDEN HEMEN DEFOL!" diye bağırdı. "DEFOL DEDİM SANA!"

"Deb, lütfen, sürekli bunu yapamazsın..."

Annem babamı en son birkaç ay önce arabada uyumak zorunda bırakmıştı. Bu sefer aradan her zamankinden daha uzun zaman geçmişti, normalde babam haftada bir kez falan evden kovulurdu. Ve haklı nedenlerle. Annem onun aileye yeterince yardım etmediğini, işten eve her zaman geç döndüğünü, onu muhtemelen aldattığını, çocuklarla ilgilenmediğini, hiçbir şeyle ilgilenmeyen bir baba olduğunu vesaire söylerdi. Babamın

evden bu kadar uzun zamandır kovulmaması bir mucizeydi. Haline şükretmeliydi.

"DEFOL MARK!"

"Bıçağı elinden bırak Deb. Bu hiç güvenli değil. Çocukların için tehlikeli."

"DEĞİL. BEBEKLERİMİN CANINI ASLA YAKMAM. BEBEKLERİMİN CANINI ASLA YAKMAM VE SEN HANGİ CÜRETLE BENİ BUNUNLA İTHAM EDEBİLİYORSUN?"

Annemin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Gözleri büyümüştü, titriyordu ve bakışları korkutucuydu.

"DEFOL!"

Babamın üstüne atıldı. Babam geri kaçtı.

"Tamam, tamam, çıktım. Gidiyorum."

Babam ayakkabılarını tekrar giydi ve telaşla dışarı çıktı. Annem mutfağa dönüp bıçağı çekmeceye koydu. Dizlerinin üstüne çöktü ve acı dolu bir feryat koparıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yanına çömeldim ve ona sarıldım. Biri yeni *007* turunu kazandı.

7.

Sabahın altısından, yani çekime başladığım saatten beri bu toprak yığınının üstünde duruyordum. Öğlen olmuş, güneş yükselmişti ve zirvedeki sıcağını üstüme kusuyordu. Etrafımdaki esas oyuncular çekim aralarında şemsiyelerle korunuyor, ayaklarını dinlendirmek için açılır kapanır sandalyelerine oturabiliyor, içi buzla dolu bir soğutucudan yeni çıkmış şişelerden soğuk sularını yudumlayabiliyorlardı. Ama ben, hayır. Sadece bir figüran olduğum için böylesi bir lükse hakkım yoktu.

Ben ve diğer figüranlar Lancaster'ın biraz dışındaki bu sıcak çölde, toprak yığınları üstünde "şemsiye-siz" ve "su şişesi-siz" bir halde dikiliyor ve insanı kaşındıran, küf kokulu Büyük Buhran dönemi giysilerimizin katmanlarını tek tek aşacak şekilde ter döküyorduk. Bu giysiler içindeydik çünkü *Golden Dreams* adlı kısa filmde Büyük Buhran döneminin fakir insanlarını canlandırıyorduk. Film Kaliforniya tarihinden çeşitli dönemleri perdeye aktarıyordu ve Kaliforniya Macerası adındaki Disneyland iştiraki yeni temalı eğlence parkında gösterilecekti. Annem bu bilgiyi bana sabah saat dört buçukta yaptığımız araba yolculuğu sırasında heyecanla vermişti ama bana heyecan verici gelen tek kısım yeni bir Disneyland eğlence parkının açılacak olmasıydı.

En kötü kısımsa dişlerimdeki şeydi. Bu sabah saçım ve makyajım yapılırken, saçlarımı iki yandan örmüş ve sonra bana ağzımı iyice açmamı söylemişlerdi. Söylediklerini yaptım ve makyöz bana bunu dişlerimi çürümüş gibi göstermek için yaptığını açıklayarak ağzıma kahverengi bir meyve suyuna benze-

yen cıvık bir madde dökmüştü. Cıvık madde hızla kurumuştu ve mide bulandırıcıydı; dişlerimi bir ay fırçalamasaydım böyle hissederdim sanırım. O andan beri midemi bulandırıyordu ve bundan nefret etmiştim. Çok rahatsız edici ve dikkat dağıtıcı olduğu için dilimi o tuhaf maddenin üstünde dolaştırmaktan kendimi alamıyordum.

"Burada olduğun için mutlu görünmüyorsun. Mutlu görünmeye çalış," dedi annem, birlikte figüranlara tahsis edilmiş karavan tuvaletine girdiğimiz sırada. Büyük tuvaletimi bir saattir tutuyordum ve daha fazla tutamayacağımı anlayınca, annemin bunu yaptığım için zor oyuncu olarak mimleneceğimi söylemesine rağmen telsizli birinden izin istemiştim.

"Özür dilerim," dedim tuvaletimi yaparken ve annem bir kâğıt havluyu suyla ıslatırken. Popomu silmek konusunda hâlâ ısrar ettiği için utanıyordum. Ona yakın zamanda artık sekiz yaşında olduğum için bunu kendi başıma halledebileceğimi düşündüğümü söylemeye çalışmıştım ama annem ağlamaklı olmuştu ve ben en azından on yaşında olana kadar bunu kendisinin yapması gerektiğini çünkü Pocahontas'lı iç çamaşırlarımda kaka lekesi görmek istemediğini söylemişti. Bunu ben yaparsam kaka lekesi falan olmayacağını biliyordum ama beni asıl endişelendiren annemin gözyaşlarıydı.

"Kaşlarını çatmayı bırak, olur mu?" dedi annem talebini duyduğumdan emin olmak için. "Kaşların çatık ve öfkeli görünüyorsun."

Sildi. Sildi. Sildi.

"Tamam." Dışarıya, toprak yığınımın üstüne döndüm ve hissettiğimin tam tersi gibi görünmeye çalıştım ama güneş o kadar parlarken bu çok zordu doğrusu. Gözlerimi kısmadan edemiyordum.

"Şu sana daha önce işaret ettiğim üzgün görünüşlü çocuk nerede? Onu kullanalım," diye seslendi yönetmen, yönetmen yardımcısına.

Yönetmen yardımcısı birkaç çocuğu tek tek işaret etti ama sonunda beni işaret edene kadar, yönetmen her defasında başını iki yana salladı.

"Evet, o," dedi yönetmen, başıyla onaylayarak.

Yönetmen yardımcısı bana, "Haydi, benimle gel," dedi ve beni elimden tutup yönetmene götürdü.

Yönetmen bana eski bir arabanın içinde oturup hafif sağa bakmamı ve "hiçbir şey yapmadan" durmamı söyledi. Başımı salladım. Birkaç denemeden sonra istediği görüntüyü aldığını söyledi.

Yardımcı yönetmen beni figüranların ikram masasının yakınında bekleyen annemin yanına götürdü. Anneme o günlük işimin bittiğini çünkü beni kilit bir sahnede kullandıkları için arka planda olamayacağımı söyledi.

"Kilit sahne mi?" dedi annem, heyecanlandığı her halinden belliydi.

"Evet. Aslında birkaç belgeyi yenilemem gerekecek çünkü teknik olarak esas rollerden biri."

Annem sevinçten neredeyse titriyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Şey, o rol için seçtiğimiz kız talimatları yerine getiremiyordu, ona defalarca üzgün görünmesini söylememize rağmen sürekli gülümsüyordu. Ama sizin kızınız öyle değil. Harika bir üzgün suratı var," dedi adam gülerek.

"Öyledir. Harika bir üzgün suratı vardır gerçekten," dedi annem ağzı kulaklarına varmış halde başını sallayarak. Yarım saat önce o üzgün suratın beni kurtarmaya çalıştığı şey olduğunu unutmuş gibiydi.

"Her neyse, kızınızı o rolde kullandığımız için o artık teknik olarak esas oyuncu oldu."

Yönetmen yardımcısı yeni formları getirmeye gidince annem bana döndü ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Seni kullandılar Net! Seni kullandılar!"

Annem eve döner dönmez esas oyuncu kontratımla hava atmak için Academy Kids'i aradı. Anneme bunun harika bir haber olduğunu ve iş birliği yapan, talimatları yerine getirebilen bir çocuk olarak ismimi duyurmaya başladığım anlamına geldiğini söylediler; bir çocuk oyuncunun en fazla işe yarayan iki özelliği. Anneme benim için daha uzun soluklu arka plan işleri –"çekirdek arka plan" işleri– arayacaklarını da belirttiler. Bunlar figüranlık işinde yeni olduğunuz zaman alamadığınız işlerdi çünkü figüranların *casting* direktörleri sizin ününüzden haberdar olmazlardı. Bu haber annemi sarsmışa benziyordu.

"Çekirdek arka plan mı? Figüranlığın allanıp pullanmış hali mi yani?.. Ya esas roller? Bugün onu *Golden Dreams*'te esas oyuncu olarak kullandılar, bu durumda esas roller için seçmelere girmeye başlaması gerekmez mi?"

"Henüz değil. Biraz daha tecrübe kazanmasını istiyoruz, o zaman onu tekrar değerlendiririz."

Annem peki dedi ama aldığı cevaptan hoşlanmadığını anlamıştım.

"Gel de kıçımı tekrar değerlendir," dedi telefonu kapatırken. Her zaman hattın diğer ucundaki kişi annem onun hakkında söylenirken telefonu henüz kapatmadıysa diye endişelenirdim ama şansımıza o güne dek öyle bir sorun olmamış gibi görünüyordu.

Annem gecenin geri kalanında biraz gergindi ama ertesi sabah Academy Kids bizi arayıp bana yakın zamanda yapılacak bir pilot çekimde "çekirdek arka plan oyuncusu" olarak rol ayarladıklarını haber verince morali düzeldi. Sekiz günlük bir işti.

Annem dişlerini fırçalarken bana, "Şimdi parlak bir figüran olabilirsin bebeğim," dedi, "ama böyle devam edersek hakiki bir esas oyuncu olman çok yakın."

Lavaboya tükürdü.

"Sanırım 'hakiki' kelimesi böyle kullanılıyor ama çok da emin değilim."

8.

Pilot çekim iyi geçti ve parlak figüranlıktan terfi edemesem de çekimler sırasında bizi annemin beni esas oyunculuğa geçirme amacına yaklaştıran bir şey oldu.

Benim yaşımda bir esas oyuncunun annesi annemden hoşlanmıştı. Anneme kendi kızının ajansı Barbara Cameron'ın telefon numarasını verdi.

"Barbara Cameron, Net! Barbara Cameron'dan bahsediyoruz!"

"Yaşasın!"

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Bir sürü ünlü çocuğun annesi. Bir sürü. *Büyümenin Bedeli*'nden Kirk Cameron'ın, *Bizim Ev* dizisinden Candace Cameron'ın. Onların gerçek annesi. Menajerliklerini de o yaptı. Sonra da başkalarının çocuklarına menajerlik yapmaya başladı. Şimdi piyasadaki en büyük genç oyuncu temsilcilerinden biri. Gerçekten çok sıkı kadın."

"Harika!"

Annem Barbara'yı, bana ve ilk başta direnmesine rağmen yakın zamanda oyunculuğu denemeye ikna ettiği en büyük ağabeyim Marcus'a bir seçme ayarlamak için hiç zaman kaybetmeden aradı.

"Haydi ama, harika bir gülümsemen ve kocaman dişlerin var," demişti Marcus'a. "Ve bir sürü benin. Genç Matt Damon gibisin."

Dustin ve Scottie'ye içten içe gıpta ediyordum. Onların anneme nasıl hayır diyebildiklerini ya da hayır dedikleri zaman

ben ve Marcus gibi "evet"e dönmeye nasıl zorlanmadıklarını anlamıyordum. Keşke bunun cevabını bilseydim, keşke nedenini bilseydim ama bu, aile arasında konuşulmayan şeylerden biri gibiydi. Üstünde sessizce fikir birliğine varılan şeylerden biri.

Barbara işini evden yürütüyordu. Seçme onun evinde gerçekleşti. Oraya gittiğimiz zaman Marcus'a ve bana, sunmadan önce çalışmamız için yarım saat süre tanınan birer monolog verildi. Monologların hangi filmlerden olduğunu bilmiyordum ama Marcus kız arkadaşı intihar etmiş bir lise öğrencisini canlandırıyordu, bense anne ve babasını boşanmamaya ikna etmeye çalışan küçük bir kızdım.

Annem bize monologları arabada çalıştırdı, sonra performanslarımızı sergilememiz için tek tek içeri alındık.

Önce Marcus içeri girdi. Yarım saat kadar içeride kaldı. Çıktığı zaman keyfi yerindeydi. Barbara ve odadaki diğer kadının konuşkan olduklarını ve çok güldüklerini söyledi.

İçeri girdim. Titriyordum. Monoloğumu bir kez sundum. Barbara ve diğer kadın bakıştılar ve sonra bana tekrar denememi ama bu kez "kasılmamamı" söylediler. Kafam karışmıştı.

Barbara, "Daha rahat ol," diye açıkladı.

Tekrar denedim. Diğer kadın Barbara'ya bakarak omuz silkti. Barbara'nın yüzünde bir "eh" ifadesi belirdi.

Aynı anda, "Teşekkürler," dediler.

Çıkışıma birkaç dakika daha ekleyebilmeyi umarak olabildiğince yavaş adımlarla yürüdüm çünkü içeride o kadar kısa süre kalırsam annem çok bozulurdu. Ama en yavaş yürüyüşümle bile bu süreye sadece bir dakika ekleyebildim. Arabaya bindiğimde annem endişeli görünüyordu.

"Eee?"

"Fena değildi."

"Konuşkan mıydılar?"

"Pek sayılmaz..."

"Söylediklerine güldüler mi?"

"Pek sayılmaz..."

"Hah."

Eve dönüş yolunda annemin hayal kırıklığına uğradığı her halinden belliydi. Marcus'la gururlanmış ve heyecanlanmıştı ama ben annemi okumayı iyi bilirdim ve kendini zorladığından emindim. Marcus'la ilgili gururu ve heyecanı benim yüzümden yaşadığı hayal kırıklığının gölgesinde kalmıştı.

* * *

"Marcus'ı çok beğendik, onu müşteri olarak üstlenmek isteriz. Ama Jennette'ın... biraz... karizması eksik."

Haberi veren kişi Barbara'yla birlikte odada olan diğer kadın, yani Laura'ydı. Laura, Barbara'nın sağ kolu ve şirkette çalışan tek menajerdi. Hızlı, zeki, dobra bir kadındı ve sesi, annem bir yandan akşam yemeğimiz olacak erişteyi karıştırıp bir yandan telefonda onunla konuşurken benim duyabileceğim kadar yüksek çıkıyordu.

Annem yalvarır gibi bir sesle, "Marcus için harika haber ama Jennette'i de kaydetseniz ve altı ay içinde bir iş bağlanmazsa çıkarsanız nasıl olur?" dedi ve bana bakarken kendi fikri karşısında heyecanlanmış gibi başparmağını havaya kaldırdı.

"Zaten çok fazla kız çocuk yeteneğimiz var..." dedi Laura.

"Çabuk öğrenir ve iyi talimat alır," dedi annem, Laura'yı baştan çıkarmaya çalışır gibi şakıyarak. Bir dilenci için ne uyumsuz bir ses tonuydu.

Laura ona Barbara'yla konuşacağını ve bizi tekrar arayacağını söyledi. Annem bana döndü.

"Çabuk Barbara'nın seni kabul etmesi için dua et. Ve ellerini ikimiz için de kavuştur çünkü benim çorbayı karıştırmam lazım," dedi. Uygun Mormon dua duruşuna geçtim. İkimiz de gözlerimizi kapadık.

"Yüce Tanrım," diye başladım duama. "Bu güzel gün için ve sahip olduğumuz sayısız nimet için teşekkürler..."

"Kahretsin!" dedi annem.

Gözlerim açılıverdi. Annem erişteyi karıştırırken kullandığı kaşığı elinden bıraktı ve parmağını emmeye başladı. Sonra parmağını soğuk suya tutmak için musluğu açtı.

"Parmağımı yaktım," diye açıkladı. "Sen devam et tatlım, duaya devam."

Başımı sallayıp duama geri döndüm.

"Lütfen Barbara Cameron'ın beni kabul etmesini sağla. Gece güzelce istirahat etmemizi sağla. Annemin iyi uyumasını sağla çünkü bazen bu konuda zorlanıyor. Teşekkürler Yüce Tanrım. İsa Mesih adına, amen."

"Amen tatlım. Aferin sana."

Telefon tekrar çaldığında annem erişteyi kâselere paylaştırıyordu. Tencereyi lavaboya atar gibi bıraktı. Şiddetli bir tangırtı çıktı ve erişlelerin bir kısmı tezgâha saçıldı ama annem bunu fark etmedi. Telefona odaklanmıştı.

"Hı hı," dedi keyifsiz bir sesle. Bu kez hattın diğer ucundan Laura'nın sesini duyamıyordum çünkü annem tedirginliğine uygun şekilde bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Hı hı," dedi tekrar beni süzerek. Bu durum beni baştan aşağı germişti.

"Harika, buna pişman olmayacaksınız," dedi ve telefonu kapattı. Gözleri saf bir sevinçle dolu halde bana uzun uzun baktı.

"Ne oldu?" dedim.

"Barbara Cameron seni kabul etti. Daha rahat olman için, onun gibi bir şey işte, haftada bir oyunculuk dersi almanı istiyor ama seni kabul etti."

Hayranlık ve gururla başını salladı. Derin bir nefes aldı ve sonra bana sımsıkı sarıldı.

"Artık esas oyuncusun tatlım. Bebeğim artık arka planda kalmayacak."

9.

Oyunculuk derslerinden nefret ediyordum. Barbara Cameron'ın beni temsil etmesi için başlamam konusunda ısrar ettiği kursa başlayalı iki ay olmuştu. Her cumartesi saat on bir ile iki buçuk arası kurstaydım. Evden uzaklaşabildiğim bir zaman dilimi olmasına rağmen bu kurs için, kilise için olduğu gibi sabırsızlanmıyordum çünkü oyunculuğu evde tıkılıp kalmaktan bile daha rahatsız edici buluyordum.

Her ders biraz "gevşeme"yle başlıyordu. Bir düzine çocuk Bayan Lasky'yi taklit ederek ortalıkta dolaşıyorduk. Bu, Laura'nın soyadıydı. Kendisi sadece Barbara'nın sağ kolu değildi, aynı zamanda oyunculuk öğretmenimizdi. Yüzünü şekilden şekle sokuyor, ağzını insanı ürkütecek kadar açıyor ya da gözlerini yuvalarından uğratıyordu. Bunun daha iyi oyuncular olmamıza nasıl bir faydasının olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama sorular soran sinir bozucu bir çocuk olmamak gerektiğini iyi bilirdim.

Annem her eve dönüş yolunda bana, "Sınıftayken her an 'açık' olmalısın," diye hatırlatırdı. "Bayan Lasky sizi sürekli izliyor. Ve sinir bozucu olan, talimatları yerine getiremeyen, sorular soran çocuklar seçmelere gönderilmez. Seçmelere çenesini kapalı tutan ve ne söylenirse yapan çocuklar gider."

Yüz jimnastiğinin ardından çeşitli hayvanların taklidine geçiyorduk. Çocuklardan bazıları eğleniyor gibiydi ama bu bana kendimi aptal gibi hissettiriyordu. Filin trompete benzeyen sesini taklit etmeyi, kedi yavrusu gibi mırlamayı ya da maymun gibi homurdanmayı bilmiyordum ve dürüst olmak

gerekirse bilmek de istemiyordum. Hayvan sesleri çıkarma işini hayvanlara bırakma taraftarıydım.

Bazen Bayan Lasky herkesten donakalmasını istiyor ve bir çocuğu işaret ederek ona hayvan sesi solosu yaptırıyordu. Güya sınırlarımızı ya da onun gibi bir şeyi aşmamıza yardımcı olması içinmiş.

"Bizim için fil ol Jennette! Kendini vererek ol!"

Kendimi bu işe veremiyor ama elimden geleni yapıyordum. Utançtan yerin dibine geçerek.

Korkunç hayvan seslerinden sonra ezberleme tekniğine geçiyorduk. Bize bir sahne veriliyor ve karakterimizin repliklerini ezberlememiz için otuz dakika zaman tanınıyordu. Sonra sırayla repliklerimizin "soğuk" okumasını yapıyorduk; gösteri dünyasında bu, "hızlı hızlı ve duygusuz bir şekilde" anlamına gelen bir ifadeydi. Bize bu tekniğin özellikle çocuklar için önemli olduğu söylenmişti, böylece materyali gereğinden fazla çalışmak zorunda kalmayacak ve seçmelerde fazla ezbere konuşuyor gibi görünmeyecektik. Anlaşılan bir şeyi eksiksiz öğrenmek için "soğuk" ezberleme yapmak ve duyguları işin içine daha sonra katmak, sahnenin tazeliğini korumanın en iyi yoluydu.

Ezberlemek derslerin beni en az rahatsız eden kısmıydı, belki de en iyi olduğum kısım bu olduğu için. Genellikle repliklerimi on beş dakikada ezberliyor, sonraki on beş dakikayı da pekiştirmek için harcıyordum. Ayrıca sözcükleri duygusuzca söylemekte bir sakınca görmüyordum. Sorun duygulardı zaten, sözcükler değil. Bir şeye zorla duygu katmak başlı başına rahatsız ediciydi, sonra bir de başka insanlar görsün diye o duyguları canlandırmak bana iğrenç geliyordu. Bana kendimi zayıf, savunmasız ve çıplak hissettiriyordu. İnsanların beni öyle görmesini istemiyordum.

Ezberden sonra sıra sahne çalışmasına geliyordu. Dersin en az sevdiğim kısmı buydu çünkü bir şeyleri sunmamız gerekiyordu.

Her hafta sahne çalışmasına hazırlık olarak bize ezberlememiz ve masaya yatırmamız gereken bir sahne veriliyordu. Bu, bir sahneyi parçalara ayırdığımız; karakterimizin, sahnenin ve sayfadaki kelimelerin altında aslında hangi anlamların yattığı hakkında sorular sorduğumuz bir süreçti. Karakterim aslında ne istiyordu? Etkileşim kurduğum karakter aslında ne istiyordu? Bunların arasındaki anlaşmazlık neydi? Karakterim etkileşim kurduğum karakter hakkında ne hissediyordu? Sahneyi parçalara ayırdıktan sonra, ertesi cumartesi sınıfın geri kalanının önünde canlandırabileceğimiz kadar hazır olması için prova yapmamız gerekiyordu.

Hepimiz tek tek kalkıyor, sahnemizi canlandırıyor ve sonra Bayan Lasky'yle parçalama sürecinin üstünden geçiyorduk. Bu kısmı yapmak zorunda olmamayı o kadar çok isterdim ki. Küçük stüdyo sahnesinde oturup bir sahneyi diğer herkesin karşısında canlandırmaktan hiç hoşlanmıyordum. İncelenmekten hiç hoşlanmıyordum. İnceleyen ve gözlem yapan olmak istiyordum.

Bayan Lasky ilk dersimizde bize sahne çalışması kısmına hiçbir ebeveynin alınmayacağını söylemişti ama annem ısrar etti.

"Dördüncü evre metastatik duktal karsinom, yani meme kanseri geçirdim ve kemoterapi yüzünden kemiklerim güçsüz düştü. Uzun süre arabada oturunca ağrım oluyor ve sıcak güneşin altında da uzun süre dolaşmamalıyım."

Bayan Lasky gergin bir gülümsemeyle, "Sokağın biraz ilerisinde bir kafe var," dedi.

Annem daha gergin bir gülümsemeyle, "Bir fincan kahveye iki dolar elli sent vermek bana uymuyor," diye karşılık verdi.

Ve istediğini elde etti. Kurs başladığından beri sahneyi masaya yatırma kısmına izleyici olarak katılan tek ebeveyn annemdi. Annem istediğini –beni izleme imkânını– elde ettiği için mutluydum. Ama bunun stresimi artırdığı kesindi. Annemin yargılarını hissedebiliyor ve gözümün ucuyla tepkilerini

görebiliyordum. Ben repliklerimi okurken o da dudaklarını oynatıyor ve onu taklit etmemi istediği zamanlarda yüzünü abartılı şekillere sokuyordu. Bir yandan annemin saha kenarı koçluğunu takip ederken bir yandan rol yapmak zordu ama idare ediyordum.

Ders bitince müthiş bir rahatlama hissediyordum çünkü annem günün geri kalanında bana izin veriyordu. Bir sonraki haftanın sahnesine ertesi güne kadar bakmam gerekmiyordu. O akşamlık özgürdüm.

10.

"O sözü söylemek istemiyorum," dedim anneme, yaklaşan *Mad TV* seçmeleri için repliklerimi gözden geçirirken. Skeç Kathie Lee Gifford ve iki çocuğunu konu alan bir parodiydi, ben de Kathie'nin kızının parodi versiyonu olmaya çalışıyordum.

"O kelimenin başka bir sürü anlamı var. Bazen sadece sevimli anlamına gelir. Tanrı aşkına, çocuk şarkılarında bile var. '*Şimdi nonoş giysilerimizi kuşanalım*,'" dedi annem konuşma ile şakıma karışımı bir tonlamayla.

Annemin benimle kısmen empati kurduğunu anlamıştım, yoksa onun gibi biri aşırı açıklama yapmakla uğraşmazdı.

"Söylemek zorunda mıyım?"

"Evet, Net, bu senin ilk konuşmalı rol seçmelerinden biri. Barbara'nın senin zor bir çocuk oyuncu olmadığını anlaması için hepsine gitmek zorundayız. Ayrıca seni seçmelere göndermeye devam etmesi için sana bir iş kapmalıyız."

Önümdeki sayfaları karıştırdım.

"Bak, iyi iş çıkarırsan sonrasında dondurma alabiliriz, anlaştık mı? Rahibe Johnson'ın kilise dersinde dağıttığı kupon duruyor."

"Tamam."

* * *

Seçme ertesi gündü ve içeri girmek için sıramı bekliyordum. Oda küçüktü. Duvarlar beyaz ve boştu. Seçmeye gelen diğer çocuklar ve anneleri ya açılır kapanır sandalyelerde oturuyor ya

da sırtlarını duvara vermiş halde ayakta duruyorlardı. Kızların hepsi sarışındı. Annelerin hepsi gergin.

Casting ekibinden biri beni içeri almak için çıktı. Seçmelerden önce hep olduğu gibi dilim damağım kurumuştu ve dört kez tuvalete gitmeme rağmen çişim gelmişti. Annemin normalde bende komedi enerjisi olmadığını söyleyerek komedi seçmelerinden önce bana içirdiği şekersiz Red Bull'lar yüzünden olmalıydı.

"Jennette McCurdy," diye seslendi görevli. Yutkundum.

"Buradayım!" dedim heyecanla, annemin tembihlediği gibi.

"İçeri gel," dedi görevli eliyle beni çağırarak.

Annem desteğini göstermek istercesine popoma hafifçe vurdu.

"Yapabilirsin Net. Bu kızların hepsinden çok daha iyisin."

Rakiplerimden birinin üzgün bir tavırla önüne baktığını gördüm. Annesi onu teselli etmeye başladı. Görevlinin peşinden, iki adamın oturduğu seçme odasına girdim.

Biri, "Sen hazır olunca başlayalım," dedi.

Görevli kendi repliğini söyledi, ben de iki repliğimden ilkini.

"Yaşlısın."

Adamlar kahkahayı bastı. İyi iş çıkarmış olmalıydım. Ağzımın içi hâlâ kupkuruydu. O sözcüğü söylemek beni geriyordu. Sırada bir sonraki repliğim vardı, o sözcüğün de içinde olduğu replik.

"Gelman, ne kadar da nonoşsun."

Biraz daha kahkaha. İşim bitmişti. Bekleme odasına, annemin yanına döndüm.

"Eee, ne dediler?" dedi annem Baskin-Robbins dondurmacısında sıramızı beklerken.

"Komik olduğumu söylediler."

"Aynen öyle, benim bebeğim çok komik. Ve gerektiği zaman ciddi de. Onda her şey var. Fındıklı Hindistan cevizli mi istersin?"

"Şey, hayır, sanırım kurabiyeli ve kremalı alacağım."

Annem telaş içinde bana döndü.

"Fındıklı Hindistan cevizli istemiyor musun?"

Donakaldım. Ne diyeceğimi bilememiştim. Fındıklı Hindistan cevizliyi seçmediğim için annem bozulmuş gibiydi. Bir sonraki hamlemi yapmadan önce, durup vereceği tepkiyi bekledim. Dondurma tezgâhının önünde, dondurmalar yerine birbirimize baktığımız kısa bir duraksama oldu. Sonra annemin duruşu yumuşadı ve gözleri doldu.

"Fındıklı Hindistan cevizli sekiz aydır favorindi. Değişiyorsun. Büyüyorsun."

Elini tuttum.

"Boş ver. Fındıklı Hindistan cevizli istiyorum."

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim başımı sallayarak.

Annem ikimiz için çocuk porsiyonu dondurma sipariş etti ve kuponu gözlerini fazla siyaha boyadığı için rakuna benzeyen ergenlik çağındaki çalışana uzattı. Dondurmanın keyfini çıkarmak için küçük masalardan birine oturduk. Hindistan cevizi tadından gizli gizli bıkmıştım ama annem Hindistan cevizine bayıldığımı sansın diye bolca "mmmm" sesi çıkarmaya dikkat ediyordum. Birkaç lokma sonra annemin gri çağrı cihazı ötmeye başladı. Barbara ona ulaşmaya çalıştığı zaman (şu anda olduğu gibi) annem anında haberdar olabilmek için çağrı cihazını kendine Noel hediyesi olarak almıştı.

"Barbara! Barbara'dan çağrı geldi!"

Annem ayağa fırladı ve dondurma tezgâhına koştu. Artık beni izlemediği için dondurma yemeyi bıraktım.

"Arkada bir telefonunuz var mı?" diye sordu tezgâhtaki kıza.

"Evet, ama sadece çalışanlar için," dedi Rakun Gözlü monoton bir sesle.

"Kızım oyuncu ve *Mad TV* adında bir dizide ilk replikli rolünü almış olabilir. *Mad TV*'yi duydun mu? Çok komik di-

yorlar. *Saturday Night Live*'ın biraz daha yeraltı versiyonu. Telefonunuzu kullanmam..."

"Elbette, kullanın," dedi kız sıkkın bir tavırla.

Annem tezgâhın üstünden uzanıp Barbara'nın, ezbere bildiği numarasını tuşlamaya başladı. Sonra parmaklarını çaprazlayarak bana baktı. Dondurmadan bir lokma aldım.

Annem, "Aaah!" diye çığlık attı. Dondurmacı kız kulaklarını tıkadı. "Net, işi almışsın! *Mad TV*'ye girmişsin!"

Telefonu kapatıp yanıma koştu. Beni sımsıkı kucakladı. Ilık teni ile Wings parfümünün birbirine karıştığı kokusunu seviyordum. Mutlu olmasına o kadar sevinmiştim ki.

"Bu harika bir haber Net. Konuştuğun ilk rolün. Bu çok büyük bir olay. Çok büyük."

Heyecanla alnımı öptü ve sonra kaşığını dondurmaya daldırıp fındıklı Hindistan cevizliden kalanı bitirdi. Neyse ki onu benim bitirmem gerekmemişti.

11.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim anneme.

Ben saçlarını tararken annem banyo aynasının karşısında makyajını yapıyordu. Saçlarını taramamı severdi. Onu rahatlattığını söylerdi. Sakinleştirdiğini.

"Teşekkürler meleğim. Gerçi Karen muhteşemdir. Güzellik kraliçelerine benziyor." Rujunun kapağını kapattı ve mürdüm rengini iki dudağına da yaymak için dudaklarını birbirine bastırıp açtı. Bence dudaklarının doğal rengi çok daha güzeldi.

"Sen de güzellik kraliçelerine benziyorsun," dedim, kısmen buna inandığım ama daha çok annemin içini rahatlatmak istediğim için. Annemin yaşıtı çok fazla arkadaşı yoktu ve olanlarla de pek sık görüşmezdi. Bu yüzden bugün öğle yemeğinde bir arkadaşıyla buluşacak olması önemli bir olaydı.

Karen annemin liseden en yakın arkadaşıydı ve mezuniyetlerinden sonra birlikte güzellik okuluna gitmişlerdi. Annemin Karen'la ilişkisi bana biraz karmaşık gelirdi. Bir an onun ne kadar müthiş, harika ve tatlı olduğunu söylerken bir an sonra Karen'ın kelimenin tam anlamıyla S-Ü-R-T-Ü-K olduğunu söylerdi.

"Bu sözcüğü kullanmamamız gerektiğini sanıyordum."

"Ben sadece harfleri sıraladım Net, ayrıca Karen'ı tanısaydı 'Tanrı da beni anlardı. Sana bebeğimin adını çaldığını anlatmış mıydım?" dedi annem parfüm sıkarken.

"Hı hı," dedim saçlarını taramaya devam ederek.

Annem önüne baktı. Onu incittiğimi görebiliyordum. Bana bu hikâyeyi defalarca anlatmıştı ama şimdi tekrar anlatmak istiyordu. Sorun değildi. Tek istediği birinin onu dinlemesiydi.

"Ama tekrar dinleyebilirim."

"Ben bir isim seçmiştim," diyerek derhâl anlatmaya koyuldu. "Jason. Güzel bir isim olduğunu düşünüyordum. Sağlam bir isim. Çok kullanılan bir isim değil ama aynı zamanda şu yeni çocuk isimleri gibi tuhaf da değil. Lagoon falan gibi isimleri kastediyorum. Zaten aslında beğendiğin ismi kimseye söylememen gerek çünkü kötü şans getirir, bilirsin. Seçtiğin bebek ismini kimseye söylememelisin."

"Hı hı."

"Beni dinliyor musun Net? Dalıp gittin sanki."

"Dinliyorum."

"Yani kimseye söylememen gerek ama ben söylemiş bulundum. İsmi Karen'a söyledim çünkü en yakın arkadaşım olduğunu düşünüyordum ve merak etmişti, ayrıca aynı dönemde hamile kaldığımız için her şeyi birlikte yaşıyorduk. Pekâlâ, gel gör ki önce o doğurdu ve hangi ismi seçti dersin? Jason. Benim seçtiğim ismi çaldı."

"Ama ben Marcus adını daha çok beğeniyorum," dedim. "Daha kendine has."

"Ah, biliyorum ama prensip meselesi."

"Ah, doğru," diye onayladım.

Annem derin bir nefes aldı ve kirpiklerine üçüncü maskara katını sürdü.

"Her neyse, ona zerre kadar güvenmiyorum ama yine de iyi bir arkadaş."

Bu mantık kafamı karıştırdığı için sadece, "Hı hı," demekle yetindim.

"Ama en yakın arkadaşım değil tabii," diye devam etti annem. "Benim en yakın arkadaşım sensin Net. Sen annenin en yakın arkadaşısın."

Ağzım kulaklarıma varacak şekilde gülümsedim. Annemin en yakın arkadaşı olduğum için çok mutluydum. Dünyada ona en yakın insan ben olduğum için. Benim varoluş amacım buydu. Kendimi tamamlanmış hissediyordum.

"Saçımı taramayı neden bıraktın?"

Görevime geri döndüm.

12.

"Bu sabah hızla çığırından çıkıyor!" Annem bir tabağı lavabonun içine fırlatırken bağırdı. Sesi duyunca irkilsem de mutfağa gitmekten kendimi alamadım. Biri anneme yardım etmeliydi ve evdekilerin çoğu hâlâ derin uykudaydı.

Annem, "Bu lanet olası bulaşıkları arada bir başkası yıkasa hiç fena olmayacak!" diye bağırırken bir fincanı hızla lavaboya savurdu. Fincanın sapı kırıldı. Annem anıyı saklamak için fincanın parçalarını fermuarlı bir buzdolabı poşetine koydu.

Onu daha fazla sinirlendirmek istemediğim için dikkatle, "Ben yaparım anneciğim," dedim.

"Ah, hayır, sen değil tatlım," dedi köpüklü elleriyle saçlarımı okşamak için uzanırken. "Parmakların buruş buruş olsun istemem. Bu senin için iyi olmaz. Kim buruş buruş parmaklı küçük bir kıza rol vermek ister ki?"

"Tamam."

"Mark! Jennette'i dansa sen götürebilir misin?! Onu oyunculuk dersine götürebilmek için bulaşıkları yıkamayı bitirmem lazım."

Babam oturma odasından yanımıza geldi. Costco matlarının üstünde uyuyan Dustin ile Scottie'nin üstünden atlamıştı.

"Ha?" dedi mutfağa girince.

"Jennette'in dans dersi diyorum, derse onu sen götürebilir misin?"

"Elbette," dedi babam duygusuz bir sesle.

"Dikkat et de fazla hevesli görünme," dedi annem.

"Özür dilerim."

"Her şey için özür dileyip durma. Acele et, yeter. Oraya zamanında ulaşmak için evden yirmi dakika içinde çıkmanız gerek."

Annem bir Paula Abdul özel dans programının seçmelerine katılıp berbat bir iş çıkarmamın ardından beni sıkı bir dans kursuna yazdırmıştı. Seçmelerdeki diğer kızların hepsi bacaklarını açabiliyor ve üst üste üç dört kez kendi etraflarında dönebiliyorlardı ama ben bunların hiçbirini yapmayı bilmiyordum. Bize birkaç dakikalık bir koreografi öğretilmişti ve replik ezberleme konusunda çok iyi olsam da bu iki ezber türü birbiriyle alakasız olsa gerekti çünkü tek bir hareketi bile hatırlayamamıştım. Annem bana bir daha asla böyle küçük düşmemi istemediğini söylemiş ve beni haftada on dört saat dans dersine –ikişer saat caz, bale, lirik, müzikal tiyatro, hip hop artı bir saat esneme ve üç saat *tap dance*– yazdırmıştı; ayda iki arka plan işi, masrafı karşılayacaktı.

Aslında dansı seviyordum. Hem de çok. Vücudumu hareket ettirmek hoşuma gidiyor, kafamı boşaltıyordu. Birlikte dans ettiğim kızların çoğunu da seviyordum; bana kibar ve dostça davranmışlardı. İçin için annemden uzak olmayı da seviyordum çünkü dans etmemi oyunculuk yapmamı izlediği gibi izlemiyordu. Belki de nedeni kendisinin büyürken dansçı olmak istememesiydi; o, oyuncu olmak istemişti ve belki de annem beni sadece olmak istediği şey olduğum zaman seyretmek istiyordu. Bilmiyordum. Yine de, bundan ona asla bahsetmeyecek olsam da, etrafımda olmaması bana iyi geliyordu. Nefes almamı sağlıyordu. Sürekli izlendiğim için endişelenmem gerekmiyordu.

Babam beni daha önce birkaç kez dans dersine götürmüştü. Heyecanlandım çünkü derse beni annem götürdüğü zaman birine mi bağıracak, yoksa dans stüdyosunun sahibine baledeki rolümün yeterince büyük olmadığından falan mı yakınacak, asla bilemiyordum. Babam öyle şeyler yapmazdı. Hatta bu tür

şeylerin farkında bile değil gibiydi. Babam sanki... sadece var olmakla yetiniyordu.

Bana, "Dans dersine bisikletle gitmek ister misin?" diye sordu.

"Evet!" dedim. Dürüst olmak gerekirse buna çok sevinmiştim. Annemden izin almayı düşündüm ama sonra vazgeçtim çünkü ona hayır deme fırsatı vermek istemezdim.

Babam Home Depot ve Hollywood Video'da, yani iki işte birden çalıştığı için birlikte çok zaman geçiremiyorduk. Genellikle eve geç geliyor ve biraz uyumak için arka odaya çekiliyordu. Oda tıklım tıklım dolu olsa da yatakta hâlâ bir kişinin sığabileceği kadar ıvır zıvırsız boşluk vardı ve babam orada yatardı. Annem onu bu kadar tiksindiren bir insanla aynı yatakta –hatta aynı odada– asla uyumayacağını söylediği için de o odaya giderdi. Yani annem oturma odasında kanepede ya da bizimle birlikte yerde, bir Costco matının üstünde uyuduğu için babamın mümkün olan en uzak odada uyuması makuldü.

Yetmezmiş gibi ben de oyunculuk kariyerim ve derslerimle (annem bize evde eğitim verse de bir şeyler öğrendiğimizi ispatlamak için ayda bir kez eyalete örnekler sunmamız gerekiyordu) ve şimdi bir de dans kursuyla meşguldüm.

Birlikte geçirdiğimiz zamanlar bana değişik geliyordu çünkü bu çok sık olan bir şey değildi. Babamın belediye havuzundaki sekizinci doğum günü partime gelebilmesi gibi; yoğun iş programı yüzünden birkaç yıldır ilk kez bir doğum günü partime gelmişti. Daha önce hiç yapmadığı bir şekilde bana bir doğum günü kartı vermişti. Zarfın üstüne adımı yanlış yazmıştı. İnsanlar adımı her zaman yanlış yazardı ve ben bunun üstünde durmazdım ama onun yanlış yazmasına üzülmüştüm. İçinde ne yazdığını görmek için zarfı açmıştım. Sonuçta en önemli kısım oydu. Babam karttaki şiirin altına, "Sevgiler, Baban," yazmakla yetinmişti. İyice üzülmüştüm ama sonuçta önemli olan düşünmesiydi ve bunu düşünmüş olmasının benim için

anlamı büyüktü. Ta ki eve dönüş yolunda annemin babama, "Sana söylediğim gibi bir doğum günü kartı aldın mı bari? Bir BABA gibi onunla ilişkini beslemelisin," dediğini duyana kadar. Yani kart da aslında annemin fikriydi.

Birlikte geçirdiğimiz diğer zamanlar, babamın işten erken çıkıp bizimle *MacGyver* ya da *Gilligan's Island* izlediği veya pazar günleri kiliseden sonra yahni pişirdiği zamanlar gibi rutin geçiyordu. Her seferinde görünüşte farklı bir yahni –dana etli, mısırlı, acılı ya da nohutlu– yapsa da bana hepsinin tadının mercimek gibi geldiğine yemin edebilirdim. Babamla geçirdiğimiz zamanlar fena değildi ama asla özel bir şey olmazdı. Keşke babamla aramda da annemle olduğu gibi özel bir bağ olsaydı. Annemin yakınında olmak yorucu olabiliyordu elbette ama en azından onu mutlu etmek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Oysa babamla asla bilemiyordum. Daha az çaba gerektiriyordu ama aynı zamanda karşılığı da daha az oluyordu.

Ama bugün bisikletle gitme fikrini ortaya attığı için heyecanlıydım. Babamın, babası öldükten sonra ona kalan bisikletine binmeyi sevdiğini bilirdim.

"Bisiklet sonuçta bir ev etmez," diye yakınırdı annem. "Sanırım Büyükanne Faye de ölene kadar beklememiz gerekecek, gerçi o da yakında olacağa benzemiyor. Kadın seksen iki yaşında ve sağlığı hiç olmadığı kadar iyi." Sonra canının sıkkın olduğu zamanlarda yaptığı gibi cık cıklardı.

Linda teyzemin bana yedinci doğum günümde gönderdiği ve biraz öne eğilirsem hâlâ sığabildiğim bisikletime binmeyi de severdim. Belki bugün babam ve ben birlikte iyi bir anı yaratırdık. Belki bugün biraz eğlenirdik.

Böylece bisikletlerimize atladık ve komşu kasaba Los Alamitos'taki Dance Factory'ye doğru yola çıktık. Orangewood'daki parkta durup tırmanma oyuncaklarında hızlı bir tur oynadık. Babam iyi vakit geçiriyormuş gibi gülümsüyordu. Ben de iyi vakit geçirdiğimi biliyordum. Bu iyi bir şeydi.

Dance Factory'deki dersime on dakika geç kaldık. On beş dakikadan fazla gecikince derse girmenize izin vermiyorlardı ama ben öğretmenden sadece ters bir bakış aldıktan sonra içeri kabul edildim. Benim için bir sakıncası yoktu.

Ders çok hızlı geçti ve bekleme odasındaki ebeveynlerimizin yanına gitmek üzere serbest bırakıldık. Babam annemin hiç sevmediği şekilde bacak bacak üstüne atmış, bir Clif Bar yiyordu.

Cevabı zaten biliyor olmaktan korkarak, "Onu nereden aldın?" diye sordum.

"Stüdyonun ön tarafındaki atıştırmalık büfesinden."

"Annem büfeden abur cubur almak yok diyor çünkü çok pahalılarmış."

"Bir dolardı."

"Ben de onu diyorum."

"Dün maaş günüydü," dedi babam elini boş ver dercesine sallayarak ve beni dışarı, bisikletlerimizin olduğu yere çıkardı.

Bisikletlere atladık ve boş Los Alamitos Lisesi ile Polly's Pies'ın önünden geçip yola koyulduk. Babam üstü açık bir alışveriş merkezine saptı ve bir *smoothie* dükkânına doğru pedal çevirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"*Smoothie* almaya."

"*Smoothie*'ler çok pahalı..."

Babam, "Maaş günü," diye hatırlattı.

Smoothie makinesi babamla paylaşacağımız çilekli muzlu *smoothie*'yi karıştırırken bir anda aklım başıma geldi ve bütün keyfim kaçtı. Babamla iyi vakit geçirmenin heyecanıyla aklımdan çıkmıştı. O gün oyunculuk dersim olduğunu unutmuştum. Derse bisikletle gidersek asla yetişemeyeceğimizi düşünememiştim.

Çeşitli meyveleri karıştıran blenderin kulak ağrıtan gürültüsü arasında hatırlamıştım. Babama baktım.

Smoothie'yi hazırlayan görevlinin elindeki limonu süzerek, "Mümkünse ekstra limon suyu katar mısınız?" dedi.

Babam biliyor muydu acaba? Dansa bisikletle gelmemizi ve *smoothie* içmek için durmamızı, oyunculuk dersinden nefret ettiğimi bildiği için kasten mi ayarlamıştı? Belki de bana yardım etmek istiyordu. Belki de beni kurtarmak istiyordu.

"Dahaaa da çok limooon," diye tekrarladı.

Sonra böyle şeyler düşündüğüm için deli olduğuma karar verdim. Babam bariz bir şekilde *smoothie*'deki limon miktarına benim iyiliğimden daha fazla odaklanmıştı.

Ona oyunculuk dersimi, acele etmemiz gerektiğini ve acele etsek bile geç kalacağımı hatırlatsam mı diye düşündüm. Ama sonra hatırlatmamaya karar verdim. Neden hatırlatacaktım ki? Aramızdaki kopukluğa rağmen babamla zaman geçirmekten keyif alıyordum. Bu rahatlıktan keyif alıyordum, böylece ona hiçbir şey demedim.

Smoothie'lerimizi bitirdik ve ağır ağır pedal çevirerek geri döndük. Parkta tekrar durup salıncaklara bindik. Eve vardığımızda saat 11.05'ti. Annem anahtarlarını elinde bir tehdit unsuru gibi sallayarak ön bahçede volta atıyordu.

"NEREDE KALDINIZ?" diye ciyakladı.

Meraklı komşumuz Bud çitin üstünden kafasını uzattı. Acaba annemin geçen sefer ön bahçede avazı çıktığı kadar bağırdığında yaptığı gibi, sosyal hizmetleri arama tehdidi savuracak mı diye bekledim. Bunu yapmasın diye, annemin sesini alçaltması için dua ettim.

Biraz geç anlayan babam omuz silkerek, "*Smoothie* içmek için durduk," dedi.

"*SMOOTHIE* İÇMEK İÇİN Mİ DURDUNUZ?" Annem öfkeliydi.

En azından birinin onun bizi izlediğinin farkında olduğunu bilsin diye Bud'a el salladım. Eğilerek çitin arkasına sindi.

"Evet..." Babam annemin neye kızdığını anlamaya çalışıyordu.

Annem hışımla eve girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Babam peşinden gitti, ben de arkasına takıldım.

"Deb, haydi ama..."

Annem çoktan mutfağa girmişti ve beyaz eşyaların kapaklarını açıp kapatıyordu. Önce buzdolabı, sonra fırın, sonra mikrodalga fırın. Bunu neden yaptığını, ne aradığını bilmiyordum ama hareketlerinde beni korkutan bir hırçınlık vardı.

"Sana Jennette'in oyunculuk dersi olduğunu söylemiştim. AMA DERSİ KAÇIRDI. Bu hafta *Benim Adım Sam*'den bir sahneyi canlandıracaklardı. *BENİM ADIM SAM*, Mark. Jennette o sahnenin TOZUNU ATTIRIRDI."

Bir mutfak dolabını tekmeledi. Ayağı ahşabın içine takılı kaldı. Ayağını sallayarak dolaptan kurtardı. Ahşap parçalanmış ve kıymıklara ayrılmıştı.

"Özür dilerim," dedi babam.

"Sanırım o rol için rol yapmasına gerek yok çünkü ne de olsa ONUN GERÇEK HAYATI da öyle. O da GERİ ZEKÂLI BİR BABASI OLAN AKILLI, KÜÇÜK BİR KIZ."

13.

Hollywood'da büyük çıkışlar yakalanmasından sık sık bahsedilir ama ben şu ana kadar öyle bir şey yaşamadım. Bunun yerine, bir yenisini yakalamayacağımdan neredeyse emin olduğum anlarda usulca süzülen bir dizi küçük çıkış yaşadım. Annem Hollywood'un kötü bir erkek arkadaşa benzediğini söylerdi.

"Herhangi bir resmî taahhütte bulunmadan insanı boş vaatlerle kandırırlar."

Bunun ne anlama geldiğinden çok emin değildim ama kulağa doğru gibi geliyordu. Şu ana kadar, *Mad TV*'den bu yana yaptığım küçük çıkışlar şunlar oldu:

- Dental Land için bir reklam. Reklam filmini çektiğimiz dişçi muayenehanesi Westfield Shopping Mall'da olduğu için, öğle molasını alışveriş merkezinde dolaşarak geçirebildik ve annem "grubun açık ara en iyi oyuncusu" olduğum için bana Sanrio Surprises'tan içi sürprizlerle dolu bir paket aldı. Reklam çekimine henüz başlamamıştık, bu yüzden anneme diğer herkesten daha iyi bir oyuncu olduğumu düşündüren şeyin ne olduğundan emin değildim ama bana bir Sanrio sürpriz paketi kazandıracak her iltifat kabulümdür.
- *Shadow Fury* adında düşük bütçeli, bağımsız bir film. Annem esas oyuncu ücreti bile almadığımdan yakınmıştı. "Bebeğim Cadılar Bayramı'nı kollarından şeker kanı akarak, ölmek üzereymiş gibi yapan bir adamın üstüne eğilerek geçiriyorsa doğru düzgün bir ücreti hak etmiş

demektir." Sahnede sahte babam vuruluyordu, ben de silah sesini üst kattan duyup aşağı iniyor ve babam kollarımın arasında ölürken başını kucağımda tutuyordum. Şeker kanı yapış yapış ve son derece rahatsız edici olmasına rağmen işin en kötü kısmı değildi. Açık ara en kötü kısım, mikrofon teçhizatıydı. Bütçe o kadar düşüktü ki düzgün bir kayışları olmadığı için mikrofon teçhizatını vücuduma bantla sabitlediler. Gecenin sonunda bandı çıkarırlarken ağladım ama eve döndüğümüzde Conan O'Brien'ın saat 02.30'da yayımlanan tekrarına yetiştik ve programı izlerken annem vücuduma aloe vera jeli sürünce durum o kadar da kötü gelmedi.

- *Malcolm in the Middle*'ın bir bölümünde bir rol. Bu özellikle heyecan vericiydi çünkü yardımcı oyuncu yerine ilk kez misafir yıldız oyuncuydum. Yardımcı oyuncuların genellikle en çok on beş satır repliği olurdu ve adları bölüm sonu jeneriğinde geçerdi ama misafir yıldız oyuncular genellikle daha önemli sayılır ve bölüm başı jeneriğinde yer alırlardı. Bölüm, dizideki anne karakterinin oğulları yerine kızlarının olduğunu hayal etmesini konu alıyordu. Ben Dewey'nin kız halini, yani Daisy'yi oynadım. Kulaklarımın daha kepçe görünmesi için arkalarına sert bal mumu koydular çünkü Dewey'nin en çarpıcı özelliği kepçe kulaklarıydı ve benim kulaklanm küçük kalıyordu. Bal mumu bayağı büyüktü ve kulaklarımın arkası cidden acıdı ama bölümü çektiğimiz stüdyoyu çok sevdim ve yapımcı bana çok nazik davrandı. Frankie Muniz'in çok yakışıklı olduğunu düşündüm ve koridorda bana selam vermesi çok hoşuma gitti. Annem bana çıkışana kadar duygularımı belli etmediğimi sanıyordum. "Aklından bile geçirme. Senin için fazla büyük ve daha da önemlisi, Mormon değil."

- Bir Sprint PCS reklamı. İlk olarak reklamındaki vaatler para anlaşmasına geliyordu. Kendisine aldığım ucuz ve zaman paramı ödemeye yetecek kadar para. Annem ulusal roma ve bölgelerarası ile bölgelerarası arasında vazgeçmeye yer açtı. Geriye daha sonra dost kazanmak için, eski oyuncaklar ve kitaplarla falan dolabında ve bu sınır bozucuyla çıkıldı beni aslında hiçbir zaman dost kazanmak evrensel olmamıştım. Annemse bana dost kazanmaya zaten çok fırsat olduğumu ve bana hayatta onu vermeyeceğim söyledi. "Dışarıdaki kafana göre kitaplara ihtiyacın olmayacak. Dostların Kanat'a Barry Fenn kompartımanda pencereye dayadığı zamanki gibi! O ona yüzünden kendine hiçbir zaman affetmedim ve bunun için de affetmem. Geriye yaşamın sonuçlarının önüne hazırlayıp bilgisayarında kullanıyı durum olmuştu ama olsun."

Bu kitaplık çalışılar dışında bir süre kitaplık alt çalışı ya da kitaplık "çalışması"na da oldu. Seçmelerime kendiliğinden rollerin yüzde yetmiş beşini çalışıyordum ve Barbara sonunda anlaşma yapılmasına hâlâ bunun nasıl işleyeceğini söylüyordu.

Barbara telefonda annemle, "Bir şeyleri doğru yapıyor belki," diyordu. (Barbara annemin telefonlarına Laura yerine bunu çalışmaya başlamıştı. İşte yükselme diye buna diyordu!)

"Yetecek doğru değil," diye karşılık veriyordu annem her zamanki gibi.

"Olacak. Sana söylüyorum, olacak," diyordu Barbara. "Biraz sabırlı olmalısın."

Annem telefonu kapattığında öfkeli olıyordu.

"Yüce Tanrım, lütfen bana sabır ver. Ve onu çabuk ver."

14.

"Pekâlâ, Jennette, yönetmenle kısa bir konuşma yapacak ve sonra gelip seni alacağız," dedi *casting* direktörü bana. Başımı salladım. Bacaklarım heyecandan titremeye başlamıştı. Titrememi bir türlü durduramıyordum.

Yedi on yaş arası bir oyuncuysanız seçmelerine mutlaka girmeniz gereken, son dönemin en favori aile draması *Princess Paradise Park* için dördüncü görüşmeme girmek için bekliyordum. Görünüşe bakılırsa seçmelere binlerce kız girmişti ve sona ben ve başka bir kız kalmıştık. Bu kadar büyük bir projeye ilk kez bu kadar yaklaşmıştım.

Annemin yardımı sayesinde on yedi sayfalık replik ezberimdeydi. Bazen birlikte ev işlerini yaptığımız sırada annem bir anda, "Başla," derdi ve ben bunun ne anlama geldiğini bilirdim çünkü *Princess*'ın bir ay süren seçme sürecinde birkaç seçmeye daha girmiş olmama rağmen, bu seçme aralarında en zorlusu ve rolü almaya en yakın olduğumdu. Ayrıca annemin en çok önemsediği seçmeydi.

"Barbara bunun bir stüdyo filmi olduğunu ve rolün seni yıldız yapacağını söylüyor," diyordu annem her geri çağrılışımda. "Sonrasında teklifler almaya başlayacaksın. Artık seçmelere girmen gerekmeyecek."

Seçmelere girmek zorunda olmamak kulağa hoş geliyordu. İçeri alınmayı beklerken heyecandan elimin ayağımın boşalmasına neden olan şeyi artık yapmak zorunda olmamanın bana ne kadar iyi geleceğinin hayalini kurmaya başladım. Sürekli seçilip seçilmeme baskısı yaşamamanın ve seçilmemenin getir-

diği üzüntünün olmamasının. Hayalimin tam ortasındayken, bir anda kafamın içinde O'nun yüksek ve berrak sesini duydum.

"Jennette, ben Kutsal Ruh'un hayaleti, sana kayıt formunda adının üstünü çizmeni, tuvalete gitmeni, üst üste beş kez iç çamaşırının bel lastiğine dokunmanı, tek ayağının üstünde dönmeni, tuvalet kapısını beş kez kilitleyip açmanı, sonra geri gelip kâğıda adını yeniden yazmanı emrediyorum."

Sevinçten havalara uçmuştum. Konuşmuştu. Kutsal Ruh, namıdiğer İç Sesim nihayet benimle konuşmuştu. Sekizinci doğum günümde vaftiz edildiğim zamandan beri benimle konuşmasını bekliyordum.

Kutsal Ruh Hediyesi kesinlikle beni en çok heyecanlandıran hediyeydi. Kiliseden bir arkadaşım bir keresinde bana *slime* denen şu vıcık vıcık şeylerden hediye etmişti, o da kesinlikle ikinci en iyi hediyemdi.

Kutsal Ruh cennette Yüce Tanrı'mıza ve İsa Peygamber'e yardım eden harika bir adamdı. Hal ve tavır olarak biraz onlar gibiydi ama aynı zamanda da farklıydı çünkü Mormonlar olarak her birimizin içinde yaşardı. Her gün istediğimiz anda onunla konuşabilirdik ve o da bizimle konuşarak bizi doğru olana yönlendirir, bize onu yapmamızı söylerdi. Çok şanslıydık.

Kutsal Ruh Hediyesi'ni ilk aldığım haftalar hiç de etkileyici değildi. Hatta belki de hayal kırıklığına uğradığımı bile söyleyebilirdim ama bunu kilisede hiç dillendirmedim. Ne zaman biri bana İç Sesim'le, yani içimdeki Kutsal Ruh'la konuşup konuşmadığımı sorsa evet derdim, onunla türlü türlü harika sohbetler ediyorduk. Sonra bana onunla ne tür sohbetler ettiğimizi, ondan neler öğrendiğimi sorarlardı ve ben de bunu onlara söyleyemeyeceğimi söylerdim çünkü sohbetler özeldi.

Ama gerçek bu değildi. İşin aslı Kutsal Ruh'la ettiğim her sohbetin nasıl olduğunu herkese anlatmaya dünden hazırdım, yeter ki öyle bir sohbet edebileyim. Ama bu hiç olmamıştı. Nedenini de bilmiyordum. Kutsal Ruh'u duymak için her sabah,

her öğleden sonra ve her gece tek başıma, hatta dizlerimin üstüne çöküp dua etmiştim. Mormonlar olarak sekiz yaşına kadar günahlarımızdan sorumlu tutulmamamıza ve her şeyi mahvedecek kadar çok zamanımın olmadığını bilmeme rağmen, bir şekilde mahvetmiş olabilir miyim diye merak ederdim.

Kutsal Ruh'u neden duymuyorum? diye sorardım dualarımda. *Onu hak etmememe neden olacak yanlış bir şey mi yaptım? Frankie Muniz'le ilgili saflıktan uzak düşüncelerim yüzünden mi? Lütfen beni affet ve fırsat bulunca bana Kutsal Ruh Hediyesi'ni gönder. Meşgul olduğunu biliyorum ama burada çaresizlik içindeyim. Sesinin nasıl olduğunu ve bana ne yapmamı söyleyeceğini duymak için sabırsızlanıyorum. Teşekkürler.*

Dualarım uzun süre işe yaramamıştı. Ama bugün, *Princess Paradise Park* için karar görüşmesi günümde gelmişti işte.

Tamam, Kutsal Ruh, peki bunları yapmamı neden istiyorsun? diye sordum içimden.

"*Princess Paradise Park* seçmelerinin son gününde iyi iş çıkarmanı sağlamak için. Sana söylediklerimi yaparsan rolü kesin sen alırsın. O zaman annen mutlu olacak ve ailenin bütün sorunları çözülecek."

Vay canına. Bu kadar dolambaçsız olmasına bayılmıştım. Bana yapmamı buyurduğu görevleri yerine getirmek için yerimden fırladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu annem.

"Çişim geldi," dedim kayıt formunda adımın üstünü çizerken. Annem peşimden tuvalete geldi ve benimle beraber kabine girdi. İç çamaşırımın bel lastiğine beş kez dokundum.

Annem, "Ne yapıyorsun Net?" diye sorarken endişeliydi.

"Kutsal Ruh benimle konuştu!" dedim heyecanla, bunun endişelerini yatıştıracağından emindim. Sol ayağımın üstünde döndüm.

"Hı hı," dedi annem.

"Benimle konuştu!" dedim bir kez daha. Beni duymamış olmalıydı, yoksa o da en az benim kadar heyecanlanırdı. Annem beni izlerken tuvalet kapısının kilidini beş kez açıp kapattım.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

Durdu, biraz üzgün görünüyordu. "Hiç."

Bekleme odasına döndük ve adımı kâğıda tekrar yazdım. *Teşekkürler Kutsal Ruh. Teşekkürler.*

15.

"Kirpiklerin görünmüyor, tamam mı? Dakota Fanning'in kirpiklerini boyamadığını mı sanıyorsun?"

Annem Rite Aid'den aldığı tezgâh üstü kahverengi kirpik boyasıyla ayda bir falan kirpiklerimi boyuyordu. Bu alışveriş sırasında L'Oréal'in röfle setinden, üç dolarlık şeffaf maskaradan ve Crest Whitestrips diş beyazlatma bantlarının mağazanın kendi markası tarafından üretilen muadilinden de alırdı. Bu alışverişe "bakım ziyareti" derdi; sadece ve sadece benim "doğal güzelliğimi" desteklemeye adanmış bir ziyaret.

Annem benimkine "doğal güzellik" derdi. Kirpiklerimin çok uzun olduğunu ama çok açık sarı olduğu için görünmediğini söylerdi. Saçlarımın altın rengi gölgeleri olduğunu ama diplere yakın yerde kaldıkları için yüzümü çevreleyecek birkaç altın rengi gölgemin daha olmasının önemli olduğunu söylerdi. Saçımın gür olduğunu ve bunun iyi bir şey olduğunu ama aynı zamanda kafasına göre takılabildiği için terbiye edilmesi gerektiğini söylerdi. Güzel bir gülümsemem olduğunu ama dişlerimin yeterince beyaz olmadığını söylerdi. Annemin "doğal güzelliğim" hakkında söylediği her "iyi" şeyin arkasından kötü bir şey gelirdi ve o kötü şey, onun eski usul, marketten satın alınma güzellikle desteklenmesi için bir gerekçe oluştururdu. Benimle ilgili bütün "doğal güzellik" unsurlarının, mağazadan satın alınma güzellikle desteklenmesi gerektiği için de, gerçekten doğal güzel miyim yoksa annemin "doğal güzellik" anlayışı başkalarının "çirkin" anlayışına mı denk geliyor diye merak etmeye başlamıştım.

"*Uf!*"

"*Uf* ne?" diye sordu annem çünkü şu anda beni *uf*'latabilecek bir sürü şey vardı.

Gözlerimin altına, tam kirpik çizgimin üstüne, göz kürelerime batacak kadar yakın bir şekilde, *uf*'lamaya sebep olabilecek küçük kâğıt göz bantları yerleştirilmişti. (Annem bantları yerlerine sıkıca yerleştirir ve vazelinle sabitlerdi çünkü kahverengi kirpik boyasının cildime sızıp tenimi lekelemesini istemezdi.)

Saçlarımın her katının arasına bana binlerce gibi gelen folyolar sarılmıştı ve sizi temin ederim, saçlarımın katları hiç de az değildi. O kadar çok kat ve o kadar çok folyo vardı ki saçlarım neredeyse yere paralel şekilde başımın etrafında duruyordu. Bu da potansiyel bir *uf*'lama sebebiydi; folyolar saç diplerimi çekiştirerek acıya sebep olabiliyordu ya da açıcının kokusu gözlerimi yakabiliyordu.

Muadil Crest Whitestrip'ler dişlerimi sımsıkı kavramıştı ve normalde sadece on beş dakika kalmaları gerekirken, annem ne olur ne olmaz diye düşünerek onları dişlerimde kırk beş dakika tutardı.

Sevimsiz beyazlatma suyunu sık sık tükürmeye çalışsam da bazen dişlerimden diş etlerime sızar, onları da beyazlatmakla kalmayıp aynı zamanda yakardı ve bu da bir *uf*'a sebep olabilirdi.

Dişlerimdeki bantların elverdiği kadarıyla, "Gösüme bova kaştı," dedim.

"Tükür ve bir daha söyle," diye karşılık verdi annem.

Dediğini yaptım.

"Gözüme boya kaçtı!"

"Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Neden bana bunu söylemedin ki? Bu şey seni kör edebilir. Başını arkaya yatır!"

Başımı arkaya yatırırken klozetin arkasına çarptım. Yine *uf*'ladım. Annem gözüme göz damlası damlatmaya başladı. Yanaklarımdan bir gözyaşı ve göz damlası kokteyli akıyordu.

Doğrulmaya çalıştım ama saçım klozet rezervuarının koluna takılmıştı. Annem saçımı kurtarmak için hareketc geçti. Kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum.

Dış görünüşüm annem için her zaman çok önemliydi. Oyunculuğa başlamadan önce bile.

Kendimle ilgili hatırladığım ilk görüntülerde, üstümde hep pasta gibi kabarık elbiseler vardı. O elbiseler beni kaşındırır, cildimi tahriş ederdi ve görüntüleri bana aptalca ve abartılı gelirdi. Her seferinde, "Ben güzel değilim, *yavışıklıyım*!" diye avazım çıktığı kadar bağırmama rağmen annem bana her zaman çok güzel göründüğümü söylerdi. "Yakışıklı" kelimesini doğru telaffuz edemeyecek kadar küçük ama sadece kızlara atfedilmiş aptalca ve basit bir sıfat yerine ağabeylerim için kullanılan bir sıfatla nitelendirilmek istediğimi bilecek kadar büyüktüm.

Oyunculuk annemin dış görünüşümle ilgili takıntısını daha da beter hale soktu, özellikle de *Because of Winn-Dixie* filmindeki başrol için seçmelere girememin ardından.

Annem telefonda Coast to Coast Talent Group'un korkmuş genç resepsiyon görevlisine, "Bana Meredith Fine'ı bağla, bana Meredith Fine'ı bağla!" diye avazı çıktığı kadar bağırmıştı. Birkaç ay önce annemin Barbara Cameron'ın modasının geçtiğini ve bu yeni ajansın, yani Coast to Coast'un genç yeteneklerin en üst tabakasını temsil ettiğini söylemesinin ardından Meredith'e geçmiştik. Meredith ajansta yetenek kısmının başındaydı.

"Evet, Meredith, benim, Debra McCurdy. Nasıl olur da Jennette'i *Because of Winn-Dixie*'ye kaydettirmezsiniz?! Nasıl?! Jennette o rol için biçilmiş kaftan. Ama ben sana ne olduğunu söyleyeyim, siz onu yeterince önemsemiyor ya da ona öncelik vermiyorsunuz!" diye haykırmıştı.

"Debra. Deb..."

"Bahse girerim Taylor Dooley'yi seçmelere sokmuşsunuzdur!"

"Debra, sakin olmalı ve bu çılgınca suçlamalara son vermelisin. Ben Jennette'i seçmelere kaydettirdim ama onu görmek

istemediler çünkü aradıkları ilahi bir güzellikti, Jennette'in daha sade bir görüntüsü var."

Annem afallamış gibi kalakalmış, sonra telefonu kapatmış ve biri ölmüş gibi ağlamaya başlamıştı. İlk kez o zaman daha güzel olmayı diledim ve *yavışıklı* olmadığıma aldırmadım.

16.

"Bunu giymem gerektiğinden emin misin?"

Annemin, döşemesi yırtık kanepemizin üstüne yaydığı, *Winn-Dixie* hadisesinden beri bütün seçmelerde giydiğim giysilere bakıyordum: önünde kristal bir kalp olan tüylü, pembe bir gömlek, suni deriden bir şort etek ve kısa topuklu siyah çizmeler.

"Evet, eminim."

"Ama bununla kendimi sokak kadını gibi hissediyorum," dedim bigudilerimi tıngırdatarak. Bu bigudiler de *Winn-Dixie* sonrası yaşanan gelişmelerden biriydi.

Annem kocaman bir kahkaha attı.

"Sen onun ne demek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana *Taksi Şoförü*'nü izlettiğin zaman duymuştum."

"Ah, doğru ya," dedi annem. "Jodie Foster emsalsiz bir..."

"Çocuk yıldız," diye tamamladım sözlerini çünkü ne zaman Jodie Foster'ın adı geçse aynı şeyi söylüyordu.

"Aynen öyle bebeğim, emsalsiz. Senin dışında tabii."

Başımı salladım ve bir kez daha giysilere baktım. Bunları giymekten nefret ediyordum. Hem utanıyor hem de kendim gibi hissetmiyordum.

"Bunları giymem gerektiğinden emin misin?"

"Evet, bu giysiler seni çok hoş gösteriyor. Sokak kadını tarzı değil, çok hoş."

"Ama hoş olmam..."

Annem, "KOLLAR," diye buyurarak sözümü kesti. Kollarımı kaldırdım. Tişörtümü çıkardı ve beni giydirmeye başladı.

Amaç hoş olmam mı olmalı? diye soracaktım oysa. *Grey's Anatomy*'de bir hermafrodit rolü için seçmelere gidiyordum. Bunun ne demek olduğunu, anneme sorana ve annem bir insanın aynı anda hem kız hem erkek olması anlamına geldiğini söyleyene kadar bilmiyordum. Yarı oğlan olmam gerekiyorsa, kristalli bir tişörtün bu duyguyu verecek en doğru giysi olduğundan şüpheliydim.

Kılığıma rağmen aynı gün geri çağrıldım. Sonrasında *casting* direktörü dışarı çıktı ve annemle konuşmak istedi.

"Jennette'i son bir kez daha görmek istiyoruz. Onu ve bir kızı daha."

Annem onu çılgınca bir heyecanla başını sallayarak dinledi.

"Ama üstünü değiştirebilir misiniz? Biraz daha... androjen bir şey giyse mesela?"

"Şey, gerçekten çok uzakta oturuyoruz, ta Garden Grove'da. Nerede olduğunu biliyor musunuz? Kimse bilmez de. Çok uzak. Önce 101'den gidip sonra 110'a bağlanmak ve ardından 405'e çıkmak gerekiyor. Doğruca 5'ten de gidilir ama o otoyolda her zaman dur-kalk trafiği oluyor. Yeterince şerit olmadığı için..."

"Greg?" *Casting* direktörü, asistanına seslenerek annemin cümlesini yarıda kesti. Greg hızlı adımlarla yanlarına gitti. "Karar görüşmesi için oduncu gömleğini Jennette'e ödünç vermenin bir sakıncası var mı?"

Greg oduncu gömleğini çıkardı. Altında düz bir tişört vardı. Casting direktörü gömleği alıp anneme uzattı.

"Alın bakalım. Sorun çözüldü."

"Ah, çok teşekkürler, 5'e girmek zorunda kalmadığımız için çok mutluyum!"

Annem elimden tuttu ve birlikte tuvalete gittik. Gömleği bana giydirdi. Çok tuhaf bir kombinasyon olmuştu çünkü altında hâlâ şort eteğim ve diz hizasında çizmelerim vardı. Sanırım bir anlamda yarı kız yarı oğlan olmuştum. Belki de olması gereken kılık tam da buydu, kim bilir?

Karar görüşmesi iyi geçti –replikleri daha iyi okuyabileceğimi sanmıyordum– ama arabayla dönüş yolundayken Meredith bizi aradı ve anneme rolü alamadığımı söyledi.

"Ne? Ama neden?" dedi annem gergin bir tavırla.

"Fazla güzel olduğunu söylediler."

Annem telefonu kapattı. Küfür, çığlık, ağlama yoktu. Neredeyse sevinçli olduğu bile söylenebilirdi. Annemin bir rolü alamadığım için mutlu olduğunu hiç görmemiştim... Gerçi daha önce bir rol için fazla güzel bulunduğum da hiç olmamıştı. Ama bu kez öyle olmuştu. On yaşındaki androjen bir hermafroditi oynamak için fazla güzeldim.

17.

"Deb, sanırım Jennette'te OKB* var," dedi büyükbabam ciddi bir sesle. Onu duyabildiğimi bilmiyordu, annemle Jay Leno'yu izlerlerken Costco matımın üstünde uyuduğumu sanıyordu. Ama uyumuyordum. Jay Leno'yu pek sevmediğim için Conan'ın başlamasını beklerken gözlerimi dinlendiriyordum.

"Ah, haydi ama..." Annemin ses tonundan, bunu söylerken elini boş versene der gibi salladığını anladım.

Büyükbabam, "Onu bir terapiste götürmelisin," dedi.

"Haydi ama. Jennette tikleri olan sorunlu bir kız değil ki."

"Bilmiyorum, onu sürekli küçük ritüellerini yaparken görüyorum. Üstelik ritüel yaparken çıldırmış gibi görünüyor. Onu izlerken kötü oluyorum."

"Baba, lütfen, o gayet iyi. Sadece biraz endişeli. Haydi, şu programı izleyelim. Kevin Eubanks ne kadar hoş. Gülümsemesine baksana."

Büyükbabam programı izlemek için duraksadı. İzleyicilerin iki kere güldüklerini duydum. Sonra büyükbabam tekrar konuşmaya başladı.

"Belki de sadece bir kontrolden geçirilmesi için onu bir doktora götürsek iyi olur. Profesyonel yardıma ihtiyacı olabilir."

"Yardıma ihtiyacı yok," dedi annem sert bir tavırla. "Jennette mükemmel, tamam mı? Yardıma ihtiyacı yok."

Jay'i izlemeye devam ettiler. Gözlerimi kapalı tuttum ve annemin söylediği şeyi düşündüm. Mükemmel olduğumu söy-

---

* Obsesif Kompulsif Bozukluk. (ç. n.)

lemişti. Nedeninden emin olmasam da buna inanmanın onun için önemli olduğunu biliyordum. Herhangi bir sorunumun olmasına müsaade yoktu.

Sonra büyükbabamın söylediklerini düşündüm. Ritüellerim yüzünden bende OKB olduğunu düşünüyordu. Dürüst olmam gerekirse, keşke büyükbabam bana ritüellerimle ilgili merak ettiği şeyleri sorsaydı, ona bunun OKB'yle alakası olmadığını, Kutsal Ruh'la ilgili olduğunu söylerdim. Bana inanır mıydı acaba? Buna inandığımdan ben bile emin değildim.

Ritüellerim Kutsal Ruh'tan mı geliyordu? Eğer ondan geliyor olsaydılar, iki sene önce onu ilk kez duyduğumda bana söylediği gibi *Princess Paradise Park*'taki rolü benim almam gerekmez miydi? Oysa film kaynak desteğini kaybetmişti. Kutsal Ruh filmin kaynak desteğini kaybetmesine izin verir miydi? Kafamın içindeki sesin Kutsal Ruh değil, OKB olması mümkün müydü? Annem bununla baş edebilir miydi? Mükemmel olmamamı kabullenir miydi?

Reklamlar başladı. Büyükannem bir kâse dondurma almak için ayağa kalktı, annem de tuvalete gitti.

İçimden, *Kutsal Ruh?* dedim. *Sen Kutsal Ruh musun, yoksa OKB mi?*

"Elbette Kutsal Ruh'um," dedi İç Sesim zihnimde.

Böylece durum netleşti. Bunu ona doğrudan sormuştum, o da bana hemen cevap vermişti. İşte bu kadardı. Kafamın içindeki ses gerçekten Kutsal Ruh'tu.

"Şimdi gözlerini beş kez hızlı hızlı sıkıca kapatıp aç, dilini kıvır ve elli beş saniye boyunca popo kaslarını sık," dedi İç Sesim. Dediğini yaptım.

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama bazen İç Sesim'in sesi biraz fazla yüksek çıkabiliyordu. Ve bunu söylemekten nefret etsem de, bazen İç Sesim'in çenesini kapatmasını o kadar çok istiyordum ki.

18.

Avazım çıktığı kadar bağırıyordum. Delirmiş gibi. Pelüş hayvanlarımın beni öldüreceklerini haykırıyordum, beni öldüreceklerini biliyordum. Yerlerde yuvarlanıyor, kanepelerin ayaklarına ve şifonyerin kenarına çarparak oramı buramı morartacak şekilde çırpınıyordum... Çığlık üstüne çığlık atıyordum ki...

"Ve kes!" dedi annem bir seçme için benim kısımlarımı (*casting* direktörünün seçtiği yerleri) çalışmayı tamamladığımız zamanlardaki ciddi tavrıyla.

"Vay canına Net," dedi beni neredeyse korkutan bir dikkatle bana bakarak. "Böyle rol yapmayı nereden öğrendin?"

"Bilmem," dedim, oysa biliyordum. Böyle rol yapmayı tam olarak nereden öğrendiğimi biliyordum.

Ama anneme karakter ilhamımı onun delice ve vahşice davranışlarından aldığımı söylememem gerektiğini akıl edebilecek yaştaydım. Bu sadece daha fazla delice ve vahşice davranışa yol açardı. Annemin sakin kalmasını istiyordum. Ve dengeli. Mutlu olsun istiyordum.

"Pekâlâ, bunu nereden, hangi televizyon programından ya da filmden öğrendiysen işe yaramış. Hayatının performansıydı," dedi annem, buna inanamıyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Seni tüketmek istemiyorum, o sihir sürsün, onu içinde tutman için, başka tekrar yapmayalım."

Tamam der gibi başımı salladım. Sihri içimde tutacaktım.

Ertesi gün, *Strong Medicine*'in bir bölümünde yer alacak bipolar bozukluğu olan küçük kız rolünün seçmeleri vardı.

Annem metne iliştirilen yol tarifine göre otoparka batı tarafından girmemiz gerektiğini ona üç kez usulca hatırlatmama rağmen doğu tarafına yöneldi.

"Haydi ama, fazla kalmayız," dedi otoparkın doğuya bakan kısmından sorumlu, ifadesiz yüzlü güvenlik görevlisine. "İkiyi on geçe görüşmesi var ve geç kalmak istemiyoruz. Bu kötü bir ilk izlenim olur."

"Doğu otoparkı dizi çalışanları ve yapımcılar, yani buraya her gün gelen insanlar için."

"Bir istisna yapamaz mısınız? Dördüncü evre kanser atlattım ve bazen kemiklerim..."

"Tamam," dedi bekçi annemin sözünü keserek. Annemin tanımadığımız ve umurunda bile olmayan insanlara kanser hikâyesini anlatması beni utandırıyordu ama itiraf etmeliyim ki bazen gerçekten işe yarıyordu.

Arabayı park ettikten sonra doğruca bungalova koştuk ve ben heyecan içinde koridorda volta atarken annem kaydımı yaptırdı.

"Gerilmene hiç gerek yok Net," dedi annem yanıma gelince. "Bu iş sende."

Ona inandım. Ona her zaman inanırdım. Beden dilim hızla değişti. Annem bunu bir şekilde başarıyordu. Vücudumu yay gibi gerebildiği, korku ya da kaygıdan kaskatı kesilmeme neden olabildiği gibi beni sakinleştirebiliyordu da. Annemin böyle bir gücü vardı. Keşke beni gevşetme yönünü daha sık kullansaydı.

Görüşme iyi gitti ve aynı günün ilerleyen saatlerinde geri çağrıldım. Annemle biraz dolaşmak ve zaman öldürmek için yakındaki bir alışveriş merkezine gittik ve daha sonra akşam saat altı civarı ikinci bir görüşme için geri döndük. Benim rolüm için tek aday bendim. Oradaki diğer herkes yetişkindi ve bölümdeki diğer misafir oyuncu rolleri ya da yardımcı roller için seçmelere giriyorlardı.

Çok geçmeden adım okundu, içeri girdim ve replikleri okudum. Çığlıklar atarak ve yaptığım işe kendimi vererek oradan oraya yuvarlandım. Kendimi tamamen kaptırmıştım. Bir yanımın bunu yaparken neredeyse iyi hissettiğini bile söyleyebilirdim. Sanki bu uzun süredir içimden çıkmayı bekleyen bir şeymiş gibi. Sanki ben onu bastırıyormuşum, üstünü örtüyormuşum ama nihayet açığa çıkmış gibi. Gerçekten öyle hissediyordum. Çığlık atmak gibi.

Yönetmen bana baktı ve aklını başından aldığımı, ne diyeceğini bilemediğini söyledi. Gururla doldum. Kendimi oradan oraya atıp çığlıklar atarken iyi iş çıkarmıştım.

Casting ofisinden çıktım. Koridorun iki tarafındaki sandalyelerde oturan yetişkinler el çırpmaya başladılar. Başta ne olduğunu anlamadım ama sonra duvarlardan sesimi duyduklarını tahmin ettim. Beni alkışlıyorlardı. Annem koridorun sonunda oturuyordu. Gözleri yaşlarla doluydu. Çok mutluydu. Ve o anda ben de çok mutlu oldum. Evet, anneme kendini iyi hissettirmek çok hoştu ama bir şeyde iyi olduğunuzu hissetmek de çok güzeldi. O şey sizi zaman zaman çok rahatsız etse de. O şey omuzlarınıza ağır bir yük bindirse de. O şey çok stresli olsa da. Bazen bir şeyde iyi olduğunu hissetmek insana iyi geliyordu.

19.

"Şu sahneyi kullanın, şuradakini, hani gözlerinden ateş çıkardığı yer," dedi annem editörün önündeki büyük monitörü işaret ederek.

Duvarları ses yalıtımlı, küçük, karanlık bir odada ayakta duruyorduk. İçeride ben, annem ve demo filmimin montajını yapan ve iyi bir tıraşa çok ihtiyacı olan editörden başka kimse yoktu. Demo filmi, oyuncuların kamera önü çalışmalarını göstermek için hazırlanan bir şeydi. Genellikle amaç, iyi performans anlarınızı ve ekranı büyük bir oyuncuyla paylaştığınız her türlü sahneyi içeren bir çeşitlilik sunmaktı. Bu demo filmi birçok amaçla kullanılırdı: Sizi iyi seçmelere sokmalarını sağlamak için *casting* direktörlerine, seçmelere girmek zorunda kalmadan iş teklifi alabilmeniz için yapımcılara ve yönetmenlere ya da benim örneğimde olduğu gibi, sizi temsil etmeye ikna olmaları için menajerlere gönderilebilirlerdi.

Annem bir menajer edinmemi istiyordu çünkü bunun kariyerimi bir üst seviyeye taşıyacağına inanıyordu.

Bana sürekli, "Büyük çıkışını yakalamaya çok yakınız, tek ihtiyacımız olan şey birazcık daha destek," diyordu. "Bize Susan Curtis'i gerçekten etkileyecek bir demo lazım."

Susan Curtis, annemin birlikte çalışmamı sağlamayı kafasına koyduğu menajerdi. Genç sanatçılar için şehirdeki en iyi isim olduğunu duymuştu.

İşte bu nedenle, demo filmleri hazırlayan bir şirketin sahibi olduğu bir binada, *Strong Medicine*'dekinin de aralarında olduğu performanslarımın kliplerini ayıklamakla meşguldük.

(Rolü almıştım. Ama annem sette karar mülakatındaki kadar iyi iş çıkaramadığımı söylemişti.)

Demo filmi birkaç gün içinde hazırlanıp Susan'a gönderildi. Birkaç gün sonra da beni temsil etmek istediğini haber veren bir telefon geldi.

Annem büyük bir heyecanla, "Evet, bebeğim, evet!" diye ciyakladı. "Onu potansiyelinin altında kalan bir performansla bile etkiledin. Bir de karar mülakatındaki performansını görebilseydi kim bilir nasıl etkilenirdi, düşünsene!"

Ben de öyle yaptım. Düşündüm. Ve kötü hissettim. Karar mülakatında, çekim gününde olduğumdan daha iyiydim. Çekim günü çuvallamıştım. Keşke annem bana bunu sürekli hatırlatmasaydı ama daha iyi olmamı sağlamaya çalıştığını biliyordum. Niyetinin iyi olduğunu. Tek istediği vakit kaybetmeye ve potansiyelimin altında kalmaya son vermemdi. Tek istediği olabildiğince etkileyici olmamdı. Her iyi annenin istediği gibi.

20.

"Nefes almadan iç, hiç durmadan!" Annem bana boksörüne bağıran bir antrenör gibi bağırıyordu.

Nefes almadan içtim. Kırmızı Gatorade ağzımın iki yanından akmaya başladı.

"Ama tişörtüne akmasın!"

Tişörtüme akmasını önlemek için öne eğildim.

"İçmeye devam et!"

Ettim.

"Tamam, bence bu kadarı yeterlidir bebeğim."

İçeceği arabanın bardak tutacağına koyup birkaç derin nefes aldım. Gatorade'i nefes almadan içmek yorucuydu.

"Ateşinin düşmesine yardım edeceğinden eminim. Aferin sana Net. Aferin kızıma."

Susan'la anlaşalı bir hafta olmuştu. Ateşim otuz dokuz dereceydi ve konuşurken burnumu sıkıyormuşum gibi sesler çıkaracak kadar hastaydım ama annem Susan'ın ajansına kaydolduğumdan beri çağrıldığım ilk mülakatı iptal etmenin sorumsuzluk gibi görüneceğini söylediği için gitmiştik.

En azından bu seferki Universal Studios'ta, seçmelere girmeyi en sevdiğim yerdeydi. Seçmenizin yapılacağı bungalova yürürken Steven Spielberg'ün bungalovunun önünden geçmenin ya da Universal Studios tramvayının geçtiğini görmenin romantik bir tarafı vardı. İnsana buram buram fırsat hissi veriyordu.

Karen Sisco adlı bir suç dizisinde, Josie Boyle denen on bir yaşındaki evsiz çocuğu canlandırmak için seçmelere girecektim. Annem seçmeler için yanaklarıma çamur sürmeyi düşündü

ama sonra "abartılı" olacağını düşünerek bundan vazgeçti. Bu kararı bana rahat bir nefes aldırdı.

Bekleme odasında seçmelere girecek o kadar çok kız vardı ki kapı kapanmamıştı ve kızlardan bazıları repliklerini bungalovun basamaklarında otururak tekrarlıyordu. *Karen Sisco*'nun *casting* direktörü en doğru evsiz çocuğu seçmeyi kafasına koymuş olmalıydı.

İçeri çağrılmayı beklediğim bir saat boyunca annem bana durmadan Ricola öksürük pastilleri verdi ve beni repliklerimi tekrarlamak, biraz daha Gatorade ya da Tylenol içmek için tuvalete sürükleyip durdu. Hastalıktan gözlerim yanıyordu ve vücudum son derece uykulu ve ağırdı. Tek istediğim top gibi kıvrılıp yatmaktı. Ama o sırada bunu yapamazdım. Yapılması gereken bir iş vardı.

Sonunda adım okundu ve seçmeler için tıklım tıklım dolu *casting* ofisine girdim. Canlandıracağım kısımda karakterimin küçümseyici bir ses çıkarması gereken bir yer vardı ve burnumda o kadar çok sümük birikmişti ki tıkandım ve uzun, tiksindirici, dolu sinüslü bir kişneme sesi çıkardım. *Casting* direktörü bunu fark etmemiş gibiydi. Bana harika bir iş çıkardığımı söyledi.

Ertesi gün ikinci aşamaya çağrıldığımda hâlâ hastaydım. Bu kez bungalov yerine sesli çekim stüdyolarının yakınındaki hoş binalardan birinde yer alan daha geniş bir odaya alındım. İçeride yine sadece *casting* direktörü vardı ve performansımı videoya kaydetmemesi tekrar çağrılmamın gerekeceği anlamına geliyordu. Çok küçük roller dışında *casting* direktörleri nadiren oyuncu seçimi yapardı. Onlar genellikle aday sayısını azaltma sürecini yürütürdü, daha sonra rolü oynayacak kişiye yapımcılar ve yönetmenler karar verirdi.

Birkaç gün sonra, cuma günü tekrar görüşmeye çağrıldım. Neyse ki ateşim neredeyse normale dönmüştü, hâlâ otuz yedi buçuktu ama ben buna da razıyım. Beyzbol kepli ve gömlekli İngiliz yönetmen beni izledi. Kişneme kısmı işin içine çok

fazla sümük girmeden tamamlandı ve diğer replikler de fena değildi. Yönetmen bana iyi iş çıkardığımı söyledi ve sadece birkaç yer için direktif vererek o kısımları tekrarlattı. Talimatları iyi aldığımı söyledi. Görüşmeden çıktım ve her şeyi anneme raporladım.

Üçüncü çağrılışım, yani rol için toplamda dördüncü görüşmem bir sonraki salıya rastladı. Bir televizyon dizisinde tek bölümlük bir rol için bu kadar çok elemeye girdiğim hiç olmamıştı ama anlaşılan bu rol kadro için önemliydi; Carla Gugino ve Robert Forster'ın karşısında sıkı bir misafir başrol (misafir yıldızın bir üst basamağı) olduğu için, doğru kızı seçtiklerinden emin olmak istiyorlardı. Annem bu bilgiyi Susan'dan almıştı ve o zamandan beri Susan'la çalışmaya başlamamın iyi bir karar olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

"Kadının her şeyden haberi var. Her şeyi biliyor."

Dördüncü aşamada çok gergindim. İçin için, *Keşke hâlâ hasta olsaydım*, diyordum çünkü hastayken gerilmeme fırsat kalmıyordu. Hastalık gerginliği alıyordu. Geriye benimle birlikte iki kız daha kalmıştı. İkisi de benimkilerden daha parlak projelerde yer almıştı ve annem bu konuda yapabileceğim bir şey varmış gibi her otuz saniyede bir bunu tekrarlıyordu.

"Andrea Bowen *Desperate Housewives*'ta. O dizi iyi gidiyor. Gerçi sebebini anlamak zor. Bana sorarsan bayağı zorlama bir şey."

İçeri en son ben çağrıldım. Yönetmen yine oradaydı ve bu kez odada bir de kamera vardı. Bana yapımcılar için performansı kaydedeceklerini söyledi. Başımı salladım.

"Sessizsin, ha?" dedi.

Ona bir türlü cevap veremiyordum. Utançtan yerin dibine geçmiştim.

"Sanırım öylesin," dedi yumuşak bir gülüşle. "Endişelenme. Eğlenmene bak."

Bu talimat biraz kafamı karıştırmıştı çünkü seçmelerde istenen sahnelerde 1) karakterim onunla ilgilenen evsiz adamın vurulmasına tanık oluyordu, 2) karakterim Robert Forster'ın oynadığı karakterle oturuyor ve ona, onu bebekken terk etmiş bir babayı istemediğini söylüyordu, 3) karakterim babasıyla oturuyor ve ona, onu bebekken terk ettiği için onunla hiçbir ilişkisinin olmasını istemediğini söylüyordu.

Eğlence bunun neresindeydi? Ben ortada eğlence falan göremiyordum.

Altı dakikalık eleme performansı bulanık bir sis perdesi arasında geçip gitti. Yönetmen bana iyi olduğumu ve bu işte başarılı olacağımı düşündüğünü söyledi. Ona teşekkür ettim ve görüşmeden ayrıldım. O akşam rolü aldığımı haber veren bir telefon aldık. Annem sevinçten yerinde duramıyordu. Ben de öyle.

"Benim bebeğim evsiz! Benim bebeğimde iş var! Benim bebeğim evsiz!"

21.

"Kalın harflerle yaz," dedi annem, elindeki tabağı kurularken bir yandan da omzumun üstünden bilgisayarda yazdıklarıma bakıyordu.

İmleci üç kelimenin üstünden geçirdim ve harfleri kalınlaştırmak için sayfanın üstündeki "K" ikonuna tıkladım, sonra annemin tepkisini görmek için başımı arkaya çevirdim.

"Tamam, böyle iyi," dedi kendini onaylar gibi başını sallayarak. "Scottie'ye hazır spagetti ısıtacağım. İşin bitince şunun bir çıktısını al da yazdıklarına bir göz atayım."

Annem mutfağa yönelince dikkatimi tekrar karşımdaki bilgisayar ekranında açık duran Microsoft Word belgesine verdim. Her ikisi de –bilgisayar ekranı ve Microsoft Word– McCurdy ailesi için hayli yeni gelişmelerdi. Marcus bilgisayarı lisedeki bilgisayar toplama dersinde toplamıştı ve diğer donanımı da ben bir katilin kız kardeşini canlandırdığım *CSI*'daki yardımcı oyuncu rolümden gelen çekle satın almıştım. Rol duygusal açıdan hırpalayıcıydı ama annem bana çekimin faturalara kullanmayacağı kısmıyla Microsoft Word ve Sims alabileceğimi söyleyince buna kesinlikle değdi.

Kendi öz geçmişimi yazıyordum. Bu beni gururlandırıyordu. Becerikli hissediyordum. Yetkin. On bir yaşındaki kaç çocuk kendi öz geçmişini yazardı ki? Kendimi çoğundan ileride hissediyordum.

Ancak annemin vurgulamamı istediği o üç kelime karnıma sıkıntılı bir ağrının girmesine neden olmuştu. Gözlerimi uzun süre o kelimelerden alamadım.

O üç kelime öz geçmişimin "Özel Beceriler" kısmının ilk maddesini oluşturuyordu. Zıplama çubuğu kullanma, hulahop çevirme, ip atlama (çift ip dâhil), piyano, dans (caz, tap dansı, lirik, hip-hop), esneklik ve on ikinci sınıf düzeyi okuma becerisi; bunların hepsi annemin bana avantaj sağlayacağını ya da sahip olmamamın fırsatları kaçırmama neden olacağını düşündüğü özel becerilerdi. Mesela bir keresinde zıplama çubuğu kullanamadığım için bir Chef Boyardee hazır makarna reklamını kaçırmıştım. Annem hemen Pic 'N' Save'den bir zıplama çubuğu almış ve bana iki hafta boyunca, düşmeden aralıksız bin kez zıplayabilir hale gelene kadar pratik yaptırmıştı. Evet, zıplama çubuğu kullanmakta gerçekten iyiydim.

Ama bu özel becerilerin hiçbiri o üç kelimelik beceri kadar önemli değildi. Annemin en üste yazdırdığı ve kalın harflerle vurgulanmasını istediği beceri...

Talimat üzerine ağlamak.

Talimat üzerine ağlamak bir çocuk oyuncudan beklenen, *olmazsa olmaz* beceriydi. Diğer her şey bunun yanında sönük kalırdı. Komut verilince gözlerinizi yaşlarla doldurabiliyorsanız gerçek oyuncuydunuz. Hakiki bir rakip. Ve eğer iyi günümdeysem talimat üzerine gözlerimi yaşartmakta benim üstüme yoktu.

Annem sık sık, "Dişi Haley Joel Osment gibisin," derdi. "Bugünlerde gözünden yaş akıtabilen diğer tek çocuk o. Dakota Fanning'i de öyle sanıyordum ama o daha çok göz yaşartıyor. Gözyaşları akmıyor. Kamera için gözyaşlarının yanaklarından süzülmesi gerek."

Talimat üzerine ilk kez oyunculuk dersinde ağlamıştım. Bayan Lasky bizden evden bir nesne seçip o nesneye uyacak hüzünlü bir hikâye uydurmamızı ve ertesi hafta derse o nesneyle gelip sahnede hikâyemizi anlatmamızı istemişti.

Ben derse bir zımba götürmüştüm. Dustin ve Scottie çok resim yaparlardı ve çizimlerini sınıflandırmak için zımbayla

bir araya toplarlardı. Ben evimizin yandığı, kardeşlerimin yangında öldüğü ve geriye sadece zımbalarının kaldığı bir hikâye uydurdum. Muslukları açmayı gerçekten isteseydim annemin ölümünü düşünürdüm ama annemin öldüğünü düşünmek yasak bölgeydi. Senelerdir kansersiz olmasına rağmen sağlığı hâlâ hiçbir risk almak istemeyeceğim kadar hassastı ve hayatı her yıl doğum günü dileğim vesilesiyle benim ellerimdeydi. Bu, hiç hafife almadığım ve göz yaşartıcı bir monolog uğruna baltalamak istemeyeceğim bir sorumluluktu. Öte yandan ağabeylerimin canlarının sanatsal gelişimim için kullanılması son derece uygundu.

Oyunculuk sınıfının küçük sahnesinde hikâyemi anlatırken gözlerim görüşüm bulanıklaşacak kadar yaşardı. Ama gözyaşlarım bir türlü düşmüyordu. Bir yandan monoloğun hüznünü hissediyor bir yandan da gözyaşlarım dökülmüyor diye bozuluyordum. Bayan Lasky yeri sarsan adımlarıyla sahneye çıktı ve yüzünü burunlarımız neredeyse birbirine değecek şekilde benimkine yaklaştırdı. Korkmuştum. Şimdi ne olacağını bilmiyordum. Sonra elini kaldırdı ve gözlerimin hemen önünde parmaklarını şaklattı. Bu hareketin aniliği irkilmeme neden oldu ve o irkilmenin sonucunda gözyaşlarım döküldü. Bayan Lasky'nin ağzı kulaklarına vardı. Benim de. Gözyaşları içinde sırıtıyordum.

O günden sonra, seçmelerde bir rol talimat üzerine ağlamamı gerektirdiğinde işi kapacağıma kesin gözüyle bakar oldum. Haber kulaktan kulağa yayılmaya başlamıştı. Hatta iş Susan'ın annemi arayıp gururla, "Bir *casting* direktörü daha beni arayıp, 'Bana şu ağlayan çocuktan bahsetsene' dedi," diye anlattığı bir noktaya ulaştı.

Tahmin edileceği gibi, talimat verilince ağlamak benim için hiç de eğlenceli değildi. Soğuk bir *casting* ofisinde oturup biricik aileme zarar veren trajik olayları zihnimde canlandırmak, hayatımın en sefil tecrübelerinden biriydi. Her olay

bana dört ila altı seçmelik gözyaşı sağlıyordu ama zamanla o olaya karşı bağışıklık kazanıyordum –annem bunu "içimin kuruması" olarak adlandırıyordu– ve dolayısıyla yeni bir olaya geçmem gerekiyordu. Zımba hikâyesi Dustin'in menenjitten ölmesine dönüşmüştü. Dustin birkaç sene önce gerçekten kötü bir menenjit atlatmıştı, bu yüzden annem, "Omuriliğinden sıvı alınırken bir aksilik olduğunu düşünsene!" derdi. Dustin'in menenjitten ölmesi de önce Marcus'ın apandisitten ölmesine, sonra Scott'ın zatürreden ölmesine ve daha sonra büyükbabamın yaşlılıktan ölmesine dönüştü. ("Büyükbabanın, altı yaşındayken ona çoraptan yaptığın bebeği tutarak bir hastane yatağında yattığını hayal et.")

En fazla gözyaşını, Harrison Ford ve Josh Hartnett'ın başrollerini üstlendiği *Hollywood Homicide* filmindeki küçük bir rol için döktüm. Turist ailesiyle birlikte Hollywood Bulvarı'nda bir minibüsün arka koltuğunda oturan küçük bir kızı oynayacaktım; Josh Hartnett arabayı kaçırıyor ve aileyi histeri krizine sokuyordu.

O gün tam olarak ne oldu bilmiyorum ama göz pınarlarım özellikle doluydu. *Casting* ofisine girip büyükbabamı çorap bebeği tutarken hayal etmem yetti ve BAM! Gözyaşlarım dökülmeye başladı. Saçmalık derecesinde bir miktarda. Buna ağlamak denmezdi, bildiğiniz hıçkırarak ağlıyordum. Bütün bedenim benimle birlikte sarsılıyordu. Kendimi kaybetmiştim.

"Vay canına," dedi *casting* direktörü rolüm bitince. Kıvırcık, kızıl kahverengi saçları ve tereyağını anımsatan yumuşacık bir sesi vardı. Çok hoş bir kadındı.

"Yani rol senin ama sırf seni bunu yaparken izlemek için rolü tekrar etmeni istiyorum," dedi *casting* direktörünün yanında oturan kır saçlı, kahverengi deri ceketli bir adam.

Dediğini yaptım. Talimat verilince ağlamaya başlayan bir Cirque du Soleil göstericisi olmuştum. İnsanlar ipek kumaşlara

tırmanıyormuşum ya da tavana asılı duran halkaların içinde vücudumu şekilden şekle sokuyormuşum gibi bunu tekrar tekrar yaptığımı görmek istiyorlardı. Talimat verilince ağlamak gerçekten "Özel Becerim" olmuştu.

22.

Emily'nin babası yeni öldürülmüştü ve annesi şüpheli konumundaydı. Yine bir polisiye televizyon dizisi olan *Without a Trace*'te talimat verilince ağlamayı gerektiren bir rol için seçmelere giriyordum. Seçmelerdeki sahnede Emily sorgu için çağrılıyor, orada altüst oluyordu ve sonra gözyaşları akmaya başlıyordu.

Bekleme odasında bütün üzüntü kaynaklarımı harekete geçirmek üzere bir araya toplarken içimde bir şey değişiverdi. Tuhaf bir histi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama gözyaşlarımın dökülmeyeceğini içten içe anlamıştım. Önce bütün bağlantım kesilmiş gibi kopuk, sonra da rahatsız hissettim.

Annemin kolunu çekiştirdim. Okuduğu *Woman's World* dergisinin diyet sayfasının köşesini kıvırdı. Nedenini bilmiyordum ama diyet bölümü en sevdiği bölümdü. Annem bir metre elli santim boyunda ve aslında kilosunun yuhlanmaya çok uzak olduğunu bildiği için sık sık gururlu bir ironiyle ilan ettiği gibi, "yuh! kırk iki kilo" ağırlığında, çok ufak tefek bir kadındı. Dergiyi kucağına bıraktı ve diyeceğim şeyi kulağına fısıldayabilmem için bana doğru eğildi.

"Anne, ağlayabileceğimi sanmıyorum."

Annem bana önce şaşkın bir ifadeyle baktı, sonra şaşkınlığı yerini yoğun bir dikkate bıraktı. Beni havaya sokma konuşması yapma moduna geçtiğini hemen anlamıştım; bu ona kendini gerekli hissettirdiği için gereğinden sık geçiş yaptığı bir moddu. Kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü. Bu ifadesinde, annem sanki bir yetişkin değil de yetişkin taklidi yapan bir çocukmuş gibi, çocuksu bir şey vardı.

"Elbette ağlayacaksın. Sen Emily'sin. Sen *Emily'sin.*"

Annem "beni karaktere sokarken" hep böyle derdi. "SEN Emily'sin," derdi. Ya da Kelli. Ya da Sadie. Ya da o gün her kim olmam gerekiyorsa o.

Ama bugün, bu kez içimden Emily olmak gelmiyordu. Emily olmak istemiyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı ama şimdi oluyordu ve beni korkutuyordu. Bir yanım zihnime direnerek kendine bu duygusal travmayı dayatıyordu. Diğer yanımsa, "Hayır, çok acı verici, bunu yapmayacağım," diyordu.

İkinci yanım aptaldı. Bu yanım bunun benim "Özel Becerim" olduğunu; benim için, ailem için, annem için iyi olduğunu anlayamıyordu. Talimat üzerine ne kadar ağlayabilirsem o kadar çok iş alabilirdim ve ne kadar çok iş alabilirsem annem o kadar mutlu olurdu. Derin bir nefes aldım ve anneme gülümsedim.

"Haklısın. Ben Emily'yim," dedim kısmen annemi, kısmen de kendimi ikna etmek için.

Ama talimat üzerine ağlamak istemeyen yanım ikna olmamıştı. O yanım, *Ben Emily değilim, Jennette'im!* diye haykırıyor ve benim, yani Jennette'in de duyulmayı hak ettiğini söylüyordu. İsteklerim ve ihtiyaçlarım duyulmayı hak ediyordu.

Annem dergisinin katlı sayfasını buldu ve dergiyi tekrar açmaya hazırlanırken bir kez daha bana doğru eğildi.

"Bu işi kapacaksın Emily."

Ama kapamadım. Seçmeler iyi gitmedi. Kendimi role veremedim. Replikleri "hissetmedim". Ve en kötüsü, talimat üzerine ağlayamadım. Bile bile çuvalladım.

101 South otobanından, dur-kalk trafiğinin içinde eve dönüyorduk. Yasalara göre hâlâ küçük olduğum için yükseltici koltuğumda oturuyordum. Tarih ödevimi yapmaya çalışıyordum ama seçmeler yüzünden kendime çok bozuk olduğum için ödeve bir türlü odaklanamıyordum.

Seçmeler boyunca kaygılıydım çünkü korkutucu yanım sesini yükseltmeye karar vermişti. Bunu yapmak istemeyen yanım.

Ne dediğimi bile fark etmeden, "Artık oyunculuk yapmak istemiyorum," deyiverdim.

Annem dikiz aynasından bana baktı. Gözleri bir şok ve hayal kırıklığı karışımıyla doldu. Söylediğime pişman olmuştum bile.

"Saçmalama, sen oyunculuğu seviyorsun. Dünyada en çok sevdiğin şey," dedi annem, bunların bana bir tehdit gibi gelmesine neden olacak bir tonlamayla.

Pencereden dışarı baktım. Onu hoşnut etmek isteyen yanım belki de haklı olduğunu, belki de oyunculuğun gerçekten en sevdiğim şey olduğunu ama benim bunun farkında olmadığımı anlamadığımı düşündü. Ama talimat üzerine ağlamak istemeyen, rol yapmak istemeyen ve annemi hoşnut etme derdinde olmayıp sadece kendimi hoşnut etmek isteyen yanım, sesimi yükseltmem için bana bas bas bağırıyordu. Yüzüm ısındı, kendimi bir şey söylemek zorunda hissettim.

"Hayır, gerçekten istemiyorum. Hoşuma gitmiyor. Beni rahatsız ediyor."

Annem limon yemiş gibi yüzünü ekşitti. Yüzü beni ürkütecek şekilde çarpılmıştı. Sırada ne olduğunu biliyordum.

"Vazgeçemezsin!" dedi hıçkırarak. "Bu bizim şansımızdı. Bu biziiiiim şansımıızdı!"

Eliyle direksiyona vurunca yanlışlıkla kornaya bastı. Rimeli yanaklarından süzülüyordu. Tıpkı benim *Hollywood Homicide* seçmelerinde yaptığım gibi, histerik bir hale bürünmüştü. Histerisi beni korkutuyordu ve hemen icabına bakılması gerekiyordu.

"Boş ver," dedim, hıçkırıklarının arasında annemin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Ağlaması hemen kesildi, sadece biraz burun çekme kaldı, sonra burun çekme de geçince derin bir sessizlik oldu. Aramızda talimat üzerine ağlayabilen bir tek ben değildim.

"Boş ver," diye tekrarladım. "Konuştuğumu bile unutalım. Özür dilerim."

Onun en sevdiği albümü dinlemeyi önerdim: Phil Collins'in ...*But Seriously* albümü. Annem önerimi bir gülümsemeyle karşıladı ve CD'yi teybe koydu. "Another Day in Paradise" şarkısını buldu ve şarkı hoparlörlerden gümbürdeyerek yükseldi. Annem de şarkıya eşlik etmeye başladı. Sonra dikiz aynasından bana baktı.

"Haydi ama! Sen neden söylemiyorsun Net?" dedi ruh halinin değişmesi onu biraz sersemletmiş gibi.

Böylece ben de şarkıya eşlik etmeye başladım. Buna bir de en iyi sahte gülümsememi ekledim. Belki *Without a Trace* için gözümden yaş akıtamamıştım ama eve dönüş yolunda annem için yüzüme gülümseme yerleştirebilmiştim. Sonuçta ikisi de roldü.

23.

"Küçük bir kız bütün ailesi için endişelenmek zorunda olmamalı," dedi büyükbabam bir öğleden sonra.

Stresli olduğumu anlamıştı. Son yarım saattir, *My Daughter's Tears** adlı düşük bütçeli filmin yaklaşan seçmeleri için repliklerimi ezberlemeye çalışarak ön bahçemizde volta atıyordum. Özel Becerim'e daha uygun bir film adı olabilir miydi? İçinde çok fazla açık saçık sahne olduğu için annem senaryoyu okumama izin vermemişti ve doğrusunu söylemek gerekirse buna hiç itirazım yoktu çünkü ertesi gün yapılacak seçmelere kadar bu on dört sayfayı ezberlemek bile beni yeterince uğraştırıyordu. Yetmezmiş gibi bir de Rus aksanıyla konuşmam gerekiyordu. Oynamaya aday olduğum karakter, yani filmin adındaki gözyaşlarının sahibi olan kız Rus'tu. Annem bir aksan koçuyla benim için bir görüşme ayarlamıştı ama "r"lerim hâlâ olması gerektiği gibi çıkmıyordu.

Tek başına dışarı çıkmama izin yoktu. Annem Samantha Runnion gibi –altıncı doğum gününden üç hafta önce kaçırılan ve bize sadece beş dakikalık mesafede yaşayan kız– kaçırılıp tacize uğrayabileceğimi ve öldürülebileceğimi söylüyordu, bu yüzden dışarı her çıkışımda birinin bana eşlik etmesi gerekiyordu. Bugün o biri, büyükbabamdı. Ben ezber yaparken o da çimenleri suluyordu.

---

* (İng.) Kızımın Gözyaşları. (ç. n.)

Ne dediğini duymadığım için değil, kafam karıştığı için, "Ne?" diye sordum. Elbette küçük bir kız bütün ailesi için endişelenmeliydi. Küçük kızlar öyle yapardı.

"Ben..." Bana yaklaştı. "Ben düşünüyorum da... sen de çocuk olmayı hak ediyorsun."

Gözlerim yaşardı, üstelik kendimi buna zorladığım için değil. Bu doğal bir göz yaşarmasıydı. En son ne zaman doğal olarak ağladığımı hatırlamıyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım. Huzursuzca kıpırdandım.

"Gel buraya, büyükbabana bir sarıl."

Büyükbabama doğru bir adım attım ve kollarımı kocaman karnına sardım. Boştaki eliyle sırtımı sıvazladı.

"Seni seviyorum büyükbabişko," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum tatlım."

Büyükbabam bana doğru düzgün sarılmak için diğer kolunu da yaklaştırdı ama elinde hortum olduğunu unutunca su üstüme püskürdü.

"Hay aksi!"

Hortumu su çimenlerin arasına akacak şekilde yere bıraktı ve beni kocaman büyükbaba kollarıyla sımsıkı kucakladı. Biraz kurutulmuş et gibi koksa da bana sıcacık ve çok iyi geldi.

"Biliyor musun, ezberini bitirince sana bir hediye verecektim ama belki de hemen şimdi versem daha iyi olacak."

"Tamam!" dedim heyecanla. Hediyeleri kim sevmezdi ki?

Büyükbabam elini arka cebine atıp bir şey aradı. Otların üstüne buruşuk kasa fişleri düştü. Sonunda büyükbabam cebinden küçük bir araba anteni ucu çıkardı. *Sevimli Canavarlar*'ın başkarakteri Mike Wazowski'ydi bu. Böyle film eşantiyonları büyükbabamın bir Disneyland çalışanı olarak ulaşabildiği ayrıcalıklardan biriydi.

Mike'ı avucumun içine aldım. Yumuşaktı, köpükten yapılmıştı.

"Komik görüntüsü çok hoşuma gidiyor," dedi büyükbabam. "Sence de komik değil mi?"

"Evet, öyle."

"Beni çok güldürüyor. Seni de güldürür diye umdum."

"Teşekkürler büyükbabişko."

"Rica ederim," dedi büyükbabam başını sallayarak. "Demem o ki umarım eğlenmeyi unutmazsın. Hayat çocuklar için eğlenceli olmalı."

Büyükbabam eğildi, hortumu aldı ve tekrar çimenleri sulamaya başladı. Mike'a baktım ve başparmağımı lastiğimsi kaplamasında dolaştırırken büyükbabamın söylediklerini düşündüm.

Eğlence pek aşina olduğum bir şey değildi. Hayat ciddi bir şeydi. Bu dünyada o kadar çok şey oluyordu ki. Hazırlıklı olmak, çok çalışmak ve iyi iş çıkarmak eğlenceden çok daha önemliydi.

Mike Wazowski'yi cebime koydum ve Rus aksanıma geri döndüm.

24.

Önümdeki kâğıtlara bakıyordum. On iki punto Courier New font harflerle dolu, yazıcıdan taze çıkmış yüz on sayfalık bir yığın. Bu benim ilk senaryomdu, *Henry Road*'un senaryosu.

Senaryonun çıktısını almıştım çünkü onu anneme göstermek için sabırsızlanıyordum. Şu anda hastanede olduğu için moralini yükseltecek bir şeyin ona iyi geleceğini biliyordum. Annem için, hastaneye onun kadar sık –genellikle bir yıl içinde defalarca– gitmek kolay olmasa gerekti. Bazen hastaneye gitme nedenleri kanseriyle alakasız olsa da (mesela divertikülit ya da divertiküloz –hangisi olduğunu bir türlü aklımda tutamıyordum– için gittiği zamanki gibi) korku hep oradaydı... Belki bir kontrole, teste ya da operasyona girmiş olabileceği ve doktorun kanserin geri geldiğini fark etmesi korkusu.

Büyükbabam tamponunda Bush/Cheney çıkartması olan, eski, koyu mavi Buick'iyle beni hastaneye götürüyordu. Arka koltukta sayfaları gözden geçiriyordum.

"Dikkat et, kâğıt elini kesmesin tatlım," dedi yaya geçidine ışık tam kırmızıya dönerken girdiği sırada.

Hastaneye ulaştık. Annemin çeşitli sağlık sorunlan nedeniyle bir sürü hastaneye gitmiştim ama buraya ilk kez geliyordum. Bu seferki küçük, butik gibi bir yerdi. Normal hastanelerden daha az tedirgin ediciydi ve onlar kadar labirente benzemiyordu, böylece annemin odasını çabucak bulabildik.

Annem dinleniyordu ama ayak seslerimi duyunca gözlerini kırpıştırarak açtı ve gülümsedi. "Merhaba Net!" Gülümsemesi beni de gülümsetti.

"Merhaba annişkom!"

Yatağın yanındaki sandalyeye oturup elini tuttum. Bileklerimizin neredeyse aynı kalınlıkta olduğunu fark ettim.

"Yanında ne getirdin?" dedi annem koltuğumun altına kıstırdığım kâğıt tomarını işaret ederek.

Heyecanıma hâkim olamıyordum. Annemin yatağının üstüne çekilmiş tekerlekli bir yemek masası vardı; bizim evdeki beyaz açılır kapanır masamızdan çok daha lüks bir şey. Üstündeki yemeğe –hindi, taze fasulye, patates püresi, şehriyeli tavuk suyu çorbası ve krakerler– dokunulmamıştı. Masada yer açmak için yemekleri biraz kenara ittim ve sayfalarımı gururla masanın üstüne bıraktım.

"Senaryom. *Henry Road.*"

Annem, "Sen senaryo mu yazdın?" diye sordu. Etkilendiğinden emindim. Ama sonra yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"D vitamini almak için her gün yirmi dakika dışarı çıkıyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

"Dans derslerine de gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kapak sayfasını çevirdi ama benim çevirirken duyduğum gururla değil. Onun sayfayı çevirmesinin hüzünlü bir yanı vardı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Sadece..." Annem önüne baktı ve hüzünle gülümsedi. Bu bana göre annemin en çok üstünde çalışılmış gibi görünen bakışıydı. Onda bu ifadeyi görüp de, ifadenin o anda gerçekten içinden geldiğini düşündüğüm hiç olmamıştı. Her zaman zorlama gelirdi.

"Sadece ne?" diye sordum.

"Sadece... Umarım yazmayı oyunculuktan daha fazla sevmiyorsundur. Oyunculukta çok iyisin. Hem de çok çok iyi."

Birden anneme senaryoyu verdiğim için utandım. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Bunu asla desteklemezdi.

"Elbette yazmayı oyunculuktan daha çok sevmiyorum. Böyle bir şey imkânsız."

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken kulağıma, büyükannemin ölesiye nefret etmeme rağmen tekrar yayınlarını izlemekte ısrar ettiği *Leave It to Beaver* dizisi karakterlerinin yapmacık masumiyeti gibi bir sahtelik tınısı çalındı.

Bana iliklerime kadar bariz gelmesine rağmen annem yalan söylediğimi fark etmedi. Yazmayı kesinlikle oyunculuğa tercih ederdim. Yazarken belki de hayatımda ilk kez güç sahibi olduğumu hissediyordum. Bir başkasının sözlerini söylemem gerekmiyordu. Kendiminkileri yazabiliyordum. Bir kez olsun kendim olabiliyordum. Mahremiyetini seviyordum. Kimse beni izlemiyordu. Kimse beni yargılamıyordu. Kimse bana müdahale etmiyordu. Ne *casting* direktörleri, ne ajanslar, ne menajerler, ne yönetmenler, ne de annem vardı. Ben ve sayfa baş başa oluyorduk. Yazmak benim için rol yapmanın tam tersiydi. Rol yapmak bana doğası gereği yapmacık geliyordu. Yazmak ise doğası gereği gerçek.

"Peki, tamam," dedi annem, cevabıma güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi beni dikkatle süzerek. "Yazarlar salaş giyinir ve şişmanlar, biliyorsun. Şeftaliye benzeyen o küçük oyuncu poponun bir yazarın kocaman, devasa karpuz poposuna dönüşmesini asla istemem."

Anlaşılmıştı. Yazmam annemi mutsuz ediyordu. Rol yapmam annemi mutlu ediyordu. Masanın üstündeki sayfaları aldım ve tekrar koltuğumun altına sıkıştırdım.

Annem sonradan aklına gelmiş gibi bana senaryonun ne hakkında olduğunu sordu.

"On yaşındaki bir oğlan ve en yakın arkadaşı, bekâr anne babalarını bir araya getirmeye çalışıyorlar."

"Hımm," dedi annem pencereden dışarıya bakarak. "Bunu *Komik Tuzak* filminde yaptılar zaten."

25.

Sabah sekizde Costco matımın üstünde uyandım. Ranzam artık ıvır zıvırla dolu olduğu için matın üstünde uyumaya geri dönmüştüm. Üstümde Revlon Run/Walk 2002 koşu/yürüyüş etkinliği temalı tişörtüm vardı. Tasarımı hoşuma gidiyordu. Baskısında bir sürü mor vardı ve son zamanlarda en sevdiğim renk mordu.

Anneme moru sevdiğimi söyleyemezdim çünkü o pembeyi tercih ediyordu. Bir anda artık en sevdiğim rengin onunkinden farklı bir renk olduğunu ilan edersem kalbi kırılırdı. Annemin beni, kendime ait bir favori rengimin olması gibi bir şeyin bile onu mahvedebileceği kadar önemsemesi büyük bir onurdu. Gerçek sevgi buydu işte.

Geçen yılın Revlon Run/Walk tişörtü ağırlıklı olarak gümüş rengiydi, bir önceki yılın rengi ise mavi. Son yedi yılın Run/Walk tişörtlerinin renklerini adım gibi biliyordum çünkü ailem her yıl gerçekleşen bu koşu/yürüyüş etkinliklerine katılmaya başlayalı o kadar zaman olmuştu. Revlon Run/Walk etkinliklerine katılmaya annem dördüncü evre metastatik duktal karsinomasını atlattıktan sonra başlamıştık. Bu terime fazlasıyla aşinaydım çünkü haftalık video seanslarımıza ek olarak, annem bunu *casting* direktörlerine de sık sık söylerdi.

"Herkes zorlukları aşan insanların hikâyelerine bayılır. Duktal karsinomamdan bahsedersen sempati oyu toplarsın."

Annemin kanserinin *Zack ve Cody'nin Lüks Yaşamı* ve *King of Queens* seçmelerinde doğal bir şekilde gündeme gelmesi kolay

değildi ama *ER* gibi dizilerde konuyu kolayca araya sıkıştırabiliyordum, özellikle de bölümde kanserli biri varsa.

"Annem de dördüncü evre duktal karsinoma atlattı, o yüzden kendimi konuya yakın hissediyorum."

Annem her zaman Revlon Run/Walk etkinliklerine meme kanserli kadınları desteklemek için gittiğimizi söylerdi; ne kadar da soylu bir davranıştı. Dustin bir keresinde annemin bu koşu/yürüyüş etkinliklerine kendisinden çok, bedava kanser ürünleri için gittiğini homurdanmıştı ama Dustin "baş belasının tekiydi" ve annemin en az sevdiği çocuğuydu; hatta annem bunu ona da açıkça söylemişti, bu yüzden tahmin edileceği gibi Dustin'in annem ya da niyetleri hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Üstüme bol gelen kanser temalı tişörtüme bayılıyor ve o hafta sonu annem için yazmayı planladığım şiiri düşünüyordum. Annem senaryo yazmama bayılmadığı için o işe süresiz ara vermiştim ama onu ne kadar sevdiğim konusunda kısa, küçük şiirler yazmamı desteklediği için şiir yazmaya devam ediyordum.

Göğsümün biraz ağrıdığını fark ettiğim sırada "anneciğim" kelimesiyle kafiyeli ne yazabileceğimi bulmaya çalışıyordum. Daha net bir şekilde ifade etmek gerekirse, göğsümün sağ tarafının meme ucu bölgesi sızlıyordu. Sağ elimi sızlayan yere koydum ve hemen hissettim... BİR KİTLE. İçime büyük bir korku doldu. Bu gerçek olamazdı. Önce annem, şimdi de ben! Oda etrafımda dönmeye başlamıştı. Seçeneklerimi düşündüm: Annemi uyandırıp bunu ona şimdi söyleyebilirdim ama bu pek kolay olmayabilirdi. Ya da genelde onu sabah çayı için uyandırdığım saat on bire kadar uyumasına izin verebilirdim. Annem her zaman, "Gece geç saatlere kadar para meseleleri yüzünden strese kapılmasaydım daha erken uyanabilirdim," derdi. "Belki babanın FATURALARI ÖDEMEYE YETEN bir işi olsaydı, BİR ÇOCUĞA bel bağlamak zorunda kalmazdım..."

Hangisini seçeceğimi bilemediğim için her ergenliğe yaklaşmış, kanserden muzdarip, aklı başında çocuğun annesine bunu ne zaman söyleyeceğine karar verirken yapacağı şeyi yaptım: "O piti piti"ye başvurdum.

"Ah, tatlım," dedi annem önce sağ tarafımdaki şişkin ve yumrulu meme ucumu, sonra da karşılaştırmak için diğerini parmaklarıyla ovalarken yarı gülerek. "Bu kanser değil."

"Ne o zaman?"

"Sadece memelerin çıkıyor."

Ah. Hayır. Kanser teşhisinden daha kötü olan bir şey varsa o da büyüme teşhisidir. Büyümekten çok korkuyordum. Öncelikle yaşıma göre çok ufak tefektim ve şov dünyasında bu iyi bir şeydi çünkü yaşça küçük karakterlerin işlerini alabiliyordum. Yasalara göre sette daha küçük yaştaki oyunculara kıyasla daha uzun saatler çalışabiliyordum ve daha az mola verme zorunluluğum vardı. İşin lojistiği bir yana, o yedi yaşındaki beş para etmez ufaklıklardan daha iş birlikçiydim ve daha iyi talimat alabiliyordum.

Annem bana sürekli yaşımdan küçük göstermemin ne kadar iyi bir şey olduğunu hatırlatırdı. "Daha çok iş kapacaksın bebeğim. Çok daha fazla iş."

Büyümeye başlarsam annem beni eskisi kadar sevmezdi. Annem sık sık ağlar ve bana sımsıkı sarılarak hep ufak tefek ve küçük kalmamı istediğini söylerdi. Bunu yaptığı zaman içim ezilirdi. Keşke zamanı durdurabilseydim. Keşke çocuk kalabilseydim. Çocuk kalamayacağım için suçlu hissederdim. Büyüdüğüm her santim için suçluluk duyardım. Teyzelerimden ya da amcalarımdan birini gördüğümde ve ne kadar "büyüdüğümle" ilgili bir yorum yaptıklarında suçluluk duyardım. Bunu her söyleyişlerinde annemin kaşının seğirdiğini görebiliyordum. Ve bunun ona ne kadar acı verdiğini.

Büyümemekte kararlıydım. Bunun gerçekleşmesini önlemek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Memelerimin çıkmasını önlemek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum gergin bir tavırla.

Annem nefesini bırakır gibi bir ses çıkararak güldü, hani şu göz kenarlarını kırıştıran gülüşüyle. Bu ifadeyi de annemin bütün yüz ifadeleri gibi ezbere bilirdim. Yüz ifadelerini, her zaman en uygun şekilde davranabilmek için en ince ayrıntısına kadar öğrenmiştim.

Ailede başka hiç kimse annemin duygularını anlamıyor gibiydi. Herkes ortalıkta dünyadan bihaber ve karşılarında hangi anneyi bulacaklarını bilmeden dolaşıyordu. Ama ben hep bilirdim. Bütün hayatımı bunu bilebilmek için annemi inceleyerek geçirmiştim çünkü ben her an onu mutlu etmek ya da mutlu kalmasını sağlamak için elimden geleni yapmak istiyordum. Annemin bir şeye sinir olması ve öfkeli olması arasındaki farkı bilirdim. Annemin babama bozulmuş olması ile büyükanneme bozulmuş olması arasındaki farkı bilirdim (çenesini sıkması babama bozuk olduğu anlamına gelirdi, kaşlarını çatması büyükanneme). Biraz mutlu olduğu (beni alnımdan öperdi) ve çok mutlu olduğu (Phil Collins şarkıları söylerdi) zamanlar arasındaki farkı bilirdim. Ve şu anda yaptığı gibi nefesini bırakıp göz kenarlarını kırıştırarak gülmesi sadece mutlu olmakla kalmadığı, özel ve farklı bir şekilde mutlu olduğu anlamına gelirdi.

Annem minnettar-mutluydu.

Bu en sevdiğim haliydi çünkü kaynağı doğrudan bendim. Bir rolü kaptığım ya da evden biriyle bir tartışmanın ortasındayken onun tarafını tuttuğum zamanlarda da minnettar-mutlu olduğunu görmüştüm. Annem görüldüğünü, değer gördüğünü ve beslendiğini hissettiği zamanlarda minnettar-mutlu olurdu.

Bunun annemi ne kadar tatmin ettiğini anladığım için üstüne basa basa, "Memelerimin çıkmasını önlemek için ne yapabilirim?" diye tekrarladım.

Annem bana bir sır vermeye hazırlanırken hep yaptığı gibi –büyükbabamın dişlerinin takma olduğunu ya da babamı sıkıcı bulduğunu söylediği zamanlardaki gibi– önüne baktı. Merak uyandıracak bir şeyin geldiğini anladım. Özel ve sadece ikimizin bileceği bir şey. Muhteşem yakın arkadaşlığımızı sadece sırların yapabildiği şekilde daha da güçlendirebilecek bir şey.

"Pekâlâ, tatlım, nasıl küçük kalabileceğini gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim, yapabileceğin gizli bir şey var... adı kalori kısıtlaması."

* * *

Kalori kısıtlama olayını hemen kaptım, üstelik bu işte gayet iyiydim. Annemi etkilemek için yanıp tutuşuyordum. Kendisi harika bir öğretmendi çünkü bana söylediğine göre çok uzun zamandır kalorilerini kısıtlayarak yaşıyordu.

"Bir keresinde uyumak üzereyken anne ve babamın yan odada konuştuklarını duydum. Ağabeyimin her şeyi yiyebileceğini, metabolizmasının kalorileri kolayca enerjiye çevirdiğini ama benim yediğim her şeyin yağa dönüştüğünü söylüyorlardı. O sözler aklıma kazındı Net, gerçekten aklıma kazındı. O zamandan beri kalorilerimi sınırlandırıyorum."

Düşününce, annemin gerçekten de kalorilerini sınırlandırdığını fark etmiştim. Annem sabahları kahvaltıda sadece sıcak çay (içine başka hiçbir şey katmadan) içer ve her akşam yemekte bir tabak buharda pişirilmiş sebze (üstüne hiçbir şey eklemeden) yerdi. Onu nadiren öğle yemeği yerken görürdüm, yeseydi bile ya sossuz bir salata ya da çikolata parçacıklı yarım granola bar yerdi. Emin ellerdeydim.

Annemle her akşam kalori hesabı yapmak ve ertesi gün için öğünlerimizi planlamak için takım olmamızdan bir hafta sonra küçülmeye başladım. Benim için bin kalorilik bir diyet planlamıştık ama ben yemeklerimin sadece yarısını yersem

Annem bana bir sır vermeye hazırlanırken hep yaptığı gibi –büyükbabamın dişlerinin takma olduğunu ya da babamı sıkıcı bulduğunu söylediği zamanlardaki gibi– önüne baktı. Merak uyandıracak bir şeyin geldiğini anladım. Özel ve sadece ikimizin bileceği bir şey. Muhteşem yakın arkadaşlığımızı sadece sırların yapabildiği şekilde daha da güçlendirebilecek bir şey.

"Pekâlâ, tatlım, nasıl küçük kalabileceğini gerçekten bilmek istiyorsan söyleyeyim, yapabileceğin gizli bir şey var... adı kalori kısıtlaması."

* * *

Kalori kısıtlama olayını hemen kaptım, üstelik bu işte gayet iyiydim. Annemi etkilemek için yanıp tutuşuyordum. Kendisi harika bir öğretmendi çünkü bana söylediğine göre çok uzun zamandır kalorilerini kısıtlayarak yaşıyordu.

"Bir keresinde uyumak üzereyken anne ve babamın yan odada konuştuklarını duydum. Ağabeyimin her şeyi yiyebileceğini, metabolizmasının kalorileri kolayca enerjiye çevirdiğini ama benim yediğim her şeyin yağa dönüştüğünü söylüyorlardı. O sözler aklıma kazındı Net, gerçekten aklıma kazındı. O zamandan beri kalorilerimi sınırlandırıyorum."

Düşününce, annemin gerçekten de kalorilerini sınırlandırdığını fark etmiştim. Annem sabahları kahvaltıda sadece sıcak çay (içine başka hiçbir şey katmadan) içer ve her akşam yemekte bir tabak buharda pişirilmiş sebze (üstüne hiçbir şey eklemeden) yerdi. Onu nadiren öğle yemeği yerken görürdüm, yeseydi bile ya sossuz bir salata ya da çikolata parçacıklı yarım granola bar yerdi. Emin ellerdeydim.

Annemle her akşam kalori hesabı yapmak ve ertesi gün için öğünlerimizi planlamak için takım olmamızdan bir hafta sonra küçülmeye başladım. Benim için bin kalorilik bir diyet planlamıştık ama ben yemeklerimin sadece yarısını yersem

kalorinin yarısını alacağım ve iki kat hızlı küçüleceğim gibi zekice bir fikre kapılmıştım. Her öğünden sonra içindekilerin sadece yarısı yenmiş tabağımı gururla anneme gösteriyordum. Gözleri parlıyordu. Her pazar günü beni tartıyor ve bir mezurayla uyluklarımın çevresini ölçüyordu. Rutinimize başlamamızdan birkaç hafta sonra bana bir yığın diyet kitabı getirdi, hepsini bir çırpıda okudum. Meksika turpu ve karpuz gibi sulu sebze ve meyveler tüketmenin değerini öğrendim. Acı kırmızıbiberin metabolizmayı hızlandırmaya ne kadar yardımcı olduğunu öğrendim. Kahvenin iştah kapattığını öğrenince annemle birlikte sade, kafeinsiz kahve içmeye başladım. Kahve içmek teknik olarak her haliyle kilise kurallarına aykırıydı.

"Kafeinsiz olduğu için Tanrı'nın bir istisna yapacağından eminim," dedi annem. Ben de başımı sallayarak onu onayladım ama benim bildiğim Tanrı'nın istisna yapmadığından neredeyse emindim.

Zayıfladıkça sindireceklerim konusunda daha sert bir tutum takındım çünkü vücudum yediğim her şeyi tutmaya çalışıyor gibiydi.

Çoğu yiyeceğin vücuduma biraz kilo –iki yüz gram kadar– eklediğini fark etmiştim. Bunu biliyordum çünkü günde beş kez tartılıyordum. Beş uğurlu sayımdı, bu yüzden her gün beş kez tartılmak bana uygun geliyordu. Ayrıca gerekli ayarlamaları yapabilmek ve annemle haftalık tartılma seansımızda doğru çizgide olacağımdan emin olmak için vücudumdaki her türlü değişimin farkında olmak istiyordum.

En sevdiğim yiyecekler şekersiz lolipop ve elma püresi, en sevdiğim içecekse tatlandırılmamış buzlu çaydı çünkü bunlar bana kilo aldıran şeyler değildi. Lolipoplar ve elma püresi kilomu hiçbir şey eklemiyordu, buzlu çay da çişle gidiyordu. Bunlar benim için stressiz yiyeceklerdi. Güvenli yiyecekler. Rahatlatıcı yiyecekler. Peynirli makarna ve kızarmış tavuğun

rahatlatıcı yiyecekler olduğunu her kim söylemişse aklını kaçırmış olmalıydı. Gerçek rahatlatıcı yiyecekler bunlardı.

Annem ve ben görevimize devam ediyorduk ve çok mutluydum. Her gün bana *Komik Tuzak*'taki ikizlerin bir montajı gibi geliyordu; haftalık tartılma seansları ve günlük kalori hesaplarımız arasında annemle birbirimize Eskimo öpücükleri veriyor ve karşılıklı aynı hareketleri yaptığımız şapşal sevinç gösterisi dansları ediyorduk. (O filmi annem *Henry Road* senaryomun intihal olduğunu ima ettikten sonra izlemiştim. Haklıydı.) Kalori kısıtlama annemle ikimizi eskisinden de yakınlaştırmıştı ve bu gerçekten çok anlamlıydı çünkü biz zaten çok yakındık. Kalori kısıtlama harika bir şeydi!

Kalori kısıtlama planımıza başlayalı altı ay olmuştu ve fark gerçekten gözle görülür boyuttaydı. Üç beden küçülmüştüm ve artık dar kalıp yedi yaş giysileri giyebiliyordum. Kutsal Ruh bana her gün giysilerimin etiketlerindeki "dar kalıp" ifadesine beş kez dokunmamı çünkü bu ritüelin, kalori kısıtlamasıyla birleşerek küçük kalmamı sağlayacağını söylüyordu. Teşekkürler Kutsal Ruh.

Genel anlamda her şey iyi gidiyordu. Ama bugün bir istisnaydı.

Bugün gergindim çünkü doktorumun muayenehanesinin bekleme odasında tekrar içeri çağrılmayı bekliyordum. Tekrar çağrılmayı beklemek, tartılmayı beklemek anlamına geliyordu. Ve bana ait olmayan bir tartıda tartılmaktan korkuyordum. Sayılar yanlışsa ne olacaktı? Bu tartıda daha ağır çıkarsam ne olacaktı?

Annem gergin olduğumu hissetmiş olmalıydı ki beklerken elimi tuttu. Bekledik. Bekledik. Ve nihayet doktorun asistanı, "McCurdy, Jennette," diye seslendi. Kalbim öyle hızlı atmaya başladı ki sesini odadaki herkesin duyabildiğini sandım. Yüzüm fazla ısınmıştı. Bekleme odasından koridora doğru yürürken zaman bulanıklaştı. Annem kiloma ekstra kilo eklediğini bildiği

için Children's Place marka kadife ceketimi çıkarmaya başladı. Bu işte birlikteydik. Hemşire bana ayakkabılarımı çıkarmama gerek olmadığını söyledi ama annem çıkarmamı söyledi. Beni her zaman kollardı! Ayakkabılarımı çıkarıp tartıya çıktım. Annemle göz göze geldik.

Hemşire rakamı elindeki dosyaya not ederken, "27,7 kilo," dedi.

Kelimeler ağzından çıkarken çarpılmıştı sanki. Yıkılmıştım. Evdeki tartıda 26,7 kilo çıkıyordum. Hemen annemin yüz ifadesini okumaya çalıştım. Yüzü ifadesizdi ve bu hayal kırıklığı demekti. Daha da yıkıldım. Beş numaralı odaya alınırken, uğurlu sayım bana bu kez o kadar da uğurlu gelmiyordu. Basamak işlevi gören küçük tabureye çıkıp, üstü oyuncak ayı desenli kâğıtla kaplı muayene masasına tırmandım. Kâğıt sert ve pütürlüydü. Asistan birkaç soru sorduktan sonra odadan çıkıp kapıyı kapattı. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama annem benden önce davrandı.

"Bunu daha sonra konuşacağız."

Birkaç dakika geçti ve Doktor Tran içeri girdi. Doktor Pelman değil, Doktor Tran geldiği için hayal kırıklığına uğradım çünkü Doktor Pelman'la görüştüğümüz zaman annem daha keyifli olurdu. (Kutsal Kitap'a aykırı olmasaydı annemin ona âşık falan olduğunu düşünürdüm ama öyle olmadığını biliyordum çünkü şehvet günahtı ve annem asla günah işlemezdi.) Doktor Tran'in bakışları elindeki dosyadaydı.

"Debbie, seninle baş başa konuşabilir miyiz?"

Annem Doktor Tran'le birlikte dışarı çıktı. Kapılar çok ince olduğu ve annem yeterince yüksek sesle konuştuğu için onları gayet iyi duyabiliyordum.

"Seninle Jennette'in kilosu hakkında konuşmak istedim," dedi Doktor Tran. "Yaşına göre normal kilonun hayli altında."

"Ah," dedi annem biraz kaygılı bir sesle. "Normal besleniyor. Ben bir değişiklik fark etmedim."

Bu doğru değildi. Annem değişikliği *fark etmişti* çünkü o değişikliği isteyen zaten kendisiydi.

"Pekâlâ," dedi Doktor Tran derin bir nefes alarak. "Bazen anoreksiyası olan küçük kızlar yeme alışkanlıklarını iyi gizleyebilirler."

"Anoreksiya" kelimesini ilk kez duyuyordum. Kulağa bir dinozor türü gibi geliyordu. Doktor Tran sözlerine devam etti.

"Sana Jennette'in yeme alışkanlıklarını yakından takip etmeni öneririm."

"Ah, ederim Doktor Tran. Bundan emin olabilirsin," dedi annem.

Aklım karışmıştı. Annem yeme alışkanlıklarımı zaten takip ediyordu. Ne yiyip içtiğimle o da en az benim kadar, hatta benden daha fazla ilgileniyordu. Annem sadece yediğim her şeyi ve nasıl yediğimi bilmekle kalmıyor, alışkanlıklarımı da teşvik ediyor ve destekliyordu. Neler oluyordu? Bütün bunlar ne demekti?

Birkaç ay sonra "anoreksiya" sözcüğünü ders çıkışı, dans stüdyosunun otoparkında tekrar duydum. Ön taraftaki bankta annemin gelmesini beklerken, yakın zamanda çekilecek bir filmde Val Kilmer'ın kızını oynayacak oyuncunun seçmeleri için rolümü ezberliyordum.

Annem beni almaya her zaman yirmi ila kırk beş dakika geç kalırdı, fatura tahsilatçılarını ödemeleri ertelemeleri için aramak, son altı ayda okuma yaptığım bütün *casting* direktörlerine teşekkür kartları almak için Westminster Mall'a uğramak gibi bir sürü şeyle meşgul olduğu için bu çok normaldi. ("Senin okumanı hatırlayamayabilirler ama ön yüzünde hoş bir el yazısı olan bir teşekkür kartını mutlaka hatırlarlar.")

Anjelica Gutierrez'in annesinin, Anjelica'nın dersten benimle aynı zamanda çıkmış olmasına ve Gutierrez'lerin genellikle çıkar çıkmaz gitmelerine rağmen minivanın yakınlarında oyalandığını fark ettim. Sonra annemin bakır rengi Ford Win-

dstar'ının stüdyonun sokağına saptığını ve otoparka girdiğini gördüm. Dans çantamı alıp arabaya yöneldim ama Bayan Gutierrez benden önce davrandı. Annemin penceresine yaklaştı ve camı açmasını rica etti.

"Merhaba Deb, seninle Jennette hakkında kısacık konuşmak istiyorum. Çok zayıfladığını fark ettim. Anoreksiyası olabilir. Ona yardım etmek için bir şeyler yapıyor musun diye merak ettim. Sınıftaki başka bir kızda da aynı sorun vardı, annesi bana bir uzmanın adını..."

Annem bana o "başka zaman"ın asla gelmeyeceğini düşündüren bir ses tonuyla, "Bunu başka zaman konuşalım," diyerek Bayan Gutierrez'in sözünü kesti. Kapıyı açıp arabaya bindim. Eve dönmek üzere hareket ettik.

"Anne?" dedim kırmızı ışıkta durunca.

"Evet, tatlım?"

"Anoreksiya ne?"

"Ah, endişelenme meleğim. İnsanlar abartıyor." Yeşil ışık yandı. Annem gaza bastı.

"Repliklerini ezberledin mi?"

"Evet."

"Harika. Harika. Bu sefer şansın çok fazla Net. Bunu hissedebiliyorum. Val sarışın, sen de öylesin, en güçlü aday sensin."

"Hı hı."

"Kesinlikle en güçlü."

Pencereden dışarı baktım, sonra repliklerimi ezberlemeye geri döndüm. Eve varınca yiyeceğim şekersiz lolipop için çok heyecanlıydım.

26.

O gün kilisenin on iki ile on üç yaş arası kızlara özel programı Arı Kovanı'na başlayacaktım. Programa girdiğiniz zaman size bir "rol" veriliyordu ve benim rolüm yardımcı sekreterlikti. Gerçekte var olmayan bir pozisyon.

"Ama Madison sekreter zaten," dedim öğretmenim Rahibe Smith'e. "Ben ne yapacağım?"

"Ona yardım edebilirsin."

Hayal kırıklığımı saklamak için ellerime baktım. Makaylah Lindsey bir şey söylemek için kulağıma eğildi.

"İyi pozisyonları her zaman aktif olacağından emin oldukları kızlar alıyor."

Makaylah'dan nefret ederdim. Evlatlık olduğunu ve onun için üzülmem gerektiğini biliyordum ama üzülmüyordum. Ondan düpedüz nefret ediyordum. Makaylah konuşmasını sürdürdü.

"Sana bu pozisyonu verdiler çünkü muhtemelen eninde sonunda aktif olmayı bırakacağını biliyorlar."

Mormon kilisesinde "aktif olmamak" küfürden beterdi. Aktif üyeler ayinlere düzenli olarak katılanlardı, aktif olmayanlar ise kiliseye kayıtlı kalmalarına rağmen "yoldan çıkan" ya da ayinlere katılmayı bırakanlardı. Kilisedeki bir konuşmada aktif olmayan bir üyenin konusu ne zaman açılsa, adı yüz buruşturularak ya da utanç verici ve acınası bir şeymiş gibi fısıltıyla anılırdı.

"Biz aktif olmayı bırakmayacağız."

"Görürüz," dedi Makaylah omuz silkerek.

Makaylah'dan nefret etmeme ve yanılmasını çok istememe rağmen haklı olmasından korkuyordum. Şöyle bir düşününce aslında şimdiden birkaç işaret vardı.

Kendimi bildim bileli ailem hiçbir zaman "Birinci Sınıf Mormonlar" tanımına uymamıştı. Her Son Zaman Azizleri kilisesinde, seminerlere kusursuz düzeyde katılım sağlayan ve Üçüncü Nefi ayetlerini ezbere okuyabilen Mormonlar olurdu. Kilise yemeklerine tavuklu kiş getireceği konusunda güvenilen, bu düzeyde bir sorumluluğu taşımaya muktedir Mormonlar. Birinci Sınıf Mormonlar onlardı.

Bir de kiliseye bağış yapmayı atlayan ve ayinlere yirmi dakika geç kalanlar vardı. "Siz salata getirseniz de olur," türünde, marulların arasına bayat kruton serpiştirilmiş hazır süpermarket salatası getirmenin ötesinde bir sorumluluk konusunda güvenilmeyecek Mormonlar. Bunlar İkinci Sınıf Mormonlardı.

Biz McCurdy'ler İkinci Sınıf Mormonlardık. Bunun bir süredir farkındaydım. Birinci Sınıf Mormonlar, İkinci Sınıflara acımayla bakarlardı ve bu acımayı ikisi de Birinci Sınıf olan Rahibe Huffmire ve Rahibe Meeks'in bakışlarında hissetmiştim.

İkinci Sınıfların aktif olmayı bırakmaya Birinci Sınıflardan daha yatkın olduğunu herkes bilirdi ama ben yine de yazgımızın kesin olduğunu düşünmezdim. İkinci Sınıf statümüzü Marcus'ın misyonerlik görevi üstlenmesi ya da hiçbir ayini kaçırmamamız gibi bir Mormon kilometre taşıyla tersine çevirebileceğimizden emindim.

Ama Makaylah'nın konuyu gündeme getirmesinin ardından biraz düşündüm, belki de o Mormon kilometre taşlarının hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşme zamanı gelmişti.

Marcus senelerdir görev üstlenebilecek yaştaydı ama bunu yapmamıştı. Her ne kadar yaş sınırı olmasa da, Mormon dergisi *Ensign*'a göre (*Woman's World* dışında annemin düzenli olarak okuduğu tek dergi) ilk bir yıl içinde misyonerlik görevi üstlenmeyen erkeklerin yüzde yetmişi bunu daha sonra da

yapmıyordu. Annem bunun Marcus'ın kız arkadaşı Elizabeth'in kabahati olduğunu, o kızın içinde şeytan olduğunu söylerdi ama ben bundan emin değildim. Elizabeth bana gayet normal görünüyordu.

Ayrıca bazı haftalar ayinleri de atlamaya başlamıştık, özellikle de dizilerin benim misafir yıldız rolü aldığım bölümlerinin yayımlandığı dönemlerde. Bu durum *Law and Order: SVU*'yla başlamıştı, daha sonra Rahibe Salazar anneme dokuz yaşındaki bir tecavüz mağdurunu canlandırmamın "İncil'e uygun" olduğunu düşünüp düşünmediğini sormuştu. Annemin, bir televizyon yıldızı adayının Mormon olmasının değerinin, o yıldız adayının oynadığı rollere ağır bastığıyla ilgili mükemmel bir savunması vardı. Rahibe Salazar buna bir süre göz yummuştu, ta ki ben bir dizinin bir bölümünde başka bir çocuğu öldüren bir çocuğu oynayana kadar. O günden sonra ne zaman benim yer aldığım bir bölüm yayımlansa, annemin tabiriyle "yargılayıcılardan kaçınmak" için kiliseden bir iki hafta uzak durmaya başladık. Gerekçesi ne olursa olsun ayinleri kaçırıyorduk. Ve ayinleri kaçırmak Birinci Sınıf'a dönüşmemiz için ulaşılması gereken Mormon kilometre taşlarının tam tersiydi.

"Anne?" dedim eve döndükten sonra birlikte çamaşır katlarken.

"Efendim tatlım?"

"Biz de aktif olmayan Mormonlardan mı olacağız?"

"Elbette hayır. Bunu da nereden çıkardın Net?"

"Makaylah bana yardımcı sekreter görevinin muhtemelen ileride aktif olmayacağımız için verildiğini söyledi."

"Ah, haydi ama. Makaylah Lindsey ne bilir ki? Sonuçta evlatlık."

27.

"Net! Duş zamanı!" diye seslendi annem diğer odadan.

Bütün vücudum taş kesildi. Ah, hayır. Duş zamanı olmasın.

Bir süredir, beş yıldır falan duş almaktan nefret ediyordum. Beni hâlâ annemin yıkamasından rahatsız olmaya başladığım zaman ne zamansa o zamandan beri.

Annemin niyetinin bana kendimi rahatsız hissettirmek olduğunu sanmıyordum. Bana saçımı nasıl şampuanlayacağımı ya da saç kremini nasıl kullanacağımı bilemeyeceğim için beni onun yıkaması gerektiğini söylerdi. Saçım bu kadar uzun olmasaydı ya da saçımın böyle kendine has bir dokusu olmasaydı belki de buna gerek olmayacağını söylerdi ama öyle olduğu ve annem de profesyonel bir kuaför olduğu için bunu onun yapması makuldü.

Annem beni bazen Scottie'yle birlikte yıkardı. Scottie neredeyse on altı yaşına gelmişti. Annem bizi birlikte yıkadığında gerçekten çok utanırdım. Scottie'nin de utandığı belliydi. Genellikle bakışlarımızı birbirimizden kaçırırdık ve Scott buğulu cama Pokémon çizerek oyalanırdı. Bayağı iyi Charizard çizerdi. Annem bizi birlikte yıkamasını, yapacak çok işinin olmasına bağlardı. Scottie bir keresinde kendi başına yıkanmak için ondan izin istedi. Annem hıçkırıklara boğularak ona büyümesini hiç istemediğini söyleyince, o da bunu bir daha hiç sormadı.

Scottie orada olsun ya da olmasın, annem bana bir meme ve mahrem yerime taktığı isimle "ön popo" muayenesi yapardı. Kanser anlamına gelebileceği için gizemli yumrularımın ya da tümseklerimin olmadığından emin olmak istediğini söylerdi.

Ben de buna itiraz etmezdim çünkü kesinlikle kanser olmak istemiyordum ve annem bizzat kanser olduğu için, ben de kanser olursam bunu mutlaka anlardı.

Annem o muayeneyi yaparken genellikle Disneyland'i düşünmeye çalışırdım. Büyükbabamın bizi bir daha ne zaman içeri sokabileceğini. Geçit alayını, havai fişekleri ve etrafa mutluluk saçan karakterleri falan düşünürdüm.

Muayene bitince içim büyük bir rahatlamayla dolardı ve muayene başladığından beri vücudumu ilk kez hissettiğimi fark ederdim. Çok tuhaftı... Muayene sırasında kendimi vücudumdan çıkmış gibi hissederdim. Vücudum bağlantımın koptuğu bir dış kabukmuş ve ben sadece düşüncelerimin içinde yaşıyormuşum gibi. Disneyland'deki Ana Cadde'den, Hayal Ülkesi'nden ve Bay Toad'un Çılgın Yolculuğu'ndan oluşan düşüncelerimin içinde. (Aslında Bay Toad'un Çılgın Yolculuğu'nu çok sık düşünmezdim çünkü insanlar ona bayılsa da bana göre vasat bir eğlenceydi.)

"Net?!" diye seslendi annem bir kez daha.

Vücudum hâlâ donuktu. Yutkundum ve kendimi cevap vermeye zorladım.

"Hazırım!"

Bu akşam beni tek başıma yıkayacaktı. Bunu biliyordum çünkü yarın *House* seçmelerim vardı ve ne zaman bir seçmem olsa annemin beni tek başıma yıkadığını fark etmiştim. Sanırım nedeni, saçlarımı *casting* direktörü için kusursuz parlaklığa sahip olacak şekilde şampuanladığından ve kremlediğinden emin olmak istemesiydi. Annem bunun çok sığ bir sektör olduğunu ve ışıldayan saçların ikinci görüşmeye çağrılmak ile çağrılmamak arasındaki farkı yaratabileceğini söylerdi.

Ödevimi bırakıp koltuktan kalkarken nefesim titrekti. Ellerim terliyordu. Muayene bitince ve duşun sonuna yaklaştığımızı anlayınca hissedeceğim rahatlamaya odaklanmaya çalıştım. O hafifliğe odaklanmaya gayret ettim. Akşamın geri kalanında

her şeyin daha iyi ve daha pozitif olabileceği hissine. Elimden geleni yapıyordum. Elimden geleni.

Banyoya girdim. Annem musluğu açmama izin vermezdi çünkü musluğu çevirip doğru sıcaklığı ayarlamanın hassas bir iş olduğunu söylerdi, bu yüzden onu beklerdim. Beklerken önce pantolonumu, sonra iç çamaşırımı, sonra da tişörtümü çıkardım. Duşakabine adım attım ve damlatan musluğun sesini duydum. Üstümdeki küfe baktım. Beyazımsı mavi bir kabuk tutmuştu. Sonra annemin banyoya yaklaştığını haber veren ayak seslerini duydum. Ve Hayal Ülkesi'ne uçtum.

28.

Ford Windstar'ın arka koltuğunda oturuyordum. Dustin'i vardiyasında ziyaret etmek için Art Supply Warehouse'a gidiyorduk. Dustin bundan nefret eder gibi görünüyordu ama annem buna bayılıyordu. Sanırım gittiği bir yerdeki çalışanları tanımaktan keyif alıyordu, bu ona kendini ayrıcalıklı hissettiriyordu. Marcus'ı ziyaret etmek için Best Buy'a adım attığı anda ya da büyükbabamı ziyaret etmek üzere Disneyland'in bilet gişesine yaklaşırken duruşu ve enerjisi tamamen değişiyordu. "Mekânın sahibi" havasına bürünüyordu. Annemi kendinden bu kadar emin görmek hoşuma gidiyordu.

Yolda annem bir fatura tahsilatçısıyla konuşurken ve süreyi uzatma talebinde bulunurken birden heyecanla bana döndü.

"Susan arıyor!"

Susan'ın neden aradığını biliyordum. Önceki gün, birlikte bir internet şovu yaratan bir grup ergeni konu alan *iCarly* adında yeni bir Nickelodeon dizisi için deneme çekimine girmiştim. Bir sonraki hafta da kadınlara kötü davranan bir adamı konu alan *Californication* dizisi için deneme çekimine girecektim. Bir televizyon dizisi için deneme çekimi noktasına geldiğinizde bütün sözleşmeler çoktan hazırlanmış olurdu ve anlaşılan, aynı anda birden fazla dizi için deneme çekimine girmek iyi bir şeydi çünkü menajeriniz bu "avantaj"ı size en iyi paketi kapmak için kullanabilirdi. (Annem Susan'la telefonda konuşurken "avantaj" kelimesini kullanmaya bayılırdı. Bunun onu konuya hâkim gösterdiğini söylerdi.) Ayrıca tuhaf bir kural gereği, hangi dizi sizi önce deneme çekimine alırsa, sizi seçip seçmemek

konusunda ilk söz hakkını da o kazanırdı. Sizi kesin isteyip istemediklerine karar vermek için belli bir süreleri olurdu ve eğer o süre içinde karar alamazlarsa, karar hakkı diğer dizinin yapımına geçerdi.

iCarly için deneme çekimim önceki gün yapıldığından, beni isteyip istemediklerine karar vermek için ilk söz hakkı onlarındı. Susan'ın şu anda arıyor olması, Nickelodeon'ın karar verdiği anlamına geliyordu.

Annem Susan'la konuşmak için çok heyecanlansa da her zaman yaptığı gibi önce tahsilatçıyla konuşmasını tamamladı.

"Bir saat beklemede kaldıktan sonra telefonu kapatacak değilim."

Ağlayarak adamdan bir uzatma kapmayı başardı ama mucize eseri, Sprint PCS'teki Brandon'la görüşmesini bitirip telefonu kapatır kapatmaz gözyaşları kuruyuverdi. Susan'ın numarasını tuşlarken elini arkaya, bana doğru uzattı. Yükseltici koltuğumda oturuyordum. (On dört yaşındaydım ve hâlâ yükseltici koltukta oturuyordum.) Elini tutmak için öne eğilmem gerekti ama emniyet kemeri yükselticinin içinden geçtiği ve boyu kısaldığı için daha erken kilitleniyordu. Annemin elini tutmak için öne eğildiğim anda kemerin kilitlendiğini haber veren tıkırtı duyuldu. Eline yetişmeye çalıştım ama olmadı. *Tık*, *tık*, *tık*.

"Merhaba, Susan'la görüşebilir miyim? Debbie McCurdy."

Tık, *tık*. Annemin eli benimkini bulmaya çalışarak iki yana sallandı. Parmaklarımız birbirine sürtecek gibi oldu. "Tamam, peki, sanırım sesi hoparlöre vermeyi deneyebilirim."

Annem telefonunun düğmelerine amaçsızca basarken bir şey işe yaradı ve hoparlörde Susan'ın sesi duyuldu.

"*iCarly*'ye girdi! *iCarly*'ye girdi!"

Annemin bana uzanan eli, heyecanlı haykırışına eşlik eden zafer yumruğuna benzer sakil bir hareketle öne çekildi. Bu hareketin nasıl adlandırılabileceğini bilmiyordum; eli benimkinden bir anda uzaklaşmıştı ve bütün vücudum bu ayrılığı

hissetmişti. Ama sadece bir an için. Çünkü o anda kafama dank etti. İlk kez bir dizide sürekli bir rol kapmıştım.

Annem Art Supply Warehouse'un otoparkına saparken ikimiz de avazımız çıktığı kadar bağırıyorduk. Annem engellilere ayrılan park yerlerinden birine girdi; divertikülit teşhisinden sonra engelli kartı aldığı için çok mutluydu. Emniyet kemerimi elimden geldiğince hızlı çözdüm.

Annemin kollarına atıldım. Bana sımsıkı sarıldı. Çok mutluydum. Artık her şey bambaşka olacaktı. Her şey çok daha iyi olacaktı. Annem nihayet mutlu olacaktı. Hayali gerçek olmuştu.

Duzenleme
Ny.ozlem

29.

"Ah! Bir meyve sepeti!"

Annem sepetin sarılı olduğu jelatinin bağlama telini çözdü ve paketi açmaya koyuldu.

"Ananasta çok fazla şeker var ama istersen kavun yiyebilirsin."

"Tamam!"

Annem sepetten şişlere takılı iki sıra kavun çıkardı. Benimkini bana uzatırken fikrini değiştirip geri koydu.

"Birini paylaşabiliriz."

Soyunma odasındaki masamın üstünde duran diğer sepetleri gözden geçirirken, çiçek şeklinde kesilmiş kavunlarımızı yemeye başladık. Coast to Coast'tan bir çay sepeti, Susan'dan bir evde spa sepeti ve Nickelodeon'dan bir et ve peynir sepeti vardı.

Annem, "Bunu eve, büyükbabana ve oğlanlara götürebiliriz," dedi.

Sürekli bir dizide oynamakla ilgili fark ettiğim ilk değişiklik bu oldu. Bir sürü sepet geliyordu. Misafir yıldız olarak geçirdiğim onca yılda tek bir sepet bile almamıştım. (Gerçi *Karen Sisco*'daki misafir rolümde, Robert Forster bana üstüne adımın kazındığı gümüş bir kalem, anneme ise gümüş bir ayakkabı çekeceği hediye etmişti. Ne adamdı ama.)

Bu, ilk sezon için resmen seçilmemizin ardından işe döndüğümüz ilk gündü. Bir televizyon dizisinin pilot bölümü çekildikten sonra, kanalın üst düzey yöneticileri bütün pilot bölümleri seyrederdi ve seyrettikleri pilot bölümlerin sadece üçte biri dizi olmak üzere yoluna devam ederdi. Biz o şanslı

üçte birlik dilimdeydik ve hatta daha da havalısı, seçilen bütün diziler arasında en yüksek bölüm siparişini almıştık. Çoğunun on ila on üç bölümü onaylanmıştı. Bizim ise yirmi. Annem bunun muhtemelen etrafındakilere sürekli laf yetiştiren, benim tecrübelerimin aksine ironik bir şekilde yemek yemeye bayılan, altın kalpli, biraz kaba saba ve oğlan çocuğu gibi bir kız olan Sam Puckett rolündeki performansım sayesinde olduğunu söylüyordu.

"Repliklerinin üstünden geçmeye hazır mısın meleğim?" diye sordu annem.

Hiçbir zaman hazır olmasam da, "Elbette," dedim. Annemle replik çalışırken hâlâ geriliyordum. Bir dizide sürekli rol almamın onu biraz rahatlatacağını sanmıştım ama öyle olmamıştı. Hâlâ çok eleştireldi. Bu çok stres vericiydi.

İlk repliklerime hazırlanmak için derin bir nefes alırken biri soyunma odamın kapısını sertçe çaldı.

Annem çalışmaya başlarken rahatsız edilmemize sinirlenerek eliyle bacağına vurdu ve bana, "Aç," dedi.

Mor kapıyı açınca karşımda, halının üstünde yeni bir sepet buldum. Bu seferki sinema atıştırmalıklarıyla doluydu: Milk Duds, Twizzlers ve birkaç paket patlamış mısır. Sepetin ortasında o zamana dek gördüğüm en havalı sinema salonu ArcLight'ta geçerli yüz dolarlık bir hediye çeki vardı. Salon, çekim yaptığımız Nickelodeon Studios'a sadece bir sokak uzaktaydı. Annem ve ben, pilot bölümü çektiğimiz hafta az kalsın ArcLight'ta bir film seyredecektik ama annem bir sinema biletine asla 13,75 dolar vermeyeceğini söylemişti. "Ses donanımlarının ne kadar donanımlı olduğu umurumda değil."

Bu hediye kartı gördüğüm en yüksek tutarlı hediye kartıydı. Gözlerime inanamıyordum.

"Miranda'dan," dedim anneme şoke olmuş bir halde. "ArcLight'ta geçerli yüz dolarlık hediye çeki."

Miranda, *iCarly*'de başrolü paylaştığım yıldızdı. Diziye adını veren ve en yakın arkadaşları Sam ve Freddie'yle (onu da başrolü paylaştığım diğer oyuncu olan Nathan oynuyordu) birlikte bir internet şovu yaratan tatlı ve feminen genç kızı, yani Carly Shay'i o oynuyordu. Annem Miranda'nın karakterini yeterince iyi geliştirmediklerini söylerdi. "Zavallıcık sürekli göz önünde. Hoş bir kız ama karakterinin bir kişiliğinin olmaması çok kötü olmuş."

Tekrar sepete baktım. Başka bir çocuk oyuncunun bana bu kadar nazik davrandığına inanamıyordum. Genellikle aramızda bir rekabet hissi olurdu. Bu jest ise o durumun tam tersiydi. Duygulanmıştım. Sepete elimi uzattım.

"O Milk Duds'lara elini dahi süremezsin ama kibarlık etmiş. Şimdi repliklerini çalışma zamanı."

30.

"Bu nasıl?" dedi annem TY marka pelüş bir pandayı havaya kaldırarak. Westminster Mall'da, Hallmark Greeting Cards tebrik kartları mağazasındaydık. Miranda sezonun başlangıcını kutlamak amacıyla bana bir hediye verdiği için biz de ona bir şey verecektik. Annem pandayı havada salladı.

"Çok şirin bir pandacık, üstelik adıyla da uyumlu. Miranda. Panda. Çok şirin, değil mi?"

"Evet, gerçekten çok şirin. Ama bence en iyi hediyenin bu olacağından emin olmak için biraz daha bakınabiliriz."

"Bence bu ve şu tüylü günlük bir arada yeterli olur, sence de öyle değil mi?" dedi annem.

"Elbette. Tabii."

Yutkundum. Bence hiç de yeterli değildi. Miranda bana çok şık bir sinema salonundan çok pahalı bir hediye çeki almıştı. Bu, *havalı* bir hediyeydi. TY marka bir pelüş hayvan ve tüylü kapaklı bir günlük havalı bir hediye *değildi.*

Eskiden, yani birkaç ay öncesine kadar bunların havalı olduğunu düşünürdüm. Birkaç ay öncesine kadar Children's Place marka gökkuşağı renklerindeki İspanyol paça pantolonumun ve Limited Too'dan aldığımız hatıra defterlerimin havalı olduğunu düşünürdüm. Ama Miranda'yla tanıştığımdan beri havalı şeyler radarımda bir değişim yaşanmıştı.

Onunla ilk kez *iCarly* için deneme çekimim sırasında karşılamıştım. Bir duvara yaslanmış, cam şişeden kolasını yudumlayarak kaydırmalı klavyeli (Sidekick) telefonunda biriyle

mesajlaşıyordu. Kola ve Sidekick. Bu kız son moda şeyleri iyi biliyordu.

Deneme çekiminde çok kısa konuşmuştuk ama bir masa dolusu üst düzey yönetici karşısında sahnelerimizi oynamak üzere apar topar odaya alındığımız için, tanışmanın ötesine geçememiştik.

Pilot bölüm çekiminde de çok fazla konuşmamıştık. Ben biraz çekiniyordum ve bana o da çekiniyormuş gibi gelmişti. Çekim aralarında repliklerimizi çalışmış ve her günün sonunda birbirimize heyecanla, "Hoşça kal! Yarın görüşürüz!" demiştik ama bunun dışında pek bir şey olmamıştı.

Ama ben onu uzaktan izliyordum. Miranda'da bende olmayan bir bağımsızlık vardı sanki ve bu beni büyülemişti. Her gün yakındaki farklı bir restorandan yemek almaya tek başına gidiyordu. Tek başına! Bu nasıl bir şeydi acaba? Sonra stüdyoya geri döndüğünü mutlaka anlardım çünkü Sidekick'inde Gwen Stefani ya da Avril Lavigne dinliyor olurdu. Bu şarkıcıları ben de biliyordum ama annem onları dinlememe izin vermezdi çünkü müziklerinin bende "kötü şeyler yapma" isteği uyandırabileceğini söylerdi.

Sette Miranda, "kahretsin" ve "bok" gibi küfürler ederdi ve Tanrı'nın adını günde en az elli kez gereksiz yere anardı. Annem, Tanrı'ya inanmadığı için Miranda'ya fazla yaklaşmamamı tembihlemişti. (Ama Nathan'a yaklaşmamda bir sakınca yoktu çünkü o, Tanrı'ya inanıyordu. "Güneyli Baptistler, Mormon değiller ama en azından İsa'mız ortak.")

Annem Miranda'ya fazla yaklaşmamamı söylese de ben bunu gerçekten çok istiyordum. Havası bana da bulaşsın istiyordum. Ayrıca iyi birine benziyordu; havalı insanlar için iyi olmak zordu. Karşılıklı çekingenliğimize rağmen aramızda bir arkadaşlığın gelişmesi için dua ediyordum.

Ama ne yazık ki bu pek olası görünmüyordu. Günler birbirimize telefon numaralarımızı vermeden ilerledikçe, potansiyel

mesajlaşıyordu. Kola ve Sidekick. Bu kız son moda şeyleri iyi biliyordu.

Deneme çekiminde çok kısa konuşmuştuk ama bir masa dolusu üst düzey yönetici karşısında sahnelerimizi oynamak üzere apar topar odaya alındığımız için, tanışmanın ötesine geçememiştik.

Pilot bölüm çekiminde de çok fazla konuşmamıştık. Ben biraz çekiniyordum ve bana o da çekiniyormuş gibi gelmişti. Çekim aralarında repliklerimizi çalışmış ve her günün sonunda birbirimize heyecanla, "Hoşça kal! Yarın görüşürüz!" demiştik ama bunun dışında pek bir şey olmamıştı.

Ama ben onu uzaktan izliyordum. Miranda'da bende olmayan bir bağımsızlık vardı sanki ve bu beni büyülemişti. Her gün yakındaki farklı bir restorandan yemek almaya tek başına gidiyordu. Tek başına! Bu nasıl bir şeydi acaba? Sonra stüdyoya geri döndüğünü mutlaka anlardım çünkü Sidekick'inde Gwen Stefani ya da Avril Lavigne dinliyor olurdu. Bu şarkıcıları ben de biliyordum ama annem onları dinlememe izin vermezdi çünkü müziklerinin bende "kötü şeyler yapma" isteği uyandırabileceğini söylerdi.

Sette Miranda, "kahretsin" ve "bok" gibi küfürler ederdi ve Tanrı'nın adını günde en az elli kez gereksiz yere anardı. Annem, Tanrı'ya inanmadığı için Miranda'ya fazla yaklaşmamamı tembihlemişti. (Ama Nathan'a yaklaşmamda bir sakınca yoktu çünkü o, Tanrı'ya inanıyordu. "Güneyli Baptistler, Mormon değiller ama en azından İsa'mız ortak.")

Annem Miranda'ya fazla yaklaşmamamı söylese de ben bunu gerçekten çok istiyordum. Havası bana da bulaşsın istiyordum. Ayrıca iyi birine benziyordu; havalı insanlar için iyi olmak zordu. Karşılıklı çekingenliğimize rağmen aramızda bir arkadaşlığın gelişmesi için dua ediyordum.

Ama ne yazık ki bu pek olası görünmüyordu. Günler birbirimize telefon numaralarımızı vermeden ilerledikçe, potansiyel

bir arkadaşlıktan gittikçe uzaklaştığımız hissine kapılıyordum. Sonunda, pilot bölüm çekimlerinin son gününde Miranda setten çıkmadan önce geri döndü ve "Hey, Jennette, AIM'in* var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim bir şeyler atarken hedefi tutturmaktan bahsettiğini sanarak. Bu konuda pek becerikli sayılmazdım.

"AOL Instant Messenger'ın yok mu yani?" Miranda şoke olmuş gibiydi.

"Ah, onu diyorsun," dedim aslında ne olduğunu bilmememe rağmen, ne olduğunu biliyormuşum gibi göründüğümü umarak. "Evet, var."

"Harika. Beni eklersin."

"Harika." Ve gerçekten de harika hissettim.

O gün eve döner dönmez Marcus'a benim için bir hesap açtırdım. AIM üstünden arkadaşlığımız ilerledi. Miranda ve ben her gün saatlerce yazışıyorduk. Annem odaya uğrayıp bana ne yaptığımı sorunca ona bazen Miranda'yla konuştuğumu söylüyordum ama çoğu zaman hemen AIM mesaj kutusunu görev çubuğuna atıyor ve ödev yaptığımı söylüyordum. Beni sorgulamıyordu. Annem odadan çıkınca mesaj kutusunu tekrar açıyor ve gülmeye kaldığım yerden devam ediyordum.

Miranda yüz yüzeyken çekingen ve sessiz görünse de yazışırken farklı ve komik bir kişiliği vardı. Söylediği şeyler beni güldürüyordu. İnsanları, alışkanlıkları, insan doğasını gözlemleme şekli kendine hastı. Onu seviyordum. Ve arkadaş olacağımız için çok heyecanlıydım.

Ama şimdi annemin o bayağı hediyeleri her şeyi mahvedecekti.

İşe dönünce hediye torbasını yere bıraktım, Miranda'nın kapısını üç kez tıklattım ve kendi soyunma odama koştum.

---

* "Aim" İngilizcede hedef, hedeflemek, nişan almak anlamına gelir. Jennette, Miranda'nın ona hedefi tutturmakta iyi olup olmadığını sorduğunu sanıyor. (ç. n.)

Pelüş hayvanı ve tüylü kapaklı günlüğü görünce vereceği tepkiyi görmek istemiyordum. Çok utanıyordum.

Miranda iş günü boyunca hediyelerden hiç bahsetmedi. Arkadaşlığımızın bitmiş olmasından korktum.

Ama sonra, günün sonunda annelerimizle otoparka doğru yürürken bana döndü ve gergin bir gülüşle, "Pelüş hayvan için teşekkürler," dedi. "Çok şirin."

"Rica ederim."

"Ve günlük için de. Tekrar günlük tutmaya başlayacağım için heyecanlıyım."

"Harika."

Bana gülümsedi. Kibarlık ettiğini anlamıştım. Ama kibarlık ettiği için ona minnettardım.

Bana el sallayarak, "AIM'de görüşürüz," dedi.

"Tamam," dedim heyecanla. Biraz fazla heyecanla. Pandadan ve tüylü günlükten hoşlanmasa da en azından bana teşekkür ederken kibar davranmıştı ve hâlâ benimle arkadaş olmak istiyordu. AIM'im olduğu için o kadar mutluydum ki.

31.

Dizinin çekildiği sesli çekim stüdyosundaki soyunma odasında, perdenin arkasında duruyordum. Kollarımı önümde kavuşturmuştum. Ayağımı gergin bir tavırla yere vuruyordum. Perdenin arkasından çıkmak istemiyordum.

"Haydi ama Net, sadece bir fotoğrafını çekecekler, sonra gidebileceksin."

"Tamam."

Çıktım. Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyordum. Bu histen, vücudumun bu kadar büyük bir kısmının gözler önüne serilmesi duygusundan nefret ediyordum. Bende cinsel çağrışımlar uyandırıyordu. Utanıyordum.

Sürekli dikiş diken kostüm asistanı, kafasını dikiş makinesinden kaldırmadan odanın diğer ucundan seslendi: "Harika görünüyorsun."

"Harika"nın "şuh" anlamına gelmesinden endişeliydim. Kollarımı önümde kavuşturarak biraz daha saklanmaya çalıştım. Beni koruyacak küçük bir mağara yaratır gibi omuzlarımı öne eğdim. Şuh görünmek istemiyordum. Çocuk gibi görünmek istiyordum.

"Kesinlikle mayo için üsteleyeceğim ama incelik edip bikiniyi denediğin için teşekkür ederim," dedi kostüm sorumlusu saçlarını topuz yapıp çubuklarla tuttururken.

"Rica ederim," dedim ona da, odanın karşı köşesinde basamaklarda oturan anneme de bakamayarak.

"Kollarını indir meleğim, biraz daha rahat görünmeye çalış," dedi annem bana.

Kollarımı indirdim. Daha rahat olmadığım kesindi.

"Omuzlar geri," dedi annem, bana örnek olmak için kendisi de aynı hareketi yaparak.

Omuzlarımı annemin bayıldığı, benimse nefret ettiğim şekilde geriye çektim. Göğsümü şişirmekten hoşlanmıyordum. Göğsümle de minik meme ucu kabartılarıyla da gurur duymuyordum ve bir şeyi ancak onunla gurur duyuyorsanız şişirirdiniz. Bu işten nefret ediyordum. Kostüm provasının bir an önce bitmesini istiyordum. Üstüne sörf şortu giyerek sadece mayo deneyebilir miyim diye sormuştum, mayoyla da en çok öyle rahat ediyordum. Hiçbir yerim gözükmezken. Ama kostüm tasarımcımız dizinin yaratıcısının özellikle bikini istediğini, dolayısıyla bir seçeneğinin olması için bana en azından bir iki bikini denetmek zorunda olduğunu söylemişti.

Kostüm tasarımcısı, "Tamam, şimdi bir fotoğraf çekebilmem için bana doğru bir adım at," diyerek Polaroid makinesini göz hizasına kaldırdı.

Öne doğru birkaç adım attım. Fotoğrafımı çekti.

"Ne dersin, son bikiniyi de denemek ister misin?" dedi aklımı çelmeye çalışıyormuş gibi. İnsanların, söyleyecekleri şeyin nahoşluğunu telafi etmek için göz boyama çabaları kafamı karıştırıyordu.

"Şey... denemesem olmaz mı?" diye sordum. "Bir tanesini denemiş olmam yetmez mi?"

"Yaratıcı farklı seçenekler istiyor," dedi kostüm tasarımcısı, yüzünde benim için bir anlam ifade etmeyen abartılı bir "onu bilirsin" ifadesiyle. Çünkü adamı tanımıyordum. Tanıyor sayılmazdım. Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Bana fazla coşkulu ve yaygaracı gelmişti ama annem ekip üyelerinden "adamın kolay öfkelendiğini" ve "suyuna gitmeye dikkat etmek gerektiğini" duyduğunu söylüyordu.

Tırnaklarımı yemeye başladım.

"Haydi ama Net, sadece bir tane daha," dedi annem.

"Tamam," dedim.

Son bikiniyi de denedim. Kenarlarında yeşil çizgiler olan mavi bir bikiniydi. Alt kısmı yanlardan ipliydi. İplerin bacaklarıma değmesinden nefret etmiştim. Midem bulanıyordu. Soyunma odasındaki aynada kendime baktım.

Ufak tefektim. Ufak tefek olduğumu biliyordum. Ama vücudum o ufak tefeklikle mücadeleye girişecek diye endişeliydim. Gelişmeye çalışacak diye. Büyümeye. Çocuksu bedenimin ve yanında getirdiği masumiyetin elimden kayıp gitmek üzere olduğunu hissediyordum. Bana cinsel bir şey olarak bakılmasından korkuyordum. Bu iğrenç bir şeydi. Ben öyle değildim. Ben buydum. Bir çocuk.

Soyunma odasından çıktım. Kostüm tasarımcısı fotoğrafımı çekti.

Durmaksızın dikiş diken kostüm asistanı yine kafasını kaldırmadan bana, "Harika görünüyorsun," diye seslendi.

32.

Dudaklarımız birbirine değiyordu. O kendi ağzını biraz kıpırdatıyordu ama ben benimkini oynatamıyordum. Donmuştum. Gözleri kapalıydı. Benimkiler değildi. Benim gözlerim ardına kadar açıktı ve ona bakıyordum. Yüzlerimiz birbirine değerken bir insana bakmak çok tuhaftı. Bu hoşuma gitmemişti. Saçına sürdüğü jölenin kokusunu alabiliyordum.

"Kafanı biraz hareket ettir Jennette!" diye seslendi dizinin yaratıcısı, kameranın görüş açısının dışında bir yerden.

Bazen, kamera kayıtta olmasına rağmen yapımcılar ya da yönetmenler görüş alanının dışından seslenerek bir şeyler söyleyebiliyorlardı. Bir repliğe denk gelmediği sürece editör o kısmı kayıt sonrası yapım aşamasında silebilirdi.

Yaratıcının isteğini yerine getirmeye çalıştım, gerçekten çalıştım ama bir türlü olmuyordu. Vücudum kaskatıydı, kıpırdamıyordu. Vücudum zihnimi reddediyordu. Zihnim bana, bunun senin ilk öpücüğün olması, ilk öpücüğünü kamera karşısında yaşaman kimin umurunda, diyordu. Aş bunu. Senden isteneni yap. Vücudum ise hayır diyordu, bunu istemiyorum. İlk öpüşmemin böyle olmasını istemiyorum. İlk öpüşmemin bir televizyon dizisi için olmasını değil, gerçek bir öpüşme olmasını istiyorum.

Romantik yanımı küçümsüyordum. Ondan utanıyordum. Annem erkeklerin zaman kaybı olduğu, beni sadece hayal kırıklığına uğratacakları ve sadece kariyerime odaklanmam gerektiği konusunda çok netti ve bunu anlıyordum da. Bu yüzden

o yanımı bastırmaya çalışıyordum. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım romantik yanım hep oradaydı. Bir süredir oradaydı.

Bazen erkekleri merak ediyordum. Birini sevmek nasıl bir şey olurdu acaba? Bir gün biri beni sevecek miydi? Birlikte Disneyland'de havai fişekleri izlemenin, el ele tutuşmanın, başımı göğsüne yaslamanın, beraber gülmenin hayalini kuruyordum. Eskiden öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu da merak ederdim. Nasıl yapıldığını. Önceden pratiğini yapabileceğiniz bir şey değildi. Bir noktada oluveriyordu işte. İnsan o ana kolayca ayak uydurabiliyor muydu acaba? Zor muydu? Dudakların tadı nasıldı ki? Bunlar artık cevabını bildiğim sorular olmuştu.

Ayak uydurmaya çalışıyordunuz ve eğer rol arkadaşım Nathan'sanız uydurabiliyordunuz da. Ama benseniz uyduramıyordunuz. Benseniz, o anda olan en ufacık şeyi bile düşünüyordunuz, zihniniz bir an olsun durmuyordu ve bitmesi için sabırsızlanıyordunuz. Zordu. Dudakların tadı Blistex dudak koruyucusu gibiydi.

Öptüğüm kişiyi sevseydim farklı olur muydu acaba, diye düşünmeye başladım. Belki de gizli malzeme buydu. Eksik parça. Belki de sevdiğim birini öpseydim bu böyle korkunç bir şekilde kaygı verici değil, sihirli ve inanılmaz olurdu.

"Kes!" diye bağırdı yaratıcı, dolu bir ağızla. Elinde içi tepeleme peynir dilimi ve paketlerinden çıkarılmış mini şekerlemelerle dolu bir kâğıt tabakla bize doğru yaklaşırken ayak seslerini duydum. Çekim ekibi Kızıldeniz gibi ikiye ayrılarak ona yol verdi.

Yaratıcı gözlerimin içine baktı ama dört beş saniye boyunca konuşmadı. Bazen komiklik olsun diye yaptığı gibi bana takılıyor sandığım için az kalsın gülecektim ama sonra içinde derin bir öfke olduğunu fark ettim. Gülecek zaman değildi. Yaratıcı sonunda konuştu.

"Jennette. Kafanı. Biraz. Daha. Hareket. Ettir."

Arkasını döndü ve yanımızdan uzaklaştı.

"NEDEN ÇEKİMDE DEĞİLİZ?" diye bağırdı.

Kameralar çalıştı. Sahneye başladık. Ağzımdan çıkan sözcükleri bilmiyordum ama kâğıtta yazılı olan sözcükler olmalıydılar çünkü kimse beni durdurmuyor ya da bana saçmaladığımı söylemiyordu. Öpüşmeye doğru ilerleyen sahneyi, her şeyi bedenimin dışından izliyormuşum gibi yaşadım. Kalbim hızla çarpıyordu. Avuçlarım terlemişti. İşte geliyordu, işte geliyordu, işte geliyordu.

Birbirimize eğildik. Dudaklarımız birbirine değdi. Pis bir histi. İğrenç et yumrularının birbirine değmesi gibi. İnsan olmak tiksindiriciydi.

Kahretsin, kafamı hareket ettirmem gerekiyordu. Kafamı hareket ettirmeye başladım. İleri, geri. İleri, geri. İki yana çevirdim. Bana doğal gelmediğine göre doğal görünmüyor olmalıydı. Nathan, karakteri Freddie olarak nihayet geri çekildi.

"Kes!" diye bağırdı yaratıcı. Ses tonundan mutlu olmadığını anlamıştım. Yardımcı yönetmene baktı.

"Bir daha çekmek için zamanımız var mı?"

"Pek sayılmaz efendim, zamanında bitirmek istiyorsak J sahnesine geçmeliyiz."

"Tamam," dedi yaratıcı öfkeyle. "İdeal değildi ama TAMAM, devam edelim. Ben büfede olacağım!"

Cipsini, çöreğini ya da *minestrone* çorbasını almak için hışımla büfeye doğru yürüdü. Arkasından baktım. Onu memnun edemediğim için üzgündüm.

"Hey, bitti," dedi Nathan. İlk öpüşmemi kamera önünde onunla yaşadığım için ne kadar gergin olduğumu biliyordu.

"Evet," dedim gergin bir gülüşle. "Bitti."

Böylece ilk öpüşmem geride kaldı. Ve teknik olarak ikinci öpüşmem ile üçüncü öpüşmem, dördüncü ve beşinci öpüşmem, hatta altıncı ve yedincisi de. Çünkü toplamda yedi tekrar yapmıştık.

33.

"Bol bol gülümsediğinden emin ol. Dişlerini göstererek. Dişlerini göstermeden gülümsediğin zaman biraz hüzünlü görünüyor," dedi annem 405 numaralı otoyolda şerit değiştirirken.

Dizinin yaratıcısıyla öğle yemeği de yiyeceğimiz bir toplantıya gidiyorduk. Çok gergindim çünkü annem kaybedilebilecek çok fazla şey olduğunu söylüyordu. Bunun bir, "Oynadığın karaktere ayrı bir dizi yapmak istiyorum," görüşmesi olabileceğini düşünüyordu çünkü yaratıcının mevcut dizilerinin karakterleri için ayrı diziler yapması çok sık görülen bir durumdu. Anneme böyle bir beklentiye girersek hayal kırıklığına uğrayabileceğimizi söylemeyi düşünmüş ama tek kelime etmemiştim. Hayatımda heyecanla beklenecek bir şey olunca annem daha iyi oluyordu.

"Ve ne derse desin gerçekten ilgilendiğini göstermeyi unutma. Kendini bu işe gerçekten ver," dedi annem. "Yapabilirsen gözlerini biraz daha aç, daha heyecanlı görünürsün."

Başımı salladım.

"Onu yanımıza çekmek için birimiz kanserimi de gündeme getirmeliyiz. İstersen bunu ben yapabilirim..."

"Elbette."

"Harika. Harika, harika, harika," dedi annem heyecanla.

Yemeğe tam zamanında gittik. Yaratıcı çoktan gelmişti ve kapalı mekânda olmasına rağmen güneş gözlüğüyle oturuyordu. Bizi görünce gözlüğünü yukarı kaldırdı. Ayağa kalktı, önce anneme sarıldı, sonra beni ayaklarımı yerden kesecek şekilde sımsıkı kucakladı.

"McCurdy kızları," dedi beni yere bırakıp güneş gözlüğünü indirirken. "En sevdiğim küçük oyuncum."

Annemin gözleri parladı.

"Biliyorsunuz, bir sürü genç oyuncuyla çalışıyorum. Çoğu güzel, bazıları eğlenceli ama hiçbiri senin kadar yetenekli değil."

Annemin yüzü, biraz daha gülümserse ortadan ikiye ayrılacakmış gibi görünüyordu. Ben de annemin özellikle belirttiği gibi dişlerimi göstererek gülümsüyordum.

"Teşekkürler."

"Çok ciddiyim," dedi yaratıcı biz gelmeden sipariş ettiği aperitif tabağındaki ton balığı ezmesini kaşıklayarak. "Sen onlara fark atıyorsun. Bir gün Oscar kazanabilirsin."

"Teşekkürler."

Yaratıcıyla sohbetler genellikle böyle başlardı. Birlikte çalıştığı diğer yetenekleri kötüleyerek size iltifatlarını peş peşe sıralardı. İltifatlar hoşuma gidiyordu. Yaratıcının onayı benim için çok anlamlıydı. Bir televizyon dizisinde sürekli rolümün olması onun sayesinde mümkün olmuştu. Ailemin ve benim artık para konusunda endişe duymamamız da. Ama bir yandan da beni ve birlikte çalıştığı diğer oyuncuları birbirimize düşürmeye mi çalışıyor diye merak etmekten de kendimi alamıyordum. Hizada kalalım ve bizi kayırdığını düşünelim diye hepimize benzer şeyler söylüyor olabilir miydi?

Bunu merak ediyordum çünkü birlikte çalıştığımız koca bir sezon boyunca yaratıcının tarzı konusunda fikir sahibi olmak için çok zamanım olmuştu. Ve de onu anlamak için.

Yaratıcının iki ayrı yüzü olduğunu düşünüyordum. Biri cömertti ve sizi iltifat yağmuruna tutuyordu. Herhangi bir insana kendini dünyanın en önemli varlığı gibi hissettirebilirdi. Sadece iki günde inşa ettiği hapishane seti için yapım tasarımcısını bütün set ekibine ayakta alkışlattığı ya da dublör koordinatörümüze teşekkür konuşması yaptığı zaman bunu

bizzat görmüştüm. Koordinatör minnetle ağlamıştı. Yaratıcı, insanlara kendilerini nasıl özel hissettireceğini iyi biliyordu.

Diğer yüzü ise acımasız, kontrolcü ve ürkütücüydü. Sizi yerle bir edebilir, aşağılayabilirdi. Bunu da bir prova gününde, altı yaşındaki bir oyuncuyu repliklerini karıştırdığı için setten kovduğu zaman görmüştüm. Ve *boom* operatörü bir çekimde *boom*'u kazayla düşürdüğü zaman yaratıcı üstüne yürümüş, sihirli bir çekim anının mahvolmasından onun sorumlu olduğunu ve ömrünün sonuna kadar bunun pişmanlığını çekmesini dilediğini yüzüne haykırmıştı. Yetişkin kadınları ve erkekleri hakaretleri ve aşağılamalarıyla ağlattığına tanık olmuştum; insanlara aptal, soytarı, gerzek, sersem, sakar, özensiz, beceriksiz ve omurgasız gibi hakaretler ediyordu. Yaratıcı, insana kendini nasıl değersiz hissettireceğini iyi biliyordu.

İşte bu yüzden, zaman içinde, iltifatlarının benim için bir anlam ifade etmesini ne kadar istesem de buna izin veremeyeceğimi öğrendim çünkü ertesi gün yüzüme beni iltifatlarının havalara uçurduğu kadar incitecek hakaretler haykırabilirdi. Onun karşısında gardımı asla indirmemem gerektiğini hissediyordum. Ona duygusal açıdan istediğini sunmalıydım. Yaratıcının karşısında kendimi annemleyken hissettiğim gibi hissediyordum; tedirgin, hoşnut etmek için yanıp tutuşan, çizgiyi aşmaktan delice korkan biri gibi. İkisini aynı anda bir odaya koyduğunuz zaman altüst oluyordum.

Yaratıcı ortaya yemekler sipariş etti: ıstakozlu bir şey, etli makarna ve mayasız, yassı ekmek. Annemin bunları yememi onaylamayacağını biliyordum ama yemezsem de yaratıcının bozulacağının ve ona güvenmememle ya da onu zevksiz bulmamla ilgili bir yorum yapacağının da farkındaydım. Bu yüzden yaratıcının yemeklerden yediğime inanacağını ve annemin yemediğimi anlayacağını umarak, yemekleri olabildiğince ikna edici bir şekilde didiklemeye özen gösterdim.

Yaratıcı viskili kokteylinden büyük bir yudum aldıktan sonra, "İkinizi yemeğe davet etme nedenim..." diye söze girdi. Annem, cümleyi onun istediği şekilde bitirmesini umarak, gözünü ayırmadan ona bakıyordu.

"Pekâlâ, öncelikle," dedi yaratıcı, gerilimi kasten elinden geldiğince artırmaya çalışır gibi. "Sana bir soru sorayım. Tanınmak hoşuna gidiyor mu? Ünlü olmak?"

Annem benden önce davranarak, "Bayılıyor," dedi. "Kesinlikle bayılıyor. Ve hayranları da ona tapıyor. Her zaman en sevdikleri karakter olduğunu söylüyorlar."

Çatalımla makarnamı dürttüm.

"Pekâlâ, güzel," dedi yaratıcı. "Çünkü daha fazlası geliyor."

Annemin nefesi heyecandan hızlandı.

"...Jennette'e kendi dizisini vermek istiyorum."

Annem heyecandan kazayla çatalını düşürdü. Çatal bir tangırtıyla tabağa çarptı.

"Hatta ismini bile seçtim. *Just Puckett.** Kendi dizin için komik bir isim, değil mi?" dedi yaratıcı pis pis sırıtarak.

"Evet, evet! Çok komik bir isim," dedi annem neşeyle.

"Ama bu bir süre mümkün olmayacak çünkü *iCarly* çok iyi gidiyor," dedi yaratıcı annemin heyecanını yatıştırmaya çalışarak. Annem başını salladı.

"Birkaç sene beklememiz gerekecek," diye tekrarladı yaratıcı. "Ama şu anki gibi devam eder ve beni dinlersen, tavsiyelerime uyar ve sana yol göstermeme izin verirsen kendine ait bir dizin olacağına söz verebilirim."

"Ah, teşekkürler," dedi annem, gözleri dolmuştu. "Bebeğim bunu hak ediyor. Bebeğim bunu kesinlikle hak ediyor."

Sonra bana baktı ve dişlerimi göstererek gülümsememi hatırlatmak için başını eğdi. İsteğini yerine getirdim. Endişelenmeme rağmen. Yaratıcı bu teklifinin bir şartı olduğunu

---

* *(İng.)* Sadece Puckett. (ç. n.)

açıkça belirtmişti: onu dinlemem, tavsiyelerine uymam ve bana yol göstermesine izin vermem. Ve bir yanım ona minnet duysa da bir yanım ondan korkuyordu ve istediği her şeyi yapma düşüncesi benim için tedirgin ediciydi.

"Neden daha mutlu görünmüyorsun? Kendine ait bir dizin olacak," dedi annem eve dönüş yolunda.

"Mutluyum," diye yalan söyledim. "Çok mutluyum."

"İyi," dedi annem dikiz aynasından bana bakarak. "Çünkü mutlu olmalısın. Herkes senin sahip olduğun şeyi istiyor."

34.

Üç yıldır *iCarly* kadrosundaydım ve bazı açılardan her şey daha kolaydı. Miranda'yla arkadaşlığım bir dayanışma ve duygusal destek kaynağına dönüşmüştü. Kadronun geri kalanıyla da arkadaştık ama Miranda'yla kurduğum bağ farklı ve özeldi. Hafta sonları Skype üstünden görüşüyor, iş çıkışı ArcLight'a film izlemeye gidiyorduk. Artık oraya haftada iki kez hiç düşünmeden gidebiliyordum. Annem de hep bize katılıyordu. Filmin ortalarında bana doğru eğiliyor ve başını yenilgiyi kabul eder gibi eğerek, "Ses donanımları gerçekten *donanımlı*," diyordu.

Miranda'yla arkadaşlığımdan daha önemli olansa, annemin normalde strese kapıldığı iki şey konusunda eskisi kadar strese kapılmıyor olmasıydı: faturalar ve vücudum.

Maaş çeklerim anneme biraz finansal konfor ve istikrar sağladıysa da annem o çeklerin boyutuyla ilgili görüşünü ulu orta ifade etmekten çekinmiyordu.

"Sana verdikleri ücret için utanmaları lazım. Normal kanalların verdiklerinin yanında çerez parası kalır. ÇEREZ PARASI," diyordu her gün soyunma odamda üstümü değiştirirken. "Ve Nickelodeoncularda tekrar yayın ücreti de yok. Yoksa Nickelo-Ucuzcularda mı demeliydim?"

Ama bütün yakınmalarına rağmen için için minnettar olduğunu da biliyordum çünkü bu, eski halimize göre çok büyük bir adımdı. Evin ödemeleri zamanında ve eksiksiz yapılıyordu ve artık annemin tahsilatçıları arayıp uzatma için yalvarması gerekmiyordu.

Öğle yemeklerimi hâlâ dikkatle izliyordu ama bazen setteki yiyeceklerden yememe izin veriyordu. Akşam yemeklerim çoğunlukla sprey sosla tatlandırdığım göbek salata ve koparılıp küçük parçalara bölünmüş düşük kalorili Bologna salamı dilimlerinden ibaretti fakat tatlı olarak Smart Ones kurabiyelerinden iki tane yiyebiliyordum. Kahvaltılarımsa tamamen dönüşüm geçirmişti. Annem bana kahvaltı *hazırlıyordu*, böyle bir şeyin olabileceğini hayal bile edemezdim. Honeycomb marka kahvaltılık gevreğin üstüne %2 yağlı süt döküyordu; yağsız değil, %2 yağlı. Ve elbette Honeycomb kahvaltılık gevrekleri annemin dediği gibi hâlâ "gram başına en düşük kalorili (1¾ bardak Honeycomb gevrek 160 kaloriydi) kahvaltılık gevreklerden biriydi" ama yine de büyük çılgınlıktı. Annemin yemek yememi böyle desteklediğini hiç görmemiştim.

Bir yanım, acaba annem öğünlerimi, Miranda ve Ethan kahvaltılarını ve öğle yemeklerini ortak sınıfımızda yedikleri ve ben yemezsem ya da onlardan çok daha az yersem tuhaf görüneceği için mi destekliyor, diye merak ediyordu. Ama bunu ona sormuyordum. Akışına bırakmıştım.

Vücudum yavaş yavaş değişiyordu. Meme ucu tomurcuklarım artık çok minik memelere dönüşmüştü ve onları fanilamı külotumun içine sokup paçalarından çıkarma tekniğiyle saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Ayrıca cildim de bozulmaya başlamıştı, bu benim için yeni, tuhaf ve utanç verici bir şeydi. Son bir yılda sette ve hatta boş günlerimde makyaj yapmaya başlamıştım. Eskiden makyajdan nefret ederdim ama şimdi yapmak istiyordum. Arkasına gizlenmek için.

Yakın zamanda bacaklarımı tıraş etmeye başlamıştım. Daha doğrusu bunu benim için annem yapıyordu çünkü on altı yaşına gelmeme rağmen beni hâlâ o yıkıyordu. Dizideki bir başka oyuncunun annesinin, kızıyla konuşurken bacaklarımdaki tüylerle alay ettiğini duyana kadar bacakları tıraş

etmek diye bir şey olduğundan bile habersizdim. O zamandan beri bacaklarımı her tıraş edişimde kulaklarımda o kadının alaycı gülüşü çınlıyordu.

Yani annem artık faturalar ya da vücudum konusunda eskisi kadar stresli olmasa da bacaklarım pürüzsüzdü, memelerim tomurcuk aşamasını çoktan geride bırakmıştı ve cildim yer yer kızarık ve pürüzlüydü ve bütün bunlar bana çok tuhaf geliyordu.

Dizinin popülerliği gittikçe artmıştı. Susan sık sık "kültürel fenomen" ve "küresel sansasyon" gibi ifadeler kullanıyordu. Dizi patladıkça benim şöhretim de büyüyordu. Sayısız cafcaflı organizasyonda, ödül töreninde ve film prömiyerinde kırmızı halıda yürüdüm. *Good Morning America*'ya, *The Today Show*'a ve Craig Ferguson ile Bonnie Hunt'ın yeni söyleşi programına çıktım.

Artık gittiğim her yerde tanınıyordum. En sevdiğim yer olan Disneyland'e ise artık gitmiyordum çünkü bunu son deneyişimde Disneyland'in ana caddesinde yürürken o kadar çok insan yanıma geldi ki Noel Geçit Töreni durmak zorunda kaldı. Goofy bayağı öfkelenmişti.

Sahip olduğum şöhret türü, stresimin mümkün olabileceğini bilmediğim bir seviyeye ulaşmasına neden oluyordu. Herkesin böyle bir şöhrete sahip olmak istediğini biliyordum ve herkes bana çok şanslı olduğumu söylüyordu ama ben bundan nefret ediyordum. Herhangi bir yere gitmek için ne zaman evden çıksam gergin hissetmeye başlıyordum. Tanımadığım insanların yanıma gelmesinden endişeleniyor ve tanımadığım insanlarla etkileşim kurarken ciddi anlamda kaygı duyuyordum.

Bana, "SAM! Kızarmış tavuğun nerede?" ya da "Bana tereyağlı çorabınla vursana!" gibi şeyler söylüyorlardı. Tereyağlı çorap, karakterimin sık sık kullandığı bir aksesuardı ve adı

üstündeydi, içi tereyağıyla doldurulmuş bir çorap. Karakterim onu "insanları onunla pataklamak" için yanında taşıyordu.

Biri bana seslenerek tavuk ya da çorapla ilgili bir şey söylediğinde, söylenen şey hoş olmasa bile hoşmuş gibi gülüyordum. Aynı şeyi binlerce kez duymuştum ve en başından beri kötüydü ama her duyuşumda daha kötü geliyordu. Bu kadar çok insanın kendini farklı sanarak aynı şeyi söylemesi beni şoke ediyordu.

İnsanlardan hiç hoşlanmıyordum. Hatta insanlardan rahatsız oluyordum. Zaman zaman tiksiniyordum bile. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum ama nispeten yakın zamanda gerçekleşen bir değişiklik olduğunun farkındaydım ve şöhretle alakalı olduğundan emindim. İnsanların bana, onlara aitmişim gibi yaklaşmasından bıkmıştım. Onlara bir borcum varmış gibi. Bu hayatı ben seçmemiştim ki. Annem seçmişti.

Anksiyetem bana kendimi insanları hoşnut etmeye mecbur hissettiriyordu. Anksiyetem uzattıkları fotoğrafı alıp imzalamama ve iyi bir fotoğraf olduğunu söylememe neden oluyordu. Ancak o anksiyetenin altında yüzleşmekten korktuğum derin, gün yüzüne çıkmamış bir duygu kombinasyonu saklıydı. Huysuz ve mutsuz biri olmaktan korkuyordum. Huysuz ve mutsuz biri olmak için çok gençtim. Özellikle de insanların gıpta ettiği söylenen bir hayatın sonucu olarak. Ve anneme kızgın olmaktan korkuyordum. Uğruna yaşadığım insana. İdolüme. Rol modelime. Tek gerçek aşkıma.

Bu karmaşık duygular, yabancı biriyle fotoğraf çektirirken annemi bir kenarda takınmamı istediği gülümsemeyi bana gösterirken gördüğüm anda belirliveriyordu.

Bu olaydan hiç hazzetmediğimi bilirken, fotoğrafı çeken kişiye, "Bir tane daha çekin! Bir iki tane daha, ne olur ne olmaz!" dediği zamanlarda oluyordu.

Bana imzamı çalıştırdığı ve "Baştan savma olmaya başladı, Küçük *C*, Büyük *C*, *U-R-D-Y*. Her harfi okuyabilmeliler," dediği zamanlarda oluyordu.

İmzamın yanına yazacağım sloganı bana tembihlediği zamanlarda oluyordu. Son günlerde favorisi "Filmlerde görüşürüz!" ifadesiydi ve nedenini sadece Tanrı biliyordu. Filmlerde oynamıyordum bile. Ben televizyon yıldızıydım. Hatta çocuk televizyonu. Bu da hiçbir zaman bir filmde yer almayacağımın garantisi sayılırdı. Eğlence sektöründe çocuk yıldızlıktan meşru bir yetişkin kariyerine geçiş her zaman zor olurdu, saygın yönetmenlerle saygın ve yer etmiş filmlerde oynamış çocuk oyuncular için bile. Ama işe çocuk televizyonunda başlamış çocuklar için bu, kariyerin ölüm fermanıydı. O tek boyutlu, aşırı parlatılmış imajda, o imajın halk tarafından tanınma boyutuyla birleşerek aşılması imkânsız hale gelen bir şey vardı. Bir çocuk yıldız, imajından sıyrılıp kurtulmaya çalıştığı anda medyaya yem olurdu; aslında tek yaptığı büyümeye çalışmakken isyankâr, sorunlu ve sıkıntılı biri olarak tanıtılırdı. Büyümek sarsak ve hatalarla dolu bir süreçtir, özellikle de ergenlikte; bırakın hayatınız boyunca bilinecek olmalarını, kimsenin haberdar olmasını bile istemeyeceğiniz hatalarla. Ama çocuk yıldızsanız olacağı budur. Çocuk yıldız olmak bir tuzaktır. Bir çıkmaz sokak. Annem göremese de ben bunu görebiliyordum.

Şöhret annemle arama mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir mesafe sokmuştu. Bunu o istemişti. Ben de annemin buna sahip olmasını istemiştim. Mutlu olmasını. Ama şimdi o şöhrete ulaşınca annemin mutlu olduğunu, benimse mutlu olmadığımı fark ediyordum. Onun mutluluğu benimkine mal olmuştu. Kendimi soyulmuş ve sömürülmüş hissediyordum.

Bazen ona bakıyor ve ondan düpedüz nefret ediyordum. Sonra da böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyordum. Kendime nankörlük ettiğimi söylüyordum. Annemsiz ben bir hiçtim. O benim her şeyimdi. Sonra hiç sahip olmamayı di-

lediğim o duyguyu yutuyor, anneme, "Seni çok seviyorum annişkom," diyor ve tüm bunlar hiç olmamış gibi yaparak yola devam ediyordum. İşim ve annem için o kadar uzun süre numara yapmıştım ki artık kendime de numara yaptığımı düşünmeye başlıyordum.

35.

Bir pazar sabahıydı ve evdeki herkes uyuyordu. Annemin bir saat önce demlediğim favori ahududulu çayını tekrar ısıttım ve onu uyandırmaya gittim.

"Anne," dedim yumuşak bir sesle. "Çayını getirdim."

"Iııh." Annem uykusunda yarı inleyerek yan döndü.

Onu uyandırmaya çalışmak ile çalışmamak arasında kararsız kalarak saate baktım. Bu üçüncü deneyişimdi ve geç kalmak istemiyorsak onu uyandırmam gereken son zaman dilimine girmiştik.

"Anne," dedim bu kez biraz daha telaşlı bir sesle. "Kiliseye gitmek için yirmi dakika içinde evden çıkmamız gerek, yoksa yetişemeyiz."

"IIIIH," diye inledi annem biraz daha sert bir sesle.

"Gitmek istemiyor musun?" diye sordum.

"Hımmm, çok yorgun his..." diye mırıldandı. Sonra yutkundu ve bu kez sözcükler ağzından biraz daha anlaşılır çıktı. "Son zamanlarda çok çalıştım. Çok yorgunum."

Yüzünü yastığa gömdü ve nefesi ağırlaştı. Ona dikkatle baktım.

Ben de yorgundum. Son zamanlarda ben de çok çalışmıştım. Hatta bence annemden daha çok çalışmıştım. Sonra böyle düşündüğüm için kendimi suçlu hissettim.

Annem beni işe arabayla götürüp arabayla eve getiriyor, yorucu olmalı, diye düşündü bir yanım. *Evet, ama ben de yolda ödev yapıyorum, ayrıca replik ezberliyorum ve sonra ben on saatimi sette prova ve rol yaparak, parlak ışıklar ve yoğun baskı altında geçirirken*

annem soyunma odamda Woman's World *dergisini okuyup diğer oyuncuların anneleriyle dedikodu yapıyor*, diye düşündü diğer yanım.

Bu iki çelişen yanımı susturmaya çalıştım. Bana hiç yardımcı olmuyor ve dikkatimi ivedilikle çözülmesi gereken kiliseye gidilip gidilmeyeceği meselesinden uzaklaştırıyorlardı.

Kiliseye altı aydır gitmiyorduk; bu, verdiğimiz en uzun araydı. Bu durum beni kaygılandırıyordu ve işi tadımızı kaçıracak bir boyuta getirmeden bunu annemle konuşmaya çalışmıştım. Her seferinde, "Bir gün mutlaka geri döneceğiz," diyordu, "işler rayına girince."

Kiliseye gitmeye, kariyerimin tırmanışa geçmesi ve annemin sağlığının normalleşmesinden sonra son vermemiz bana tuhaf geliyordu. Bir gece arabayla işten eve dönerken, konuyu olabildiğince yumuşak bir şekilde açmaya çalışmıştım ama annem çığlık atmaya başlayıp direksiyon hâkimiyetini kaybetmesinin an meselesi olduğunu, ikimizi de tehlikeye sokan müthiş bir strese neden olduğumu söyleyince konuyu bir daha asla açmamam gerektiğini anlamıştım.

Şimdi, şu anda, uykudaki anneme bakarken ilk kez kilise günlerimizin geride kalmış olabileceğini kabullenmeye başlıyordum. Galiba Makaylah haklı çıkmıştı.

Eskiden kilisede aktif olma statüsünü kaybetmenin korkunç bir şey, utanılması gereken bir günah olduğunu düşünürdüm. Ama belki de öyle değildi. Belki de işlerin yolunda gittiğinin işaretiydi.

Belki de insanlar kiliseye Tanrı'dan bir şeyler istemek için gidiyordu. O şeyleri diledikleri, arzuladıkları ve onların özlemini çektikleri sürece gitmeye devam ediyorlardı. Ve belki de o şeylere ulaştıkları zaman kiliseye ihtiyaçlarının kalmadığını fark ediyorlardı. Temiz mamografileri ve Nickelodeon'da sürekli bir rolü olan insanların Tanrı'ya neden ihtiyacı olacaktı ki?

Annemi uyusun diye bıraktım ve pazartesi günü için repliklerimi ezberlemeye başladım.

36.

Menajerim Susan'la hızlı bir öğle yemeği yediğimiz ArcLight Café'den stüdyoya geri yürürken anneme, "Karnım ağrıyor," dedim.

"Belki de salatadaki tavuk bozuktu," dedi annem öğle yemeğinde paylaştığımız, küflü peynirsiz, yumurtasız, krutonsuz, sossuz, jambonsuz Cobb salatasını –başka bir deyişle ızgara tavuk ve maruldan ibaret şeyi– kastederek.

"Belki de."

Sete vaktinde yetişmek için Sunset Bulvarı'nda neredeyse koşuyorduk. Yarım saat, öğle molası için yeterli bir süre sayılmazdı, özellikle de yemeği set dışında yemeye çalışırsanız.

Annem, "Paparazilere gülümse," diye buyurdu.

Daha paparazileri görmeden, yüzüme otomatik olarak bomboş bir kukla gülümsemesi yayılıverdi. Gözlerim ölüydü, ruhum kayıplara karışmıştı ama yüzümde bir gülümseme vardı ve tek önemli olan buydu.

FLAŞ, FLAŞ, FLAŞ. Işık gözlerimi acıttı.

Annem paparaziye komşusuna seslenir gibi, "Selam Glen!" diye seslendi.

"Selam Deb!" dedi Glen geri geri yürüyerek fotoğraf çekmeye devam ederken. Annemin bu etkileşimin başlı başına tuhaf olduğunun farkındaymış gibi görünmemesi beni şoke ediyordu.

Nickelodeon Studios'a ulaştık ve otoparka girdik. Gülümsemem yüzümden siliniverdi. Bir sonraki sahne için üstümü

değiştirmek üzere soyunma odama koştuk, sonra çişimi yapmak için tuvalete girdim. Ve o zaman gördüm.

Kan vardı. İç çamaşırımda. Anında başım döndü. Bunun ne olduğundan emin değildim ama âdet görüyor olabileceğimi düşündüm.

Âdet görme olayını ilk kez altı yıl kadar önce duymuştum ya da öyle denebilirdi. On yaşındaydım, komşumuz Teresa da on yaş on bir aylıktı. Aramızdaki on bir aylık yaş farkını, hem tavırları hem de aleni hatırlatmalarıyla unutmama asla izin vermezdi.

"Âdetin ne olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun? Bana bilmiyormuşsun gibi geliyor, ne de olsa ben senden büyüğüm ve daha çok şey biliyorum."

"Elbette biliyorum," dedim gelenek olarak yapılan şeylerden bahsettiğini varsayarak.

"*O* âdetten bahsetmiyorum. *Diğerini* diyorum."

Teresa'nın neden bahsediyor olabileceğini anlamak için beynimi taradım ve sonra anladım. Miktar anlamındaki adeti yanlış telaffuz ediyor olmalıydı. "Ah, evet," dedim.

Teresa şüphesini saklamaya gerek duymadan, "Emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Ben âdet oldum. Başta kanı görünce korktum ama sonra annem bana ped kullanmayı falan öğretti. Sonra da ailemdeki kadınlarla birlikte bunu kutlamak için HomeTown Buffet'e gittik."

Teresa'nın hangi âdetten bahsettiğini çözmek için bağlam ipuçlarını kullanmaya çalışırken, bütün masumiyetimle, "Neyi kutlamak için?" diye sordum. Bir şeyin miktarını kimse kutlamazdı ki.

"Onlardan biri olmamı. Kadın olmamı."

Teresa bunu hayatı boyunca istediği, romantik, inanılmaz ve büyüleyici bir şeymiş gibi söylemişti. Kadın olmak. Kafam

karışmıştı. Teresa'nın hayatındaki birçok şeye özenirdim; tilt makinesine, Barbie koleksiyonuna (özellikle de annemin, bende saçlarımı kesme isteği uyandıracağını düşündüğü için almama asla izin vermediği kısa saçlı olanlara) ve evet, aileme göre pahalı bir restoran olan HomeTown Buffet'e gitmesine. Ama kadın olmasına özenmemiştim. Kadın olmak, isteyeceğim en son şeydi.

Şimdi diz hizama indirdiğim kan lekeli külotumla klozette otururken, meselenin bu olduğundan emindim. Teresa'nın bahsettiği şeydi bu.

"Şey, anne," diye seslendim.

Annem bana ne olduğunu sordu ve bir sonraki cümlemi kurabilmek için, kapıldığım büyük utancı ve dehşeti güçlükle yutkunarak bastırdım.

"Kanamam başlamış."

Daha ben "-mış" kısmını söyleyemeden kapı hızla açıldı ve annem bana sımsıkı sarıldı. Ben klozette otururken.

"Ah, tatlım," dedi, biricik evcil hayvanını yeni kaybetmiş bir arkadaşını teselli eden birinin ağır hüznüyle. "Ah, tatlım, çok üzgünüm."

Uzun bir tuvalet kâğıdı parçasını elinin etrafına sardı ve kendisi tatlı dilli, sevecen öğretmenim Patti'yi bulmaya giderken bana onu iç çamaşırımın içine koymamı söyledi.

Annem Patti'yle geri dönene kadar geçen o cehennem gibi on dakikayı gözümü duvardaki saatten ayırmadan saydım. Patti arka cebinden kare şeklinde, beyaz bir bantla tutturulmuş, tozpembe bir şey çıkardı. Onu yüz dolarlık bir banknot gibi yüzümün önünde salladı. Sonra annem yönetmen yardımcısına neden geç kaldığımı haber vermek için koşarken, Patti sevecen bir tavırla gülümseyerek beni kucakladı.

"Tebrikler Jennette," dedi yumuşacık bir sesle kulağıma. "Tebrikler, kadın oluyorsun."

Bir sonraki sahnemizin çekileceği okul koridoru setine doğru yürüdüm. Yapım asistanlarının ve yönetmen yardımcılarının davranışlarından, haberi duydukları anlaşılıyordu. Yerin dibine geçmiştim. Çok utanıyordum. Bunun olmasına nasıl izin vermiştim ki? Nasıl kadın olmuştum? Cevabı bilmiyordum ama çözümü biliyordum. Bu sorunu gidermek için ne yapacağımı biliyordum.

Yarından itibaren hayatımda ne %2 yağlı süt, ne Honeycombs, ne de Smart Ones kurabiyeleri olacaktı. Gevşek davranmıştım ve bu gevşekliğe bir son vermenin zamanı gelmişti. Anoreksiyaya geri dönmeliydim. Yeniden çocuk olmalıydım.

37.

Anne, söz veriyorum, iyi olacağım
Her gece seni seviyorum demek için seni arayacağım
Tek derdim hayatımın hikâyesini yazmaaaaaak

Annemle, *country* müzik kariyerim için çabaladığım Nashville, Tennessee'de, üç aydır kaldığımız Hampton Inn & Suites'teki odamızda oturuyorduk. Bir yandan Nutrisystem marka donduruLmuş lazanyadan ibaret akşam yemeğimizi yiyor (anneme göre Nashville'de "Los Angeles'tan çok daha fazla içyağı" olduğu için birbirimizi kontrol altında tutmak adına aylık paket menülerini sipariş etmiştik), bir yandan da anneme (birkaç saat birlikte oturduğum iki söz yazarı tarafından) "benim" ağzımdan onsuz yollarda olmam ve onu çok özlemem hakkında yazılmış ilk *single*'ım "Not That Far Away"in (O Kadar da Uzak Değiliz) son miksini dinliyorduk. Oysa gerçekte on sekiz yıldır ondan taş çatlasa birkaç saat uzak kalmıştım.

Müzikten çok anlamazdım ama o şarkıyı dinlerken ritmini ritimsiz, melodisini tek notalı ve prodüksiyonunu eski moda bulduğumu biliyordum. Annem şarkıya bayıldığı için bu düşüncelerimin hiçbirini dile getirmedim. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bunların sadece sevinç gözyaşları olduğunu sanmıyordum. Bir ağırlıkları, bir anlamları vardı ve sanırım nedenini biliyordum. Hayat, sanatı taklit etmişti; tabii bu şarkıya sanat denebilirse. (Denemezdi.)

Müzik kariyerim, yazarların 2007'deki grevinin bir sonucu olarak *iCarly*'ye işler yoluna girene kadar süresiz ara verilmesiyle

başlamıştı. Bu bekleme sürecinde Susan söz yazarlarıyla bir araya gelerek bir albüm sözleşmesine yönelik demo çalışmalarına başlamamı önermişti çünkü "bugünlerde bütün çocuk oyuncular böyle yapıyordu". Susan, sayısız platin albüme imza atan Hilary Duff'ı da temsil ediyordu.

"Üstelik duyduğuma göre şarkıların hepsini o söylemiyormuş, yarısını kız kardeşi söylüyormuş!" demişti annem heyecanla. "Ben sana ne duyduysam onu söylüyorum. Benim Nettie'm kendi şarkılarını kendisi söyleyecek."

Böylece annemin isteği üzerine YouTube'da *cover*'lar paylaşmaya başlamıştım. Albüm şirketleri bu *cover*'ları görmüştü ve içlerinden ikisi, Big Machine Records ile Capitol Records Nashville benimle anlaşma yapmak istiyordu. Annem Capitol Records'ta karar kılmıştı çünkü "Scott Borchetta şu Taylor denen piliçle çok meşgul olacağı için sana zaman ayıramaz"dı.

Böylece Capitol Records'la anlaşma yaptım ve önceki yaz üç ay boyunca şarkı yazarlığı üstünde çalışmak için Nashville'de yaşadım. Sonra *iCarly* tekrar başladı ve böylece pazartesi-cuma arası sette çalıştıktan sonra cuma akşamları kıpkırmızı gözlerle Nashville'e uçmaya, orada şarkı yazma seanslarına katılmaya, demolar kaydetmeye, toplantılara girmeye, albüm kapağı ve basın bültenleri için fotoğraf çektirmeye ve sonra pazartesi günü dizi provaları için hazır olmak üzere pazar gecesinden Kaliforniya'ya geri uçmaya başladım. Şu anda dizi sezon arasında olduğu için, ilk turneme hazırlanırken annemle birkaç aydır burada yaşıyorduk.

Bu turnenin annemden uzak geçireceğim ilk zaman dilimi olacağından şüpheleniyordum. Bunun nedeni ise annemin bunu bana açıkça söylemesi değildi, ortak e-posta hesabımızda annemden büyük ağabeyim Marcus'a gönderilmiş, hayatım boyunca korkuyla beklediğim şeyi yazdığı bir e-posta görmüştüm.

"Anne, neden ağlıyorsun?" dedim annemin gözlerinden yaşlar dökülürken.

Annem çatalına bir parça lazanya aldı, sonra bu duygusal anda bir lokma daha yemesi ona ağır gelecekmiş gibi lazanyalı çatalı dondurulmuş akşam yemeği tepsisine geri bıraktı.

"Sesin o kadar güzel ki," dedi ama yalan söylediğini biliyordum. Annemin bence-iyi-iş-çıkardın sevinci, gözyaşı içeren bir sevinç olmazdı. Daha çok coşkulu, heyecanlı bir sevinç olurdu. Burada tanık olduğum şey her neyse bundan daha fazlasıydı ve daha derin bir şeydi. Keşke ne olduğunu bana söyleseydi. Keşke zaten bildiğim şeyi bana itiraf etseydi.

"Anne..." dedim ve sormak üzere olduğum şeyden korkarak sustum. Ne olduğunu zaten biliyor olmama rağmen, doğru olamayacağına inanmak istiyordum. Bunu annemden duymalıydım. Teyit etmeliydim.

"Sesin o kadar güçlü ki... Nakarat kısmı, gerçekten... vay canına." Annem bir peçeteyle gözlerini kuruladı.

"Anne," dedim bir kez daha, bu kez biraz daha yüksek sesle. Bilmekten korkuyordum ama bilmemekten daha çok korkuyordum.

"...Ve sonra tekrar başlayıp pes söylenen kısma geçiyorsun. Pes olan kısmı da çok seviyorum," dedi annem gözyaşları arasında. "Bayağı dokunaklı."

"Anne, sen yeniden kanser mi oldun?"

Bu soruyu sorduktan sonra yüzümdeki kanın çekildiğini hissetim. Bu kelimeleri telaffuz ederek kendi kendimi şoke etmiştim. Donmuş gibiydim. Annem de en az benim kadar şoke olmuş gibi görünüyordu. Gözyaşları kesildi.

"Ne? Hayır." Gülerek beni geçiştirmeye çalıştı. "Bunu da nereden çıkardın?"

Derin bir nefes aldım çünkü gözlümün içine baka baka yalan söylediğini biliyordum ve bunu daha az korkmamı sağlamak için yaptığını biliyordum, oysa beni daha çok korkutuyordu. Neden bu kadar önemli bir konuda bana yalan söylüyordu ki?

"Marcus'a yazdığın e-postayı gördüm. Kanserinin nüksettiğini yazdığın e-postayı."

Annem önüne baktı ve gözyaşları otuz saniye öncekinden farksız bir şekilde geri geldi. Ufak tefek bedeninin hüzünle titreyip sarsılmasını izlerken kalbim ağırlaştı. Masadaki sandalyemden kalkıp yatağın kenarına, yanına oturdum. Anneme sarıldım. Kollarımın arasında o kadar minikti ki.

"Turneni kaçırmanı istemiyorum," dedi hıçkırarak, bu konuda samimi görünüyordu. Allak bullak olmuştum. Şu anda o aptal turne kimin umurundaydı ki?

"Turneye gitmeyeceğim," dedim, bu kararın aksini düşünmek bile mümkün değilmiş gibi.

Annem kollarımın arasından sıyrıldı ve üzüntüsü yerini öfkeye bırakırken, kafasını kaldırdı.

"Net, bu turneye gitmelisin. Böyle çılgınca şeyler söyleme. olur mu? Böyle konuştuğun zaman beni korkutuyorsun. Ne olursa olsun bu turneye gitmelisin, tamam mı? Sen bir *country* müzik yıldızı olacaksın."

"Tamam."

Annem tekrar ağlamaya başladı. Ben de ona tekrar sarıldım.

38.

Generation Love Turnesi'nin yeni *single*'ım "Generation Love"ı radyoya taşımak gibi bir misyonu vardı. Capitol'daki temsilciler "sıra dışı bir radyo turnesi" olarak gördükleri bu turnede, ülkenin farklı köşelerindeki pek çok radyo istasyonunda yayına çıkmam için gereken ayarlamaları yapmışlardı. Radyo yöneticilerini şarkılarını radyonun sürekli çaldığı listeye eklemeye ikna etme umuduyla, radyo istasyonlarının ses yalıtımlı stüdyolarında radyo turnesine çıkan sanatçı çoktu ama yapım şirketim radyoların yetkili isimlerine taşıdığım "değer"i göstermek için *iCarly*'deki hayran tabanımdan faydalanmamızı önermişti. Bu yüzden şarkılarımı ses yalıtımlı stüdyolarda iki üç radyo temsilcisine söylemek yerine, her radyo istasyonunun ait olduğu bölgenin yerel alışveriş merkezinde, ciyak ciyak bağıran binlerce ergenlik öncesi çocuğun karşısında söyleyecektim.

İlk durağımız Hartford, Connecticut'ta ya da Philly, Pennsylvania'daydı. Programa hiçbir şeyi aksatmadan uymak zordu ama yine de kısa süre içinde alıştım.

Saat sekizde, gözlerimden hâlâ uyku akarken uyanıyordum. Genellikle otobüsle gidilecek birkaç saatlik yolumuz daha oluyordu ve sonra otobüs şoförümüz Stewy, otobüsü, otobüsteki herkesin duş almasına yetecek kadar bir süre için, yapım şirketinin yarım günlüğüne kiraladığı motele çekiyordu. Önce ben duşa giriyordum, benden sonra da kelimeleri yayarak konuşan tatlı gitarist Paul. Ona âşık olmuştum. Conan O'Brien'ın daha kısa ve kaslı halini anımsatan diğer gitarist Josh da Paul'dan sonra duşa giriyordu. Onun ardından turnenin çekimlerini yapan küpeli

kameraman Dave. Sonra sıra albüm şirketinin bölge temsilcisi kimse ona ve albüm şirketinin basın temsilcisine geliyordu.

Grubun geri kalanı duş alırken ben otobüste basınla görüşüyordum. Öğle yemeği için bir yer buluyor, sonra ses kontrolü yapıyorduk. İşimiz bitince, şov öncesi birkaç saat boş zamanımız kalıyordu. Şovdan sonra üç saat boyunca imza dağıtıyordum, sonra otobüse dönüyordum ve Stewy bizi bir sonraki durağımıza götürüyordu.

Binlerce çocuğun karşısında, alışveriş merkezlerinde şarkı söylemek başlı başına sersemletici bir tecrübeydi. O kadar geriliyordum ki gösteri başlamadan önce şarkıları yirmi otuz kez tekrarlıyor ve bazen henüz sahneye çıkmadan sesimi yormuş oluyordum. Basınla görüşmek ve şovdan sonra imza dağıtmak da duygusal açıdan yorucuydu. Bana çektiklerimin bu işe değdiğini, bu tecrübenin çocuklar ve aileler için bir anlam ifade ettiğini düşündüren birkaç etkileşim oluyordu ama kalabalığın geri kalanı koyun sürüsü gibi geliyordu.

"Hey, Samantha Puckett! Islahevinden nasıl çıktın?"

"Ha ha, çok komik."

"Kızarmış tavuğun nerede?"

"Ha ha, çok komik."

"Gerçek hayatta da insanları pataklıyor musun?"

"Ha ha, çok komik."

Ruhu ölmüş gülümsemem bütün yüzümü kaplayacak şekilde büyüyordu ve annelerin nasıl kullanacaklarını bilmedikleri için benden on beş kez özür diledikleri fotoğraf makinelerine bakıyordum.

Ama işin kendisi dışında, bu turnede farkına vardığım iki şey vardı.

İlki, bir yanımın bundan keyif aldığını fark etmemdi. Bu kadar talihsiz şartların ortasında keyif almaktan suçluluk duymayan yanımın keyif aldığını. Talihsiz şartlardan kasdım annemin kanseri ve annem sık kemoterapi ve radyoterapi se-

anslarıyla karşı karşıyayken benim ondan uzak olmamdı. Keyif alan yanım kendini taze, yeni ve heyecanlı hissediyordu. Özgür hissediyordum. Kendi başıma duş bile alabiliyordum.

Doğal eğilimlerimi, tepkilerimi, düşüncelerimi ve eylemlerimi sürekli olarak annemin en çok hoşuna gidecek şekle sokmaya çalışmanın ne kadar yorucu olduğunu ilk kez fark ediyordum. Annem yakınımda olmayınca buna gerek kalmıyordu. Onu çok özlüyordum ve yaşadığı şeyler yüzünden içim sızlıyordu ve bugünlerde hissettiğim bu rahatlık için bolca suçluluk duyuyordum ama o rahatlık da inkâr edilemez boyuttaydı. Annemin her hamlemi gözlemleyip müdahale etmediği bir ortamda hayatım çok daha kolaydı.

Fark ettiğim ikinci şey ise yemek yiyor olmamdı. Çok yiyordum. Sabahları tarçınlı Pop-Tart yiyordum, sonra grupla birlikte öğle ve akşam yemekleri yiyordum; her iki öğünü de dışarıda yiyorduk. Ve yemeklerimi yetişkin menüsünden seçip sipariş veriyordum. Nadiren salata seçiyordum. Nadiren menüdeki şeyler yerine hafif seçimler yapıyordum. Hamburger ve patates yiyordum.

Annem tarafından izlenmediğimde, ısırdığım her lokma isyankâr geliyordu. Her öğünde bana, "Sosu yemeğin üstüne değil, yanına dök. Daha fazla yemek yok. Bunlar boş kalori. Karpuz gibi bir popo istemezsin. İrade gücü önemli," dediğini duyuyordum. Ama sesi beni yemekten alıkoyamıyordu. Bu gerçeklik beni dehşete düşürüyordu ama bir yandan da tabağımdakilere sadece şehvet olarak tarif edilebilecek bir güçle çekiliyordum.

Öğünlerden sonra hissettiğim doygunluk hissi çok hoştu. Ve benim için yeniydi. Ama yerini derin bir suçluluk hissine bırakması uzun sürmüyordu. Bunun annemin isteyeceği şey olmadığını bilmenin neden olduğu suçluluk hissi. Beni görse annemin yaşayacağı hayal kırıklığının verdiği suçluluk. Bu suçluluk beni daha fazla yemeye itiyordu –kutu kutu peynirli

kraker ve pastane kurabiyesi, şekerleme ve otobüste başka ne abur cubur varsa– ve bazen karnım ağrıyor, patlayacak gibi oluyordu. Midem aşırı dolu olduğu için yatağa girince yüzüstü yatamıyordum. Odasında tartı olan otellerde tartılıyordum ve sayı arttıkça artıyordu. Aldığım her kilo beni dehşete düşürüyordu ama kendimi durduramıyordum da. Yıllarca kendimi aç bıraktıktan sonra vücudum onu doyurmam için bana âdeta yalvarıyordu.

Yiyeceklerle bu yeni ilişkim kafamı karıştırıyordu. Yıllarca beslenme şeklimin, vücudumun, kendimin kontrolünü elimde tutmuştum. Tığ gibi ince kalmış, vücudumu çocuk vücudu gibi korumayı başarmış ve bunda kusursuz bir güç ve teselli kombinasyonu bulmuştum. Ama şimdi kontrolü kaybettiğimi hissediyordum. Pervasız. Umutsuz. Eski güç ve teselli kombinasyonu yerini utanç ve kaos kombinasyonuna bırakmıştı. Bana ne olduğunu anlamıyordum. Annem beni görünce olacaklardan çok korkuyordum.

39.

İlk gerçek öpüşmemi bir Hampton Inn & Suites'te yaşamayı hiç beklemiyordum ama işte buradaydık. Oda 223'te. Ben odanın küçük mutfak tezgâhının önünde duruyordum ve dudaklarım Lucas'ınkilere değiyordu. Lucas yumuşak bir dokunuşla çenemi tutuyordu. Bunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim ama öpüşmenin kendisi hoşuma gitmişti. Öpüştüğünüz kişiden hoşlandığınız zaman bu size kamera karşısında yapıldığından çok daha doğal geliyordu.

Lucas geri çekildi.

"Senden gerçekten çok hoşlanıyorum. İyi geceler," dedi. Ya da bana öyle geldi. Gerçekten ne dediğini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Kendi kafamın içinde çok meşguldüm; on sekiz yaşında olduğumu ve nihayet ilk kez öpüştüğümü düşünüyordum. Nihayet.

Lucas koridorda uzaklaşırken ona arkasından baktım. Kot pantolonunun kesimini ya da uzun saçlarını beğenmiyordum ama Queen tişörtü ve spor ayakkabılarının tarzı hoşuma gidiyordu. Sürekli müzik hakkında konuşmasını sevmiyordum ama benden çok hoşlanmasını seviyordum. Sakil duruşunu sevmiyordum ama nezaketini seviyordum. Kapıyı arkasından kapattım. Vajinamda tuhaf bir his vardı ama bunun için daha sonra endişelenebilirdim.

Kapıyı kapatıp koltuğa oturdum. Filmlerde adam kapıdan çıkınca kadın neden kapıyı kapatıp arkasına yaslanırdı, bilmiyordum. Koltuğa oturmak çok daha doğaldı.

Oturduğum yerde, olanları kafamda yeniden canlandırdım. Lucas ve ben birkaç ay önce burada, Nashville'de bir gösterim sırasında tanışmıştık. Lucas grubun lideri olması ve şovda elektrogitar çalması için işe alınmıştı. Diğer grup üyeleri işinde çok iyi olduğunu söylüyorlardı. Şehrin en iyisi.

İlk hafta hep beraber prova yaparken birlikte çok fazla zaman geçirdik. Bana karşı çok kibardı ve başlangıçta pek üstünde durmadım çünkü o yirmi yedi yaşındaydı, bense on sekiz yaşındaydım. Ancak sonra bana çok fazla baktığını fark ettim ve benden hoşlanıyor olabilir mi diye merak etmeye başladım.

Üçüncü prova gününden sonra beni otele bırakmayı teklif etmeye başladı. Kabul ettim çünkü ondan hoşlanmaya başlamıştım. Onun yanında rahatsız edici ama hoş bir tuhaflık hissediyordum. Son prova günü beni evine, bir Queen albümünü dinlemeye davet etti. Çok heyecanlanmıştım.

Ahşap zeminde oturup *News of the World*'ü baştan sona dinledik. Bana gittikçe yaklaşıyor ve saçını kulağının arkasına itiyordu. Doğrusu bana göre bir erkek için itici bir hareketti. Bu iticilik aklımı karıştırıyordu çünkü aynı zamanda için için beni öpmesini istiyordum. Ya da belki de istediğim şey *onun* beni öpmesi değildi, gerçek hayatta öpülmek istiyordum. Her neyse, öpmedi. Beni arabayla Hampton Inn'e bıraktı. Sonra, ertesi gün ben radyo turnesi için oradan ayrıldım.

Turne sırasında onu çok fazla görmedim çünkü sürekli bizimle yolculuk etmiyordu, şovlardan sadece birkaçına, alışveriş merkezlerinde değil de akustik gösteriler yerine tam gruplu performanslar sergilediğimiz daha büyük festival sahnelerindeki gösterilere uçakla gönderilmişti. Bu görüşmelerin arasında her gün mesajlaşıyor ve ben ne zaman yalnız kalsam telefonla konuşuyorduk, bu da turne otobüsünde sık olabilen bir şey değildi. Lucas bana, "Seni çok özledim," ya da "Senden gerçekten

gerçekten gerçekten hoşlanıyorum," gibi şeyler söylüyordu ve bunların ikisi de beni rahatsız ediyordu ama nedenini anlayamıyordum. Bir taraftan bana böyle şeyler söylemesi hoşuma gidiyordu. Diğer taraftan ona cevap vermekte fiziksel olarak güçlük çekiyordum, kelimeleri ağzımdan çıkarmayı bir türlü başaramıyordum.

Onunla konuşacağım diye heyecanlanıyordum ama gerçekten konuştuğumuz zamanlarda heyecanım azalıveriyordu. Lucas bana müzikten ve bilmediğim bir sürü şarkıdan bahsediyordu ve başka şeyler de konuşsaydık sorun olmazdı. Ama konuşmuyorduk. Ya müzikten bahsediyorduk ya da beni "güneş senin gözlerinde doğuyor ve batıyor" veya "sen bugüne dek tanıdığım insanlar arasında en sevdiğimsin" gibi basmakalıp iltifatlara boğuyordu.

Festival sahnelerinde bize katıldığı birkaç sefer fena geçmedi ama grubun geri kalanıyla birlikte olduğumuz için biraz tuhaftı. Baş başa konuşmak mümkün olmuyordu ve benim için bir sakıncası yoktu. Lucas baş başa kalmak için beni bir kenara çekmeye çalışınca bunu yapmamak için bahaneler buluyordum. Yorgundum; basının karşısına çıkmak için hazırlanmalıydım; şarkılarıma çalışmalıydım; menajerlerimden, annemden ya da Miranda'dan gelen e-postaları yanıtlamalıydım. Son bir aydır onunla ilgili bir sürü tereddüdüm vardı.

Ama şimdi turne bitmişti ve birkaç yeni şarkı kaydetmek için bir haftalığına Nashville'e dönmüştüm. Hampton Inn'de, 223 numaralı odada kalıyordum. Ve 223 numaralı odanın koltuğunda otururken, az önce ilk öpüşmemi Lucas'la yaşadığım gerçeğini sindiriyordum. İlk öpüşmemi aradan çıkardığım için rahat bir nefes almıştım ama beni asıl rahatlatan, Lucas konusundaki hislerimden emin olmaktı. Bu şey her neyse, bir son vermem gerektiğinden emindim artık.

Ona mesaj göndermek için cep telefonumu elime aldım ama mesajı yazacakken vajinamda tuhaf bir zonklama hissettim. Isınmış gibiydi. Elimi çamaşırımın içine sokup geri çektim. Parmaklarım ıslanmıştı. Bu iğrenç bir şeydi. Duş almalıydım. Mesajı daha sonra yazardım.

40.

Uçaktan inerken, düz durması için tişörtümün eteğini aşağı çektim. Karnımı içime çekiyor ve olabildiğince zayıf görünmeye çalışıyordum. *Belki annem fark etmez. Belki tişörtümü iyice aşağı çekersem fark etmez, belki nefesimi on saniye tutarsam fark etmez*, diyordu eskiden İç Sesim olarak tanınan ama bir süredir zihinsel rahatsızlığımın gür sesi olarak kabullendiğim OKB sesim. Eskisinden daha nadir ve neredeyse tamamen yiyeceklerle ve vücudumla alakalı olarak ortaya çıkıyordu ama yine de oradaydı.

Derin bir nefes aldım ve bagaj teslim alma kısmına inen yürüyen merdivene adım attım. Gergin gülüşlü genç bir baba benden kızları için bir fotoğraf rica etti.

"Elbette, iner inmez..." Daha ben cümlemi tamamlayamadan kızlarını önüme itti. Fotoğrafı çekerken az kalsın düşüyordu. Gergin bir gülüş daha duyuldu.

Yürüyen merdivenle aşağı inerken, yolcularını bekleyen insanlara baktım ve onu gördüm. Görüntüsü beni şoke etti ve bir an kendi görüntümü bırakıp onunkine odaklandım.

En az beş altı kilo vermişti, bu onun gibi ufak tefek bir insanda asla gözden kaçacak bir kilo kaybı değildi. Avurtları çökük, yüzü hastalıklıydı. Derisinin altından kemikleri fırlamıştı. Kaşları ve kirpikleri dökülmüştü. Kel kafasını saklamak için ona Noel'de hediye ettiğim Ugg marka turkuaz şapkayı takmıştı. Görüntüsü karşısında şoke olmuştum. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Babam yanında duruyordu ama varlığı ile yokluğu birdi çünkü ben annemden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Her gün en az beş kez konuşurken beni buna karşı uyarmadığına inanamıyordum.

Kucaklaştıktan ve karşılıklı olarak birkaç kez, "Seni seviyorum," dedikten sonra biraz sakinleştim. Duruma annemin bana olan tepkisini algılayacak kadar uyum sağlamıştım. Onunkinin de benimkinden farkı yoktu, üstüne boş bir gülümseme kondurulmuş bir şok ve dehşet kombinasyonu.

Annemin bana ne kadar çirkinleştiğimi söylemesini beklerken midem bulanıyordu. Çok şişmanladığımı söyleyecekti. Korkunç hatalar yaptığımı. Hayatımı tek başıma idare etmek konusunda ne kadar beceriksiz olduğumu. Düzenimi koruyamadığımı. Arabaya binerken kendimi duyacaklarıma hazırladım (eski Ford Windstar'ımızın yerini bir Kia Sorento almıştı).

"Net, ne oldu?" Bu soruyu sorduğu sırada yüzü bana dönük değildi. Pencereden dışarı, 5 Numaralı Otoban'ın dur-kalk trafiğine bakıyordu. "Tombullaşmışsın."

"Biliyorum. Üzgünüm."

"Seni diyete sokmalıyız. Bu iş kontrolden çıkıyor."

"Biliyorum."

Pişmanlıkla doluydum, orası kesindi. Ama bir yanım biraz olsun heveslenmişti, moralim biraz olsun yükselmişti çünkü karşımdaki kişi benim tanıdığım haliyle annemdi. Bagaj teslim kısmında gördüğüm kişi her kimse, bu onun gibi güçsüz, cılız, yumuşak ya da kanserin yerle bir ettiği bir insan değildi. O solgun insan sureti her kimse, onun annem olduğuna inanmayı reddediyordum. Benim annem, önümde oturan bu güçlü iradeli, sözünü dinleten ve zaman zaman gaddar olabilen insandı. Benim annem buydu.

41.

"Haydi, bir yudum iç."

"Hayır, teşekkürler."

"Haydi ama."

"Daha önce hiç içki içmedim. Daha on sekiz yaşındayım. Başım belaya girmez mi?"

"Kimse bize bakmıyor ki Jennetter. Bir şey olmaz."

"Bilmem ki."

"*Victorious*'taki çocuklar birlikte sürekli sarhoş olurlardı. *iCarly*'dekiler pek sağlıklı. Sizi biraz açmamız lazım."

Yaratıcı, *iCarly* çocuklarını sürekli diğer sevilen dizisi *Victorious*'taki çocuklarla karşılaştırırdı. Sanırım bunun bizi gaza getireceğini sanıyordu.

"İnsanı açan şey içki içmek midir, emin değilim."

Yaratıcının içkisine baktım. Kadehini eline aldı ve şöyle bir salladı. Viskiye kahve ve kremanın katıldığı bir kokteyldi. Kahveyi severdim.

"Bir yudum."

"Tamam."

Yaratıcı bardağını bana uzattı. Bir yudum aldım. Hiç sevmemiştim.

"Harika."

"Bana yalan söyleme. Bana yalan söylemenden hiç hoşlanmıyorum."

"Hiç sevmedim."

"Böylesi daha iyi, Jennetter."

Yaratıcı güldü. İyi iş çıkarmıştım. Onu memnun etmiştim. Görev tamamlanmıştı. Onunla her yemeğe çıkışımda aynı görevi üstleniyordum. Bana söz verdiği, karakterime özel dizi için yeni kontratımın hazırlandığı son dönemde bu yemekler daha da sıklaşmıştı. Dizideki diğer oyunculardan duyduğuma göre yaratıcı, dizilerindeki bütün yeni yıldızlarına yaptığı şeyi yapıyordu: Sizi kanatlarının altına alıyordu. Favorisi oluyordunuz. Şimdilik. Şimdilik favorisi olmaktan hoşnuttum. Bir şeyleri doğru yaptığımı hissediyordum.

"Söylesene, kendine ait bir dizin olacağı için heyecanlı mısın?" diye sordu.

"Elbette."

"Elbette mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, elbette heyecanlıyım. Çok heyecanlıyım."

"İyi. Çünkü istediğim herkese yeni bir dizi yapabilirdim, biliyorsun. Ama başka birini seçmedim. Seni seçtim."

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme. Yetenekli olduğun için seni seçtim."

Kafam karışmıştı. Az önce bana istediği herkesi seçebileceğini söylemiş ve özel olmadığımı hissettirmişti ama şimdi beni yetenekli olduğum için seçtiğini söyleyerek bana kendimi yeniden özel hissettiriyordu. Onunlayken bu tür kafa karışıklıkları yaşamak çok normaldi. Ne demem gerektiğine karar vermeye çalışırken suyumdan bir yudum aldım. Neyse ki bir şey söylemem gerekmedi.

"Bifteğin nasıldı?"

"İyiydi."

Aslında korkunçtu. Yani hem harika hem korkunç. Lezzet açısından harikaydı ama gecenin geri kalanında bunu ne kadar kafaya takacağım kısmı korkunçtu. Çok fazla yemiştim, çok fazla fırınlanmış patates, çok fazla Brüksel lahanası, küçük bir yuvarlak ekmek ve karamelize havuç yemiştim. Kendimi

tutamamıştım. Hepsini yemiştim. Tıka basa doyduğumu hissediyordum. Kendimden tiksiniyordum.

Annem beni Nashville'deyken yaptığımız gibi yeniden Nutrisystem diyetine sokmuştu. Birlikte olduğumuz zamanlarda diyeti birlikte uyguluyorduk. Ama sorun buydu işte; bugünlerde eskisi kadar bir arada değildik. Annem kanser işleriyle meşguldü, bense televizyon işleriyle meşguldüm.

Annem yanımda olup beni motive etmediği ya da bana koçluk etmediği zaman, kendimi tadı daha çok protein bara benzeyen karton kıvamlı tarçınlı çöreklerden yemeye bir türlü zorlayamıyordum. Salatayı sossuz sipariş edemiyordum. Annem olmayınca diyetime uyamıyordum. Onsuz bir hiçtim.

"Sen iyi misin?" diye sordu yaratıcı.

"Elbette."

"Çünkü iyi olmalısın," dedi yumuşak bir sesle. "Tanrı aşkına, kendi dizinin yıldızı olmak üzeresin. Kaç çocuk bu fırsat için adam öldürür biliyor musun? Hepsi."

Başımı salladım. Uzandı ve elini dizime koydu. Tüylerim diken diken oldu.

"Üşümüşsün," dedi endişeyle.

Tüylerimin bu yüzden diken diken olduğunu sanmıyordum ama onayladım. Yaratıcıyı onaylamak her zaman en iyisiydi.

"Ceketimi al."

Ceketini çıkarıp sırtıma koydu. Sonra omuzlarımı sıvazladı ve sıvazlaması masaja dönüştü.

"Ah, çok gerginsin."

"Evet..."

"Her neyse, ne diyordum?" dedi masaja devam ederken. Omuzlarım düğüm düğümdü ama onları ovanın yaratıcı olmasını istemiyordum. Bir şey söylemek, durmasını rica etmek istedim ama onu gücendirmekten çok korkuyordum.

"Ah, tamam," dedi, nerede kaldığını benim yardımıma gerek kalmadan hatırlayarak. "Piyasada ne kadar çocuk varsa,

[illegible] bu fırsat için adam bile öldürürler. Çok şanslıysa [illegible].”

“Biliyorum,” dedim, yaralıcı omuzlarımı ovmaya devam ederken.

Ve öyleydi. Biliyordum. Çok şanslıydım.

12.

Annem büyükannemin kullanacağından çok daha farklı bir tonlamayla, "Küçük kızımın evden ayrıldığına inanamıyorum," dedi. Büyükannem olsaydı ağlar ve komşuların duyabileceği kadar yüksek sesle konuşurdu. Annemse bunu sessizce söylemişti ve benimle göz teması kuramıyordu. Sprint PCS'le yaptığı borcu ödeme süresi uzatma konuşmalarının aksine bu, gösteri amaçlı değildi. Annemin, annesinden farklı olduğu yönlerini takdir ederdim.

"Sadece hafta içi. Nashville'e gitmem gerekmezse hafta sonları eve gelirim."

Annem iç geçirdi.

"Bu büyük bir 'eğer'. Bebeğimi doğru dürüst göremeyeceğim. Beslenme düzenini kim sağlayacak? Saçlarını nasıl şampuanlayacaksın?"

"Bunu tuvalette yaptım ya."

"Evet, ama fotoğraflarını gördüm. Saçların yağlı görünüyordu." Annem burnunu çekti.

"Ama ben araba kullanmadığım ve sen de artık kullanamadığın için en iyi seçenek bu."

Sadece bir gerçeği dile getirmiş olmama rağmen annem başlarının önüne eğdi ve onu incittiğimi hemen anladım.

"Bir gün yeniden araba kullanabilir hale gelebilirim," dedi bir yetişkinden güvence isteyen bir çocuk gibi çekingen bir sesle.

"Biliyorum," dedim bir yetişkinin bir çocuğu teselli edeceği gibi aşırı bir pozitiflikle.

İkimiz de ona yakın zamanda "ihtiyacı olunca" kullanması için verilen tekerlekli sandalyeye baktık. Kullanım süresi her gün biraz daha uzuyordu. Doktoru bize onu istediği zaman kullanabileceğini söyleyince ikimiz de eğlenceli olacakmış gibi davranmıştık. Annem bana onu Disneyland'de iterek dolaştırabileceğimi söylemişti, ben de, "Yaşasın!" demiştim. Sonra hastane tuvaletine gitmiş ve hıçkırarak ağlamıştım ama kabinde tuvalet kâğıdı kalmadığı için gözlerimi bir klozet örtüsüyle kurulamam gerekmişti. Sonra tekrar dışarı çıkmış ve bir kez daha, "Yaşasın!" demiştim.

Bu kahrolası tekerlekli sandalye, kahrolası bir "yaşasın"a olabilecek en uzak şeydi. Bir ölüm fermanıydı. İkimiz de bunu itiraf edemiyorduk ama öyleydi. Tekerlekli sandalyeli bir kanser hastası olduğunuz zaman bir daha asla onsuz halinize dönemezdiniz. Tekerlekli sandalyedeki bir kanser hastası olarak ölürdünüz. Ben böyle işin...

Büyükbabam, "Şey, bu aksilik için üzgünüm," diyerek garaj yoluna bizi karşılamaya çıktı. "Artık hazırım, pantolonum temiz." Az önce bir fincan kahveyi ilk pantolonunun üstüne döktükten sonra giydiği yeni pantolonu işaret etti.

Ben Kia'nın içine doldurduğum taşınma kolilerinin yanına, arka koltuğa geçtim. Büyükbabamın annemi ön koltuğa taşımasını, tekerlekli sandalyesini katlayıp bagaja koymasını izledim. Artık daireme gitmek için hazırdık. Yalnız kalacağım ilk daireme.

Burbank sitesine bir saat kadar sonra ulaştık. Fena bir yer değildi. İlk tercihim olmazdı ama lojistik açıdan mantıklıydı. Yeni menajerlerim (*iCarly*'nin üçüncü sezonu sırasında menajer değiştirmiştim) Nickelodeon'ın buradaki kira masrafımı karşılaması ve bir prodüksiyon asistanının beni işe getirip götürmesi işini ayarlamışlardı. (Annem benim için muhtemelen çok zor olacağını ve arabaya harcayacağım enerjiyi "repliklerimi ezber-

lemek ya da *tweet* planlamak" gibi daha önemli şeylere harcamamın daha iyi olacağını söylediği için araba kullanmıyordum.)

Bunu anneme asla itiraf edemezdim, ona sadece ondan uzakta olma fikrinin beni mahvettiğini söylemiştim ama aslında heyecanlıydım da. Sağlık durumunun hassasiyetini düşününce bu heyecan konusunda kendimi suçlu hissediyor olsam da inkâr edilemez bir histi bu. Kendi başıma kalabilecektim. Kendime ait bir alanım olacaktı. Kendime ait bir hayatım.

Büyükbabam annemi daireye taşırken ben de ilk bir iki kutuyu kucakladım.

"Sana bir hediye aldım Net," dedi annem, büyükbabam onu kanepeye bırakırken. Masraflarını Nickelodeon ödediği için annem eşyalı bir daire tutulması konusunda ısrar etmişti. Kolunun altına sıkıştırdığı hediye paketini bana uzattı.

"Buna hiç gerek yoktu."

"Rafyasını bile kıvırdım," dedi DVD büyüklüğündeki hediyeyi bana verirken. Son birkaç ayda biraz daha çaresizleşmişti. O çaresizleşirken ben daha öfkeli olmuştum. Öfkem onun çaresizliğinin direkt bir sonucu muydu bilmiyordum ama en azından kısmi sonucuydu. Annemin çaresizliğiyle baş edemiyordum. Annemin hastalığı ilerledikçe ses tonu şirinleşiyor, kendisi masumlaşıyordu ve bana daha fazla ricada bulunuyordu. Sanki ellerinin arasından kayıp gitmemem için yalvarır gibiydi ve ben de, *ASIL KAYIP GİDEN SENSİN!* diye haykırmak istiyordum. Çığlık atma isteğiyle dolduğumu anladığına yemin edebilirdim çünkü şirinliğini iki kat artırmıştı. Bu da benim çığlık atma isteğimi iki kat artırıyordu. Ama çığlık atmıyordum. Çığlığımı içimde tutuyordum. Sonra annem kocaman gözleriyle bana bakıyordu ve öyle olmadığını, bunun mümkün olmadığını bilsem de bana bundan keyif alıyormuş gibi geliyordu. Acıdan keyif alıyormuş gibi hissediyordum. Bu onun için, onu ne kadar önemsediğimin bir ifadesiymiş gibi.

"Açmayacak mısın?" diye sordu.

"Ah, tabii ya."

Paketi açtım. *The Sting* filminin DVD'siydi. Annem Robert Redford'a bayılırdı. Ben de severdim ama o daha çok severdi.

"Bu akşam eşyalarını yerleştirdikten sonra izleriz diye düşündüm."

"Ah, tamam. Harika olur."

"Evet, evet," dedi annem kel kafasını kaşımak için şapkasını çıkarırken. "Şey, bir de, düşünüyordum da... Yarın kemoterapim yok, yani bu gece burada kalabilirim. Tabii sen de istersen."

Ellerini gergin bir tavırla ovuşturarak masum gözlerle bana baktı. Bunun ne olduğunu hemen anladım; annemin o geceyi bende geçirmesinden bahsetmiyorduk. Öngörülebilir bir gelecek boyunca her geceyi bende geçirecekti. Annem bana taşınıyordu. Annemin gece bende kalmasını istemiyordum.

"Elbette kalabilirsin," dedim.

Ve bunu sonraki üç ay boyunca her gece tekrarladım. Ta ki sonunda sormaya bile gerek duymaz hale gelene kadar. Bu sorgusuzca beklediği bir şeydi. Burası benim yalnız yaşayacağım ilk dairem değildi. Burası *bizim* dairemizdi. Oda arkadaşı olmuştuk.

43.

Six Flags eğlence parkında, *iCarly* ekibinin arkamdaki koltuklara yerleşmiş beş üyesiyle birlikte bindiğim bir kütüğün ön sırasında oturuyordum. Tam arkamda oturan çalışma arkadaşım Joe bana sürekli dokunuyordu. Önce kazayla oldu sandım, kolunu kütüğün yan tarafından sarkıtırken eli kazayla belime sürtünüyor olabilir diye düşündüm ama bu o kadar çok tekrarlandı ki sonunda kasten yaptığından şüphem kalmadı. Bir kız arkadaşı olduğunu biliyordum, bu yüzden bu seviyede bir dokunma bana tuhaf gelmişti ama sesimi çıkarmadım çünkü doğrusu hoşuma gitmişti. İşin aslı bana böyle dokunsun istiyordum.

Arkadaşlığımız son birkaç aydır, masabaşı okuması öncesi odada baş başa kaldığımız günden beri biraz flört içerikliydi. Joe ve ben konuşmaya başlamıştık ve bana en sevdiği film olan *Genç ve Heyecanlı*'dan bahsetmişti. Ertesi gün konuşacak bir şeyimiz olsun diye gece eve dönünce o filmi izlemiştim. Benden daha büyük ve daha akıllı olduğu için onu etkilemeyi çok istiyordum. Birbirimize Words with Friends kullanıcı adlarımızı verdik ve Joe iş çıkışı beni eve bırakmaya başladı. Yolda Daft Punk albümlerini baştan sonra çalarak müziklerini neyin bu kadar muhteşem kıldığını anlatıyordu. Elektronik *sound*'dan aslında hiç hoşlanmıyordum ama Joe'nun bana niçin hoşlanmam gerektiğini öğretmek istemesi hoşuma gidiyordu.

Ve şimdi bana dokunuyordu. Bana dokunma şekli... Bu bambaşka bir seviyeydi. Ya da bana öyle geliyordu. Bana daha önce hiç böyle dokunulmamıştı, bu yüzden tam olarak bilemiyordum. Elbette Hampton Inn'de Lucas'la öpüşmüştük ama

o zamandan beri hayatımda romantizm yoktu. Tek bildiğim, bunun bana arkadaşça bir dokunuştan daha fazlası gibi geldiğiydi. Joe elini sırtıma koyduğu anda bütün vücudum ürperdi. Heyecan verici, sarsıcı ve ürkütücü bir histi. O anda, öyle ya da böyle, birlikte olacağımızı anlamıştım.

44.

Anneme ve kendime "akşam yemeği" için buharda pişirilmiş sebze tabağı hazırlarken, "Miranda'da kalacağım," diye yalan söyledim. Akşam yemeğimi sette yemiştim ve bu yüzden kendimi berbat hissediyordum. Bunu anneme söylemekten utanıyordum.

"Ben sensiz, tek başıma ne yapacağım?" diye sordu annem, gerçekten gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Seni deli gibi özlerim. Seni öyle çok seviyorum ki Net."

"Ben de seni özleyeceğim anne. Bu, Miranda'yla uzun zamandır planladığımız bir şeydi." Bu kez iki yalan birden söylemiştim.

İlk yalan, onu özleyeceğimdi. Onu özlemeyecektim. Ondan biraz uzaklaştığım için mutlu olacaktım. Sonunda bir geceliğine de olsa onunla aynı yatakta uyumaktan kaçabilecektim.

İkinci yalansa Miranda'da kalacağımdı. Birkaç haftada bir birlikte kalıyorduk ama bu seferki onlardan değildi. Bu akşam Joe'yla kalacaktım. Ama annem Joe'yu öğrenmemeliydi çünkü asla onaylamazdı. O sadece iki tür erkekle takılmamı onaylardı: Mormonlar ve eş cinsel erkekler. Hatta o zaman bile bizi gözetim altında tutmak isterdi. "Üçüncü Nefi'yi okuyor olabilir ama bu demek değildir ki bu oğlan günün birinde..."

Buharda pişirilmiş sebze tabağını annemin önüne koydum. Bir parça kabağı çatalıyla dürttükten sonra ağzına attı.

"Evet, ama şu anda *benim* sana ihtiyacım var Net," dedi önüne bakarak.

"Yarın döneceğim," dedim, bunun annemi konuyu kapatmamıza yetecek kadar rahatlatmasını umarak. Annemin

44.

Anneme ve kendime "akşam yemeği" için buharda pişirilmiş sebze tabağı hazırlarken, "Miranda'da kalacağım," diye yalan söyledim. Akşam yemeğimi sette yemiştim ve bu yüzden kendimi berbat hissediyordum. Bunu anneme söylemekten utanıyordum.

"Ben sensiz, tek başıma ne yapacağım?" diye sordu annem, gerçekten gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. "Seni deli gibi özlerim. Seni öyle çok seviyorum ki Net."

"Ben de seni özleyeceğim anne. Bu, Miranda'yla uzun zamandır planladığımız bir şeydi." Bu kez iki yalan birden söylemiştim.

İlk yalan, onu özleyeceğimdi. Onu özlemeyecektim. Ondan biraz uzaklaştığım için mutlu olacaktım. Sonunda bir geceliğine de olsa onunla aynı yatakta uyumaktan kaçabilecektim.

İkinci yalansa Miranda'da kalacağımdı. Birkaç haftada bir birlikte kalıyorduk ama bu seferki onlardan değildi. Bu akşam Joe'yla kalacaktım. Ama annem Joe'yu öğrenmemeliydi çünkü asla onaylamazdı. O sadece iki tür erkekle takılmamı onaylardı: Mormonlar ve eş cinsel erkekler. Hatta o zaman bile bizi gözetim altında tutmak isterdi. "Üçüncü Nefi'yi okuyor olabilir ama bu demek değildir ki bu oğlan günün birinde..."

Buharda pişirilmiş sebze tabağını annemin önüne koydum. Bir parça kabağı çatalıyla dürttükten sonra ağzına attı.

"Evet, ama şu anda *benim* sana ihtiyacım var Net," dedi önüne bakarak.

"Yarın döneceğim," dedim, bunun annemi konuyu kapatmamıza yetecek kadar rahatlatmasını umarak. Annemin

bir şey söylemesini beklediğim uzun bir sessizlik oldu. Sonra annem bakışlarını başka yöne çevirdi ve gözleri bana gerçeklikten koptuğu hissini veren bir yoğunlukla kaplandı. Bu hali beni korkutmuştu doğrusu. Tam ona ne olduğunu sormaya hazırlanırken, yüzünü hızla bana çevirdi, sehpanın üstünden televizyon kumandasını aldı ve kafama fırlattı. Başımı eğerek kenara çekildim.

"Bana YALAN söylüyorsun, YALANCI!" dedi yüzü çarpılarak ve tükürükler saçarak. "Neler olduğunu öğreneceğim. Bu sözümü iyi hatırla, seni PİS YALANCI OROSPU."

Annem bana daha önce de sert davranmıştı ama benimle hiç böyle konuşmamıştı.

"Ve yarın geri döndüğün zaman yalanlarının kokusunu alacağımdan emin olabilirsin," dedi abartılı bir tavırla. Annemin oyuncu olmayı ne çok istediği o kadar belliydi ki. "Öyle değil mi Mark?"

Annem kafasını hızla, konuşmanın başından beri orada olan ama her zamanki gibi tek kelime etmeyen babama çevirdi. Babam annemin gazabından korkarak başını salladı. Canıma tak etmişti, sırt çantamı kaptığım gibi kapıya yürüdüm.

"Ne işler çevirdiğini çözeceğim YALANCI!" diye ciyakladı annem. Sinir sistemim altüst olmuştu ama onu yok saymaya çalıştım. Kendimi ön kapıdan dışarı attım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

* * *

Joe beni Sunset and Vine'ın köşesinden aldı. Ford Taurus'un kapısı yıllar önce yaşanan bir kaza yüzünden açılmadığı için arabaya sürücü kapısından bindim ve Joe'nun üstünden emekleyerek geçip koltuğuma oturdum. Annemle yaşadığım sahne yüzünden elim ayağım titriyordu. Joe'ya baktım.

Gözleri donuklaşmıştı. Etrafına tatlı/çürük bir koku yayıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım. Bu, resmen bir çift olarak birlikte geçirdiğimiz ilk gece olacaktı. Romantik, sihirli ve unutulmaz olsun istemiştim. Oysa Joe hüzünlü ve sarhoştu, hayal kırıklığıma karşı koymakta zorlanıyordum.

"Yaptın mı?" diye sordum.

"Evet, ondan ayrıldım. Ayrılmasaydım burada olmazdım," dedi dili dolanarak.

"Tamam... nasılsın?"

Kişner gibi bir ses çıkararak güldü. "Sence nasılım?"

Bana çıkıştığı için kötü hissetmiş gibi önüne baktı. Bu yönü sarhoş olduğu zamanlarda ortaya çıkıyordu. Bizim için bir oda ayırttığım Sheraton Universal'a doğru yola çıktı. Sarhoşken araba kullandığı için endişeliydim ama bunun onu daha da delirteceğini bildiğim için konuyu açmaya çekiniyordum.

Otele ulaşıp odamızın önüne geldiğimizde saat gece yarısını geçmişti. Joe anahtarı deliğe sokmaya çalıştı ama bir türlü denk getiremeyince anahtarı elinden alıp ben soktum.

"Ben yapabilirdim," dedi.

Joe'nun peşimden yalpalayarak odaya girmesi ile yatağa çökmesi bir oldu. Önce çok yorgun olabileceğini düşündüm ama sonra sırtüstü uzandı ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark ettim. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Hıçkırığa benzer sesler çıkarıyordu.

"Sorun ne? Ne oldu?"

"Ben ne yaptım? Ben ne yaptııım?" dedi hıçkıra hıçkıra. "Beş yıldır birlikteydik. *Beş yıl.* Daha yeni beraber yaşamaya başlamıştık. Evlenecektik."

Yanına uzanıp ona sarıldım. Arkasından. Joe ne kadar pişman olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Ben onun için yeterince iyi olsaydım böyle hissetmezdi. Üzülmezdi.

İçimi rahatlatacak bir karşılık alma umuduyla, "Bunu istediğini sanıyordum," dedim.

"Sen benimle seks bile yapmazsın ki!"

Bu doğruydu. Onunla seks yapmazdım. Ailem kiliseye gitmeyi bırakmış olsa da, her nedense kendimi çiğnemeye ikna edemeyeceğim birkaç dinî kuralım hâlâ vardı. Bu kurallardan biri de evlenmeden seks yapmamaktı.

Üç aydır görüşüyorduk. İş yerinde durumu gizlememiz gerilimin iyice tırmanmasına neden olmuştu. İş çıkışı çoğu akşam bazen onun evinde, bazen bir arkadaşının evinde bir araya geliyorduk. Öpüşmüş ve birbirimize sürtünmüştük ama hiç seks yapmamıştık ve ben onun penisine bile dokunmamıştım.

"Üzgünüm. Ben hazır değilim," dedim kendimle gurur duymamı sağlayan bir kesinlikle.

"En azından saksafon çeksen?" dedi başını yataktan umutlu ve muhtaç bir köpek yavrusu gibi kaldırarak.

"Ee, şey... Bunu yapmak istemiyorum."

Joe başını yastığa geri bıraktı ve gözyaşlarının yerini keskin bir öfke aldı. "Çok saçma. İhtiyaçlarım bile karşılanmıyor."

"Öpüşebiliriz," dedim.

"Ben *öpüşmek* istemiyorum. Otuz iki yaşındayım."

Bu fikri öne sürdüğüm için aptal gibi hissetmiş ve cinsel açıdan Joe'nun ihtiyaçlarını karşılayacak kadar gelişmediğim için utanmıştım. On sekiz yaşında olmama rağmen çocuk gibi hissediyordum.

"Benim için fazla küçüksün. Bu iş hayatta yürümez." Joe yatakta doğrulmaya çalıştı.

"Tamam tamam, yaparım," dedim ve bunu der demez hem kendime büyük bir öfke duydum hem de korktum.

Joe sırtüstü uzandı ve aslında hevesi çoktan kaçmış ama "madem buraya kadar geldik, yapalım bari" der gibi tembel bir tavırla iyice yayıldı. Pantolonunun fermuarını indirip penisini çıkardı. Ona uzun süre baktım.

"Ne yapmam gerekiyor? Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Böyle zırvalaman pek tahrik edici olmuyor."

Joe'nun kolay öfkelendiğine birkaç kez tanık olmuştum ama bu farklıydı sanki. BU davranışını normalden daha sarhoş olmasına bağlayarak açıklayabilirdim; kendim hiç alkol almadığım için (yaratıcının viskili kahvesinden aldığım yudum dışında) bunu değerlendirmek benim için zordu. Genellikle ne kadar sarhoş olduğu konusunda yürüyüşünün ne kadar bozulduğuna ya da dilinin ne kadar dolandığına bakarak akıl yürütürdüm. Ayrıca bu tavrını ayrılık acısına da bağlayabilirdim ama dürüst olmam gerekirse hiçbir bahaneye gerek yoktu çünkü onunla beraber olmak için can atıyordum. Benden çok daha büyüktü ve daha önce hiç kimse için böyle şeyler hissetmemiştim, aramızdakinin özel bir şey olması gerektiğini biliyordum.

İleri atıldım. Ve yapmaya başladım. Yapmam gerekenin bu olduğunu umarak ve bunu ona haz verecek bir şekilde yaptığımı umarak yalıyor ve emiyordum. Oysa ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu. On yıldan uzun süredir oyuncuydum. Talimatsız ben bir hiçtim.

"Gelmek üzereyim," dedi Joe hızlı ve derin bir nefes alarak. Bu iyi bir şey olsa gerekti. Yaşanmak üzere olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. "Biraz hızlan," diye ekledi.

"Teşekkürler," dedim. Nihayet talimat gelmişti!

Ve sonra bir anda ağzıma sıcak, erimiş plastiğe benzeyen bir şey fışkırdı. Yatak örtüsüne tükürdüm.

"Bir şey çıktı! Aman Tanrım, bir şey çıktı!"

"Evet, çünkü boşaldım," dedi Joe bana donuk bir can sıkıntısıyla bakarak.

"Boşalmak ne demek?"

Joe yana dönerek bana sırtını çevirdi ve yastıklardan birine sımsıkı sarıldı. Derin, uzun bir nefes aldı ve "Ne yaptım ben?" dedi.

15.

"*Aloha.*" Four Seasons Resort Maui'nin güzel çalışanı benim boynuma Hawaii tarzı bir çiçek kolyesi, Joe'nunkine ise pürüzsüz yüzeyli yemiş kabuklarından bir kolye taktı. Joe'nun bakışları kızın üstünde olması gerekenden 0,2 saniye daha uzun süre kaldı. O sürtükten nefret ettim. Fırsatını bulunca bu kıskançlık konusu üstünde çalışmam gerektiğini aklımın bir köşesine not ettim.

Rezervasyonun Joe'nun değil, benim adıma olduğunu birkaç kez tekrar etmek zorunda kalarak otele girişimizi yaptık. Bunun nedeni Joe ile aramızdaki yaş farkı mıydı, yoksa sadece cinsiyetçilik miydi bilmiyordum ama hiç kimse Four Seasons'a gitmemizin onun değil, benim fikrim olabileceğine inanmıyor gibiydi.

Aslına bakarsanız tam olarak benim fikrim de değildi. Nickelodeon'ın fikriydi. Kadrodaki herkesin beşinci sezonu tamamlama hediyesiydi: Kadrodakiler ve bir misafirleri Wailea'daki Four Seasons Resort Maui'de dört gece beş gün ağırlanacaktı.

Elbette benim misafirim Joe'ydu. Artık bir yıldır beraberdik ve ilişkimiz hoş bir düzene girmişti. Tamam, zamanın yarısında her şey kaotik ve çalkantılı oluyordu (mesela Joe sarhoş, ben histerik, Joe benim fazla sahiplenici olmamdan mutsuz ya da ben Joe'nun borçlarını temizlememden sadece üç hafta sonra yeniden borç yapmasından ötürü üzgün oluyordum) ama kalan yarısında her şey harikaydı.

Survivor'ın tekrar yayınlarını izledik. Sadece bizim anladığımız saçma ama komik espriler yapıyorduk. Çok gülüyorduk. Henüz seks yapmamıştık ama ben saksafon konusunda iyileşmiştim.

Bu ilişki bana anne ve babamın ilişkisinden koca bir basamak daha yukarıdaymış gibi geliyordu. Annem ve babam da bağırıp çağırmalı, çalkantılı ve kavgalı kısmına sahiplerdi ama onlarınkinde eğlence yoktu. Tek sorun annemin ilişkimizden hâlâ habersiz olmasıydı.

Annem artık neredeyse her gün randevusu olduğu için Orange County'deki onkoloji uzmanına yakın olmak üzere birkaç ay önce dairemden taşınmak zorunda kalmıştı. Artık fiziksel olarak aynı alanı paylaşmadığımız için annem hayatımdan haberdar kalmak adına beni günde on kez falan arıyordu. Dizinin bilmem kaçıncı bölümünde karakterimin rolü ne kadardı? Son zamanlarda başka bir rol için seçmelere gidiyor muydum? Bir de neden *country* müziğe geri dönmem gerektiği konusunda vaazlar veriyordu (annemin kanserinin kötüye gitmesinin ardından albüm sözleşmemi feshetmiştim). Annem kiminle olduğumu anlamadan Four Seasons'ta dört gece beş gün kalmayı nasıl başaracağım konusunda çok endişeliydim.

Anneme, penisinin içime girmesi imkânsız olduğu için onay verdiği eş cinsel arkadaşım Colton'la beraber olduğumu söylemeye karar vermiştik. Annemin yalan söylemediğimi anlamaması için Colton da telefon görüşmelerimize katılacaktı.

Anneme yalan söylemek benim için zordu. Joe'yla ilişkimi korumak için ona ne zaman yalan söylesem, telefonu kapattıktan sonra hissettiğim suçluluk duygusu yüzünden Joe'nun kollarında gözyaşı döküyordum. Ona anneme karşı dürüst olabilmeyi, annemin onunla tanışmasını ve annemden korkmamayı ne kadar çok istediğimi anlatıyordum. Joe da saçlarımı okşayarak beni teselli ediyordu.

Annemle aramızdaki uçurumun her geçen gün büyüdüğünü hissediyordum. Söylediğim her yalanla ondan biraz daha uzaklaşıyor gibiydim. Aldığım her kiloyla, kendimi yemeğe her kaptırışımda onunla aramdaki bağın biraz daha koptuğunu hissediyordum.

Aramızdaki bu mesafe hem kafamı karıştırıyor hem de canımı sıkıyordu. Ona yakın hissetmek için yanıp tutuşuyordum ama aynı zamanda bu yakınlığın onun değil, benim şartlarıma göre olmasını çok istiyordum. Annemin beni bu yeni halimle tanımasını ve kabullenmesini istiyordum. Büyümeme izin vermesini. Ben olmamı istemesini istiyordum.

Ama bu bana bir olasılıktan çok bir hayal gibi geliyordu, en azından şimdilik. Bu yüzden de ona şimdilik yalan söylüyordum.

Tatile çıkalı üç gün olmuştu ve plan pürüzsüz bir şekilde işliyordu. Her gün Colton ve ben annemi üçlü görüşmeye alıp ona dalış maceralarımızı, arazideki Jeep gezilerimizi ve beyaz kumlu sahillerde yaptığımız yürüyüşleri anlatıyorduk. Colton ona "şu-anda-kesinlikle-Burbank'teki-bir-Target-süpermarketin-önünden-geçmiyorum" diye haykıran detaylar verirken annem onu gülerek dinliyordu.

Ama üçüncü gün akşamüstü birlikte otelin önündeki plajda kanoyla dolaşırken Joe bir anda onu gördü ve bana eğilmemi söyledi. Neden bahsettiğini anlamak için onun baktığı tarafa baktım ve uzakta, muz sarısı plaj kabinlerinden birinin orada kısa boylu, ufak tefek bir paparazinin Joe'yla fotoğraflarımızı çektiğini gördüm.

Kahretsin. Kahretsin kahretsin kahretsin. Bu bir felaketti. Kanoları kuma yüzdürdük, plaja bıraktık, şık havlulara sarınıp telaş içinde otelin arka girişine yürüdük. Paparazi yol boyunca fotoğraflarımızı çekti.

Odamıza girdiğimizde paniğe kapılmış haldeydim ve hiç durmadan annemin beni nasıl cezalandıracağı, evlatlıktan reddedeceği ya da tehdit edeceği konusunda söyleniyordum. Elinden hiçbir şey gelmeyen Joe beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bir süre sonra, beni duygusal açıdan tamamen tüketen bir histeri krizinin sonunda, akşam saat altı gibi yatakta uyuyakaldım.

Ertesi sabah uyandığım manzara, pencereden görünen güzel palmiye ağaçları, ışıltılı turkuaz deniz veya uzakta bir hamakta sarmaş dolaş yatan yeni evli, mutlu bir çiftin görüntüsü olmadı.

iPhone'umun beni dehşete düşüren bir bildirimle aydınlanan soğuk ve sert ekranı oldu.

Annemden otuz yedi cevapsız arama, on altı sesli mesaj ve dört e-posta gelmişti (artık aynı e-posta adresini paylaşmıyorduk, Joe'nun cesaretlendirmesi sayesinde yakın zamanda kendime yeni bir hesap açmıştım.) En üstteki e-postayı açtım.

Sevgili Net,

Beni çok büyük hayal kırıklığına uğrattın. Sen benim küçük, kusursuz meleğimdin ama şimdi bir SÜRTÜKTEN, KENDİNİ KULLANDIRTAN BİR HOPPADAN hiç farkın yok. Ve bunu o korkunç hilkat garibesi için ziyan ettiğine inanamıyorum. Fotoğrafları TMZ adında bir internet sitesinde gördüm. Seni onunla Hawaii'de gördüm. Onun o iğrenç, kıllı karnını ovalarken. Bana Colton konusunda YALAN söylediğini anlamıştım zaten. Bunu da olduğun şeyler listesine ekle. SEN ARKADAN İŞ ÇEVİREN, KÖTÜ KALPLİ BİR YALANCISIN. Ayrıca şişmişsin de. SUÇLULUK DUYGUSUNDAN SÜREKLİ TIKINDIĞIN çok belli.

Seni içinde onun zamazingosuyla düşünmek midemi bulandırıyor. KUSMAK İSTİYORUM. Ben seni böyle yetiştirmedim. Benim iyi kalpli küçük kızıma ne oldu? Nereye gitti o? Ve yerini alan bu CANAVAR kim? Sen artık ÇİRKİN BİR CANAVARSIN. Bunları ağabeylerine de anlattım ve benim seni evlatlıktan reddettiğim gibi, onlar da seni kardeşlikten reddedeceklerini söylediler. Seninle hiçbir alakamız olsun istemiyoruz.

Sevgiler,
Annen (Yoksa artık annen olmadığım için DEB mi demeliyim?)

Not: Yeni bir buzdolabı için para gönder. Bizimki bozuldu.

İki büklüm bir halde başımı dizlerimin arasına gömdüm ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Joe sırtımı sıvazlayarak beni teselli etmeye çalıştı, bana annemin sorunlu olduğunu söyledi. Ben de ona tam tersi olduğunu söyledim. Sorunlu olan bendim. Belki de annem haklıydı. Yolumu kaybetmiştim. Belki de ben gerçekten kötü kalpli bir canavardım.

"Seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin," dedi.

Telefonumu aldım ve arama çubuğuna telaşla TMZ yazdım. Joe bana fotoğraflara bakmamak konusunda anlaştığımızı hatırlattı (beden algımın iyi olmadığını biliyordu) ama onu umursamadım, o fotoğrafları görmeliydim. Annem haklı mıydı, bilmeliydim.

Haklıydı, berbat görünüyordum. Vücudumdan ve yüzümden tiksindim. Gerçekten de şişmiştim. Artık mayo giymiyordum ama yuvarlak ve kadınsı olan ve böyle olduğu için beni tiksindiren kıçımı gizlemek için sörf şortu giymeye devam ediyordum. Joe bana bikini üstümün içinde memelerimin harika göründüğünü söyledi ama ben öyle görmüyordum. Bence meme denen şey korkunçtu. Memelerden nefret ediyordum. Keşke tahta gibi dümdüz bir göğsüm olsaydı ve kıvrımlarım olmasaydı. Keşke vücudumda cinselliği çağrıştıran hiçbir şey olmasaydı.

Gözyaşlarım yerini kendime yönelik zehirli bir nefrete bıraktı. Bendeki değişimi hisseden Joe cep telefonumu elimden aldı ve odadaki kasaya bırakacağını söyledi. İtiraz etmedim.

Sonraki iki gün boyunca telefonum kasada, bikinim onu en son bıraktığım yerde, banyo kapısının arkasında asılı kaldı. Joe'yla Hawaii'de kalan zamanımızı yürüyüşlerle, araba gezileriyle ya da halka açık yerlerde giysilerimi çıkarmamı gerektirmeyen aktivitelerle geçirdik. Tatilimizin son sabahında kafam yeterince dağılmıştı ve telefonumdan uzak kalmam sayesinde paparazi hadisesini ve annemin gaddarca e-postasını neredeyse unutmuştum.

Ama Joe'yla eşyalarımızı toplarken, göz ucuyla kasanın şifresini girdiğini gördüm. Cep telefonumu çıkardı ve cebine koymaya yeltendi. Telefona bir bakmak istediğimi söyledim. Joe bana bunun kötü bir fikir olduğunu ve bakmamın zarardan başka bir şey getirmeyeceğini hatırlattı ama bakmadan duramayacaktım. Onu görmek istiyordum. Görmeliydim.

Telefonu elime aldığım anda hata yaptığımı anladım ama artık çok geçti. Annemden kırk beş cevapsız çağrı vardı. Ve yirmi iki okunmamış e-posta. E-postaları çılgın gibi okumaya başladım, her biri bir öncekinden daha saldırgandı. Bana aklı kıt, ezik, bok çuvalı, iblis evlat gibi hakaretler sıralamıştı. Joe havaalanına geç kalacağımızı söylüyordu ama umurumda değildi.

Bir e-posta daha okudum. Konu kısmında "Hayranlarına Mektup" yazıyordu. E-postayı açtım ve annemin hayranlarımı kaçırmak için Jennette McCurdy hayran kulübü sayfasında paylaşım yaptığı haberini veren kırıcı bir not buldum. Annem bütün hayranlarımı çalacağını, onları benden daha fazla hak ettiğini söylüyordu. Ayrıca Vine üyeliği açacağına ve herkesin onun komik videolarına bayılacağına yemin ediyordu.

Blöf yapıyor olabileceğini düşündüm ve bahsettiği hayran kulübü sayfasına baktım. Blöf değildi. Hayran kulübü sayfamda annemin mesajı duruyordu. Buna inanamıyordum.

E-posta hesabıma geri döndüm ve o anda annemden yeni bir ileti geldi. İletiyi açtım:

Kanserimin geri gelmesine SEN neden oldun. Umarım bunu bilmek seni mutlu ediyordur.

Bu gerçekle yaşa şimdi. Beni SEN kanser ettin.

Oturup bunu yüz yüze konuşma ricasında bulunduğum bir e-posta taslağı hazırladım. Bana bu fırsatı verirse ona kendimi

onayını tekrar kazanabileceğim kadar izah edebileceğimden emindim. Çaresizce yalvarıyordum.

Canım anneciğim,

Bunu konuşmak için en azından bir araya gelemez miyiz? Lütfen. Sadece ikimiz. Karşılıklı oturup konuşarak bunu halledebiliriz. Bütün sorularını cevaplayabilirim. Lütfen anne. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Seni üzecek hiçbir şey yapmam. İşin içyüzünü bilseydin eminim benim hakkımda böyle şeyler düşünmezdin. Seni çok seviyorum. Yine yakın olalım istiyorum. Seni özledim.

Sevgiler, Nettie

Telefonumu kapatıp Joe'nun cebine koydum. Bana annemin ne dediğini sordu. Hiçbir şey söylemedim. Uyuşmuştum. Katatonik bir haldeydim. Eve dönüş yolculuğu boyunca tek kelime etmedim. Sadece annemi ve kendimi düşünüyordum.

Son birkaç yıldır annem ve ben mümkün olacağını asla düşünmediğimiz bir şekilde birbirimizden uzaklaşmıştık. Şöhret ve Joe faktörü birleşince annemle aramızdaki gerilim neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Üstüne bir de kanserinin neden olduğu sıkıntı vardı. Belki de bütün bunlar aslında kanserinin sıkıntısıyla alakalıydı.

Annem ölmek üzere olduğunu neden kabul edemiyordu? Ölmek üzere olduğunu ben neden kabul edemiyordum? Şöhrete bu kadar önem verdiği için ondan nefret ediyordum, o da Joe'ya bu kadar önem verdiğim için benden nefret ediyordu. Şu anda birbirimize sevgiden çok nefret duyuyor gibiydik ama belki de ikimiz de sadece korkuyorduk. Belki de ikimiz de çok yakında aramızdaki uçurumun kontrolümüzden çıkacağını bildiğimiz için, o uçurumun büyümesine göz yumuyorduk.

Uçak indi. Pistte dönerken, annem için yazdığım e-posta taslağını açtım. Gönder tuşuna dokundum. Birkaç dakika sonra telefonum annemden gelen cevapla çınladı.

Elbette buluşabiliriz. Not: Buzdolabı için para göndermen gerektiğini hatırlatayım. Yoğurdumuz ekşidi.

46.

"Jennette? Cenazemde 'Wind Beneath My Wings' şarkısını söyler misin?"

Annemle ikimiz, onun doğum günü yemeği için Cahuenga Bulvarı'ndaki Panda Express'te oturuyorduk. Annem buharda pişmiş brokolisini yerken ben de buharda pişmiş lahanamı çiğniyordum ve ikimiz de ilişkimizi ezberlenmiş bir alışkanlıkla, el yordamıyla yürütüyorduk çünkü son günlerde böyle yapar olmuştuk.

Bu, Hawaii tatilinden sonraki ilk görüşmemizde başlamıştı. Babam annemi arabayla evime getirmiş ve tekerlekli sandalyesinden kanepeye taşımıştı. Çayımızın demlenmesini beklerken annemin Joe meselesini açmasını beklemiştim çünkü bu buluşmanın başlıca amacı buydu; o konuyu konuşmak. Ama annem konuyu açmadı. Bana işimle ilgili önemsiz sorular sordu, ben de ona *NCIS*'in son bölümü hakkında birkaç soru sordum. Annem Mark Harmon'ın büyük hayranıydı.

Konuyu ne zaman açacak? diye geçiriyordum içimden. Ben ne olduğunu anlamadan iki saat geçti ve babam onu almak için geri gelene kadar konuyu ne zaman açacağını merak ettim.

Cahuenga Bulvarı üzerinde yer alan Panda Express'te içinde bulunduğumuz ana gelene kadar, aradan geçen birkaç ay boyunca bu iletişim şekli –yüzeyin altında bir miktar acı ve kırgınlık hissiyle havadan sudan kibar sohbetler– bizim yeni gerçekliğimiz olmuştu ve artık yeni sayılmazdı. Annemin, cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söylememi istemesi beni bu yüzden şoke etmişti.

Annemin kanseri de hakkında konuşulması rahatsız edici olduğu için yokmuş gibi davrandığımız şeyler kategorisine giriyordu. Dolayısıyla annemin bana bu soruyu sorması, dile getirilmemiş sohbet kuralımızın ihlaliydi. Bunu nasıl yorumlayacağımı ya da karşılayacağımı bilmiyordum.

"Şey..."

"Ama şarkıyı duygu yüklü bir şekilde söylemelisin. Sözlere inanmalısın. Şarkıyı kendini bu işe yüzde elli vererek söylersen bir işe yaramaz."

Ricasını henüz kabul etmemiştim bile ama annem bana performans uyarılarında bulunuyordu. "Eeee..."

"Biraz söyle de duyayım."

"Anne, Panda Express'teyiz. Burada bunu..."

"Bir dene."

"'*Gölgemde üşümüş olmalısıınn...*'" Bedenim anne talimatıyla harekete geçmeye programlıymış gibi, şarkı söyleme sesim dudaklarımdan dökülmeye başladı. Yakınımızda yeri paspaslayan bir çalışan yan gözle beni izliyordu.

"'*Hiç vurmaması...*'"

"Daha duygulu, daha hüzünlü. Hissederek meleğim."

"'*Hiç vurmaması yüzüne güneşiiiiiin...*'" Vibratoya biraz yüklenmiştim ama annem böyle şeylere bayılırdı.

"Güzel. Dur. Kendini tüketmeni istemem. Performansın zirvesine çok hızlı ulaşıyor. Eee, yapacak mısın?"

Kendimi buna mecbur hissediyordum. Bu, annemin ölmeden önceki son arzusuydu. Sorun, bu şarkıyı söyleyecek ses aralığında olduğumu düşünmememdi. Daha alçak perdeden söyleyebileceğim kısım sorun değildi. Ama şarkının yükseldiği nakarat kısmı beni biraz aşıyordu.

Daireme dönünce, annem pratik yapmam ve nihai performansın nasıl olacağı konusunda ona bir fikir verebilmem için YouTube'dan şarkıyı açmamı istedi.

"Kendimi tüketmemi istemediğini sanıyordum."

"Şey, daha çok zamanımız olduğu için –yani öyle olacağını umuyorum– bir önemi yok."

Annemin bu dokunaklı kelime seçimi beni sarsmıştı. *Umuyorum.* Ona öfkelendim ve hemen ardından, öfkelendiğim için suçlu hissettim. Annem yavaş yavaş ölürken ben ona öfke duyabildiğim için korkunç bir insan olmalıydım.

Suçluluk enerjimi annemin isteğini yerine getirmeye akıttım. Belki bu sayede vicdanım temizlenirdi. Şarkıyı YouTube'dan açtım, ayrı bir sayfada da şarkının sözlerini açtım. Ve sonra başladım. İlk kısım beklediğim gibi iyiydi. Ama ne zaman ki, "'*Sana kahramanım olduğunu...*'" kısmı geldi, durum tasdiklendi. O kısım beni aşıyordu.

"Çünkü sesini ısıtmadın," dedi annem. "Biraz ses çalışması yap ve tekrar dene."

Yeniden denemeden önce on dakika boyunca "mi, me, mo" tekrarı yaptım. Sonra tekrar denedim ama sonuç aynı oldu. Emin olmak için bir daha denedim.

Sonunda, "Beni aşıyor," diye itiraf ettim.

"Öyle deme," dedi annem sert bir tavırla.

"Özür dilerim."

"Olacak. Yapabileceğini biliyorum. Pratik yapmak için çok zamanın var. Yani... umarım."

Ölmek üzere olan annemin, cenazesinde söylememi istediği şarkıyı çalışmak istemiyordum. Annemin cenazesini düşünmek istemiyordum. Konuşmanın bizi rahatsız ettiği şeyleri yok saymaya geri dönmek istiyordum. Ne kadar nefret ettiğimi sansam da rol yapmaya geri dönmek istiyordum.

Annem kel kafasını kaşımak için Ugg şapkasını çıkarırken, "Neden bu akşam birkaç kez daha denemiyorsun hayatım?" dedi. Dışarıdan bakınca üzücü bir hareket gibi geliyordu ama bunu manipülatif bir amaçla yaptığına yemin edebilirdim.

Şarkıyı başa aldım. 1980'lerden kalma ışıltılı intro başladı. Tekrar denedim.

47.

Onu penceremden izlerken, büyükbabama diyafondan, "Yanlış tarafa gidiyorsun," dedim.

"Upss."

Büyükbabam annemin tekerlekli sandalyesiyle yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı ve ters istikamette yürümeye başladı. Onları dairemin avluya bakan penceresinden izliyordum. Bu daireyi manzarası ya da daha doğrusu manzarasına dâhil olmayan şeyler için seçmiştim. Sitede en çok tercih edilen daireler Sunset Bulvarı'na, kalabalık ve hareketli şehre bakanlardı. Ama ben onlardan birini istemezdim çünkü o binalar Nickelodeon Studios'a bakıyordu ve stüdyoların bir tarafı boydan boya *iCarly*'nin benim yapmacık gülümsememin, basit fönlü saçlarımın süslediği morlu sarılı, cafcaflı afişiyle kaplıydı. Her sabah uyandığımda kendimi görmeye hayatta dayanamazdım.

Birkaç yanlış dönüş ve yanlış asansör düğmesine basmanın ardından büyükbabam ve annem dairemin olduğu kata nihayet ulaştılar. Birkaç dakika çay eşliğinde sohbet ettikten sonra büyükbabamın bizi arabayla öğle yemeğine götürebilmesi için tekrar otoparka indik.

"Nereye gitmek istersiniz?" diye sordum. *Lütfen orası olmasın, lütfen orası olmasın, lütfen orası...*

"Wendy's?" dedi annem masum bir tavırla.

"Elbette," dedim gergin bir gülümsemeyle. Wendy's'de bir sorun yoktu. Hatta işi doğru olduğunu düşündüğüm birkaç *özelliğini* saymaya kadar götürebilirdim. Frosty'sini hepimiz denemişizdir.

Gerginliğim Wendy's'den değil, annemin Wendy's'i önerirkenki akıl yürütme şeklinden kaynaklanıyordu. Param olduğunu ve onu istediği her yere götürebileceğimi biliyordu ama o yine de, sevdiği için değil, arkadaşlarına ya da kilise cemaatindeki insanlara ne kadar mütevazı, ne kadar ayakları yere basan bir kadın olduğunu ve doğum günü gibi özel bir günde bile bir fast food restoranının salatasıyla idare ettiğini gösterebilmek için Wendy's'i seçmişti.

Annemin bu yönü beni delirtiyordu. İnsanlar ona acısın diye yanıp tutuşan yönü. Dördüncü evre kanserdi ve herkes ona yeterince acımıştı zaten. Bunun üstüne bir de Wendy's sosu dökmesi gerekmiyordu.

Büyükbabam otoparktan çıktı ve ilk trafik ışığında durdu. Devasa ve dehşet verici *iCarly* posterinin tam karşısındaki trafik ışığında. Ben anksiyetemi bastırmak için büyükbabamın dağınık arka koltuk ceplerini düzenlemeye başladım. Kâğıtlar, buruşuk kasa fişleri, kirli peçeteler ve Sean Hannity'nin *Conservative Victory* kitabının bir kopyası. Büyükbabam omzunun üstünden ne yaptığıma baktı.

"Onu ödünç almak ister misin? Ben okudum. Mükemmel bir kitap. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel," dedi sözlerini vurgulamak için arabanın konsoluna vurarak.

"Belki." (Hayır.)

"İşte orada!" dedi annem kullan-at Kodak fotoğraf makinesiyle dev posterin fotoğrafını çekerken. Aynı afişin belki yüz fotoğrafını çekmişti.

Ancak fotoğrafı çekerken, fotoğraf makinesi elinden düştü. Fotoğraf makinesini almak için uzandım ve ben doğrulana kadar annem sarsılmaya başlamıştı. Elleri küçük yumruklar halinde kasılmıştı ve bir gözü sımsıkı kapanacak, ağzı tamamen yana kayacak şekilde çarpılmıştı. Sarsılması akıl hastanelerindeki insanların sallanmalarına benziyordu. Dehşete kapıldım.

Büyükbabama bir sorun olduğunu söyledim. Tann'nın adını boş yere ağzına alarak sövdü. Annemse hiçbir şey demedi çünkü konuşabilecek durumda değildi. Büyükbabam yolun açık olduğundan emin olmak için iki tarafa baktı ve sonra kırmızı ışıkta karşıya geçerek Nickelodeon Studios'un otoparkına girdi. Dost canlısı güvenlik görevlisi Carl, büyükbabam beni sette sık sık ziyaret ettiği için onu tanırdı. Büyükbabam ondan 911'i aramasını rica etti.

Artık annemin ağzından köpükler saçılıyordu. Ölmek üzere olduğundan emindim. Büyükbabam bana onu yatırmamı söyledi. Annemin emniyet kemerini çözüp onu kucağıma çektim. Hayatımın en korkunç anıydı.

Ambulans etkileyici bir hızla geldi. Annemi bir sedyeye yatırıp kayışlarını bağladılar. Annem sarsılmaya devam ediyordu. Sedyeyi ambulansa yerleştirdiler. Acil servis elemanlarından biri beni tanıdı ve annemin yanına geçmeme izin verdi. Tanındığıma şükrettiğim sayılı zamanlardan biriydi.

Annemin elini sımsıkı tuttum. Öyle olmayacağından emin olmama rağmen ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ambulansın sireni ötmeye başladı. Siren sesini onu çıkaran aracın içinden duyduğunuz zaman ses normalden farklı, biraz çarpık geliyordu. Şoför hemen otoparktan çıktı. Annemin elini tutarken ve ağzından köpükler akmasını izlerken bir kez daha posterin önünden geçtik. Ölü bakışlı sırıtışımı ve modası geçmiş aptal saç modelimi gördüm. Hayatım benimle alay ediyordu.

18.

Noel arifesinden önceki gündü. Annem bir haftadır hiç tepki vermeden yoğun bakımda yatıyordu. Beynindeki tümörün bir sonucu olarak nöbet geçirmişti ve doktorun dediğine göre bu hayli sık rastlanan bir durumdu. Sık rastlanması, yaşanan şeyin dehşetini azaltabilirmiş gibi.

Büyükannem ve büyükbabam annemi yoğun bakım ünitesinde ziyaret ederken Marcus, Dustin, Scottie ve ben bekleme odasında yan yana oturuyorduk. Hepimiz sessizdik.

Sonunda hepimize Burger King'den bir şeyler almaya gitmeyi teklif ettim çünkü kafamı dağıtmak için yanıp tutuşuyordum. Ve yemek yemek kusursuz bir kafa dağıtma yöntemiydi. Ama oğlanların hiçbiri bir şey istemiyordu. Bana şu anda bir şey "yiyemeyeceklerini" söylediler. Onlara imrendim. Keder ve streslerinin iştahlarının kaçmasına neden olmasına gıpta ettim.

Yolun karşısındaki Burger King'e gittim. Bir Whopper, patates kızartması ve buzlu kola, yanına da biraz *taco* ve *chicken tenders* sipariş ettim. Sipariş verme ile yeme eylemleri benim kontrolüm dışında bir süratle, peş peşe tamamlandı. Sonrasında midem patlayacak gibi oldu.

Kendimi kusturmayı düşündüm. Bunu daha önce duymuş ama hiç denememiştim. Denemek için bundan daha uygun bir zaman olamazdı. Burger King kese kâğıdımı ağzına kadar dolu çöp kutusuna tıktım ve hastaneye döndüm. Kapıdan içeri bir solukta girdim, lobiyi hızla geçtim ve yeni planımın heyecanıyla asansöre daldım. Asansörden yoğun bakım ünitesi katında indim. Ağabeylerim bekleme odasında değildi. Anne-

min yanında olmalıydılar. İki kabinli tuvalete girdim, içeride kimsenin olmadığından emin olunca hastanenin soğuk ve sert seramik zemininde diz çöküp parmaklarımı gırtlağıma soktum. Ayy! Parmak uçlarım gırtlağımın arka tarafına batmıştı. Canım acıdı ama yediklerimi çıkaramadım. Tekrar denedim. Bir şey olmadı. Bir daha denedim, yine hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun. Pes ettim. Ellerimi yıkadım. Yemek yemeden durmak konusunda ne kadar başarısızsam yediğim yemekten kurtulmak konusunda da o kadar başarısızdım.

Koridorda aceleyle yürüdüm ve annemin yoğun bakımda kaldığı odanın ağır kapısını iterek açtım. Marcus, Dustin ve Scottie annemin etrafında duruyorlardı. Hastane örtülerinin ve battaniyelerinin altında annemin minicik bedeninin hatları güçlükle seçiliyordu.

"Uyandı," dedi Dustin.

Hızla annemin yanına gittim ve elini tuttum. Elini avucumun içinde hissetmek hoşuma gitti. Eli küçücüktü ve parmakları kısaydı. Teni parlak ve ılıktı.

"Net," dedi yüzünü güçlükle bana çevirerek. Gözlerim doldu. Belki de sonunda iyi olacaktı. İnanamıyordum. O kadar mutlu olmuştum ki.

"Oğlanlar Burger King'e gittiğini söylediler. O şeyleri yememelisin. Bir Whopper'da dünya kadar yağ var."

Ağzım kulaklarıma vardı. Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. Annem yaşayacaktı. Şimdilik yaşayacaktı.

"Biliyorum anne, biliyorum. Ama mayonezsiz aldım."

İç geçirdi. "Olsun."

49.

Miranda ağlıyordu. Ben ağlıyordum. İkimiz de ağlıyorduk. Kendimizi ağlamaktan alamıyorduk. Beni ağlatan *iCarly*'nin bitmesi değildi. *iCarly* için son çekim günümüz olması da değildi. Bitmesinin benim için bir sakıncası yoktu, hatta bu konuda heyecanlıydım ve buna kesinlikle hazırdım. Her ne kadar karakterimin üstüne kurulu yeni bir diziye başlamak konusunda temkinli olsam da, en azından her gün *Bugün Aslında Dündü* filminde yaşıyormuşum ve sürekli aynı şeyi yapıyormuşum hissi veren bu projeyle vedalaşacağım için mutluydum.

Beni ağlatan, Miranda'yla arkadaşlığımıza ne olacağını bilmememdi. Çok yakınlaşmıştık. Bizimki pasif saldırganlıklar ve tuhaf gerilimler içermeyen bir kız kardeş yakınlığıydı. Kadınlar arasındaki arkadaşlığın sinsiliğe, adiliğe ve arkadan iş çevirmeye açık olmasıyla ilgili bazı fikirlerim yok değildi ama Miranda'yla gerçek bambaşkaydı.

Miranda'yla her şey hep çok kolay olmuştu. Arkadaşlığımız saftı.

Bir yönetmen asistanı bana ve Miranda'ya birer kâğıt mendil uzattı. İkimiz de korkunç sesler çıkararak sümkürdük ve birlikte çekeceğimiz son sahneyi son kez baştan almak için yerlerimize geçtik. İkimiz de çok hüzünlüydük. Birbirimize sımsıkı sarılıp ağladık.

Bu hüzün ve bitiş hissi setlerde çok yaygındır. İnsanları çok yakından tanımaya başlarsınız çünkü ailenizden çok onlarla zaman geçirirsiniz. Bir süreliğine. Ama sonra artık birlikte olmazsınız. Ve yavaş yavaş, çok yakın olduğunuzu sandığınız o

[illegible] giderkçe daha az görüşmeye başlarsınız. Ta ki sonunda hiç görüşmez olana kadar. Ve o zaman, o kişilerle gerçekten [illegible] oldunuz mu, yoksa bu sadece bir rol müydü diye düşünmeye başlarsınız. Aramızdaki bağlar, üzerlerinde kuruldukları [illegible] başlarsınız. [illegible]i miydi diye...

İnsanları bir bağlam içinde tanımayı sevmem. *Ah, bu birlikte çalıştığım şu kişi. Şununla aynı kitap kulübündeyiz. Şununla da eskiden aynı dizideydik.* Çünkü o bağlam ortadan kalkınca [illegible] da son bulur.

Sevdiğim insanları derinden ve yakından tanımak için yanıp [illegible]rum –bir bağlam olmadan, belli kalıplara girmeden– ve onlar da beni aynı şekilde tanısınlar isterim. Miranda'yı derinden ve yakından tanıdığımı düşünsem de *iCarly* bağlamında [illegible] olmak hoşuma gitmiyordu çünkü *iCarly* bitiyordu ve [illegible]ğımız da onunla birlikte bitsin istemiyordum.

50.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bizi bir kenara atmak için uygun bir zaman değil. Birlikteliğimize en çok ihtiyacın olduğu dönemde."

"Ben öyle düşünmüyorum. Bence... eğer bu birkaç ayı seninle atlatırsam sana çok fazla bağlanırım."

"Bağlanmayı neden istemiyorsun? Birine bağlanmak iyi bir şey değil mi? Sevgi bu değil midir zaten?"

"Ben sadece şeyden endişeliyim... Anla işte, annem şeyden bağlanmaktan..." Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Gerçekliğe arttıkça yüksek sesle söyleyebilmeyi de o kadar az başarabilir olmuştum. Doktorlar bir süredir ("hızla" kelimesini kullanmalarını sorgulamaya başlayacağım kadar uzun süredir) annemin sağlığının hızla kötüye gittiğini söylüyorlardı. Her hâlükârda kötüye gidiyordu. Tekerlekli sandalyeye mahkûmdu. Onu hiç bu kadar güçsüz görmemiştim. Kanser neredeyse her yerine yayılmıştı. Son artık çok yakındı. Tırnağımı ısırdım.

"Ona herkesten daha fazla bağlı olduğum için, ona olan bağlılığımın birlikte olduğum kişinin üstüne yığılmasından endişeleniyorum," dedim.

"Benim için bir sakıncası yok. Benim üstüme yığılabilir. Yığ gitsin."

Umduğum cevap bu değildi. Geri adım attım.

"Belki de kendimi yanlış ifade ettim. Bunun zihnimi asıl odaklanmam gereken şeyden uzaklaştırdığını düşünüyorum. Ailemden yani."

"Yani ben aklını mı dağıtıyorum?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum."

Kafamı kaşıdım. Bu andan, Joe'nun Burbank'taki favori vegan büfesi Tony's Darts Away'deki bu andan bir an önce çıkmak istiyordum.

"Bak, artık beni sevmiyorsan bunu bana söyleyebilirsin. Bunu kaldırabilirim," dedi Joe, sesi son kısımdaki sözlerini yalanlarcasına titreyerek.

Tam o sırada vegan sosisi ve birası geldi. Restoranlarda yiyeceklerin gelişi her zaman kusursuz bir şekilde bir başkasının duymasını en az isteyeceğiniz cümleye denk gelir. Neredeyse şükür sebebidir, garsonlar bunun için özel çaba harcıyor bile olabilirler.

"Seni gerçekten seviyorum."

"O zaman neden benden ayrılıyorsun?" Joe sosisinden büyük bir ısırık aldı. İticilik derecesinde büyük bir ısırık. Vegan mayonezi dudağına bulaştı. Tiksindiriciydi.

Belki de nedeni buydu. Belki de bunun annemin meselesiyle hiç ilgisi yoktu. Belki de bitmişti. Joe'nun çiğnemesi beni çoğu zaman rahatsız ediyordu. Gereğinden fazla kullandığı bebek sesine gıcık oluyordum. Esprileri komik değildi. Hırstan yoksundu. Çok fazla içiyordu. Öfke sorunu vardı. Aramızdaki yaş farkı artık bana havalı gelmiyordu, aksine ikimiz açısından da biraz utanç vericiydi sanki.

O noktada Joe benim hangi kusurlarımdan bir liste yapmıştı acaba? Ne diyebilirdi? Bencildim. Fazla sahipleniciydim. Yeterince sosyal değildim. Arkadaşlarından hoşlanmıyordum. Çok yargılayıcıydım. Onunla yeterince ilgilenmiyordum.

Joe hâlâ aynı lokmayı çiğniyordu. Aynı lokmayı tam bir dakikadır çiğniyordu. Neden daha küçük ısırıklar almıyordu ki sanki? Bunun kolay bir çözümü var Joe.

"Beni duydun mu?" dedi. "Beni hâlâ seviyorsan neden benden ayrılıyorsun?"

Bu vegan mayonez dolu anda içimde bir şey yer değiştiriverdi. Bütün sabrım bir anda tükendi. İçmekle hiç ilgilenmediğim biranın kokusunun hâkim olduğu, dört bir yanımızdaki televizyon ekranlarında da izlemekle hiç ilgilenmediğim basketbol ve futbol maçlarının açık olduğu bir vegan büfesindeydim. Artık sevmediğim bir adamın karşısında, bir ayağı diğerlerinden daha kısa bir bar taburesinin üstünde oturuyordum. Uyuşmuştum. Buraya kadardı.

"Bak Joe, ayrılıyorum işte."

51.

Direksiyonda Miranda vardı, bense bugünlerde vaktimizin yarısını geçirdiğimiz Porsche Cayenne'inde yolcu koltuğunda oturuyordum. Ve bugünlerde birlikte çok zaman geçiriyorduk. Bağlam konusunda endişelenmeme gerek olmadığını anlamıştım çünkü *iCarly* sona erdiğinden beri arkadaşlığımız daha da güçlenmişti.

Haftada üç dört kez takılıyorduk. Genellikle bir gece birbirimizde kalıyorduk, dün geceki gibi. Çoğunlukla Miranda'nın evinde kalırdık ama dün gece St. Regis Laguna Beach'te kalmıştık çünkü dizinin final hediyesi olarak orada bir gece konaklama hakkımız vardı.

Miranda'nın evinde kalsaydık da olurdu çünkü orada kalışımızı birlikte geçirdiğimiz gecelerden daha St. Regis tarzı kılacak herhangi bir şey yapmadık. Odada oturduk ve Amanda Seyfried'in oynadığı, porno endüstrisini konu alan bir film seyrettik. Vasat bir filmdi ve Amanda'nın soyadını nasıl telaffuz edeceğimizi bilemiyorduk ama Amanda Seyfried yürüyen bir güzellik abidesiydi. Ne kadar üzgün ve sefil olduğumuzu, şükredecek bu kadar çok şeyimiz olduğu için suçlu hissettiğimizi konuştuk. Uyuyakalana kadar *Dance Moms*'ı izledik; Abby Lee Miller'ın istismarcı taktiklerini ve ebeveynlerin kızları üstündeki yoğun baskısını iyi biliyorduk.

Otelden az önce ayrılmıştık. Miranda en yakın otobana doğru ilerliyordu. Fonda Katy Perry'nin "Roar" şarkısı çalarken gülüşerek bir şeylerden yakınıyorduk. (Bir keresinde birlikte Rolling Stones'u izlemiştik ama kimi kandırıyorduk ki? Yirmi

bir yaşında kızlardık ve Katy Perry bizim için Mick Jagger'dan daha fazla anlam ifade ediyordu.) O sırada telefonum çaldı. Arayan annemdi.

"Alo?"

"Net! Net! Bana yardım et!"

"Anne, sakin ol, sorun ne?"

"Yardım et, korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Beni tekrar ameliyata alıyorlar."

Bu ameliyatın yapılacağı bir süredir belliydi. Mastektomisinin ardından takılan meme implantı yakın zamanda sızıntı yapmaya başlamıştı ve doktorun içeri girmesi, sızıntıyı temizlemesi ve implantı tamir etmesi gerekiyordu. Son derece kolay bir prosedür olduğu söyleniyordu.

"Bir şey olmayacak. Küçük bir ameliyat."

"Yolunda gitmeyen bir şey var Net. Bir şeyler doğru değil."

Arka planda bir hemşirenin sesini duydum. "Hanımefendi, burada telefona izin yok."

"Lütfen, Net! Bir şeyler yap!"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum! Sana ihtiyacım var!"

Paniği sesinden okunuyordu. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir titreme vardı. Korkuya kapıldım. Babam telefonu annemin elinden aldı.

"Hey, Jennette?"

"Efendim?"

"Annen şu anda çok duygusal. Hastane yatağında uzanıyor, şimdi onu ameliyat için odaya götürüyorlar. Ben yanındayım. Her şey yolunda."

"Gelmeli miyim?"

Annem, "Evet!" diye bağırdı. Babam, "Hayır," dedi.

Tekrar sordum. "Gelmeli miyim?"

"Hayır, her şey yolunda," dedi babam. "Sen gelene kadar işlem bitmiş olur. Hızlı bir işlem olacak zaten, tamamen zararsız. Doktorlar harika. Seni daha sonra ararım."

Süper. "Roar" şarkısının sesini biraz daha açtım. Miranda araba kullanmaya devam ediyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Bir şey yok."

Üstelemedi. Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldık ve sonra havadan sudan konuşmaya başladık. Bir terslik vardı, öyle hissediyordum. Sandviç almak için durduk. Bir tane seçtim. Arabaya döndüm. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Arayan babamdı.

"Nasıl geçti?"

"Hey, annen iyi değil."

"Ne?"

"Görünüşe bakılırsa vücudu ameliyatı kaldıramamış."

"Bir dakika, ne dedin sen? Zararsız olacağını sanıyordum..."

"Annen komada."

"Ama bana doktorların harika olduğunu söylemiştin."

"Annen iyi değil. Hemen hastaneye gelsen iyi olur."

Uyuşmuş bir halde telefonu kapattım ve olanları Miranda'ya anlattım. Beni hastaneye götürmeyi teklif edince teklifini kabul ettim. Pencereden dışarı bakıyordum. Miranda kırmızı ışıkta durdu.

"'Say-fred' diye telaffuz ediliyormuş," dedi düz bir sesle. "İnternetten baktım."

52.

"Anne, beni duydun mu? Sana çok zayıfladığımı söyledim. Nihayet kırk kiloya düştüm."

Bacak bacak üstüne atmıştım, bacağımı indirip çaresizlik içinde öne eğildim.

"Kırk diyorum!"

Annem komaya girdiğinden beri çılgınca yemek yemeyi bıraktığım için memnundum. Hatta neredeyse hiçbir şey yemiyordum. Hızlı bir şekilde kilo kaybediyordum.

Bip. Bip. Bip.

Hastane monitörleri biplerken, büyük haberimin annemi uyandırmayacağı gerçeğiyle yüzleştim. Oğlanlar kafeteryadan döndüklerinde gözyaşlarımı siliyordum. Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Gerek yoktu. Onlar da annemin bedeninin etrafına oturdular ve hepimiz gözlerimizi ona diktik.

Saate baktım. Saat iki buçuktu, annemin kırk sekiz saatten kısa ömrünün kaldığının söylenmesinin üstünden iki saat geçmişti. Ne kadar zamanı kalmıştı acaba? Ömrünün bitişi o kırk sekiz saatin neresine denk gelecekti? Kırk saati var mıydı? On? İki? Her dakika çok yavaş ve ağır geliyordu. Her dakikaya tutunmaya çalışıyordum ama hızla akıp geçiyorlardı. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

"Kaam aaada daaay."

Bütün kafalar anneme çevrildi. Bu da neydi? Annem konuşmuştu. Annem, cılız ve anlaşılmaz bir sesle de olsa konuşmuştu.

"Kaam aaada daaay," dedi bir kez daha.

Marcus öne eğildi. "Hayır, öyle söyleme anne. Ölmeyeceksin."

Annem biraz öfkeli bir sesle, "KAM AADA DAY," diye tekrarladı. Şimdi tam kendisi gibiydi.

Dustin parmak şıklattı. "Canada Dry!"

Annemin gözleri onu onaylar gibi açıldı. Hepimiz etrafında gülmeye başladık, ölüyor olmasaydı bu kadar gülmezdik. Bu ölüm kalım anlarının biraz laubalilik gerektiren bir yanı var. Aksi takdirde çok zor oluyorlar. Fazla hırpalayıcı.

Marcus bir içecek makinesinden bir Canada Dry kapmaya gitti. Geri geldi, kutuyu açıp annemin ağzına yaklaştırdı. Hepimiz gülümsedik. Bu iyi bir şeydi, değil mi? İyiye işaretti. Annem bazı kelimeleri kendine göre mırıldanarak Canada Dry'ını içiyordu. İyi olacaktı demek ki. Bu, yaşayacağı anlamına gelirdi. Öyle değil mi?

Çaresizdim, biliyordum. Can havliyle bir şeylere tutunuyordum, biliyordum. Ama gerekirse daha sıkı tutunurdum. Onu bırakamazdım.

* * *

Annem bir buçuk hafta önce yoğun bakım kanadından normal koğuşa alındı. Biçilen kırk sekiz saatlik ömür beklentisi tutmadı. Bu da size kapak olsun Dr. Wiessman. Bazen böyle düşünüyordum. Ta ki doktor bana ve oğlanlara bunun bir tür mucizevi iyileşme gerçekleşeceği anlamına gelmediğini hatırlatana kadar (bunu sık sık yapıyordu). Fazla ümitlenmemizi istemiyordu. Ona itiraz edebilmeyi çok istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Görüyordum. Annem tuvaletini bir torbanın içine yapıyor ve bir makine sayesinde nefes alıyordu. Rüzgâr tersine dönmeyecekti.

Annemin hastanedeki ilk bir haftası boyunca, ölmesini beklediğimiz günlerde ağabeylerimle beraber yakındaki bir

otelde kaldık. Ama annem ölmeyince biz de otelden çıktık. Hayat normale döndü, dönebildiği kadar. Dustin hastalık iznini sonlandırıp işe döndü. Marcus, Jersey'ye, evine uçtu. Büyükbabam ve babam çoğu gece annemin yanında kalabilmek için iş vardiyalarını dönüşümlü ayarladılar. Gündüzleri de Scott yanındaydı. Ben de her gün, çekimleri başlayan yeni dizimin çalışmasından çıkınca ziyaretine gidiyordum. Fazla aydınlatılmış rengârenk *Sam & Cat* stüdyosunda tereyağlı çorabımı savurarak ucuz repliklerimi haykırmaktan, dezenfektan kokuları ve ölüm hissinin ortasında, annemin hasta yatağının baş ucunda duran, eski moda döşemeli sandalyede oturmaya geçiyordum.

Bugün de farklı değildi. Acımasız okul zorbalarıyla yüzleşip birini jambonlu sandviçle tokatladığım bir sahnenin çekimini tamamlamıştım ve şimdi buradaydım. Bir hemşirenin beni yan gözle süzerek annemin dışkı torbasını değiştirmesini izliyordum. Neyin yaklaştığını biliyordum ve bildiğiniz cehennemdi.

"Yoksa siz?.." dedi hemşire. Aynı şey bu hastanede daha önce yirmi beş kez yaşanmamış gibi, ölmek üzere olan annemin baş ucunda otururken birinin bana, "Sen Sam Puckett olabilir misin?" diye sorma küstahlığını göstermesine her seferinde şaşırıyordum.

Cevap vermedim. Hemşirenin böyle bir anda sorduğu şeyin ne kadar uygunsuz olduğunu fark edeceğini umarak gözlerimi kısmakla yetindim. Fark etmedi.

"Samantha Puckett'a benziyorsunuz. Sam'e. O musunuz?"

İnsanlığın gidişatına dair müthiş bir umutsuzluk hissi içinde oturup hemşirenin annemin kakalarını atmasını izledim.

"Hayır," dedim. Kaba bir tavırla.

"Ona *çok* benziyorsunuz. Hık demiş burnundan düşmüşsünüz. Yeğenime göstermek için bir fotoğrafınızı çekebilir miyim? Ona ne kadar benzediğinize inanamayacak."

Sandalyemde arkama yaslandım. Sandalye gıcırdadı. "Hayır, fotoğraf çektirmeyeceğim."

Anneme baktım. Kanserin, şeklini bu kadar değiştirmesi inanılmazdı. Eskiden bir metre elli santimlik bedeninde kıvrımlar ve kavisler vardı. Uylukları vardı, biraz poposu ve memeleri vardı (pekâlâ, sadece gerçek memeleri sayarsanız bir memesi vardı. Diğeri mastektomi sonrası yerleştirilen implanttı). Beli ince, omuzları dardı. Biçimliydi. Şimdi ise midesi şişmişti, memeleri küçülmüştü ve bacakları çırpı gibi olmuştu. Neredeyse bir maymununkiler gibi uzayan kolları iki yanından sarkıyordu. Gözüme eskisinden daha az insan gibi görünüyordu.

"Sensevyooo!" dedi annem boşluğa. Bu, içinde kalan son birkaç cümleden biriydi. Beyninde büyük boyutlu o kadar çok tümör vardı ki beyni neredeyse ölmüştü. Yine de bir şekilde nasıl "seni seviyorum" dendiğini hatırlıyordu. Bu, kalbimi fiziksel olarak acıtıyordu.

Bir kez daha, "Sensevyoo!" dedi bomboş gözlerle başını sağa sola çevirerek. Alt dudağımı kanatana kadar ısırdım.

Hastanede yanındayken anneme doymak ve onu hatırlamak için ona uzun uzun bakmaya çalışıyordum. Ama aynı zamanda onu böyle hatırlamak istemiyordum. Bu yüzden ona her bakışımda birkaç saniye içinde gözlerimi başka yöne çeviriyordum. Bazen kendimi ellerini tutmaya, ona onu sevdiğimi ve yanında olduğumu söylemeye zorluyordum ama çoğu zaman bunu yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Bu yüzden genellikle köşedeki sandalyede oturup ona sadece arada bir bakmakla, bazen de pencereden dışarı bakıp dağılmamaya çalışmakla yetiniyordum.

Telefonum Colton'dan gelen bir mesajla çınladı. Bana birkaç günlüğüne buradan uzaklaşmak, arabayla San Francisco'ya gitmek isteyip istemediğimi soruyordu. Zorlandığımı biliyordu ve bunun kafamı dağıtacağını düşünüyordu. Büyükbabamla, annemin en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca "stabil"

kalıp kalamayacağı konusunu konuştuk, büyükbabam kalacağını düşünüyordu.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan anneme baktım. Hastaneden bir an önce uzaklaşmalıydım. Ayağa kalktım, annemi alnından öptüm ve odadan çıktım.

53.

Colton'ın Dodge Charger'ının yolcu koltuğunda oturuyordum. Arabayı o kullanıyordu. Yaklaşık on yıl önce, Utah'ta bir film çekiminde tanıştığımız zamanı konuşuyorduk. Otelde içmek için biraz içki almayı önerdiğinde San Francisco'ya yaklaşık yirmi beş kilometre kalmıştı. Daha önce hiç içki içmemiştim, Mormonların değerlerine falan bağlılığımdan çok, Joe'nun alkolle ilişkisini gördükten sonra alkolden korktuğum için.

Ama birlikte içki içeceğim tek bir kişi varsa o da Colton'dı. Sıcakkanlı, enerjik biriydi ve etrafındaki herkese kabul gördüğü hissini verirdi. Yanındayken daha rahat davranmak konusunda endişelenmeyeceğiniz insanlardandı. Ayrıca eş cinsel olduğu için cinsel gerilim konusunda endişelenmem de gerekmeyecekti.

Şişeyi otel odasına girer girmez açtık ve banyodaki iki plastik bardağa birer atımlık içki doldurduk. İlk yudumları içer içmez ağzımıza atmak için bir paket Sour Patch Kids jelibon açtık.

"Hazır mısın?" diye sordu Colton heyecanla. Başımı sallayarak onayladım. Colton içkilerimizi aynı anda içelim diye saydı. "Bir, iki, üç."

Burunlarımızı sıkıp içkilerimizi bir nefeste yuttuk ve Sour Patch Kids jelibonlarımızı ağzımıza attık. "Hiçbir şey hissetmiyorum," dedim, kafam karışmıştı.

Colton da aynı durumdaydı, böylece birer tane daha içtik.

"Tamam, hâlâ pek bir şey yok ama şimdi biraz sersemlik hissediyorum." Colton beni onayladı ve böylece birer tane daha içtik.

"Aah, sanırım alkolü hissetmeye başlıyorum."

Colton da aynı durumdaydı, bu yüzden her ihtimale karşı birer bardak daha içtik.

Dördüncü bardakların ne hissettireceğini saptayamadan, yatakların üstünde zıplamış, otel koridorunda saklambaç oynamış ve kapalı olmasına rağmen havuza girmiştik bile. Bir hafta boyunca birbirimize kelepçelenmiş halde kalacağımız bir kısa film planlamaya başladık ve kelepçe aradık. Neyse ki bulamadık.

Ertesi sabah enerjik bir şekilde, maskaram akıp gözlerimin altını rakun gözlerine çevirmiş halde ve bir önceki günkü giysilerimle uyandım.

"Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi."

Colton da aynı görüşteydi ve birer bardak daha içsek mi diye düşündük. Sonunda akşama kadar beklemeye karar verdik, böylece sabırsızlıkla bekleyecek bir şeyimiz olacaktı.

Ve Tanrım, o kadar sabırsızdım ki. Sarhoş olmak için bu kadar uzun süre beklediğime inanamıyordum. Muhteşem ve eşi benzeri olmayan bir duyguydu. Sarhoşken bütün endişelerim –vücuduma olan nefretim, yeme alışkanlıklarımla ilgili utancım, annemin ölmek üzere olmasıyla baş etmek, bir parçası olduğum için utanç duyduğum bir dizinin başrolünde olmak– kaybolmuştu. Sarhoşken daha az kaygılı, daha az baskı altındaydım ve annemin benden ne isteyeceği ya da hakkımda ne düşüneceği konusunda daha az endişeliydim. Hatta sarhoşken annemin beni yargılayan sesi tamamen buharlaşmıştı. Akşamı sabırsızlıkla bekliyordum.

54.

TAK TAK TAK.

Bu seslerle irkilerek uyandım. Of. Başım zonkluyordu. Şakaklarımı ovaladım. Akşamdan kalma olmak böyle bir şey olmalıydı. Akşamdan kalma olmanın nasıl bir şey olduğunu başkalarından duymuştum ama Colton'la San Francisco'da ilk Tennessee Honey Jack yudumumu içtiğim günden beri, yani son üç haftadır hemen hemen her akşam sarhoş olmama rağmen bu durumu hiç yaşamamıştım. Şu noktaya kadar, her sarhoş olduğumda, ne içtiğimden ve ne kadar içtiğimden bağımsız olarak ertesi sabah hasarsız uyanabilmiştim. Ama bugün her nedense farklıydı. Nedeni tekila mıydı? Viski miydi? Rom muydu? Şarap mıydı? Yoksa dördünü birbirine karıştırmam mı? Kim bilir?..

TAK TAK TAK.

Kahretsin. Saat kaçtı? Telefonuma baktım. Saat 08.05'ti. Lanet olsun. Saatimi kurmayı unutmuştum. Uçağa yetişmek için evden beş dakika önce çıkmış olmalıydım. Gelen Nickelodeon'ın gönderdiği şoför olmalıydı.

En iyi "kesinlikle-az-önce-uyanmadım" sesimi takınmaya çalışarak ama başaramayarak, "Geliyorum!" diye bağırdım.

Kapıyı hızla açtım. Takım elbiseli ve kravatlı şoför ortalıkta görünmüyordu. Onun yerine, ağzındaki pastili emmekle meşgul olan neşeli müteahhidim Billy'yi ve ekibinden üç kişiyi karşımda buldum.

"Selaaam!" dedi Billy neşeyle, davet beklemeden içeri dalarken. Adamları da onu takip etti.

Billy'nin bugün geleceğini tamamen unutmuştum. Neredeyse her gün geldiği düşünülürse unutmamalıydım aslında.

Üç ay önce bir ev satın almıştım. Herkes bana bunun iyi bir yatırım olacağını söylüyordu. Ayrıca fikir olarak da benim için heyecan vericiydi. İlk evim. Rutubetin ve istiflenmiş eşyaların olmadığı bir ev. Bu benim ne kadar yol katettiğimi temsil edecekti.

Hemen taşınabilmek ve herhangi bir tadilatla uğraşmak zorunda kalmamak için anahtar teslim, üç katlı, çok hoş bir ev satın almıştım. Hatta evi dekore etmekle uğraşmamak için, eve göstermelik yerleştirilen eşyaları da pakete dâhil ettirmiştim. Bu ev konusundaki vizyonum, herhangi bir vizyonumun olmamasıydı; vizyon başkasına aitti, ben sadece keyfini çıkaracaktım.

Ancak eve taşındıktan birkaç hafta sonra evin bütün altyapısının yenilenmesi gerektiğini öğrendim. Borulardan biri delinmişti ve duştan oturma odasının mobilyalarının üstüne sızan su her şeyi mahvetmişti. Mutfak lavabosu ve tuvaletlerden biri tıkalıydı. Verandanın boyası soyuluyordu ve basamaklardan biri kırıktı. Bu ev anahtar teslim falan değildi. Yüzeyde iyi görünüyordu ama yüzeyin altında neresinden tutsanız elinizde kalıyordu.

Billy ve adamları merdivenden çıkarken ben de verandaya çıktım ve şoför gelmiş mi diye bakmak için kafamı dışarı uzattım. Gelmişti. Elbette gelmişti. Sadece gelmekle kalsa yine iyiydi; elleri eldivenli halde kollarını göğsünde kavuşturmuş, çalışır durumdaki, bagaj kapağı açık arabanın yanında beni bekliyordu. Şoförlerin hazır olma ve dakiklik seviyesi bana oldum olası sinir bozucu gelmiştir.

"Birkaç dakikaya geliyorum!" diye seslendim.

"Peki, efendim. Ama bir an önce hareket edersek..." Kapıyı cümlesinin ortasında çarparak kapattım. Yavaş yavaş hiç kimseye tahammülü olmayan, öfkeli bir insana dönüşüyordum. Değiştiğimin farkındaydım ama bunu değiştirmek için en ufak

bir isteğim yoktu. Hatta bundan hoşnut olduğumu bile söyleyebilirdim. Bana sunduğu zırhtan. Öfkeli olmak, onun altındaki acıyı hissetmekten daha kolaydı.

Üst kata koştum, dolabımdan bir valiz çıkardım ve parke zeminde valizi açtım. Adamlar banyoda tangır tungur çalışmaya başlarken ben de yere çömelmiş, elime geçen çorapları, iç çamaşırlarını, pijamaları, kot pantolonları ve gömlekleri valizime tıkmakla meşguldüm.

Gittiğim yerde ihtiyacım olur mu diye karar vermeye çalışarak elimdeki cekete baktım. Şu anda New York soğuk muydu? Ceketi bir kenara atıp yerine kapüşonlu bir eşofman üstü kaptım. Onu da valize tıktım, kapağı kapattım ve valizin üstüne oturup fermuarı çekmeye çalıştım. Kahretsin. Makyaj malzemelerimi unutmuştum.

Aklıma gelen parçaları kapmak için çılgınca bir sağa bir sola uzanıyordum. Tam bir kaostu. Banyo dolabımı açıp birkaç makyaj malzemesi, bir seyahat diş fırçası, mini diş ipi ve bir şişe gargara aldım. Hepsini valizimin ön gözüne tıkarken telefonum çalmaya başladı. Telefonu hemen açtım.

"Efendim baba?"

Çat çat çat. Vın vın vın. "Buraya gelmen gerek."

"Gerçekten mi?"

Çat çat çat. Vın vın vın.

"Evet..."

Ağırlığımı bir kez daha valiz kapağına verdim. Neden bir türlü kapanmıyordu ki? Fermuarı daha sert çektim. Sonunda elimde kaldı. Onu öfkeyle yere fırlattım.

"Emin misin? Çünkü tam şu anda uçağa yetişmek için evden çıkmam gerek. Araba aşağıda beni bekliyor."

Babamın hattın diğer ucunda derin bir nefes aldığını duydum. Sesi stresliydi.

"Nereye gidiyorsun?"

"New York'a, unuttun mu?"

"Niçin?"

Vın vın. BUGÜNE DEK DUYDUĞUM EN YÜKSEK LANET OLASI MATKAP SESİ. *Vın.*

"Nickelodeon'ın Dünya Çapında..." Bu ifadenin kulağa ne kadar saçma geldiğini fark edip durdum. "Bilmiyorum, sunmamı istedikleri bir şey. Yani oraya gerçekten gitmemeli miyim?"

"Bugün diyorlar."

Bir an şoke olarak donakaldım ama uzun sürmedi. Bu anı daha önce de defalarca yaşamıştım. Biri bana annemin öleceğini söylüyordu ama annem ölmüyordu. Fermuarı çekiştirmeye kaldığım yerden devam ettim.

"Evet, ama..." dedim babamın ne demek istediğimi anlayacağını bilerek.

"Ama ne?"

Vazgeçtim. Babamın ne demek istediğimi asla anlayamadığını sürekli unutuyordum.

"Ama bunu bize daha önce de çok söylediler. Yine bir yanlış alarmsa oraya gerçekten gelmemeliyim. Bu işten kaytarırsam Nickelodeon'dakiler çok sinirlenir."

Bir tıkırtı oldu. Kapım bir kez daha çalınmaya başladı. Muhtemelen şoför beni uyarmaya gelmişti. Babam yutkundu.

"Gerçekten buraya gelmelisin."

"Tamam."

Telefonu kapatırken fermuarı da nihayet çekmeyi başardım. Terlemeye başlamıştım. Ayağa kalktım, yatağıma doğru yürüdüm ve annemi muhtemelen hayatımda son kez görmeye gitmek üzere yola çıkmadan önce kendimi biraz toplamak için yatağımın ayak ucuna oturdum. Bu acı gerçeği sindirmeye çalışıyordum ama gerçekten zorlanıyordum çünkü *Çat çat çat. Vın vın vın. Tak tak tak.*

55.

Kanepede oturmuş, Çöplük Korusu'ndaki eski istifçi evimizin oturma odasına yerleştirilmiş hastane yatağında yatan anneme bakıyordum. Yatağa yer açmak için kanepe odadan çıkarılmıştı. Annem son üç haftadır palyatif bakımda olduğu için bu sıra dışı bir manzara değildi. Gerçi normalde şu andaki gibi boylu boyunca yatmak yerine oturur pozisyonda olurdu ve şu anda daha önce hiç duymadığım kadar sık ve sığ nefes alıp veriyordu.

Scottie ve Dustin yanında oturuyorlardı. Hepimiz sessizdik; yıllar süren duygusal yorgunluğun etkisi olsa gerekti. Hiçbirimiz ağlamadığımız için şaşkındım ama hiç gözyaşımız kalmamıştı sanki. Annemizin ölümünün en az bir düzine kostümlü provasını yapmıştık. O VHS kaseti hatırlıyorduk.

Cep telefonumun mesaj bildirim sesi çınladı. Nickelodeon'dakiler bana Dünya Çapında Bilmem Ne Günü'nü kaçırdığım için endişelenmemem gerektiğini söyledikleri bir mesaj göndermişti. Ben de onlara bir teşekkür mesajı gönderdim.

Hemen ardından son zamanlarda takıldığım adamdan bir mesaj geldi. Onunla Twitter üzerinden "tanışmıştım". Yüz yüze görüşmek için anlaşmıştık. Cinayete kurban gitmemek için birkaç arkadaşımı da yanıma almıştım. Adamın takılmak için güvenli olduğundan emin olunca birlikte şık mekânlarda yemeklere, *laser tag* oynamaya ve minigolfe gitmiştik. Hatta havai fişek gösterilerini izlemek için Disneyland'e bile gitmiştik. (Geçit alaylarını bozmamak ve Goofy'yi sinirlendirmemek için VIP tura bayağı yüklü miktarda para bayılmıştım.)

Adam son derece tatlı, düşünceli ve romantikti. Ama onu sevmiyordum. Belki annem ölürken kalbimde kimseyi sevmeye yer yoktu ya da belki de ben aramızda gerçek bir bağ kurulmamasının suçunu kedere yüklemeye çalışıyordum. Keder harika bir günah keçisidir. Bundan bağımsız olarak, bir insanı sevmemenin ne kadar güçlü bir araç olduğunu keşfediyordum.

Birini sevmek savunmasızlıktı. Hassasiyetti. Yumuşaklıktı. Ve ben bunların içinde kayboluyordum. Birini sevdiğim zaman yok olmaya başlıyordum. Birkaç ay süren bakışmalar, hoş anılar ve çift olarak sadece bizim anladığımız esprilerle idare ettikten sonra iş ciddiye binmeye başladığı anda kaçmak ve bu döngüyü bir başkasıyla tekrarlamak çok daha kolaydı.

Son dönemde görüştüğüm adamla da tam olarak bu noktadaydım. Kafa dağıtmak bana iyi gelmişti ama adamın yerine bir başkasını koymaya hazırdım.

Gelen mesaja bakmak için telefonumu tekrar elime aldım.

N'ağber?

İmla konusunda çok titiz değildim ama İsa aşkına, bari şu yumuşak g'yi kullanmasaydı. Buraya kadardı. Her şeyi bitirmeye hazırdım. Bir mesaj taslağı hazırladım.

Selam, gerçekten çok üzgünüm ama ben artık yapamıyorum. Annem ölmek üzere ve yalnız kalmaya ihtiyacım var. Umarım beni anlarsın.

Gönder. Bitti. Bu kadar basit. Gözlerim bir kez daha ölmek üzere olan anneme çevrildi. Mesaj bildirim sesi çınladı.

Öyle deme aşkım. Annen ölmücek.

Mesajımın geri kalanını yok saymıştı. Gözlerimi devirdim. Ona bir düzine kez annemin kanserden ölmek üzere olduğunu söylemiştim ama annem bileğini burkmuş gibi davranıyordu. Kaybetmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Bana dünyada iki türlü insan varmış gibi geliyordu: kaybetmenin ne olduğunu bilenler ve bilmeyenler. Ve ne zaman kaybetmenin ne olduğunu bilmeyen birine rastlasam ben de onu yok sayıyordum.

Bu aralar sürekli sinir içindeydim. İnsanlarla uğraşmak istemiyordum. Telefonumu ekranı aşağıya bakacak şekilde koltuğun kolçağına bıraktım. Dustin'e, Scott'a ve anneme baktım. Annemin nefes alıp verişi çok sıkıntılı gibiydi. Hayata tutunmak için mücadele ediyordu. Bundan nefret ediyordum.

Annem keskin bir nefes aldı, sonra nefesini serbest bıraktı. Palyatif bakım hemşiresi babamla göz göze geldi, başını hafifçe önce eğdi. Babam bize baktı. Annem gitmişti.

Hepimiz uyuşmuştuk. Ağlamadık. Sadece oturduk. Hiç ses çıkarmadan. Sonunda telefonumu elime aldım. Yüzden fazla mesaj gelmişti. Herkes duymuştu. *E! News* haberi patlatmıştı. Bu kadar çabuk nereden öğrendikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kısa mesajlara girdim ve son takıldığım adamla yazışmamızı açtım. Son mesajına baktım: *Öyle deme aşkım. Annen ölmücek.*

Cevap yazdım: *Öldü bile.*

Sonrası

56.

Hepimiz annemin cansız bedenine uyuşmuş bir halde bakmaktan ibaret olan vedalarımızı ettik. Hemşire, annemin hastane yatağını iterek palyatif bakım merkezinin aracına götürdü.

Babam bize, "Şimdi ne yapalım?" diye sordu ve evden çıkıp bir yere gitmeyi önerdi. Hiçbirimizden cevap gelmeyince, yaklaşık yirmi dakikalık bir mesafedeki lüks alışveriş merkezi South Coast Plaza'ya gitme fikrini ortaya attı. Arabaya doluştuk.

Benim bir iPhone kılıfına ihtiyacım olduğu için Apple mağazasına girdik. Beyaz dişli, alnı açılmaya başlamış, ufak tefek, neşeli bir çalışan yanımıza geldi.

"Hey, merhabalar, gününüz nasıl geçiyor?" Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hiçbirimiz gülümsemedik. Havayı hissedince Apple Adam'ın yüzü düştü ve ifadesi değişti. Bunun için onu takdir ettim.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefon kılıfımı aldım ve beş dakika içinde oradan ayrıldık. Öğle yemeği için aynı kattaki küçük bir kafeye gittik. Ben annemi gururlandırmak için sosunu üstüne döktürmediğim bir salata sipariş ettim. Çok azını yiyebildim. Yaşadığım travma nihayet iştahımın kesilmesine yol açtığı için kendimi şanslı hissettim, hatta şükrettim. Elbette annem ölmüştü ama en azından yemek yemiyordum. En azından ince, değerli, vücudum ve ufak tefekliğim konusunda iyi hissediyordum. Yeniden çocuk gibi görünmeye başlamıştım ve bunu sürdürmekte kararlıydım. Annemi onurlandıracaktım.

O gece büyük ve bomboş evime döndüm. Billy ve adamları ertesi gün tekrar gelecekleri için aletlerini ortada bırakmışlardı. Oturma odasının mobilyaları muşambalarla kaplıydı. Muşambalardan birinin üstüne oturup etrafıma baktım. Sanırım bu evden nefret edebilirdim.

Kıpırdandım. Muşamba sinir bozucu derecede yüksek sesle gıcırdadı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir şişe viski açtım, direkt şişeden birkaç yudum içtim, sonra Colton'a ve birkaç arkadaşa daha mesaj atarak bana eşlik etmek isterler mi diye sordum.

Hep birlikte Little Tokyo'ya gittik ve akşam yemeği için suşi yapan bir restorana geçtik. Ben bir şişe sakeyi mideye indirdim. Menüler dağıtıldı. Hepsini istiyordum. Her şeyden yemek istiyordum.

Kafam iyice allak bullak olmuştu. Bu bir ay boyunca yemek yemek aklıma bile gelmemişti ve beş kilodan fazla kilo kaybetmiştim. Her günüm viski, Coca Cola Zero ve iki paket barbekü çeşnili Lay's Fırından'la geçiyordu. Şimdi neler oluyordu? Açlıktan ölüyordum. Gözüm dönmüştü.

On dakikalık sohbetin tek bir saniyesine bile katılamamıştım. Herkesin sessizliğimi kederime yorduğundan emindim. Ama bu keder değildi. Bu benim gizli yiyecek takıntımdı.

Garson geldiği zaman ne yiyeceğime henüz karar verememiştim ama gördüğüm ilk şeyi seçecek kadar sarhoştum: teriyaki kâsesi. Kendime sadece yemeğin yanında gelen lahanayı yiyeceğimi ve buharda pişirilmiş pilavdan sadece birkaç lokma alacağımı söyledim ama dumanı tüten kâse önüme konulunca kendimi tutamadım. Yemeğin her lokmasını son hız mideye indirdim. Sonra bir şişe daha sake söyledim, bir pilav daha, biraz Çin böreği ve tatlı olarak da dondurma sipariş ettim. Sakenin tamamını içtim ve yemeklerin yiyebildiğim kadarını silip süpürdüm.

Benim evime gittiğimizde alkolden başım dönüyordu. Bir tür kutu oyunu oynadık, ardından müzik dinledik ama ben her şeyi düşünmeden yapıyor, sadece duruma ayak uyduruyordum. Aklım tek bir şeydeydi: yediğim yiyecek miktarında ve bu konuda ne yapacağımda.

Herkesi olabildiğince hızlı bir şekilde dairemden gönderdim; onları annenizin öldüğü gün size arkadaşlık etmeleri için bizzat davet ettiyseniz zor iş doğrusu. Her biri evden ayrılırken, gece yanımda kalacak birine ihtiyacımın olup olmadığını bana tekrar tekrar sordu.

Hepsi gider gitmez üst kata, ana banyoma koştum. Billy'nin aletleri her yerde olduğu için aralarından geçerek klozete ulaştım. Kapağı kaldırdım, dizlerimin üstüne çöktüm ve parmaklarımı gırtlağıma uzattım.

Hiçbir şey olmadı. Kahretsin. Bir kez daha denedim, bu kez daha sert. Ay. Parmağım gırtlağıma değmişti, biraz kan tadı aldım. Etimi çizmiş olmalıydım. Ah, pekâlâ. Bu işi öyle ya da böyle olduracaktım. Derin bir nefes aldım, parmaklarımı olabildiğince derine soktum ve nihayet kusmuğum önce gırtlağımdan yukarı, sonra ağzımdan dışarı püskürerek tuvaletin içine fışkırdı. Küçük pirinç ve tavuk yumrularına ve köpüklü, erimiş dondurmaya baktım. Zafer kazanmış gibi hissediyordum.

Kendimi tutamayıp çok yediysem ne olmuştu yani? Çuvalladıysam ne olmuştu? Neydi yani? Tek yapmam gereken parmaklarımı gırtlağıma sokmak ve hatamın geri alınışını izlemekti. Bu iyi bir şeyin başlangıcıydı.

57.

Annemin cenaze töreni için saçımı ve makyajımı yaparken aynada kendime bakıyordum. Her şeyi onun en sevdiği –dolayısıyla benim en az sevdiğim– şekilde yapıyordum. Saçlarımı maşayla kıvırdım, kıpkırmızı rujumu taşırarak sürdüm ve hassas göz pınarlarıma kalem çektim. Sonuç umduğumdan biraz daha çarpıcı oldu ama makyajımı baştan yapacak zamanım kalmadığı için bununla idare etmem gerekecekti.

Siyah elbisemi robotik hareketlerle giydim, fermuarını çektim ve topuklu ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim. Arabayı bu hafta bende kalan Marcus kullanacaktı. Karısı Elizabeth ön koltuğa, yanına oturdu. Ben arkadaydım. Bir buçuk saatlik yolculuğu kararımı vermek için kullanacaktım. Büyük bir karardı ve dikkatlice düşünülmeyi hak ediyordu.

Yol cehennem gibiydi. Dur-kalk trafiğinde gıdım gıdım ilerliyorduk, şu aralar radyoda en popüler şarkı Sara Bareilles'in "Brave" şarkısıydı ve üç şarkıda bir hoparlörlerden Sara'nın sesi yükseliyordu. Normal bir günde Sara idare ederdi ama annemin cenaze töreninin yapılacağı gün duymak isteyeceğim en son şey Sara Bareilles'in beni cesur görmeyi ne kadar çok istediğiydi. Şarkıyı yok saymaya çalıştım. Odaklanmak ve bir cevap bulmak için gözlerimi sımsıkı kapattım.

Annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını söyleyecek miydim, söylemeyecek miydim?

Annemin bu talebi, hayatının son birkaç ayı boyunca benim işkencem olmuştu. Sürekli bunu düşünüyordum. Hatta sonunda komşum kapıma "BU KADAR BETTE MIDLER YETER"

diye not yapıştırana kadar, son bir ay boyunca o şarkıya her akşam çalışmıştım.

İçime işlemiş Mormon inançları nedeniyle bunun, annemin bugün beni yukarıdan, Göksel Krallık'taki (Mormon inancında cennetin en yüksek krallığı) tahtından hayal kırıklığı içinde izleyeceği anlamına geldiğini düşünüyordum. Annemin dandik Dünyevi Krallık'la ya da Telestial Krallık'la işi olamazdı. İğrençti onlar.

Sara bütün benliğini son nakarata akıtırken, daldığım derin düşüncelerden silkinerek ayıldım. Belki de haklıydı. Belki de cesur olmalıydım. Belki de annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings"i söylemeliydim. Öylesine değil, gerçek anlamda, İsa aşkına. Ölümden sonraki yaşamım buna bağlıydı sonuçta.

Marcus çocukluğumuzu geçirdiğimiz kilisenin, İsa Mesih'in Son Zaman Azizler Kilisesi'nin Garden Grove 6. Bölge şubesinin otoparkına girdi. Basamaklardan çıkıp arka kapıdan içeri girdik. Buraya yıllardır gelmemiştim ama hâlâ hatırladığım gibi görünüyor ve kokuyordu. Halı şampuanı ve çuval bezi. Beyaz fayans döşeli giriş, mavi halılarla kaplı koridorlar, her yerde havarilerle çeşitli sahnelerin betimlendiği İsa Peygamber resimleri (Erkekte uzun saç bana hiç hitap etmezdi ama onun çene hattı çok hoştu).

Marcus ve Elizabeth insanlarla selamlaşmak için yanımdan ayrılınca yalnız kaldım. Ailelere ayrılan bekleme odasına gittim ve mahzun bakışlı Dustin, Scottie ve büyükannemin yanında bir sandalyeye oturdum. Önceki akşam her ihtimale karşı aldığım "Wind Beneath My Wings" şarkısının çıktısını çantamdan çıkardım. Ezberimde olduğundan emin olmak için sözlerine şöyle bir göz gezdirdim. Şarkıyı içimden söylüyordum ama nakarat kısmına gelince her zamanki gibi yüzümü buruşturdum. Kahretsin. Bu şarkıyı söylemenin beni aştığını çok iyi bilsem de bunu yapmam gerektiğini hissediyordum. Ölmek üzere olan anneme verdiğim son sözü çiğneyemezdim.

Piyanistin yanımdan geçtiğini gördüm ve tam ona nota kâğıdını vermeye hazırlanırken, annemin tabutu taşıyıcıların omuzlarında içeri girdi. Anın tadını çıkarıyorlardı. Tabut taşıyıcılar dikkati üzerlerine toplamaya bayılırlar. Ağabeylerim ağlıyor, büyükannem sızlanıyordu. "Yeterince söğüş et yok. Cenazeye bu kadar çok insanın katılacağını tahmin edemedik!"

Ben konuşma sırasının en sonunda olduğumdan, şarkıyı söylemeye yeltenip yeltenmeme konusunda bir karar vermek için, konuşmalar boyunca düşünme fırsatım oldu. Şarkının perdesini biraz aşağı çekebileceğimi düşündüm ama o zaman da normal kısım çok pes olurdu. Nakaratın melodisiyle biraz oynayabilirdim ama gerçekçi olalım, bir Bette Midler şarkısıyla asla oynanmaz. Bette ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sıra bana geldi.

Kürsüye yürüdüm. Titriyordum. Notaları piyaniste vermediğim için tek seçeneğim, annemin cenazesinde "Wind Beneath My Wings" şarkısını akapella söylemekti. Boğazımı temizledim, derin bir nefes aldım ve sonra... ağlamaya başladım. İçim parçalanarak, *Hollywood Homicide* seçmelerindeki performansımı utandıracak bir ağlama koyverdim. Kendimi durduramadan ağladım da ağladım. Ta ki piskopos omzuma dokunana kadar.

"Şapeli on beş dakika daha kullanabiliriz. Sonra John Trader'ın vaftiz töreni için hazırlanmalıyız."

Sahneden indim. Bette Midler'siz.

58.

Yardımcı yönetmenimiz bana acıma ve minnet dolu bir bakışla, "İdare ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Hı hı," dedim, çocuklar yerlerini doğru bellesinler diye aynı sahneyi yedinci kez prova etmeye hazırlandığımız sırada iki çocuk üstümde zıplarken. Yaratıcının bir repliği karıştırmaları ya da role doğru anda girmemeleri gibi sudan sebeplerle çocukları işten kovduğunu defalarca görmüştüm. İşlerinden olmamaları için böyle prova günlerinde yönetmenlerimiz çocukların ne yapacaklarını iyice öğrenmeleri için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bu cümleyi son günlerde çok sık duyuyordum: "İdare ettiğin için teşekkürler." Bunu her gün işitir olmuştum; sadece yardımcı yönetmenden değil, menajerlerimle yaptığım her telefon görüşmesinde, yazar ya da yapımcılardan da haftada en az bir kez duyuyordum. Hatta kanalın üst düzey yöneticilerinden biri bana verdiği beş yüz dolarlık Barneys hediye çekine iliştirdiği notta da böyle diyordu.

Bu cümleyi neden bu kadar sık duyduğumu biliyordum. Çünkü başrolü paylaştığım Ariana Grande, ödül törenlerinde şarkı söylemek, yeni şarkılar kaydetmek ve yakında çıkacak olan albümü için basın çalışmaları yapmak üzere işi sık sık aksatırken ben arka planda kalıp öfke içinde kaleyi savunuyordum. Yüzeyde işi neden aksatmak zorunda olduğunu anlıyordum ama diğer yandan buna neden izni olduğunu anlamıyordum. *iCarly* döneminde iki filmde rol alma teklifini geri çevirmiştim

çünkü *iCarly* ekibi onlarla çekim yapmaya gidebilmem için beni bölüm dışı bırakamamıştı.

Meseleyi enine boyuna düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Pekâlâ, tamam. Belki de film çekmeme beni bölümlerden tamamen çıkarmaları gerekeceği için izin verememişlerdi, oysa diğer başrol oyuncusunun müzikle ilgili zorunluluklarını yerine getirmesine sadece prova günlerini ve çekimlerde bütün haftayı değil, yalnızca bazı kısımları aksattığı için göz yumuyorlardı.

Sonra bu hafta gelip çatmıştı. Bana Ariana'nın hafta boyunca olmayacağı ve bu bölümde karakterini bir kutuya kilitleyerek bölümü onun yokluğuna göre ayarlayacakları söylenmişti.

Şaka mıydı bu?

Yani ben filmleri geri çevirmek zorunda kalırken Ariana, Billboard Müzik Ödülleri'nde ıslığı andıran sesiyle şakıyabilsin diye "kutunun içinde kilitli kalmış" gibi yapabiliyordu, öyle mi?

Siktirin. Gidin.

Bir zamanlar bu "Durumu iyi idare ettiğin için teşekkürler," yorumunu gerçek bir iltifat olarak kabul ederdim. Hatta gururlanırdım. Annem beni idare etmeyi bilecek şekilde yetiştirmiş, her zaman idareci davranarak daha fazla rol kapmamı ve oyunculuk kariyerimin büyümesine yardımcı olacak iyi bir şöhret inşa etmemi istemişti. Bu yüzden bana "iyi idare ettiğim" söylendiği zaman bir şeyleri doğru yaptığımı düşünürdüm. *Evet, durumu iyi idare ediyorum. Ben sepetteki iyi yumurtayım. Ben iyiyim, zor olmayanım, öğretmenimin gözdesiyim.*

Ama şimdi o günler geride kalmıştı. Artık daha zor ve sert bir insandım ve bu gerçeği kabullenmiştim. Şartlarımı değiştiremediğime göre, o zaman o şartların sonucunda dönüştüğüm insanı değiştirmek için neden çabalayacaktım ki? İdareci bir insan olmaktan bıkmıştım. İdareci insan olmaktan hiç hoşlanmıyordum. En başından idareci bir insan olmasaydım şu anda böyle zor durumda olmazdım. Bu boktan dizinin boktan

setinde, bu boktan saç modeliyle bu boktan replikleri söylüyor olmazdım. Belki hayatım şu anda tamamen farklı olurdu. Farklı olmasının hayalini kuruyordum.

Ama farklı falan değildi. Hayatım buydu. Olduğu da olacağı da bu kadardı. Ariana müzik kariyerinin peşinde işi aksatabilirken ben öfke içinde kaleyi koruyordum. Bu beni çok sinirlendiriyordu. Ona da kızgındım. Onu kıskanıyordum. Birkaç nedenden ötürü.

İlki onun benden çok daha rahat şartlarda büyümesiydi. Ben Çöplük Korusu'ndaki kahrolası bir istifçi evinde, kirayı ve faturaları denkleştiremediği için sürekli ağlayan kanserli bir anneyle büyümüştüm. Ariana ise Boca Raton, Florida'da inanılmaz zengin, cennet gibi bir kasabada, ona her istediğini istediği anda alabilen sağlıklı bir anneyle büyümüştü. Gucci çantalar, lüks tatiller, Chanel giysiler... Ben Chanel giysiler istemiyordum, o kumaştan hiç hoşlanmıyordum ama yine de Ariana'nın onlara sahip olmasını kıskanıyordum.

İkincisi, birkaç yıl önce Nickelodeon'la kendi dizim için bir anlaşma yaptığımda dizinin gerçekten benim olacağını sanmıştım. Bana ait bir dizi olacağını. Adı *Just Puckett* olacaktı; ıslahevi görmüş cazgır bir kızın bir rehberlik öğretmenine dönüşmesinin yürek parçalayan hikâyesi olması gerekiyordu. Ama ola ola "şapşal en yakın arkadaşıyla" "Sam ve Cat'in Süper Eğlenceli Bebek Bakıcılığı Servisi" adında bir şirket kuran, ıslahevi görmüş cazgır bir kızın, iyi düşünülmemiş, uyduruk karakter hikâyesi olmuştu. Hiç de yürek parçalayıcı değildi.

Üçüncüsü, Ariana kariyerinin var olan bütün "30 Yaş Altı En İyi 30 İsim" listelerine girebildiği bir evresindeydi. Bense kariyerimin, ekibimi, maskotu dil çıkaran bir kedi olan garson boy kız çocuk giysileri firması Rebecca Bonbon'un yeni yüzü olmamla heyecanlandırdığım bir aşamasındaydım. Sadece Walmart'ta satılan bir marka. Ve sık sık kariyerimi Ariana'nınkiyle

karşılaştırma hatasına düşüyordum. Elimde değildi. Sürekli aynı ortamdaydık ve başarılarını gizlemek için çaba gösterdiği de söylenemezdi.

Başlangıçta kıskançlığımı iyi idare ediyordum. Sete sevinçten havalara uçarak gelip Billboard Ödülleri'nde sahne alacağını söylediği zaman bunu umursamadım. Ne olmuşsa yani? Bir müzik kariyeri tuttturmaya çalışıyordu. Benim nefret ettiğim için bıraktığım bir şey. Ve kariyerinin peşinde koşarken bir sahnede ucuz pop şarkıları söyleyecekti. Bana hakikaten berbat gelen bir görevdi. Bu beni etkilememişti.

Ama sonra yine zıp zıp zıplayarak sete geldi ve *Elle* dergisinin kapağında olacağını söyledi. İşte bu bana dokundu ama sadece kendi güvensizliğim yüzünden. Ben dergi kapaklarında yer alacak kadar güzel değil miydim? Dizi iki başkarakterli olmasaydı dergi kapağındaki ben mi olacaktım? Yoksa Ariana aslında benim olabilecek fırsatları mı elimden alıyordu? Kıskançlığımı zar zor bastırdım ve yola devam ettim.

Ama sonunda beni darmadağın eden şey, Ariana'nın heyecandan yerinde duramaz ve tiz bir sesle cıyaklar halde bir önceki akşamı Tom Hanks'in evinde sessiz sinema oynayarak geçirdiğini anlatması oldu. O anda koptum. Daha fazla dayanamayacaktım. Müzik performansları ve dergi kapakları, her neyse, bunları atlatabilirdim. Ama iş iki Oscar ödüllü ve Oscar'a altı kez aday gösterilmiş Tom Hanks'in evinde bir aile oyununda *Büyük Hazine*'yi anlatmaya çalışmaya gelince, işte orada bittim.

O andan itibaren Ariana'dan hazzetmez oldum. Onu sevmiyordum. Sevemezdim. Popstarlık başarısıyla baş edebilirdim ama Şerif Woody ve kahrolası Forrest Gump'la takılmak mı? Bu kadarı da fazlaydı.

Bu yüzden artık ne zaman işe gelmese bunu kişisel bir saldırı olarak alıyordum. Başına ne zaman heyecan verici bir şey gelse, bu tecrübeyi yaşama şansını elimden almış gibi hissedi-

yordum. Ve ne zaman biri bana çok iyi idare ettiğimi söylese, tek hissettiğim idare etmeyi hiç ama hiç istemediğim oluyordu. İdare etmenin canı cehennemeydi. Ben Tom Hanks'le sessiz sinema oynamayı yeğlerdim.

59.

Colton ve ben, Liam'ın 2009 model Toyota Corolla'sının arka koltuğunda cep boy tekilalarımızı kafaya dikiyorduk, Liam direksiyondaydı. Cep boy tekilalar iğrençti. Onları neredeyse öğürerek içiyor ama yine de içiyorduk. Oraya vardığımızda kafalarımız güzel ve sıfırlanmış olsun istiyorduk.

Liam bir dur işaretinde durunca arkasına döndü ve mahcup bir tavırla, "Nasılsınız?" diye sordu. Bunu beşinci ya da altıncı soruşuydu ve her seferinde sadece ben umurundaymışım gibi direkt bana bakıyordu.

Liam'la birkaç ay önce Colton'ın bir arkadaşının Cinco de Mayo partisinde tanışmıştık. Açık büfede kendine *fajita* yapıyordu. Ayrık gözleri, dağınık saçları ve bir metre seksen santimi aşan boyuyla beni hemen kendine çekmişti. Margarita ve karşılıklı çekimimiz eşliğinde sohbet etmiştik. Olmazsa olmaz malzemeler.

"Daha iyi olamazdım," dedim bir cep boy tekilayı daha Colton'la paylaşırken. *Tanrım, ne kadar eğlenceliyim.*

"Güzel, güzel," dedi Liam göz kırparak. Göz kırpmayı ürkütücü bir şekle sokmayan erkekler beni oldum olası etkilemiştir. Liam yola devam etti.

Onunla henüz seks yapmamıştım ama uygun zaman gelmiş gibi hissetmeye başlıyordum. Artık korkmuyordum. Artık hiçbir şeyden korkmuyordum çünkü annem öldüğünden beri hiçbir şeyi gerçekten umursamıyordum.

Liam ilk cinsel birlikteliğimi yaşayabileceğim sağlam birine benziyordu. Ondan sadece hoşlanıyordum, onu gerçek anlamda

umursamıyordum, dolayısıyla seks yapar yapmaz ona bağlanacağım korkusunu taşımıyordum. Bu kadınsı zaafı etrafımdan yüzlerce kez duymuştum ve bende hakiki bir korkuya dönüşmüştü. Ondan kaçınmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum. Sırf içine girdi diye birine körkütük âşık olan, zayıf bir kadın olmak istemiyordum. Daha güçlü olmak istiyordum.

Liam ve ben o işi yakında yapacaktık. Bunu biliyordum. Belki bu gece ilk kez öpüşür ve bir iki hafta içinde, artık kırmamızın şart olacağı kadar gerilim birikince, nihayet seks yapardık. Hayalini kurmak bile beni heyecanlandırıyordu. Cep boy tekilalardan birini daha kafaya diktim.

Yirmi dakika sonra, arkadaşımız Emmy'nin yirmi birinci yaşını kutlayacağı doğum günü partisinin olduğu dans kulübüne ulaştık.

Kafam fazla iyi olduğu ve aşırı yüksek topuklu ayakkabılarımla düzgün yürüyemediğim için Colton ile Liam neredeyse topallayarak içeri girmeme yardım ettiler. İçeri girince doğruca bara gittik. Üç içki sipariş ettik ve hepsini kafaya diktik.

Parti fena değildi ama sarhoş kafayla bile biraz sıkıcıydı. Emmy'nin göz ucuyla Liam'ı süzdüğünü gördüm. Kadınların bir erkeğe vurulduklarını belli etmelerinden nefret ediyordum. Bunu belli ettiğiniz zaman başka bir sürtük gelip o aşkı sizin aleyhinize kullanabilir, sizi o aşkla vurabilirdi. Bunu annemin kadınlara erkeklerden bile daha az güvenmek gerektiğiyle ilgili uzun nutuklarından öğrenmiştim. "Erkekler seni aslında tanımadan incitirler," derdi sık sık. "Ama kadınlar, kadınlar seni derinden ve yakından tanıdıktan sonra incitirler. Hangisi daha kötü, sen söyle."

Bu yüzden kadınlara da güvenmiyordum. Onları sadece gözlemliyordum. Çaresiz, zayıf ve ezik davranmalarını izliyordum. Kadın olmak çok utanç vericiydi. Emmy gibi kadınları onlardan farklı olabilmek için inceliyordum. Ve daha iyi.

Emmy'nin Liam'la aşırı bir heyecan içinde sohbet etmesini izlerken bir içki daha devirdim. Sohbet uzadıkça uzuyordu. Çok fazla işveli göz kırpıştırma, kulak arkasına sıkıştırılan saç ve "istemsiz" kol dokunuşu içeriyordu. Emmy çok yanlış yapıyordu. Zavallıcık. Ben Emmy'nin yaptıklarının tam tersini yaptım ve partinin geri kalanı boyunca Liam'ı tamamen yok saydım. Fazlasıyla kolaydı.

İki saat sonra evime dönmüştük. Liam, Colton'ı dönüş yolunda eve bıraktığı için ikimiz baş başaydık. Liam beni yatağın üstüne attı ve bakır rengi elbisemi çıkardı. Başım dönüyordu. Oda dönüyordu. Sarhoştum. Kafam bulanıktı. Neredeydim ben?

"Ne oluyor?" diye sordum sonunda.

"Seninle seks yapıyorum," dedi Liam midemi bulandıran bir ses tonuyla. Yarı bebek sesiyle konuşmuştu; bebek sesinin yaratacağı etkiyi, oktavı yükseltmeden veren bir tonlama.

Dursun istiyordum. Bekâretimi böyle kaybetmek istememiştim. Bu akşam olmasını da hiç beklemiyordum. Bu akşamın, ilk sihirli öpücüğümüzün akşamı olacağını düşünmüştüm: bekâret olayı da bir iki hafta sonraya kalabilirdi. Zihinsel ve duygusal olarak hazırlanmak için zamanım olacak sanıyordum.

Ama bir yandan da devam etsin istiyordum. Ritüeller ve hazırlık kimin umurundaydı? Hatta bekâretimi aradan çıkarmak beni rahatlatacaktı.

Siktir ettim. Hiçbir şey demedim. Onu düzgün görebilmek için gözlerimi kısıp kafamı toplamaya çalıştım. Sonunda görebildim de. Liam kalçamı iki yanından tutmuş, durmadan içime girip çıkıyordu. Alnından bir damla ter süzüldü. İğrenç.

Liam nihayet geri çekildi. Boşalmıştı. Ben boşalmamıştım.

Ertesi sabah bir ter gölünün içinde uyandım. Nefes alamıyordum. Kapana kısılmış gibi hissediyordum. Deli gömleği giydirilmiş gibi. Gözlerim açıldı. Liam bana arkadan sarılmıştı. Ter miktarına bakılırsa bana bütün gece sarılmış olmalıydı. Kollarından kurtulmaya çalıştım ama yapamadım. Kahrolası bir

dev üstüme kapaklanmıştı sanki. Ufak tefek bir kadın olmak böyle bir şeydir. Bütün erkekler size dev gibi gelir. Kıpırdanıp kıvrandım. Bu da işe yaramadı. Sonunda onu uyanana kadar dürttüm ve dürten ben değilmişim, uyanmasına başka bir şey sebep olmuş gibi davrandım.

Gözlerimin içine baktı ve gülümsedi. Gecenin müthiş olduğunu söyledi. Yalan söyleyerek onu onayladım. Yalnız kalınca onu başımdan atmak için bir plan yaparım diye düşünüyordum.

Bana biraz daha sarılmak istedi ama ona çok çişimin geldiğini söyledim. Banyoya gitmek için ayağa kalkınca bir anda her yerimin nasıl sızladığını fark ettim. Yürümek canımı acıttığı için paytak paytak ilerliyordum. Tuvalete varınca çişimi yapmak için külotumu indirdim. Ortasında biraz kan vardı. Âdet olmadığımı biliyordum çünkü çeşit çeşit yeme bozukluklarım yüzünden yıllardır âdet görmüyordum. İlk kez seks yapmanın bir sonucu olmalıydı bu.

Tuvaletimi yaparken canım yandığı için, acının süresini uzatmak canımın daha az acımasını sağlayabilecekmiş gibi çişimi kesik kesik yaptım. Ama işe yaramadı. Bir süre sonra işim nihayet bitti.

On dakika boyunca ellerimi yıkadım. Ellerimi önce uzun uzun sabunladım, sonra duruladım, sonra tekrar köpürtüp bir daha yıkadım. Özellikle oyalanıyordum. Liam'ın yanına gitmek istemiyordum. Varlığında beni rahatsız eden bir şey vardı. *Tik tik tik.*

"İyi misin?"

Ona iyi olmadığımı söyledim. Gitti.

Kendime dışarıdan kahvaltı söyledim. Yumurta, jambon, kızarmış ekmek, patates ve üstüne krema sıkılmış sütlü kahve. Hızlı hızlı ve umutsuzca yedim, ta ki yemeğin yarısına gelene kadar. *Şimdi durabilirim. Doydum. Devam etmek zorunda değilim. Döngüyü kırabilirim.* Yemek kutusunu çöpe attım. Bir anda

bütün vücudum sarsıldı sanki. Banyoya koştum, klozetin kapağını kaldırdım ve kahvaltımı çıkardım. Ardından yıkandım.

Normalde bu noktada tükenmiş olurdum ama bu kez öyle olmamıştı. Hâlâ kaygı yüklüydüm. Kendimi bu kahrolası hislerden kurtarmalıydım.

Tekrar çöp kutusuna gittim, yemek kutusunu içinden çıkardım. Yumurtaları ağzıma tıkıp hızlı hızlı çiğnedim. *Kahretsin, ne yapıyorum ben böyle? Durmalıyım, durmalıyım.* Yarım yamalak çiğnediğim yumurtaları çöp kutusuna tükürdüm. Banyoya gittim ve daha fazla yememi garantilemek için yiyeceklerin üstüne parfüm sıktım. Ama sonra biraz daha yedim. Parfüm beni öğürttü. Kustum.

60.

"Harika görünüyorsun."

"Gerçekten çiçek açmaya başladın."

"Seni hiç bu kadar iyi görmemiştim ama ben olsaydım artık dururdum. Biraz daha devam edersen kötü anlamda zayıf görüneceksin."

"Vücudun çok çarpıcı görünüyor."

Bunlar birlikte çalıştığım yapımcı, ajans ve ekip elemanlarından son birkaç haftada duyduğum yorumlardı. Birkaç haftadır vücudum hakkında daha önce hiç almadığım kadar pozitif ve ürkütücü yorum alıyordum.

Artık tam on yıllık yeme bozukluğu deneyimim olmuştu. Anoreksiya yıllarım vardı, patlayana kadar yediğim zamanlar ve son olarak da bulimik günlerim. Tecrübem arttıkça, vücudun içeride olup bitenlerin güvenilir bir yansıması olmadığını daha iyi anlıyordum. Vücudum bu on yıl içinde sık sık ve çarpıcı şekilde dalgalanmıştı ve bütün dalgalanmalara rağmen, çocuk boyu dar kalıp 10 beden de giysem, yetişkin 36 beden de giysem, altında her zaman ciddi sorunlar yatmıştı.

Yeme bozukluğu geçmişi olmayan insanlar bunu anlayamıyordu. İnsanlar zayıfı "iyi"yle, kiloluyu "kötü"yle ve fazla zayıfı yine "kötü"yle özdeşleştiriyorlardı. "İyi" olma aralığı çok dardı. Ben hâlihazırda bu aralığa düşüyordum ama alışkanlıklarım iyi olmaya çok uzaktı. Vücudumu her gün istismar ediyordum. Sefil durumdaydım. Tükenmiştim. Yine de bana iltifatlar yağıyordu.

"Söylemeden geçemeyeceğim, sen provalarını yaparken ve bir sahneyi çekmek için kapıdan çıkarken popona odaklanmamak çok zor oluyor. Umarım bunu söylemem sana ürkütücü gelmez. İltifat olarak söylüyorum."

61.

Günlerden pazartesiydi, iki nedenden hafta içinin en sevdiğim günü. İlki pazartesinin en kısa prova günümüz olmasıydı. İkincisi ise her pazartesi okuma yapmak için masa başına geçtiğimiz zaman, oraya bizim için bırakılmış, bölüm başlıklarını, yönetmenlerini ve yaklaşan bölümlerin çekim tarihlerini görebildiğimiz güncellenmiş bir program bulurduk. Ve önüme her program bırakılışında, bölüm başlıklarından birinde adımı yönetmen olarak görürdüm.

iCarly'deki karakterimin üstüne kurulan yeni diziyi daha çok annemi yatıştırmak için kabul etmiştim. Ama aynı zamanda yaratıcı bana bunu –bölümlerden birinde yönetmenlik konumunu– vadettiği için yapmıştım. Elbette yaratıcının dizilerinden birini yönetmek yaratıcı kaslarını çalıştırmanın en iyi yolu sayılmazdı çünkü yaratıcı çekim boyunca her an orada olur, kendi fikirlerinde ısrarcı davranır ve başkalarınınkine karşı pek açık olmazdı. Ama bir televizyon dizisinin bir bölümünü yönetme imkânı, sektörün beni sonunda bir çocuk kanalı oyuncusundan daha fazlası olarak görmesini sağlayacak bir fırsattı. İçine konduğum kutunun ötesinde bir değerimin olduğunu göstermenin bir yoluydu. Bunu gerçekten istiyordum.

Yönetmenlik işimin tarihleri birkaç kez ötelenmişti ama bana defalarca bunun diğer yönetmenlerin programlarının çakışmasından kaynaklandığı söylenmişti. Ayrıca bana verilen son tarihlerin –son bölümlerimizden birinin tarihlerinin– sabitlendiği de söylenmişti. Yönetmenlik yapacağım kesindi.

Kahvemi aldım, sandalyeme oturdum ve prodüksiyon asistanımızın masadaki herkesin önüne güncellenmiş programın bir kopyasını bırakmasını izledim. Haydi ama Bradley, biraz hızlan.

"Al bakalım," dedi yavruağzı kâğıdı önüme bırakırken.

Kâğıdı aldım ve son bölümlerin listelendiği alt kısmına baktım. Küçük "yönetmen" kutucuklarından birinde kendi adımı görüyor olmam gereken kısma.

Ama adımın olması gereken yerde "yok" yazıyordu. Bir yazım hatası olmalıydı. Diğerleriyle göz göze gelmek için etrafıma baktım ama henüz çok az insan gelmişti ve bir şeyler dikmekten kafasını kaldıramayan kostümcümüz de bir şey biliyor olamazdı.

Nefesim tuhaflaştı ve hızlandı. Panik atak geçirmek üzereydim. Bu konuda bir şeyler bilmesi olası yapımcılardan birini görmek için etrafıma baktım ama henüz hiçbiri odaya gelmemişti. Buna inanamıyordum. İçimdeki bütün hava çekilmiş gibi hissediyordum.

Yöneticiler ve yapımcılar odaya dolmaya başladılar. Gözlerimi güvenmediğim bu insanlar arasında en çok güvendiğime diktim.

Sonra konuşuruz, der gibi dudaklarını oynattı.

Hayır. Sonra konuşmak istemiyordum. Bu meseleyi hemen şimdi çözmek istiyordum. Neler oluyordu? Bütün bu süreçten beklediğim tek şeyi elimden almışlarken benden burada oturup bir profesyonel gibi davranmamı ve okuma provası yapmamı bekliyor olamazlardı.

Ne kadar aptal olduğumu fark edince gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Bu insanların yapacaklarını söyledikleri şeyi yapacaklarına inanmıştım. Söz verdikleri şeyi bana vereceklerini. Her gün aksatmadan işe geldikten, profesyonel davrandıktan, öfkemi yuttuktan ve bir diziyi neredeyse kırk bölüm taşıdıktan sonra, benden istediklerini aldıkları için, bunca şeyi yapmamın en büyük nedenini de elimden alıyorlardı. İhanete uğramış hissediyordum.

Okuma provasından sonra ajansımı ve menajerlerimi aradım. Bana her zamanki gibi oyuna ayak uydurmamı ve idare etmemi söylediler. Ama ben idare etmekten o kadar bıkmıştım ki. Daha ne kadar idare edebileceğimi bilmiyordum.

* * *

Aynı hafta cuma günüydü. Çekim günü. Ağlamam bir türlü kesilmediği için Patti'nin –kendisi makyözümdü ama aynı zamanda ekipte en sevdiğim arkadaşlarımdan biriydi– işini tamamlaması bir buçuk saat sürdü. Berbat durumdaydım. Dağılmıştım. Kandırılmış, incinmiş ve öfkeliydim. Olanları Patti'ye anlatmıştım, ben konuşmak için yapımcıların kapılarını çalarken ve her seferinde geri çevrilirken yanımda olmuştu. Kimse benimle konuşmuyordu. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Anlaşılan bu işte birlikteydiler, üstelik *Yıldızlar Takımı* filminden fırlamış eğlenceli bir amigo takımı tadında da değildiler.

Uyuşuk tavırlarla kostümümü giydim ve sete geçtim. Repliklerimi ezberlememiştim çünkü artık umurumda değildi. Keşke beni kovsalardı. Burası zehirli bir yerdi ve zaten iyi olmayan ruh sağlığımı daha da kötü hale getiriyordu. Buradan kurtulmak istiyordum.

Boks ringinde geçen bir sahne için sete gelmiştim. (Kadro arkadaşlarımdan biri, menajerliğini on yaşında bir çocuğun yaptığı bir boksörü canlandırıyordu.) Repliklerime sessizce göz attım.

Çekime başladık. İlk çekimi zar zor atlattım. İkinci denemeyi de zar zor atlattım. Üçüncü seferi atlatamadım. İkinci satırımın ortasında nefesim, panik atak geçirirken hep olduğu gibi âdeta içimden çekildi ve hızlandı. Kahretsin. Gözümün önünde yıldızlar uçuşuyordu. Bayılacağım diye korktum. Sonra yere yığıldım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Hayatımın en korkunç, en yoğun çığlığı içimden koparken ağzımdan tükürük

saçılıyordu. Herkesin önünde: oyuncu kadrosu, çekim ekibi, figüranlar.

Sonunda rol arkadaşlarımdan biri, boksörü oynayan oyuncu beni kucakladı ve setten dışarı taşıdı. Beni soyunma odama götürdü ve benimle beraber oturdu. Patti de yanımıza geldi. Beni sakinleştirdiler ve bana beni anladıklarını söylediler. Yanımdaydılar.

Sonra biri kapıyı tıklattı. Korkudan buz kesildim. Patti seslenerek bir dakika sonra odadan çıkacağımızı söyledi. Dışarıdan davudi bir ses geldi, sesin sahibi içeri girmek için izin istiyordu. Yapımcılardan biri olduğunu anladım.

Onunla konuşmak istemiyordum. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

Patti kapının diğer tarafındaki yapımcıya kaba bir tavırla, "Evet, ama şimdi olmaz," dedi. Onu seviyordum ve çok takdir ediyordum. Bu insanlara kafa tutacak kadar yürekliydi.

"Jennette'le bir dakika konuşabilir miyim? Onun için üzülüyorum," dedi yapımcı.

Bir yanım ona inandı. Ya da en azından inanmak istedi. Ama diğer yanım şüpheciydi. Sonunda ona inanmayı seçtim ve içeri girmesine izin verdim. Benimle baş başa konuşmak istedi. Diğerleri odadan çıktı.

Yapımcı karşımdaki koltuğa oturdu.

Soyunma odası denen bu ruhsuz kutuya hiçbir şey eklemediğimi görünce, "Dekorasyona bayıldım," diye espri yaptı.

Gülmedim. Gırtlağını temizledi.

"Sanırım bu, yönetmen listesinden silinmenle alakalı bir durum."

"Bir sürü şeyle alakalı."

Kısa bir duraksama oldu. Sonra konuşmaya devam etti.

"Senin tarafında olduğumu bilmeni isterim. Ben senin yönetmenlik yapmanı istedim. Burada senin yönetmenlik yapmanı istemeyen başka biri var. Hiç istemeyen. O kadar istemiyor

ki sen yönetmenlik yaparsan diziden ayrılacağını söyledi. Ve böyle bir lüksümüz yok. Bu yüzden seni yönetmen listesinden çıkarmak zorunda kaldık. Bunun sadece senin hatan olmadığını bilmeni istedim."

Afallamıştım. Nutkum tutulmuştu. Yapımcı ayağa kalktı ve odadan çıkıp kapıyı arkasından usulca kapattı.

Biri yönetmenlik yapmamı istememiş miydi? Ben yönetmenlik yaparsam diziden ayrılacağını söyleyecek kadar hem de! Böyle bir şeyin mümkün olabilmesini bile aklım almıyordu. Kendimi defalarca kusturdum. Etrafımda olup bitenlerle baş etmenin başka bir yolunu bilmiyordum. Hayatımın bu denli kontrolden çıkmasıyla başka nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum. Etrafımdaki beyaz duvarlara baktım. Belki de odayı biraz süslemeliydim. Kapı çalındı. Aksesuar sorumlusu bir sonraki sahnem için tereyağlı çorabımı teslim etmeye gelmişti.

62.

Whole Foods'ta haftalık market alışverişimi yapıyordum. Sebze meyveye ve donmuş gıdalara tonla para döküyordum çünkü bir torba yiyeceğe fahiş bir fiyat ödersem kusma olasılığımı azaltırım diye umuyordum.

Bulimianın benim için sürdürülebilir olmadığını anladığım noktaya gelmiştim. Gırtlağımdan her gün kan geliyordu, dişlerim yumuşamaya, yanaklarım şişmeye başlamıştı, midem yiyecekleri sindirmekte zorlanıyordu ve bu durum başladığından beri beş altı dişim çürümüştü. Değişmek istediğimi düşünüyordum ama irade gücü beni henüz bir yere ulaştıramamıştı. Her sabah kendime o gün kendimi kusturmayacağımı söylüyordum ve her sabah saat onda çoktan kusmuş oluyordum. İrade gücü bir işe yaramadığı için Whole Foods alışverişiyle farklı bir strateji deniyordum.

Raftan dondurulmuş köfte aldım ve etiketinden kalori ve yağ değerlerini kontrol ettim: 440 kalori, 15 gram yağ. Hayatta olmazdı. Lanet olası şeyi aldığım yere geri bıraktım.

Yepyeni stratejilerimden bir diğeri de çocukken yaptığım gibi aldığım kalori miktarını düşürmekti. Kalorileri düşük tutarsam kusma isteğim geçer ve yiyeceklerimi midemde tutabilirim diye umuyordum. En azından yüzeyde kendime söylediğim buydu. Ama için için gerçeği biliyordum.

Gerçek şu ki ben bulimik değil, anoreksik olmak istiyordum. Hedefim anoreksiyaydı. Eskiden iki dünyanın en iyi şeyi olarak gördüğüm bulimia –istediğini ye, hepsini kus, zayıf kal–

artık bana kendimi aşağılanmış hissettiriyordu. Ve şimdi her iki dünyanın en iyi şeyiymiş gibi gelmiyordu. Korkunç geliyordu.

Her yemek yiyişimin ardından öyle büyük bir utanç ve anksiyeteyle doluyordum ki kusana kadar ne yapacağımı bilmiyordum. Bu duygularla nasıl baş edeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığı için kendimi daha iyi hissetmek adına kusuyordum. Kustuktan sonra kısmen iyi hissediyordum. Bir yanım geriye hiçbir şey kalmamış, içi boşalmış, tükenmiş gibi bitkin hissediyordu ve bu bana iyi geliyordu. Diğer yanımsa kafam çatlayacakmış gibi hissettiren bir baş ağrısı, boğaz yanması, kollarımdan akan ve saçlarımın arasına takılan kusmuk ve sadece tıka basa yemekle kalmayıp üstüne bir de kustuğum için başlangıçtaki utanca eklenen daha fazla utançla baş başa kalıyordu. Bulimia doğru cevap değildi.

Doğru cevap anoreksiyaydı.

Anoreksiya soylu, kontrollü ve güçlüydü. Bulimiada kontrol yoktu, kaotik ve acınası bir haldi. Fakirlerin anoreksiyası. Anoreksik arkadaşlarım vardı ve bana acıdıklarını görebiliyordum. Anladıklarını biliyordum çünkü yeme bozukluğu olan her insan, yeme bozukluğu olan diğer insanları anlayabilir. Bu istemeden fark ettiğiniz gizli bir kod gibidir.

Şimdi elimde Whole Foods planı ve anoreksiya misyonum olduğu için, annemin ölümünden bu yana ilk kez bir motivasyon hücumu hissediyordum. Elbette çoğu şey kontrolüm dışındaydı. Sevdiğim insanları kaybetmek, beni utandıran bir dizide oynamak, en başından beri hiç istemediğim bir kariyere sahip olmak, yönetmenlik işinin elimden alınması... Ama bu öyle değildi. Bunu kontrol edebilirdim.

Alışveriş arabamı market koridorunda biraz daha ittim ve biraz siyah fasulyeden yapılmış hamburger köftesi aldım. Bir köfte 180 kaloriydi ve 5 gram yağ içeriyordu. Bu narin, masum yiyeceği alışveriş arabama büyük bir hürmet ve özenle koydum çünkü benden yanaydı. Görevimde bana arka çıkacaktı.

Arabamı biraz daha ittim. Telefonum çalmaya başladı. Büyükannem arıyordu.

Büyükannemi hiçbir zaman çok sevmemişimdir. Küçüklüğümden beri sırtımı okşamasından ve ellerini saçlarımda dolaştırmasından nefret ederdim. Şefkatli ve rahatlatıcı bir dokunuşun nasıl bir şey olduğunu bilmiyor gibiydi, sanki sadece baştan çıkarıcı dokunuşları becerebiliyordu. Bu beni tiksindirirdi.

Ben çocukken büyükannemin favori hobileri telefonda dedikodu yapmak, saçına perma yaptırmak ve yakınmaktı. Büyükannem istisnasız her konuda yakınabilirdi. Ayakları ağrırdı, gömleği dar gelirdi, saçları istediği renkte olmazdı, Louise onu asla geri aramazdı, büyükbabam işten eve yeterince erken dönmezdi, benzin çok pahalıydı, Souplantation'da mısır ekmeğini menüden çıkarmışlardı.

Günlük yakınmalarına bir de varoluşuyla ilgili genel bir sızlanma hali eklenirdi. Efkârını ağzının kenarından sarkan bir sigarayla dağıta- alıngan bir yaşlı kadın olmakla kalmıyordu, öylesi en azınd comik olurdu. Sulu gözlü, sürekli mızmızlanan ve sorunlarına illa başkalarını da ortak eden bir kadındı.

Bütün bu nedenlerden ötürü ondan ne hoşlanırdım ne de ona saygı duyardım. Onun da benden pek hazzettiğini sanmıyordum ama bunu hiçbir zaman itiraf etmezdi çünkü ağlamaklı bir sesle benim ondan hoşlanmamamdan yakınmakla fazla meşguldü.

Annem öldüğünden beri ilişkimiz konusunda az da olsa çabalamaya gayret ediyordum. Her gün yazdığı on iki mesajdan hiç olmazsa birine cevap vermeye, onu birkaç günde bir aramaya ve ona haftada bir e-posta yazmaya çalışıyordum. Bu ilişki isteyeceğimden daha fazla çaba gerektiriyordu ama buna rağmen, her konuşmamızda ondan mutlaka işittiğim gibi, büyükannem için asla yeterli olmuyordu.

Duygusal açıdan tükenmiştim ama bu ilişkiye enerjimi vermeye devam ediyordum çünkü bir pislik gibi davranıp, zaten

kızını kaybetmiş olan anneannemi kendimden uzaklaştırmak istemiyordum.

Telefonumu cebime geri soktum. Koridorda ilerledim ve dondurulmuş sebzelere baktım. Bir torba sebze alıp alışveriş arabama attım. Telefonum tekrar çalmaya başladı.

Büyükannem.

Mesaj yazdım: *Seni birazdan ararım.*

Telefonumu cebime bu kez biraz sinirli bir şekilde soktum ve taze meyve sebze reyonuna doğru ilerledim. Bir poşet elma, biraz havuç ve ne yapacağımı pek bilemediğim ama gözüme hoş göründüğü için alayım bari diye düşündüğüm bir Hindistan cevizi aldım.

Tekrar aradı. Artık telefonumu fırlatıp atmak istiyordum. Ama bunu yapmak yerine büyükannem canımın sıkıldığını anlasın diye sesime biraz sertlik katarak çağrıyı cevapladım.

"Büyükanne, seni eve gidince arayabilir miyim? Markette alışveriş yapıyorum."

Ağlamaklı bir sesle bir şeyler söyledi ama ne dediği anlaşılmıyordu. Endişelenmiştim. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Ağlamaya devam edince tekrar sordum.

"Sen... sen... beni hiç aramıyorsuuuuuuuun!" deyiverdi.

Buna inanamıyordum. Gözlerimi devirdim. Ağlayarak beni her arayışında büyükbabam öldü sanıyordum. Büyükbabamın sağlığı hızla bozuluyordu. Büyükannemin bu sonuca vardığını bildiğini biliyordum çünkü bunu ona daha önce söylemiştim. Ondan çığlıklarını ve ağlamasını biraz kontrol altına almasını rica etmiştim. Bunu ona ne zaman söylesem bana bir daha yapmayacağını söylüyordu ama her defasında yine yapıyordu.

Ona sert bir tavırla, eve gittiğim zaman onu geri arayacağımı söyledim ve telefonu kapattım. Telefon tekrar çalmaya başladı. Sadece ben değil, önümde alışveriş yapan kenevir gömlekli, makyajsız yogi de gerilmişti. Işıl ışıl tenine gıpta ettim. O da beni süzdü. Utandım.

O sırada büyükannem tekrar aradı. Pes ettim. Alışveriş arabamı olduğu yerde bıraktım ve marketten çıktım. Bayan Işıl Işıl Ten hoşnut görünüyordu. *Acaba* microneedling *mi yaptırsam?* diye düşündüm.

Otoparkta arabama doğru yürüdüm. Ben markete girdikten sonra fırtına başlamıştı. Nadir görülen yıllık LA fırtınalarından biriydi. Normalde yağmurda araba kullanmaktan kaçınırdım çünkü yağmur bir yana, normal hava şartlarında bile araba kullanmayı sevmezdim. Mini Cooper'ıma bindim ve motoru ve silecekleri çalıştırdığım sırada büyükannem tekrar aradı. Telefon Bluetooth'a bağlı olduğu için, sesi patlarcasına hoparlörden yükseldi. Hâlâ ağlıyordu.

"Büyükanne," dedim düz bir sesle, onu sakinleştirmeye çalışarak. Histeri krizine girmiş gibiydi. Telefonu suratına kapatmamla ilgili bir şeyler söylüyordu. Otoparktan çıktım, sağa döndüm ve evime giden ana caddede ilerlemeye başladım.

Yüzüm öfkeden alev alev yansa da olabildiğince sakin bir sesle, "Büyükanne," dedim, "market alışverişi yapıyordum. Şimdi konuşuyoruz işte. Neden aramıştın beni?"

Gözyaşları anında zehirli bir hal aldı.

"Bana pislik yapman gerekmiyor *sürtük*."

Büyükannem bana sık sık "sürtük" derdi. Ayrıca etkiyi artırmak için her zaman üstüne basa basa söylerdi.

"Büyükanne, sana daha önce de söylediğim gibi, bana hakaret etmeye ve her konuşmamızda beni suçlamaya devam edeceksen seni engelleyeceğim."

"Bana tehdit etme *küçük kız*."

"Tehdit etmiyorum, bir gerçeği ifade ediyorum."

"*Bir gerçeği ifade ediyorum*," dedi büyükannem sesimi taklit ederek. "Diğer torunlarımın hepsi beni senden kat kat fazla arıyor," diye yakındı.

"Nasılsın?"

"Sence nasıl olabilirim? Dediklerimin hiçbirini duymadın mı? Bana iyi davranmıyorsun. Annen mezarında ters dönmüştür."

Keşke söylediği son şeye de gözlerimi devirebilseydim ve büyükannemi hayattaki yegâne amacı torunlarını kışkırtmak olan bu yaşlı, kaçık kadın olarak bir kenara atabilseydim. Ama yapamıyordum. Annemle ilgili her şey benim zayıf noktamdı, o benim aşılamayacak çizgimdi. Annemin bana karşı kullanılmasına göz yumamazdım. Ve eğer kullanılırsa, çaresizlikten doğan önlemler alırdım.

"Pekâlâ, büyükanne. Telefonu kapatıyorum ve seni engelliyorum."

"Sakın bunu aklından bile geçirme. Annen cennette gözyaşlarına boğulur."

Büyükannem bunu hep yapıyordu. Bir şeyin beni derinden sarstığını, canımı yaktığını bilirse bıçağı daha da derine saplayıp çeviriyordu. Bir büyükanne, torununa acı vermeyi nasıl *isteyebilirdi* ki? Zor bir hayat yaşadığını, mutsuz olduğunu, dikkat çekmek için yanıp tutuştuğunu, ona karşı soğukluğumun onu incittiğini biliyordum ama yine de... bunların bu davranış şeklinin bir bahanesi olduğunu düşünmüyordum.

"Hoşça kal!" deyip telefonu kapattım. Beni tekrar tekrar aramaya başladı. Arabayı kenara çektim, telefonumu açıp "engelle" tuşuna bastım. İyi geldi. Doğru geldi. Üstüme çullanan stres vücudumu terk etti. Yeniden normal nefes almaya başladım.

Eve gittim, yağmur yüzünden ön basamaklardan yavaş yavaş çıkmaya başladım. Ani bir öfkeyle Whole Foods'tan seçtiğim her şeyi oracıkta bıraktığım için içeri elim boş girdim. Düşük kalorili anoreksiya öğün planıma bu akşam başlamayı planlıyordum ama çok yorgun düşmüştüm. Planımın beklemesi gerekecekti. Dışarıdan, sevdiğim bir restorandan pastırma, Brüksel lahanası, patates kızartması ve et şiş sipariş ettim. Yanında içmek için bir bardağa ağzına kadar tekila doldurdum.

Daha yemeğim gelmeden tekilayı bitirmiştim. Yemek geldiğinde karnım iyice acıkmıştı. Hepsini son hızla mideye indirdim. İşim bitince hepsini kustum. Ve umurumda bile olmadı.

Canı cehennemeydi. Bende işe yarayan buydu. Bulimia arkamdaydı. Büyükannemi engellemiştim, vücudum boştu ve ihtiyacım olan şeyler bunlardı.

Duzenleme
Ny.ozlem

63.

Haftalardır işimi baştan savma yapıyordum. Sabahları repliklerime şöyle bir göz atıyor, provalardan önce ezber yapmak için çaba harcamıyordum. Çekimler ve basınla görüştüğümüz zamanların arasında işten tamamen kopuyordum. Öğle yemeği molasının ikinci yarısı genellikle ergen magazin dergilerinin peş peşe sıralanmış röportajlarıyla geçiyordu. Yönetmenlik hadisesinden bu yana, dizinin bitmesi için gün sayıyordum.

Bugünden sonra yirmi gün kalmıştı. Sadece dört bölüm daha. Ve buna rağmen o zamana kadar dayanabileceğimden bile emin değildim.

Bulimia kaynaklı bir kalp krizi geçirmeyi beklemeye başlamıştım. Bunu itiraf etmekten çok utanıyorum ama bir yanım gerçekten de kalp krizi geçirmeyi diliyordu. O zaman artık burada olmam gerekmezdi. Düşüncelerim son haftalarda böyle karanlık ve dramatik bir şekle bürünmüştü. Başlangıçta bu değişimin farkında olsam ve kaygılansam da artık bir değişiklik gibi gelmiyordu. Normal halim gibi geliyordu.

Hayatımdaki hayal kırıklıkları biriktikçe birikiyordu ve her yeni hayal kırıklığıyla sefaletim de büyüyordu. Annemin ölümü zaten içimdeki her şeyi almaya yeterdi ama o zamandan bu yana yığın gittikçe büyüyordu.

Bulimiamı kontrol edemiyordum. Dizginleri ele geçirmişti ve ben direnmeyi bırakmıştım. Ne gereği vardı ki? Benim onu, olmayacağım kadar güçlüydü. Ona karşı koymamak daha kolaydı. Onu kabul etmek, hatta benimsemek de.

Oyunculuktan hoşlanmadığım gerçeğiyle barışmıştım. Sezonu yönetmenlik vaadi için bir şekilde yürütebilmiştim ama o fırsat da elimden alındığından beri benden oyuncudan fazlası olmayacağı hissine kapılmıştım. Hatta belki de o bile geçmişte kalacaktı çünkü Nickelodeon'da yaklaşık on yıl geçirdikten sonra bana kim iş vermek isterdi ki? Bu yapmacık ve suni ortamdan nasıl "gerçek" oyunculuğa geçebilirdim? Üniversiteye gitmemiştim ve gerçek hayat becerilerinden yoksundum. Gizlice yıllarıyla eğlence sektörünün dışında bir meslek edinmek istesem bile, bunun gerçekçi bir seçenek olmasına yıllarca uzaktım.

Erkekler de bana iyi gelmiyordu. Sadece zaman geçirmelik bir şey gibi geliyorlardı. Ayrıca kendimi her gece bir şişe şarapla ya da dolu bir kadeh viskiyle, elime ne geçerse onunla oyalanırken yeğlerdim. Her ne kadar vücudum her içişimde dökümlerle ya da kabararak itiraz etse de votka bile içerdim. Benim için fark etmezdi. Verdiği sersemlik dökümlere değerdi.

Çaresiz durumdaydım. O çaresizliği gittiğim her yere götürmemem mümkün değildi. Omuzlarımı düşürerek yavaş yavaş yürüyordum. Göz kapaklarım sürekli yarı kapalıydı. Bir sahnede gülümsemem gereken zamanlar dışında en son ne zaman gülümsediğimi hatırlayamıyordum.

Öyle olmadığını bilmeseydim, kötü enerjimin etrafımdaki herkese bulaştığını, başlangıçtaki havayı son zamanlardaki sefil çöküşe benim enerjimin dönüştürdüğünü söylerdim. Ama öyle olmadığını biliyordum. Gerçek nedeni biliyordum.

Duygusal istismar suçlamaları yüzünden yaratıcının kanalla başı beladaydı. Bunun çok uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu ve aslında çok daha önce olması gerektiğini hissediyordum.

Başının girdiği belanın miktarı hoşuma gidiyordu. İş öylesine bir kulak çekme düzeyinde değildi. Öyle bir raddeye gelmişti ki hiçbir oyuncuyla sette bir araya gelmesine izin verilmiyordu ve bu durum çekimler arasında iletişimi güçleştiriyordu.

Yardımcı cenabı favori atıştırmalığı söğüş et yağmuru ve hayatımın en değerli başarısı Kids' Choice ödülleriyle çevrili bir halde, sesli çekim stüdyosunun bir köşesindeki mağaraya benzeyen küçük bir odada oturuyordu. Çekimlerimizi, her kamera için birer tane olmak üzere mağarasına kurulmuş dört farklı monitörden izliyordu. Bize bir uyarıda bulunmak istediği zaman, söyleyeceği şeyi yardımcı yönetmenlerden birine söylüyordu ve o yardımcı yönetmenin mesajı bize iletmek için koskoca sesli çekim stüdyosunun bir ucundan bir ucuna koşması gerekiyordu. Bu yüzden çekim günlerinin mesaisi on üç saatten yaklaşık on yedi saate çıkmıştı. O günlerde setteki genel hava, keyifsizliğin "yüce Tanrım, lütfen bir an önce bitsin"le birleştiği bir hava olarak tarif edilebilirdi.

Günün ana setlerimizden birinde çekilen son sahnesindeydik. Robot temalı ve tahmin edebileceğiniz üzere garsonların robot olduğu bir restoran. Karakterimin masanın üstüne zıplayıp birini ya da bir şeyi yere devirmesi gerekiyordu. Bilmiyordum ve umursamıyordum. Sahneler, hareketler, replikler, artık hepsi birbirine karışmıştı.

Bu sahneyi birkaç kez tekrarlamıştım. Sahne, uykusuzluk ve bulimia birleşerek beni tamamen tüketmişti. Tek isteğim bir an önce eve gidip biraz viski içmekti.

Sonunda, gece saat bir civarı çekimi tamamladık. Eve gittim, kendime bir kadeh viski aldım ve duşa girip takma kirpiklerimden, çamura dönmüş fondötenimden ve spreyden kaskatı kesilmiş saçlarımdan kurtulmadan yarısını içtim. Duştan çıktığımda viski etkisini göstermeye başlamıştı. E-postama bakarken görüşüm bulanıklaşmıştı. Mesajlar birikmişti ve yarısına bakmayacaktım bile çünkü bugünlerde gelen kutuma da hayatımdaki diğer her şeye uyguladığım rastgele yaklaşımını uyguluyordum. Köşedeki çarpı işaretine tıklayıp pencereyi kapatmaya hazırlanıyordum ki okunmamış e-postalar silsilesinin alt kısmında kalan uğursuz bir konu satırı gözüme takıldı. Bu

e-posta menajerlik şirketimden gelmişti ve sabah ilk iş konuşmamız gerektiğini haber veriyordu.

E-posta hesabımdan çıktım, kadehimi tekrar doldurdum ve uykuya dalmaya çalıştım.

64.

Ertesi sabah 1 ve 3 numaralı temsilciler, 1 ve 2 numaralı menajerler ve 1 ve 2 numaralı avukatlarla telefon görüşmeleri yaptım. Ekibin hangi ara bu kadar büyüdüğünü hatırlamıyordum ve nedeninden de hâlâ emin değildim –bu ekipten en son ne zaman heyecan verici bir fikir çıktığım hatırlamıyordum, çoğu zaman tek yaptıkları konferans görüşmesi sırasında bir başkasının söylediklerini tekrarlamak, sonra da gereğinden uzun süre gülmek oluyordu– ama görünüşe bakılırsa gösteri dünyasında başarılı olduğunuz zaman böyle yapmanız gerekiyordu.

"Ne? Diziyi iptal mi ediyorlar?" dedim coşkumu gizlemeyi başaramayarak.

"Evet, heyecanlanacağını biliyorduk," dedi 1 Numaralı Temsilci.

"En iyi yanıysa..." 2 Numaralı Temsilci çarpıcı bir etki yaratmak için bir süre duraksadıktan sonra (ajansların oyunculardan daha iyi rol kestiğine yemin edebilirdim) sözlerine devam etti: "...sana üç yüz bin dolar teklif ediyor olmaları."

Duraksadım. Bu bana pek doğru gelmemişti. "Neden ki?"

2 Numaralı Menajer devreye girdi. Diğer adamlardan çekinir gibi bir hali vardı; nihayet söze girdiği zaman, söyleyecekleri, kendini bir süredir buna hazırlıyormuş, diğerleri konuşurken o cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi ağzından bir çırpıda dökülüverdi.

Kelimelerin arasında hiç duraksamadan, "Bunu bir teşekkür hediyesi gibi düşün," dedi. Cümleyi bitirdikten sonra, rolünü

tamamlamış ve görüşmenin geri kalanında konuşmasına gerek yokmuş gibi rahat bir nefes aldı.

Teşekkür hediyesi mi? Şüpheye kapılmıştım.

"Evet, bir teşekkür hediyesi," diye tekrarladı 1 Numaralı Menajer. "Sana üç yüz bin dolar verecekler ve senden tek istedikleri, Nickelodeon'daki tecrüben hakkında hiçbir zaman ulu orta konuşmaman." Yaratıcıdan bahsediyordu.

"Hayır," dedim hemen ve içgüdüsel olarak.

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda 3 Numaralı Temsilci, "Ha-hayır mı?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır."

"Ama sana havadan gelecek bir para bu," dedi 1 Numaralı Menajer.

"Hayır, değil. Havadan gelecek bir para falan değil. Bu bana sus payı gibi geldi."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. İçlerinden biri gırtlağını temizledi.

Yıllar içinde, eğlence sektöründe dile getirilen şeyin nadiren asıl konu olduğunu yavaş yavaş öğrenmiştim. Bu işleyiş bana sadece ters düşmekle kalmıyordu, ona uyum sağlamam hakikaten imkânsızdı. Benim dışımda herkes her şeyi üstü kapalı bir hale sokabiliyor ve cümlelerini söylenen şeyin can alıcı noktasının etrafından kıvrak bir şekilde dolaştırmayı başarabiliyor gibiydi ama sonuç genellikle şu oluyordu: Ben neden bahsedildiğini anlamıyor ve açıkça sormak zorunda kalıyordum.

Ancak nadiren de olsa tam olarak ne olduğunu anladığım da oluyordu. Şu anda olduğu gibi. Ve böyle durumlarda karşımdakine meselenin ne olduğunu açıkça sormak yerine pat diye söyleyiveriyordum. Sonuçlar çok çeşitli olabiliyordu. Bazen kahkaha. Bazen rahatsızlık. Bu seferki de ikincisindendi.

"Şey, ben senin yerinde olsaydım öyle düşünmezdim," dedi 1 Numaralı Menajer gergin bir gülüşle.

"Ama öyle. Sus payı alacak değilim."

"Şey, peki, tamam... Sen eminsen..." dedi 1 Numaralı Temsilci ya da 2 numaralı olan (sesleri çok benziyordu).

Sonra hepsi görüşmeyi sonlandırdı. *Dıt. Dıt. Dıt.* Sonunda konferans görüşmesinde bir tek ben çevrim içi kaldım. Ben de görüşmeyi sonlandırdım ve yatağımın kenarına oturdum.

Bu da neydi böyle? Nickelodeon bana dizideki tecrübem hakkında ulu orta konuşmamam için üç yüz bin dolar mı teklif ediyordu? Yaratıcıyla kendi istismar tecrübem hakkında?.. Burası çocuklar için programlar hazırlayan bir kanaldı. Bir tür ahlaki pusulaları olması gerekmez miydi? En azından durumu etikle ilgili bir kuruma falan bildirmeyi denemeleri gerekmez miydi?

Sırtımı karyolanın başlığına yaslayıp ayaklarımı uzattım. Kollarımı gururlu bir tavırla başımın arkasında birleştirip orada tuttum. Başka kim böyle bir ahlaki güce sahip olabilirdi ki? Az önce üç yüz bin doları geri çevirmiştim.

Bir dakika...

Az önce üç yüz bin doları geri çevirmiştim. Az para değildi. *Sam & Cat* dizisinden iyi para kazanmıştım ama üç yüz bin doların önemli olmayacağı kadar kazanmadığım kesindi. Lanet olsun. Belki de parayı almalıydım.

65.

Dizi sona ereli üç buçuk hafta olmuştu ve basında bitme nedeni olarak benim diğer başrol oyuncusunun benden daha yüksek ücret almasına bozulmam öne sürülmüştü. Bu benim için can sıkıcıydı çünkü doğru değildi. Menajerim bana dizinin, yapımcılarımızdan birine yönelik bir taciz iddiası nedeniyle bittiğini söylemişti.

Her neyse. Suçu birine atmaları gerekiyordu ve beni seçmişlerdi, bu konuda elimden gelen bir şey yoktu.

Gerçeği söylemek dışında. Bunu yapmayı birkaç kez düşündüm ama bir türlü yapamadım çünkü dizi ve Nickelodeon yıllarım hakkında konuşmam, insanların gözünde dizi ve Nickelodeon'la bağlantımı devam ettirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Hatta "Nickelodeon'daki kız" imajımı daha da sağlamlaştıracaktı. "Sam" imajımı.

Sam olarak tanınmaktan nefret ediyordum. Kelimenin tam anlamıyla nefret. Bununla barışmak için çok çabalamış ama başaramamıştım. İnsanlar, "*iCarly*'deki kıza benziyorsun," deyince, "Hayır, ben o değilim," diyordum. Her gün insanlar bana defalarca, "Sam!", "Kızarmış tavuk!" ya da "*iCarly*'deki kız!" diye seslenip benimle fotoğraf çektirmek istiyorlardı. Onlara hayır diyor ve arkamı dönüp gidiyordum. Bazen bana arkamdan sesleniyor ve kaba olduğumu söylüyorlardı. Ama ben yürümeye devam ediyordum.

Öte yandan gerçek adımı bilen herkesle fotoğraf çektiriyordum çünkü bu nezaketi samimiyetle takdir ediyordum. Ama diğerleriyle, hayır.

Huysuz bir insana dönüştüğümü biliyordum. Alıngan birine. Ama umurumda değildi. Dizi benim gençliğimi; yaptığım her şeyin eleştirilmediği, tartışılmadığı ya da alay konusu edilmediği bir hayat yaşayabileceğim normal bir ergenliği zorla elimden almış gibi hissediyordum.

On altı yaşına girdiğimde şöhretten hoşlanmamaya başlamıştım ama şimdi, yirmi bir yaşında kesinlikle nefret ediyordum.

Çocukken başladığım bir şey yüzünden meşhur olmam işimi daha da zorlaştırıyordu. Herkes on üç yaşındayken yaptığı bir şey yüzünden meşhur olsaydı nasıl olurdu, diye düşünüyordum: ortaokuldaki okul orkestrası, yedinci sınıftaki fen projesi, sekizinci sınıfta oynanan bir tiyatro oyunu... Ortaokul yılları sendelemek, düşmek ve işiniz biter bitmez onları halının altına süpürmek içindir çünkü on beş yaşına geldiğiniz anda hepsini aşmış olursunuz.

Ama benim için öyle değildi. Ben insanların zihnine çocukken olduğum kişi olarak kazınmıştım. Çoktan büyüyüp geride bıraktığımı hissettiğim bir insan olarak. Ama dünya onu geride bırakmama izin vermiyordu. Dünya başka biri olmama izin vermiyordu. Dünya benden sadece Sam Puckett olmamı istiyordu.

Bütün bunların kulağa can sıkıcı ve mızmızlık gibi geldiğinin farkındaydım. Milyonlarca insan ünlü olmayı hayal ediyordu ve ben şöhrete kavuşmuş biri olarak ondan nefret ediyordum. Ünlü olma hayalini kuran ben olmadığım için, bir açıdan bundan nefret etmeye hakkım olduğunu hissediyordum. O hayali annem kurmuştu. Beni bu işe annem itmişti. Bir başkasının hayalinden, benim gerçekliğim bile olsa nefret etmeye hakkım vardı.

66.

Colton'la birlikte bir Uber'in arka koltuğundaydık. Ben çok kısa, siyah bir elbise ve çok yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim. Topuk ne kadar yüksek olursa güvensizliğim o denli azalır diye ummuştum. Ama şu ana dek şansım yaver gitmemişti.

Bulimia, kiloları benden ilk birkaç ay boyunca uzak tutmuştu. Ama o ilk birkaç aydan bu yana bana ihanet ediyordu. Vücudum tutabildiği bütün yiyecekleri tutuyor gibiydi. Küçülmeyi reddediyor, hatta gittikçe irileşiyordu.

Bulimianın annemin benim için hedeflediği kiloda olduğum ilk birkaç ayından beri beş kilo almıştım. Sabahları uyanır uyanmaz fark ettiğim ilk şey, gece başımı yastığa koyunca düşündüğüm ve herhangi bir günün herhangi bir anında en sık fark ettiğim şey aldığım o beş kiloydu. O beş kiloyu saplantıya dönüştürmüştüm. Resmen kâbusum olmuştu.

Anlamıyordum. Vücudum neden yapmasını istediğim şeyi yapmıyordu ki? Bulimia bana neden yardım etmiyordu artık? Arkadaş olduğumuzu sanmıştım. Arkamı kolladığını... Anlaşılan öyle değilmiş. Anlaşılan ben bu ilişkiyi çok yanlış anlamışım. Yine de kendimi ondan bir türlü kurtaramıyordum. Bulimiamla kapana kısılmış, onun kölesi, bağımlısı olmuş gibiydim.

Şoför barın önünde durdu ve bizi arabadan indirdi. Colton ve ben koşar adımlarla arkadaşlarımızın çoktan içkilerini yudumlamaya başladığı bara girdik.

"İyi ki doğdun!" diye bağırdılar hep bir ağızdan. Biri bana bir tekila *shot* uzattı. Tekilayı kafaya diktim, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Bir saat içinde sarhoş olmuştum. O zamana kadar bara elliye yakın arkadaşım gelmişti ve hep birlikte gayet iyi vakit geçirirken birden bana doğru yürüyen arkadaşım Bethany'yi görünce donakaldım. Elinde üstü mumlarla dolu bir pasta vardı.

Kahretsin. Mumlarla dolu bir pasta olmamalıydı. Her şey olurdu ama mumlu pasta, hayır.

Bethany boştaki kolunu uzatıp bana sıkıca sarıldı. Bana tek kolla sarılırken bile canımı acıtmayı başarabilmişti. Bethany güçlü bir kadındı.

Onunla bütünleşen üst sınıf Kaliforniya kızı tonlamasıyla, "Sarılmayı çok sevmiyorsun sanki," dedi.

"Şey, ben..."

"Sana pasta getirdim. Vanilyalı, en sevdiğin. Ve müthiş olduğunu tahmin ettiğim, gerçekten enfes bir kreması var."

"Harika," diye yalan söyledim.

"Aynen öyle! Pastanı şimdi kesmek ister misin? Haydi, şimdi keselim." İnsanlara, "Hey!" diye seslenerek parmaklarını şaklattı ve herkes doğum günü şarkısını söylemeye başladı.

Karşımda duran ve şarkıyı hep bir ağızdan ama farklı tonlarda söyleyen insanların yüzlerini ayırt edemeyecek kadar sarhoştum. "İyi ki doğdun" şarkısı neden DÜNYANIN hem en popüler hem de söylenmesi en zor şarkısıydı acaba? Bu ne hastalıklı bir espri anlayışıydı?

Neyse ki artık *ça ça ça* demenin modası geçmişti. Bununla da yetinebilirdim. Şarkı bitince herkes gözlerini dikip küçük mumların üstünde titreşen küçük alevleri söndürmemi bekledi.

İşte bu yüzdendi. Pasta ve mum istememenin başlıca nedeni buydu zaten. Doğum günü dileğime kafa yormak zorunda kalmak istememiştim. Yirmi iki yaşındaydım ve ilk kez ne dileyeceğimi bilmeden dilek tutacaktım çünkü hayatım boyunca dilediğim şey bitmişti. Geride kalmıştı. Dava düşmüştü. Bunca yıldır için için üstünde bir kontrolümün olduğunu umarken, şimdi artık aslında hiçbir zaman olmadığını biliyordum.

Hayatımın tek amacı, annemi hayatta ve mutlu tutma çabam boşunaydı. Ona odaklanarak geçirdiğim onca yıl, bütün düşüncelerimi ve eylemlerimi onu en çok hoşnut edeceğini düşündüğüm şekilde yönlendirerek harcadığım onca zaman boşunaydı. Çünkü annem artık yoktu.

Kendimi gerçekten tanıyamamak pahasına annemi –onu nelerin üzdüğünü, neyin mutlu ettiğini vesaire– anlamak ve tanımak için umutsuzca çabalamıştım. Şimdi annemin yokluğunda ne istediğimi bile bilmiyordum. Ya da neye ihtiyacım olduğunu. Kim olduğumu. Hele ne dilemem gerektiğini hiç bilmiyordum.

Öne eğildim ve mumları dilek tutmadan söndürdüm.

Bethany, "Pastanın tadına bakmalısın! Kreması olay!" diye bağırarak pastayı dilimlemeye ve dağıtmaya soyunmuştu bile. İlk dilimi bana verdi.

Pastadan bir lokma aldım ve bunun onu tatmin edeceğini umarak gözlerimi "Ah, harika" der gibi açtım. Tatmin etmişe benziyordu. Bethany neşeyle el çırparak birkaç kez zıpladı. Ben de yediğim pastayı kusmak için tuvaletin yolunu tuttum.

67.

Umutluydum. Yıllardır ilk kez umutlanmıştım. Yeni bir Netflix dizisinde –NETFLIX diyorum, gelsin konfetiler!– başrol teklifi almıştım ve iki başrollü bir dizi değildi bebeğim. Sadece ben olacaktım. Şey, aslında birkaç başrol vardı ama ben en baştaydım ve platformun gelişimini göz önüne alarak bu teklifi kabul edecektim.

Elbette "kabul etmek" en kolay tercih değildi. Pilot bölümün senaryosu hakkındaki ilk endişelerimi dile getirmiştim. Oyunculukta bunun karşılığı olan kibar terim, "Bu materyalde kendimi bulamadım"dır, oysa asıl kullanılması gereken ifade, "Sonucun bok gibi olmasından çok korkuyorum" olmalı. Ama ajanslarım ücreti hayli dolgun olduğu için projeyi kabul etmem konusunda ısrarcıydılar. Ucuz *sitcom* rolleri ve *reality-show*'lardan başka teklif almıyordum ve Netflix gibi saygın ve gelecek vadeden bir şirketle bağlantı kurmama değeceğini söylüyorlardı. Bu bana doğru bir mantık gibi geldiği için kontratı imzalamıştım.

Hayatımın sonraki üç ayı boyunca evim diyeceğim, New York'un daha temiz, daha dost canlısı hali Toronto'ya 1 Ekim'de ayak bastım. Oteldeki daireme heyecan içinde ve hatta ilham dolmuş halde girdim. Hayatımın tersine döndüğüne ve bu yeni yer hayatımı yeniden rayına sokmak için ihtiyacım olan ateş olduğuna inancım tamdı.

Gerçek bir dizide başrol oynayacaktım. Artık çocuk dizileri yoktu. Çocuk dizilerinin yıldızları alkol bağımlılıkları ve bulimiyalarıyla boktan durumlara düşebiliyordu. Ama gerçek işler

yapanlar –Netflix yıldızları– boktan durumlara düşmezlerdi. Gerçek işler yapan insanların aklı başında olurdu.

Bu yüzden Toronto'da kalacağım semt olan Yorkville'e ulaştığım gün, hayatla gerçek mücadelemin başlangıcı olarak bir kucak dolusu kişisel gelişim kitabı almak için kitapçıya gittim. Bir hafta içinde kitapları okudum ve kendime sağlam bir olumlama tarzı misyon beyanı planı kurdum. Son bir hafta içinde topladığım bütün kişisel gelişim bilgisini özetlediğini düşündüğüm bir misyon beyanı.

Kendime odaklanacağım. Bu ifadeyi günlüğüme yazdım ve ona beş kez dokundum. (Bu, obsesif kompulsif bozukluğumla kalan bağlarımdan biriydi. Ayrıca ne zaman banyoma girsem kendi etrafımda dönüyordum ama en azından o kısım eğlenceli oluyordu.)

Kendime odaklanmanın kolay olmayacağını biliyordum. Sürekli bir çaba, zaman ve dikkat gerektirecekti. Bu, sorunlarımı çözmek için çalışmak ve onları dikkat dağıtıcı, oyalayıcı unsurlar olarak kullanıp aslında olduklarından daha az önemliymişler gibi davranmak yerine onlarla yüzleşmek anlamına gelecekti. ASIL İŞİ yapmamı gerektirecekti. Yani kötü alışkanlıkların, güvensizliklerin ve kendi kendini sabote etme kalıplarının nereden geldiğini ve nedenlerini anlamanın gerektirdiği o ruh törpüleyici içe bakışı, üstüne bir de hayatta yaşanan bazı olaylar nedeniyle sürekli tetiklenseler bile o kötü alışkanlıklara, güvensizliklere ve kendi kendini sabote etme kalıplarına kafa tutma ve onları değiştirme motivasyonunu gerektirecekti.

Gerekirse hayatımdaki her şeyi ve herkesi kaldırıp atmaya hazırdım. Sadece kendime odaklanmaya hazırdım.

Ta ki Steven'la tanışana kadar.

* * *

Çekimin ilk günüydü. Karavanımda oturmuş, ikinci ile altıncı arası bölümlerin senaryolarını gözden geçirirken kafama dank etti.

Netflix'in ilk fiyaskosunun bir parçası haline gelmiş olabilirdim. Bu senaryolarda kendimi pilot bölümün senaryosundaki kadar bile bulamıyordum. Bütçe beklenenden düşüktü; mesele düşük bütçeli projeler değildi, mesele bir virüsün patlak verdiği ve yirmi bir yaş altı herkesin ölmeye başladığı küçük bir kasabayı konu alan bir kıyamet sonrası dramının çekimi için gerekli bütçenin olmamasıydı. Diziye hoş geldiniz partisine ve ekibin kaynaşması için düzenlenen partilerin hiçbirine tek bir Netflix temsilcisi bile katılmamıştı ve bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Bu tür etkinliklerde her zaman bir kanal temsilcisi olurdu.

Telefonumu elime alıp ajansımın numarasını çevirdim. Biri telefonu açtı ve ben kaygılarımı dile getirdikten sonra bana sete hiçbir Netflix temsilcisinin gelmemesinin nedeninin, dizinin Netflix ile CityTV adındaki bir Kanada kanalının ortaklığında çekilmesi olduğunu açıkladı. Yapım şirketi CityTV'ydi, Netflix sadece dağıtımı yapacaktı.

Aaaah. Ah ah aaaaaaaaah.

Yani bu bir Netflix (konfetileri hazırlayın) dizisi değildi. Bu bir CityTV (başka ne hazırlarsınız bilmiyorum) dizisiydi.

Bir yanım ajansa bunu sorduğuma pişmandı çünkü burada oturup saf saf bir Netflix dizisinde oynadığımı düşünmeye devam edebilirdim. Diğer yanımsa daha önce sormadığıma pişmandı, sorsaydım Netflix'e ait olmayan bu diziden daha erken ayrılabilirdim.

Telefonu kapattım ve karavanımda oturup aynadaki yansımama baktım. Kendimden çok utanıyordum. Kariyerimden de. Gurur duymadığınız dizilerde oynamaktan daha kötü şeyler olduğunun farkındaydım ama bu farkındalık hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Benim için gerçek buydu. Utanıyordum.

İyi işler yapmak istiyordum. Gurur duyduğum işler. Bu benim için çok derin bir düzeyde önemliydi. Bir fark yaratmak istiyordum ya da en azından işimle bir fark yarattığımı hissetmek istiyordum. Bu duygu, bu bağlantı olmayınca iş bana amaçsız ve yavan geliyordu. *Ben* amaçsız ve yavan hissediyordum.

Şimdi kendimi kusturursam yanaklarımın şişeceğini, gözlerimin sulanacağını ve bunun kamerada fark edileceğini biliyordum. Ama elimde değildi. Buna ihtiyacım vardı. Hissettiğim utanç dayanılmazdı. Baş etme mekanizmama ihtiyacım vardı. İyi bir arınmanın ardından gelen o tükenme duygusuna ihtiyacım vardı. Kanepeden kalktım ama aynı anda kapım çalındı. Beni sete götürmeye hazır olan yapım asistanı gelmişti. Kahretsin, kusmak için zaman yoktu. Karavanın basamaklarından indim ve asistanın peşinden günün bir kar fırtınasının ortasında, açık havada yapılacak çekimine doğru yürüdüm.

Orada, uçuşan kar tanelerinin ve sert rüzgârın arasında onu gördüm. Kestane rengi saçlar, anlamlı yeşil gözler, insanı etkileyen çarpık bir duruş, bej rengi pantolon, anorak ve ponponlu bere. Bir ayağını tekerleğine koyduğu bir Star Wagon karavana yaslanmış, sigara içiyordu. *Çok* çekiciydi. Kırık dökük bir İtalyanca-İngilizce karışımıyla iPhone'unda biriyle konuşuyordu.

"Aaayyy. Aaayyy. Tamam. *Ti amo. Ciao*, anne."

Molalarda annesini mi arıyordu yani? Bu çocuk gerçek olamayacak kadar iyiydi. Telefonu kapatıp anorağının cebine koydu. Bir sigara daha yaktı.

"Steven! Başlıyoruz!" diye seslendi yapım asistanı yeni aşkıma. Demek Steven çekimimizin yardımcı yönetmeniydi. Kalbim tekledi. Bu demekti ki üç ay boyunca her iş günü onu görebilecektim.

"Tamam," dedi Steven duygusuz bir sesle ve sete yöneldi.

Daha şimdiden sonunda Steven'la nasıl bir araya geleceğimizin hayalini kurmaya başlamıştım. Kişisel gelişim kitapları hedef belirlerken esnek olmak, kendinizi uygun şekilde

ayarlamaya ve esnetmeye istekli olmak gerektiğini söylüyordu ve Tanrı biliyor ya, ben kendimi ayarlamaya da esnetmeye de razıydım. Kendime odaklanma hedefimi unutmaya dünden hazırdım. Utancım, aşağılanma hissim, kederim, bulimiam ve alkol sorunlarım üstünde çalışmak istemiyordum.

Belki de şu CityTV dizisinde oynamam o kadar da kötü bir şey değildi. Belki de gerçekten biraz konfetiyi hak ediyordu.

68.

Numaradan "tesadüfi" karşılaşmalarla geçen ve bitmek bilmeyen iki buçuk haftanın sonunda Steven bana çıkma teklif etti.

Kaldığım otelin olduğu sokaktaki Sassafraz adlı barda içtik. Steven zencefilli çavdar viskisi kokteyli istedi. Bense bir cin tonik söyledim.

Steven'ın tatlılığı –kabul edelim ki– insana çok sıkıcı gelen tipik iyi çocuk tatlılığından değildi, çok farklı bir tatlılık vardı onda. Onun tatlılığı bir şekilde havalıydı. Belki de bunun sebebi sesiydi. Ah, *Tanrım*, o nasıl bir sesti öyle?.. Onda en sevdiğim şey sesiydi, sakin ve boğuk. Muhtemelen günde iki paket sigara içtiği içindi ama olsun, akciğer kanseriyle bilahare baş edebilirdik.

Steven'ın, mütevazılığıyla kusursuz bir şekilde dengelenen köşeli bir karakteri vardı. Bu kadar köşeli bir insanın bu kadar alçak gönüllü göründüğünü ya da tam tersini hiç görmemiştim. Ayaklı bir anomaliydi o. Kendimi ona kaptırmıştım bile.

İkinci buluşmamızda Jack Astor's'a –Kanada'da bir zincir restoran, TGI Fridays restoranları gibi düşünün– gittik ve biraz *nacho* ile çorbayı paylaştık. Sonra tuvalete gidip ikisini de çıkardım, ağzıma bir Listerine nefes ferahlatıcı bant atıp tazelendim ve Steven'ın beni el sallayarak masaya çağırdığı yemek salonuna çıktım. Daha birkaç hafta önce kendimi bulimiadan kurtarmaya çalışmaya hazır olduğuma inanamıyordum. O benim ayrılmaz bir parçam, demirbaş olmuş bir alışkanlığımdı. Hâlâ ondan güç alabiliyor olmak beni rahatlatıyordu.

Steven'la birkaç kadeh içki içtik, sonra benim daireme geçtik ve bilgisayarımdan *stand-up* gösterilerinden özel bölümler izleyerek birkaç kadehi de öyle devirdik. Dinamiğimizde bir kolaylık ve konfor vardı. Hayattan ne istediğimizi, ne istemediğimizi konuştuk. Yirmili yaşların başında olmanın tuhaflıklarını. Önceki ilişkileri. Geçmişteki kırgınlıkları. Umutları. Hayalleri. İyi şeyleri! Gece saat bire kadar konuştuk, bir saat boyunca kanepemde öpüştük ve sonra sabah dörde kadar konuşmaya devam ettik.

Üçüncü buluşmamızda dans etmeye gittik (Steven'ın fikriydi). Ben çekingenliğimi tamamen bir kenara bırakacak kadar sarhoş oldum. Steven'la birlikte dans ettik. Normalde bana inanılmaz saçma gelmesi gereken bir şey şimdi inanılmaz sihirli geliyordu ve hepsi Steven sayesindeydi. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Joe'ya olan hislerim bile –oysaki bu noktaya kadar onu ilk aşkım olarak görüyordum– bunların yanında o kadar toy, o kadar çocuksu kalıyordu ki. Bu gerçekti. Saftı. Derindi. Aramızda oyunlar yoktu. Steven tarafından tamamen anlaşıldığımı ve görüldüğümü hissediyordum, o da aynı hisler içinde gibiydi.

Dördüncü buluşmamızda Steven'ın evinde *The Voice* programını seyrettik. Televizyon programları konusundaki zevki tartışmaya açıktı ama Steven'la zaman geçirmek anlamına geldiği sürece Christina Aguilera'nın yarışmacılara basmakalıp iltifatlar yağdırmasını izlemekten hoşnuttum. Birlikte bir şişe tekilayı devirdik ve şişenin dibine gelirken kanepesinde sevişmeye başladık. Önce benim gömleğimi, sonra kendi pantolonunu çıkardı. Bir prezervatif çıkardı. Bir de sorumluluk sahibi miydi yani?!

İlk kez seks yaptık ve inanılmazdı. Seks sırasında beynimde çınlayan o tipik yorumlardan eser yoktu.

Daha önce seks yaparken, seks bana her zaman kafamın içinde olup bitenlerin arka planında yaşanan bir şey gibi gelirdi. Durumu anlamamaları için araya birkaç inilti katardım. Ama bu

kez öyle olmamıştı. Bu kez kendimi anın içinde kaybetmiştim. Steven bana kendimi unutturmuştu. Buna bayılmıştım.

Ağlamaya başladım. Steven, "İyi misin?" diye sordu. Ona gerçeği söyledim. Ağlıyordum çünkü seksin insana aslında böyle hissettirmesi gerektiğini yeni fark etmiştim. Beni daha büyük bir coşkuyla öptü. Birkaç kez daha seviştik. Benden onda kalmamı istedi. Yanımdayken hiç uyumak istemediğini söyledi. Christina ağlamaklı bir sesle bir Whitney Houston şarkısı söyleyen genç bir kadına iltifat ediyordu. Her şey yolundaydı.

69.

Oturma odamdaki aşırı şişkin minderli kanepemde oturuyordum. Billy üst katta bir şeyler çakmakla meşguldü. Kaliforniya'ya döneli üç hafta olmuştu ve Toronto'daki peri tozu yere çökmüştü.

Aklımı Steven'a vermem dizinin kalitesiyle ve kendi genel halimle ilgili kaygılarımı yatıştırmıştı ama Steven yakınımda olmayınca bütün kaygılarım geri dönmüştü.

Bu dizi benim kariyerimin sonu mu olacaktı? Ya da daha kötüsü, çok büyük bir fenomen olarak patlayacak ve parçası olmaktan utandığım çılgınca başarılı bir televizyon dizisi mi olacaktı? Kimliğimi gölgede bırakan bir proje daha.

Benim kimliğim neydi ki zaten? Bu da ne demekti? Ben nereden bilecektim ki? Hayatım boyunca başka insanlar gibi davranmıştım; bütün çocukluğum, ergenliğim ve genç yetişkinliğim boyunca. İnsanın kendini bulmakla geçirmesi gereken yılları ben başkalarıymışım gibi yaparak geçirmiştim. İnsanın kendine bir karakter inşa etmesi gereken yılları ben başka karakterler inşa ederek yaşamıştım.

Artık oyunculuğu bırakmam gerektiğine iyice ikna olmuştum. Zihinsel ve duygusal sağlığıma iyi gelmiyordu. İkisi için de yıkıcıydı. Zihinsel ve duygusal sağlığım için yıkıcı olan diğer şeyleri düşündüm... yeme bozukluklarımı elbette ve alkol sorunumu.

Ve sonra, bunları –oyunculuğu, bulimiayı ve alkolü– bırakmaya ihtiyacım olduğunu çok iyi bilmeme rağmen, bunu

başarabileceğimi düşünmediğimi fark ettim. Benim kimliğim onlardı. Belki de bu yüzden onlardan bu kadar nefret ediyordum.

Bu uyanışın stresi de diğer bütün stresler gibi beni tuvalete çekti. Kustum. Kanepedeki yerime döndüğüm zaman telefonumda Steven'dan bir cevapsız çağrı buldum.

Toronto'dan ayrıldığım gün Steven'la ilişkimizin adını koymuştuk ve Tanrı biliyor ya, rahat bir nefes almıştım. İlişkimizin kısa süreli bir kaçamak olarak kalmasından korkuyordum. Bir iş yerinde sıkılarak geçireceğiniz zamanı iyi geçirebilmek için kullandığınız bir oyalanma aracı. Öyle olması benim onu yanlış anlamış ve yanlış yorumlamış olduğumu gösterirdi. Aptal olduğumu. Aramızda gerçek bir şey olduğuna ikna olmuştum ama bana arka çıkması ve gerçekliğime destek olması için bu işin adının konmasına ihtiyacım vardı.

Uçağımın kalkacağı sabah Steven beni "kadını" olmamı istediğini söylediği bir aşk mektubuyla uyandırmıştı. Ondan ayrılmak gerçekten çok yaralayıcı oldu. Taksiye binip ona el salladığım o an, hayatımın en yoğun duygularından birini tattım. Titrek, korkulu, tutkulu ve çaresiz. Gelecekte bizi nelerin beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu, özellikle de uzak mesafe ilişkisi yaşadığımız için. Son birkaç ayın sadece bir hayal, bir tür sanrı olması mümkündü. Belki de adını koymamıza rağmen Steven kendi hayatına, ben de benimkine geri dönecektik ve kendimizi eski düzenlerimize kaptırarak birbirimizi yavaş yavaş unutacaktık.

İşte bu yüzden Steven beni arayınca rahat bir nefes almıştım. Bu telefonun ne anlama geldiğini biliyordum. Dün gece üç saat boyunca FaceTime'da konuşurken, birbirimizden daha fazla ayrı kalmak istemediğimiz için bana LA uçuşlarına bakacağını, sonra da beni arayıp bir son dakika bileti bulup bulamadığını haber vereceğini söylemişti. Bu telefon, bulduğu anlamına geliyordu. Bu telefon, Steven'ın beni ziyarete geleceği

anlamına geliyordu... hem de bugün. Bu telefon, ilişkimizin bir kaçamaktan ibaret olmadığı anlamına geliyordu.

* * *

Steven'ın uçağı indi. Sadece birkaç gün kalacağı için yanına küçük bir çanta almıştı, böylece hiç zaman kaybetmeden Uber'ine binebildi. Yol boyunca mesajlaştık. Sabırsızlanıyordum. Billy'yi kışkışladım. Aletlerini her yerde bırakıp gitti. (Bu adamın tadilatı ne zaman bitecekti acaba? Bir yıldan uzun zaman olmuştu.)

Kapım çalındı. Steven'ı içeri aldım. Onu üç hafta boyunca sadece telefon ekranından gördükten sonra karşımda görmek çılgıncaydı. Göz göze geldiğimiz anda ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Utanmıştık sanki. Sohbet yavaş akıyordu. Korkuya kapılmıştım. LA'deki halimiz bu mu olacaktı? Sihirli biz, Toronto'daki biz miydi ve LA'deki biz, şu halimiz her neyse o muydu?

Sonunda, hayatımın en uzun üç dakikasının sonunda Steven bana sımsıkı sarıldı ve öpüşmeye başladık. O beni soydu, ben onu soydum, cebinden bir prezervatif çıkardı (elbette), onu taktı ve prezervatifle sarılı penisini bana doğrulttuğunda kendimden geçtim. Kanepede üç kez seviştik, sonrasında konuşmaya başladık ve her şey normale döner gibi oldu. Kolay. Rahat. O tuhaflık sadece cinsel gerilimmiş meğer. Yaşasın.

İki saat boyunca kucak kucağa oturduktan sonra Steven çiş yapmak için banyoya gitti. Odaya ağır adımlarla ve yüzünde endişeli bir ifadeyle geri döndü. Oturma odasının kemerli girişinde durdu, benimle arasındaki mesafeyi korumaya çalışır gibiydi. Hiçbir şey demedi.

"Ne oldu?" dedim bu sıkıntılı sessizliğe daha fazla tahammül edemeyerek.

"Jenny..." dedi endişeli bir sesle.

"Ne oldu?" dedim, kaygım artıyordu. "Beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

"Ben sadece..." Steven başını önüne eğdi ve çoraplı ayağını kiraz ağacı parkeye sürttü. Steven'ın ne söylemek üzere olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ve bu tereddüdü sinirlerimi geriyordu. Ne söyleyecekse bir an önce söylesin istiyordum.

"Senin bir sorunun mu var?" diye sordu sonunda.

"Sorun mu?" dedim.

"Evet, bir sorun."

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim..."

"Klozet kapağında kusmuk kalıntıları var."

"Ah, o mu?" dedim rahat görünmeye çalışarak. "Şey, ben bunu bir sorun olarak adlandırmıyorum. Daha çok... yaptığım bir şey demek daha doğru olur."

Yutmamıştı.

"Bilirsin işte, sen de sigara içiyorsun ya," dedim beni anlamasını sağlamak için. "Sen sigara içiyorsun, ben kendimi kusturuyorum. Bunlar yaptığımız sıradan şeyler."

"Hayır, ikisi farklı şeyler," dedi Steven. "Bulimia seni öldürebilir."

"Sigara da öyle."

"Evet, ama ben sigarayı bırakacağım."

"Tamam, ben de kusmayı."

Steven iç geçirdi.

"Ben sadece iyi ve sağlıklı olmanı istiyorum Jenny."

"Şey, çoğunlukla öyleyim zaten."

"Hayır, değilsin."

"Ama çoğunlukla öyleyim."

Bana uzun uzun baktı. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. Acıyan bir ebeveyn gibi. Bu hoşuma gitmemişti ama derinliğinde geri adım atmayacağını anlamamı sağlayan bir şey vardı. Onu ikna edemeyecektim.

"Bak Jenny, bu işe bir son vermelisin, yoksa ben... ben seninle olamam. Kendine bunu yapmanı izleyemem."

Şaşırmıştım. *Cidden mi?*

Cevabı bakışları verdi. *Cidden.*

Ah, kahretsin.

70.

Laura'nın Century City ofisinde oturuyordum. Hayatımda ilk kez bir terapistin bekleme odasına girmiştim ve hiç de beklediğim gibi değildi. Bu tür yerlerin klinik havasında olması gerekmez miydi? Bu odanın bir klinikle hiç alakası yoktu. Sıcak ve davetkârdı. Laura'nın terapist-taksim-yaşam koçu olduğu düşünüldüğünde, belki de birden fazla unvanı olan terapistler dekorasyona daha fazla özen gösteriyor olabilirdi. Şüpheye düşmüştüm.

Bir köşede, rafları kişisel gelişim kitaplarıyla dolu bir kitaplığın yanında turkuaz rengi, tığ işi bir puf vardı. Ben sırt kısmına krem rengi, el örgüsü bir battaniyenin atıldığı turuncu bir koltukta oturuyordum. "Bohem şıklık." Belki de Yelp'teki yorumları okusaydım bunu bilirdim ama o beş yıldızı gördüğüm anda randevumu almış ve terapiste bir daha dönüp bakmamıştım. Ayrıca yorum yazmaya zaman ayıran bir insanın yorumunu okumayı kim isterdi ki? Öylelerine güvenilmezdi, çok fazla boş zamanları olan insanlar olmalıydılar.

Sırtımdaki yumuşak battaniyeyi okşayarak açılış konuşmamı planlıyordum. Hafif bir başlangıç yapmak istiyordum. Kendini bir terapistin koltuğuna atıp dert yanarak zavallı terapisti aldığı diploma yüzünden pişman ettiren sefil tiplerden biri olmak istemiyordum. Laura beni karşılamaya çıktı.

"Jennette?" dedi bekleme odasında yalnız ve bu saatteki tek danışan olmama rağmen.

"Laura?" diye karşılık verdim.

Bana kocaman gülümsedi, gördüğüm en güzel gülümsemelerden biriydi. Laura da Whitestrips kullanıyor olmalıydı.

"Merhaba!" dedi, en iyi "süzülmek" olarak tanımlayabileceğim bir şekilde bana yaklaşırken. Süzülür gibi görünmesinin nedeni, attığı her adımda zemini süpüren uzun, çiçekli eteği miydi yoksa zaten süzülen bir insan mıydı, emin olamadım. Merakımı uyandırmıştı.

Bana sarıldı. Normalde sarılmaktan hoşlanan biri değilimdir ama Laura'nın sıcaklığında ve verdiği güven hissinde kucaklamasına teslim olmama neden olan bir şey vardı. Temiz çamaşırlar gibi kokuyordu, belli etmediğimi umarak kokusunu içime çektim. Bana şu yumuşatıcılı temiz çarşaf kokusundan biraz daha ver Laura.

Laura geri çekildi ve gözlerimin içine bakarak iki kolumu birden tuttu. Laura başka biri olsaydı o ana kadarki etkileşimimize dair her şeyin beni savunmaya geçirmesi gerekirdi. Ama Laura, Laura'ydı işte. Normal kurallar burada geçerli değildi.

"Başlayalım mı, ne dersin?" dedi. Gözlerinde bir ışıltı olduğuna yemin edebilirdim. Evet, başlayalım Laura. Başlayalım.

Estetik açıdan bekleme odasına benzeyen küçük odasında karşılıklı oturduk. Laura'nın karşısında kalkanımı indirmemle açılış konuşmam uçup gitmişti bile.

Bana beni ona neyin getirdiğini sordu, ben de ona Steven'ın ültimatomunu, onu ne kadar çok sevdiğimi, aramızdaki ilişkinin sürmesini istediğimi ve bu yüzden terapi görmeyi kabul ettiğimi anlattım.

"Tamam, bunda bir sorun yok. Ama terapi, almaya *bizim* karar vermemizi gerektiren bir şey. Değişmeyi *kendimiz* istemeliyiz, başkası için değil, kendimiz için olmalı." Laura çayından büyük bir yudum aldı. "Dolayısıyla, söylesene Jennette, değişmek istiyor musun?"

"Evet," dedim aslında bu kadar basit olmadığını ama söylemem gerekenin bu olduğunu bilerek. Sanki Laura *casting*

direktörü, ben de elemelere tekrar çağrılmamı sağlayacak şeyi eksiksiz söylemeye çalışan çocuk oyuncuydum. Evet, yüzebiliyorum. Evet, zıp zıp kullanabiliyorum. Evet, değişmek istiyorum.

"Peki, tamam," dedi Laura.

Laura bana şu anda hayatta beni en çok neyin zorladığını, Steven'ın bana tam olarak niçin terapi almamı önerdiğini sorunca konuya direkt daldım: annemin ölümü, bulimia, alkol sorunu, iş. Ona merak uyandıran kısa fragmanı sunmaya çalıştım. Detayları ortaya sermek için bir sürü seans yapacağımızı tahmin ediyordum.

Laura bana şerbet gibi yumuşacık bir sesle, nasıl çalışacağımızı ana hatlarıyla anlattı.

"Benim iyileşmeye bütüncül bir yaklaşımım var, bu yüzden seanslarımız çeşitlilik gösterecek. Bugün, başlangıç noktam değerlendirebilmek ve zaman içindeki ilerlemeni takip edebilecek bir ölçek olarak kullanmak için hayat çarkına odaklanacağız."

Başımı salladım. Hayat çarkının ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok Laura ama çevirelim gitsin.

"Önümüzdeki dört ay boyunca market alışverişine çıkacağız, birlikte yemek pişireceğiz, denemeler yaparak hobilerini ve tutkularını keşfedeceğiz, özellikle yeme bozukluğunu konu alan birkaç kitap okuyacağız ve hangilerinin sende karşılık bulduğunu, hangilerinin bulmadığını not edeceğiz, birlikte dengeli ve takıntıya yol açmayan fiziksel aktivite seçeneklerini keşfedeceğiz." (Yeme bozukluğum aynı zamanda egzersize de yansımıştı. Haftada iki kez yarı maraton ve iki günde bir sekiz ila on beş kilometre koşuyordum.)

Bütün bunlar kulağıma gayet uygun ve güzel gelmişti, özellikle de Laura hep yanımda olacağı ve bunu yapmazsam Steven'ı kaybedeceğim için. İmzayı nereye atıyoruz bebeğim? Kaydımı alabilirsin. Değişmeye hazırım.

71.

Burnuma yanmaya yüz tutmuş ekmek ve köpek çişi kokusu geldi. Sprey bronzlaştırıcımın nerede olsa tanıyacağım kokusu. Acaba "The Rock" Dwayne Johnson da kokuyu almış mıydı? Aldıysa bile bunu belli etmiyordu. Sağ olsun. Onun yerine otuz saniye boyunca kibarca havadan sudan konuştu çünkü reklam arasındaydık ve birlikte kendi kısmımızı sunmadan önce sadece o kadar zamanımız kalmıştı.

Teen Choice Ödülleri'nin rengârenk sahnesindeydik. Işıklar kısıktı. Ben bantları bileklerime gömülen yüksek topuklu ve fahiş fiyatlı bir çift ayakkabı ve çiçek deseninden hoşlanmamama rağmen turkuaz rengi, çiçek desenli, iki parçadan oluşan bir takım giymiştim. Önemi yoktu. Kanalın onayladığı kılık bu olduğu için böyle giyinmiştim.

Netflix dizisi henüz yayımlanmadığından hâlâ sadece Nickelodeon'daki işlerimle tanınıyordum. *Sam & Cat*'in yeni bölümlerini yayımlamaya devam ediyorlardı, bu yüzden hâlâ bilmiş bir tavırla belime koyduğum elim ve yüzümde kocaman gülümsememle, dünya ayaklarının altına serilmiş gamsız bir genç yıldızı temsil eden pozumla bütün ergenlik öncesi dergilerinin kapaklarını süslüyordum. Ne demezsin!

Laura'yla bir aydır görüşüyor olmamıza rağmen kendimi tüylü koltuğuna ilk kez oturduğum zamankinden daha kötü hissediyordum. Öncelikle, Laura'nın tüylü koltuğuna oturmamın başlıca nedeni olan Steven, Atlanta'da çekilen bir dizide çalıştığı için şehir dışındaydı ve ondan destek alamıyordum. İkincisi, artık her şeyin ne kadar tatsız olduğunun daha fazla

farkındaydım. Artık alkol tüketimimin (bayağı büyük) ve bulimiamın (daha da büyük) sorun olduğunu inkâr edecek halim kalmamıştı. Annemin ölümünün bana verdiği kederin boyutunu da (başa çıkılamaz) inkâr edemiyordum.

Laura'yla programımın ilk üç haftası, tam olarak nerede olduğumu anlamak için bilgi toplamakla geçmişti. Ve şu ana dek topladığımız bilgiler hiç hoşuma gitmiyordu.

Her gün tıka basa yemek yiyip kusma sayım beşe kadar çıkıyordu ve geceleri en az sekiz ya da on *shot* sert içki içiyordum. Laura'yla geçirdiğim ilk üç hafta durumumun ne kadar karanlık olduğunu ve ne fena çuvalladığımı bana göstermişti.

Ancak şimdi haftada beş seanslık programımızın dördüncü haftasındaydık. Dördüncü hafta, sadece gündelik hayatımın aslında ne kadar acınası olduğunu saptamakla yetinmeyip, Laura'nın değişim yolunda bana yardım etmeye başladığı ilk hafta oluyordu. Başlıca tıka basa yeme, kusma ve alkol tetikleyicilerimi saptamıştık ve KIRMIZI HALI ORGANİZASYONLARI sadece bu davetlerin stresi ve doğası nedeniyle değil, kırmızı halı organizasyonlarında bolca... ama bolca yiyecek olduğu için de bütün başlıklarda listenin zirvesinde yer alıyordu. Bolca yiyecek ise bolca tıka basa yeme ve/veya kusma fırsatı demekti. Bu nedenle Laura'yla konuşmuş, davranışlarımı gözlemleyebilmesi ve bana duygusal/zihinsel destek sağlayabilmesi için birkaç ay boyunca bu tür davetlerde eşlikçimin o olmasına karar vermiştik.

Işıklar kısıktı. Kalabalığı görebiliyordum. Laura en ön sırada oturuyordu. Onunla göz teması kurdum. Bana gülümsedi ve dudaklarını, *Bunu başarabilirsin*, der gibi oynatmaya başladı ama tam "başarabilirsin"in "-bilirsin" kısmına gelirken, yanından küçük çocuklardan oluşan sürüsünü gütmeye çalışan bir anne geçti. Yüzünde, *Haydi ama, biraz hızlanın*, ifadesi belirmişti ki Laura söz konusu annenin Angelina Jolie olduğunu fark etti.

Yüzündeki sıkkın ifade bir anda, *Ah, tabii ki buyur, geç, muhteşem melek seni*, ifadesine dönüştü.

Işıklar açılmadan önce Laura'yla en azından bir saniyeliğine tekrar göz göze gelmeye çalıştım. Desteğini almaya deli gibi ihtiyacım vardı. Çaresiz halimle ruhunu delip geçtiğimden emindim ama bir önemi yoktu. Onu Angelina'ya kaptırmıştım. Gerçi bunun için onu suçlayamazdım. Laura'yı anlıyordum.

Kamera operatörü Chip –gerçek adını bilmiyorum ama bir kamera operatörünün adının Chip olma ihtimali yüzde 90'dır– parmaklarıyla beşten geriye sayma işareti yaptı. Gerginliğimi yutkunarak bastırmaya çalıştım.

Işıklar açılınca bir anda şoke oldum. Kaç rastgele ergen/genç/çocuk ödül törenine katılmış olursam olayım ışıklara asla alışamıyordum. Göz kamaştırıcıydılar ve ödül almak ya da vermek için sahneye çıkan diğer insanların gözlerini kısmamalarına hayret ediyordum doğrusu.

Kocaman bir gülümseme eşliğinde ve "eğlenceli" sesimle konuşmaya, *prompter*'da yazanları söylemeye başladım. Ellerimin fazla büyük jestler yaptığını fark ettim ama onları kontrol edemiyor gibiydim. Olay, bedenimden çıkıp her şeyi dışarıdan izlediğim bir tecrübeye dönüşmüştü.

Nick Jonas dans eder gibi adımlarla sahneye çıktı, ödülünü aldı ve ışıklar tekrar söndü. Uzun süre suyun altında durduktan sonra yüzeye çıkmış gibi derin bir nefes aldım. Sonra ellerime baktım. Gözlerim henüz karanlığa alışamadığı için ellerimi göremiyordum ama titrediklerini anlamak için görmeme gerek yoktu.

Kendini ispatlamak için tavuk kanatlarını illa ekstra acılı sipariş eden erkeklere özgü bir hava yayan güvenlik görevlisi yanıma geldi. Beni sahne arkasına götürürken yanaklarımdan sıcak bir şeylerin aktığını hissettim. Kahretsin. Gözyaşları.

Nihayet floresan lambalarla aydınlatılmış sahne arkası koridoruna ulaşınca ellerime bakabildim. Titriyorlardı ve yum-

ruklarımı sıkmıştım. Başka kanıta ihtiyacım yoktu. Panik atak geçiriyordum ve nedenini çok iyi biliyordum.

Bütün gün hiç kusmamıştım. Laura benimle gelmeyi sadece törenden önce buluşup öğle yemeği yememiz şartıyla kabul etmişti. Aksi takdirde yapacağım şeyin ödül töreni öncesi kendimi aç bırakmak, sonra da tıka basa yiyip kusmak olacağını biliyordu.

İkimiz için sağlıklı bir şeyler ısmarladı ve yemeğimi öfke nöbeti geçiren üç yaşında bir çocuk gibi didiklememi sabırla izledi.

"İstemediğini biliyorum ama yemelisin. Böyle bir etkinliği midende biraz yiyecek olmadan atlatamazsın."

Bizi törene götürecek araç kapının önüne yanaşana kadar, benim yemeğime elimi bile sürmediğim bir saat boyunca orada oturduk. Sandalyemi arkaya itip ayağa kalktım ama Laura bana *Hayatta olmaz* bakışıyla karşılık verdi. Ben kendi payıma düşeni yapmadan o Cadillac Escalade'e binmeyeceğini anlamıştım. *Zorla* birkaç lokma yedim. Laura beni birkaç lokma daha yemeye teşvik etti, sonra yola çıktık.

Törenin yapılacağı salona yolculuğumuz cehennemden farksızdı. Tükettiğim yiyecek miktarı yüzünden hissettiğim utanç, o yiyeceğin kalorisi ve kendimi ondan kurtaramamış olmam gerçeği dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Tek istediğim bir tuvalet bulabilmekti ama bula bula sadece LA trafiğinde, radyoda çalan çağdaş yetişkin *slow* şarkıları eşliğinde geçen bir kırk beş dakika bulabildim (Laura'nın müzik zevki tartışmaya açıktı).

"Şey, hanımefendi, iyi misiniz?"

Şimdi olmaz, Acılı Kanat. Şu anda mahrem kalması gereken bir çöküşün ortasındayım. Yarım yamalak bir cevap mırıldandım, gözlerimi kuruladım ve sahne arkasının kapısını iterek açtım. Gördüğüm ilk şey açık büfe oldu. Üstü tepeleme söğüş atıştırmalıklarla, zeytinlerle, mini sosislerle, karides kokteylleriyle,

ızgara peynirli mini sandviçlerle, kızarmış tavuk lokmalarıyla ve küçük çizburgerlerle dolu, kaçınılmaz sahne arkası büfesi.

LANET OLSUUUUN. Kahrolası küçük çizburgerler. Ağzıma etli ve peynirli burgerlerden tıkmak ve sonra hepsini tuvalete çıkarmak için ölüyordum. Kusma eylemi bana bir adrenalin hücumu yaşatıyordu ve fiziksel olarak o kadar yorucuydu ki işim bittikten sonra anksiyeteye hiç yerim kalmıyordu. Buna çok ihtiyacım vardı.

Ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Laura bunun için buradaydı. Laura! İhtiyacım olan şey oydu. Laura'ya ihtiyacım vardı. Laura neredeydi?

Salonu gözlerimle çılgınlar gibi taradım. *Modern Family*'den Manny, *The Big Bang Theory*'den Sheldon'la sohbet ediyordu. Fergie, bir köşede tırnaklarını yiyen Kristen Stewart'la konuşuyordu. Sonra salonun diğer ucunda, ağzı kulaklarına varmış halde Adam Sandler'a övgüler yağdıran Laura'yı gördüm. Belli ki Adam'a bayılıyordu. Kim bayılmıyordu ki? Adam Sandler'ın *Billy Madison* filminde belden yukarısı çıplak halde, "Şampuan daha iyi," dediği sahne çocukken benim için gerçek anlamda pornoydu.

Arada kalmıştım. Bir panik atağın ortasında olduğumu söylemek için Laura'nın Amerika'nın-Gözde-Şapşalı-Taksim-Arada-Bir-Bağımsız-Takılan-Biricik-Sevgilisi'yle yaptığı hararetli konuşmayı bölmeli miydim, yoksa açık büfeye koşup abur cuburlara yumulduktan sonra tuvalete kusmaya mı gitmeliydim? Bu bana iyi gelir miydi?

Doğruca açık büfeye yürüdüm ve tabak bile almadan iki elimle birer küçük çizburger kapıp onları ağzıma tıkmaya hazırlandım. Ne yaptığımı kimse görmesin diye insanlara arkamı dönmüştüm. Lokmalarımın birini çiğnemeden diğerini alıyordum. İlk çizburgeri bitirdikten sonra, ikincisini yarılamışken onun sesini duydum.

"Bence yiyor olman harika. Gerçi biraz hız kesersen çok daha mutlu olurum. Ayrıca sonrasında duygularını kusmadan işleyebilmen için baş başa kalabileceğimiz bir yere geçelim istiyorum. Ne dersin?"

Bütün tadım kaçmıştı. Çizburgerinki de. Mideme taş gibi oturduğunu hissettim. Laura'nın iyi niyedi olduğunu biliyordum ama o anda ondan nefret ettim. Kusma becerime müdahale ettiği için ondan nefret ediyordum.

"Bak ne diyeceğim, neden buradan hemen şimdi çıkmıyoruz?" dedi Laura. Yanaklarımdaki kurumuş gözyaşı izlerini ya da sıktığım yumruklarımı fark etmişti veya beni çizburgerleri midemde tutmak zorunda olmanın beni nasıl mahvedeceğini bilecek kadar iyi okuyor olmalıydı.

Arabaya bindik ve kapı kapanır kapanmaz hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Panik atak bütün gücüyle üstüme çullanmıştı. Ölmekten farksızdı.

"HAYIIIIR! ÇİZBURGER OLMAZ!! O KAHROLASI ÇİZBURGERLERİ NEDEN YEDİM Kİİİİİİ???" diye ağlıyordum.

"Biliyorum bebeğim," dedi Laura şefkatle. Saçımı okşadı. "Çok iyi gidiyorsun. Çok iyi gidiyorsun."

Gerçekten mi? Bana hiç de "iyi" gidiyormuşum gibi gelmiyordu. Üç satırlık bir *prompter* metnini yumruklarımı sıkarak okuduktan sonra iki adet zengin usulü çizburgeri mideye indirmekle baş edemediğim için dört başı mamur bir sinir krizinin ortasındaymışım gibi geliyordu. Laura bana, bedenim bu alışkanlığı uzun zamandır sürdürdüğü ve alışkanlık benim için bir tür duyguları bastırma kaynağına dönüştüğü için kusmamaya bu tür tepkiler vermemin çok normal olduğunu söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Ama bana hiç de normal gelmiyordu. Tepkim onur kırıcı ama kontrol altında tutulması imkânsız gibi geliyordu.

Ağlamaya devam ettim. Şoför boş gözlerle önüne bakıyordu. Yeni cilalanmış deri koltuklarına turuncu bronzlaştırıcı sprey bulaştıran histerik bir bulimia hastasına bile tepki vermiyorsa daha önce Cadillac Escalade'inin arka koltuğunda başka nelere şahit olduğunu düşünmek istemiyordum.

"Radyodan KOST'u bulabilir misiniz? 103.5," dedi Laura kibarca.

Şoför istasyonu değiştirdi. Gloria Estefan, "Rhythm Is Gonna Get You"* şarkısını söylemeye başladı.

"Annem Gloria Estafan'ı çooooook severdi!" diye hıçkırıklara boğularak Laura'nın kucağına yığıldım. O sırada ayağını yere vurduğunu fark ettim. Ritim onu gerçekten yakalamıştı.

"Jennette..." dedi Laura ve sonra ne zaman önemli bir şey söyleyecek gibi olsa yaptığı gibi dudaklarını birbirine bastırmak için duraksadı. "İyileşmek tam olarak böyle bir şey."

Benim için duygusal açıdan en eziyetli kopma tetikleyicilerinden biri, birinin önemli bulduğu bir şeyi söylemesi ve benim onu tamamen zırvalık olarak algılamamdı. İşte bu da o tetikleyicilerden biriydi. Kopuşu daha da kötüleştirmek istercesine Laura GÖZLERİNİ KAPADI ve cümleyi tekrarlamaya başladı.

"İyileşmek..."

HAYIR, Laura, lütfen sözlerini vurgulamak için şu kahrolası dramatik duraksama olayına girme. SAKIN bana o dramatik...

"...tam olarak böyle bir şey."

---

* (İng.) Ritim seni yakalayacak. (ç. n.)

72.

Laura'nın karşısındaki tüylü koltukta otururken iç geçirdim. Ama dertli bir şekilde değil, hani şu hallettiğinize sevindiğiniz ve bir yandan da hallettiğiniz için böbürlenmek istediğiniz bir görevin sonundakine benzeyen iç geçirmelerdendi.

Sonunda başarmıştım. Tam yirmi dört saati kendimi kusturmadan geçirmiştim. Bu size çok etkileyici gelmiyordur belki ama benim için öyleydi. Tam üç yıldır her gün defalarca tıka basa yiyor ve sonra yediklerimi çıkarıyordum. Bu yeme bozukluğunun beni kontrol ettiğini hissediyordum. Laura'yla çalışmaya başladığımdan beri bile bir tam günü kendimi kusturmadan bitirdiğim olmamıştı. Binbir güçlükle de olsa seansı atlatıyor ve eve döner dönmez kendimi bir önceki seferden beri biriken duygusal çalkantıdan tamamen arındırana kadar kusuyordum. Ertesi gün Laura'ya gidince, pişmanlık içinde nasıl çuvalladığımı anlatıyordum. Sonra her şeye baştan başlıyor ve bir daha deniyorduk. Bu döngü çok meşakkatli bir hal almıştı ve kendime dair yaşadığım hayal kırıklığı sarsıcıydı. Ama sonra, sonunda başarıverdim.

Önceki gün yaptığımız seanstan beri kendimi hiç kusturmamıştım. İç çekişim kahrolası bir galibiyet iç çekişiydi ve Laura da bunu anlamıştı. Belli belirsiz bir gülümsemeyle bana onunla paylaşmak istediğim bir şey olup olmadığını sordu. Ona iyi haberi verdim. Önce el çırptı, sonra bana bunu nasıl yapabildiğimi, nasıl başardığımı sordu.

İşte o noktada, duyduğum gurur sönmeye başladı. Gerçekten çok zor olmuştu ve bunu bir daha yapabileceğimden

hiç emin değildim. Yirmi dört saat boyunca kusmamak için, duygularımı kâğıda dökmek için neredeyse hiç ara vermeden günlük yazmıştım ve duygularımın adını koymakta çok zorlandığımdan bu son derece zorlu bir görevdi. "Rahatsız edici duyguların hepsi" diye bir seçenek var mıydı? Birkaç kez hıçkırarak ağlama nöbeti geçirmiştim ve elle tutulur bir ilerleme kaydetmeme yardımcı olma çabasıyla aramızda bir iletişim hattı açtığı için dün gece Laura'yı üç defa aramıştım.

Dikkatimi bulimiayla dağıtmak yerine bu kafa karıştırıcı, insanı altüst eden duygu öbeklerini HİSSETMEK çok yorucuydu. Bulimia geçici ve sürdürülemez bir çözüm olsa bile kendimi bu duygulardan arındırmama yardım ediyordu. Bu duygularla yüzleşmek bana neredeyse imkânsız geliyordu. Açıkça adlarını koymayı bile başaramazken onlara katlanmayı nasıl başarabilirdim ki?

Korkularımı Laura'ya anlattım, o da bana bunun adım adım ilerlenecek bir süreç olduğunu söyledi. Zaman alacaktı. Ama bunu birlikte başaracaktık. İçim biraz rahatlamıştı. Sonra bana, bir gün boyunca kendimi kusturmamamın nasıl bir şey olduğunu deneyimlediğime ve bunu yapabildiğimi gördüğüme göre daha derine inmemiz gerektiğini söyledi. Bu tecrübenin amacı bana motivasyon sağlamaktı ama sorunu iyileştirip nedenine inmemek olmazdı. Bulimianın altındaki şeye, itici gücüne ulaşmak için hayatımı daha kapsamlı bir şekilde açmalıydık.

"Tamam..." Tereddütlüydüm. Bu neyi gerektirecekti? Belirsizlikten nefret ederdim.

"Küçük Jennette'i daha iyi anlamak istiyorum," dedi Laura şefkatle. "Çok erken yaşta üzerinde çok fazla baskı hissettiğini, çok fazla sorumluluk üstlendiğini biliyorum. Ama daha fazla detaya girmek istiyorum."

Bu terapistlerin işi gücü çocukluktu. Çocukluğun terapinin klasik günah keçisi olduğunu bilecek kadar çok film ve

dizi izlemiştim. Çocukluğunuzda yaşanan boktan bir şey sizi mahvediyordu ve şimdiki halinizin sorumlusu oydu.

Ama bu benim için geçerli değildi. Benim alkolik bir babam yoktu, annem babam evde yokken ağabeylerim bana eziyet etmezdi. Tamam, fakirdik, eşyaların istiflendiği bir evde yaşıyorduk, annem ben çok küçükken kanser olmuştu ve bu gerçekten korkutucuydu. Ama bunların dışında her şey idare ederdi. Bunu Laura'ya, ühüüü-çocukluğum-çok-fenaydı oyununu oynamayı reddettiğimi ima eden bir tonlamayla söylemiştim.

"Tamam," dedi Laura nedense beni içten içe sinir eden, çokbilmiş bir gülümsemeyle. Bu sinir olma hali kafamı karıştırmıştı. Normalde Laura'yı çok severdim.

"Bana annenden bahset. Çocukken onunla nasıl bir ilişkin olduğunu anlat bana."

Derhâl savunmaya geçtim. Neden annem hakkında konuşmak istiyordu ki? Annemin nesi vardı? Annemin hiçbir yanlışı yoktu. Kusursuzdu. İçin için buna inanmadığımı, durumun bundan çok daha karmaşık olduğunu biliyordum ama Laura'ya detayları neden anlatacaktım ki? Detayları kimseye anlatmamıştım ve asla da anlatmayacaktım, daha kendim tam olarak anlamıyordum. Anlamak istemiyordum. Buna gerek de yoktu.

"Annem harikaydı. Dürüst olmak gerekirse annem kusursuz bir anneydi."

"Ah, öyle mi? Nesi o kadar kusursuzdu?"

En iyi sahte gülümsememi takındım. Laura akıllı bir kadındı. Danışanlarının çoğunun içini görebildiğinden emindim. Ama beni göremezdi. On yıl boyunca boktan *sitcom*'larda boşuna yıldızlık yapmamıştım sonuçta, inanmadığım bir repliği karşımdakine yutturmayı öğrenmiştim elbet.

"Her şeyi, gerçekten. Bana ve ağabeylerime çok iyi baktı. Onun için gerçekten çok zor olduğundan eminim."

"Bu onun göreviydi."

Kendimi sorgulanıyor gibi, doğru şeyi söyleyemiyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi açıklamaya çalışarak hızlandım.

"Şey, demek istediğim, durumun birçok ebeveyninkinden farklı olduğuydu." Kahretsin. Ağzımdan böyle bir şey çıktığı için sinir olmuştum.

"Nasıl yani?"

Kendimi toparlamak için duraksadım. Laura beni sarsamazdı. Düz ve ölçülü bir sesle konuştum.

"Annem benim için her şeyi feda etti. Bana iyi bakabilmek için sürekli fedakârlık yaptı. Beni kendisinin önüne koydu."

"Hımmm. Peki sence bu sağlıklı mı?"

Nasıl bir cehenneme düşmüştüm ben? Neydi bu, tam puana ulaşmanın imkânsız olduğu bir yarışma programı falan mı? Annemi iyi göstermek için buna nasıl cevap vermem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Şey, yani ben de onu hep önde tuttum, böylece denge sağlanmış oldu. Birbirimizi dengeliyorduk... ikimiz de birbirimizi kendimizin önünde tutuyorduk."

Laura bana bakıyordu. Anlaşılmaz bir bakıştı bu. Hiçbir şey demedi. Sessizlik sağır ediciydi.

"Birbirimizin en iyi arkadaşıydık," diye açıkladım.

"Öyle mi? Annenin kendi yaşında arkadaşları da var mıydı, yoksa başlıca arkadaşlığı seninle olan mıydı?"

Benden ne istiyorsun Laura?! Koltuğumda huzursuzca kıpırdandım.

"Orada rahat?.."

"Son derece rahatım."

"Annenin kendi yaşında arkadaşları da var?.."

"Evet, hayır, soruyu duydum," dedim iğneleyici bir sesle.

Laura hafifçe irkildi. Üzüldüm. Ben söylediklerine kişisel bir saldırı gibi tepki versem de, ses tonu en başından beri nazik bir meraktan fazlasını barındırmıyordu. Belki de sorularıyla

bana herhangi bir şey ima etmeye çalışmıyordu. Belki de tüm bunlar tamamen zararsızdı.

"Özür dilerim."

"Kesinlikle hiç sorun değil."

Sadece "sorun değil" deseydin olmaz mıydı Laura? Başında illa "kesinlikle" olmak zorunda mıydı? *Neden böyle canımı sıkıyor ki?* diye geçirdim içimden. Ona, tercih edeceğimden daha gergin bir gülümsemeyle baktım. O da bana, tercih edeceğimden daha yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yani..." diye söze başladı.

"Tanıdıkları vardı, evet. Ama hep arkadaşlara ayıracak zamanının olmadığını söylerdi." Laura'ya bana bir soru daha sorma fırsatı bırakmadan konuşmaya devam ettim. "Bunu anlayabiliyorum çünkü beni seçmelere, setlere ve diğer yerlere götürüp getirmekle çok meşguldü."

"Ah, evet," dedi Laura hüzünlü bir tavırla başını sallayarak. "Peki, sen oyunculuğa başlamayı ilk ne zaman istemiştin?"

Hileli bir soruyu nerede duysam tanırdım.

"Aslında oyunculuğa başlamamı, onunkinden daha iyi bir hayatımın olması için annem istemişti."

"Ah, yani oyunculuğa başlamayı sen istemedin, annen istedi, öyle mi?"

"*Evet*," dedim kelimeyi istediğimden daha fazla vurgulayarak. "Çünkü benim hayatım onunkinden daha iyi olsun istiyordu. Bu çok ince ve cömert bir yaklaşımdı."

"Tamam."

"Öyleydi."

"Anlıyorum."

Duraksama.

"Bana kilonun ya da bedeninin farkına ilk kez ne zaman vardığını söyleyebilir misin?" Laura doğru sözcükleri bulmak için duraksadı. "Hafızanda yer edecek şekilde yani?.."

Bu soruyu cevaplamak istemedim ama bir şekilde geçiştirirsem, Laura'nın bu işin peşini bırakmayıp bir sonraki seansta hiç çekinmeden gırtlağıma yapışacağını hissediyordum. Temkinli adımlarla ilerledim.

"Şey... on bir yaşındayken, memelerim çıkacak diye endişelenmiştim, bunun üzerine annem bu durumdan kurtulmama yardımcı olmak için bana kalori kısıtlamayı öğretmişti."

"Bu durumdan kurtulmana yardımcı olmak için mi?"

"Evet."

"Kurtulmana yardımcı olmakla neyi kastediyorsun?"

"Dedim ya, memelerim çıkacak diye endişeleniyordum."

"Tamam. Ama annenin sana kalori kısıtlamayı öğretmesi bundan kurtulmana nasıl yardımcı olabilirdi ki?"

"Çünkü kalorilerimi kısıtlamak, yetişkinliği ertelemek anlamına geliyordu."

Laura bana o şahsına münhasır, anlaşılmaz bakışlarından birini daha attı. Detayları tartamasam da kafasının içinde bol miktarda spekülasyon döndüğünü görebiliyordum. Biraz daha ekleme yapma ihtiyacı duydum.

"Ayrıca dizilerde her zaman benden yaşça küçük karakterleri oynuyordum, dolayısıyla rol kapmaya devam etmek istiyorsam küçük görünmem önemliydi. Annem bana kalori kısıtlamayı öğreterek, başarımı sağlama almam konusunda yardım ediyordu."

Sona doğru başımı hafifçe sallayarak kendi sözlerimi onayladım. Bunun Laura'nın yargısında kayda değer bir değişiklik yaratacağını umuyordum ama öyle olmadığını anlamam için birkaç saniye yetti.

"Jennette, tarif ettiğin şey... gerçekten çok sağlıksız. İşin aslı annen anoreksiyana göz yummuş, onu teşvik etmiş. Bunu sana... o öğretmiş. Bu, istismardır."

Zihnimde anoreksiya kelimesini ilk kez duyduğum zaman canlandı. Doktor Tran'in muayenehanesinin beş numaralı

odasında, üstüne kâğıt örtü serilmiş bir muayene masasında oturuyordum. Birden kafası karışan, korkan ve ne olduğunu anlayamayan on bir yaşındaki o kız gibi hissettim kendimi. On bir yaşındaki o kız, durumuyla ilgili gerçeği bildiğinden şüpheliydi, annesinin göründüğü gibi bir kahraman olduğundan emin değildi ama şüphesini bastırarak susturmuştu.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Utanmıştım. İstendiğinde ağlamak ve ağlamamak konusunda eğitimliydim, bu yüzden her zamanki hilelerime sığındım; dikkatimi gözyaşlarımdan uzaklaştırmak için dişlerimi sıktım ve akmalarını önlemek için gözlerimi birkaç kez hızlı hızlı kırpıştırdım.

Laura öne eğildi. "İçini dökmen son derece normal."

KAPA ÇENENİ LAURA. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Bir gün boyunca kusmamayı başarmıştım ve şimdi de annemi tahtından etmeye, onunla ilgili bütün hayatım boyunca sıkı sıkı tutunduğum hikâyeyi yerle bir etmeye mi çalışıyorduk?

"Gitmeliyim," dedim ve ayağa kalkıp odadan çıkmak için kapıya yöneldim.

"Dur Jennette. Çok iyi iş çıkarıyorsun. Önemli bir iş üstündesin."

Kapıyı açarken omzumun üstünden arkama bakarak, "Gitmeliyim," diye tekrarladım ve mümkün olan en hızlı şekilde orayı terk ettim.

Eve dönüş yolunda, olanları umutsuzca anlamlandırmaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyordu. Laura annemin istismarcı olduğunu ima etmişti. Bütün hayatım boyunca, bütün varlığım annemin benim için en iyisini istediği, benim için en iyisini yaptığı ve benim için en iyi olanı bildiği anlatısıyla yönlendirilmişti. Geçmişte, zaman zaman ona sinir olmaya başladığım ya da aramıza mesafe girmeye başladığı zamanlarda bile o öfkeyi ve mesafeyi kontrol altında tutmuş, hayatta kalmam

için esas olan bu anlatı zarar görmeden ilerleyebilmek adına onları yatıştırmıştım.

Annem gerçekten benim için en iyisini istemediyse, benim için en iyi olanı yapmadıysa veya benim için en iyisini bilmediyse bu, bütün hayatımın, bakış açımın ve kimliğimin yanlış bir temel üstüne inşa edildiği anlamına gelirdi. Ve eğer bütün hayatım, bakış açım ve kimliğim yanlış bir temel üstüne inşa edildiyse onu yıkmak, sıfırdan yeni bir temel inşa etmek gerekecekti. Bunu nasıl yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hayatta annemin gölgesinde olmadan ve her hamlem onun istekleri, ihtiyaçları ve onayıyla bana dayatılmadan nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Boş ve yalnızlık hissi veren evime gittim ve bir süre motoru kapatmadan arabada oturdum. Sonra cep telefonumu alıp Laura'ya bir e-posta yazdım.

Laura, geride bıraktığımız bir ay boyunca bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim ama artık terapiye gelmeyeceğim. Teşekkürler, Jennette.

Parmağım birkaç saniye boyunca gönder tuşunun üstünde havada kaldı, sonra ani bir hareketle tuşa dokundum ve telefonu kapattım. Ön basamaklardan koşarak çıktım ve içeri girer girmez banyoya koştum. Kendimi defalarca kusturdum. Sonunda öksürene kadar, her seferinde parmaklarımı gırtlağımın biraz daha gerisine ve daha sert bir şekilde ittim. Boğazımdan biraz kan geldi. Durmadım. Ağzımdan klozete kanlı bir kusmuk aktı. Kusmuk kollarımdan aşağı süzüldü. Parçalar saçlarıma yapıştı. Durmadım. Buna ihtiyacım vardı.

Sonrasında gevşeme gayretiyle banyo yaptım. Banyodan çıktığımda vücudum sızlıyordu ve ateşim yükselmiş gibiydi, her kusmadan sonra olduğu gibi.

Sızlayan, yorgun bedenimi yatağa attım ve top gibi kıvrıldım. Laura'dan üç cevapsız çağrı ve bir sesli mesaj vardı. Numarasını sildim. Sanırım bir sonraki organizasyonda artı birim o olmayacaktı.

73.

Steven'ın taksisi evimin önüne yanaşırken kapının yanında durmuş, ellerimi gergin bir tavırla pantolonuma sürtüyordum. Steven burada, yani Los Angeles'ta altı aylık bir proje almıştı ve bu süre boyunca bende kalacaktı. Birlikte yaşayacaktık. Bu çok büyük bir adımdı. İşin bu kısmı harikaydı, gerçekten.

Harika olmayan kısımsa Steven'a terapiyi bıraktığımı söylemek zorunda olduğum kısımdı. Tepkisinin nasıl olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama bunu başından beri isteyen o olduğu için, iyi olmayacağından emindim.

Taksinin kapısını açtı, üstünde bisiklet yaka kazağı ve bej rengi pantolonuyla arabadan indi. Çuval bezi çantası ve tekerlekli, küçük valiziyle basamaklardan çıkarken, taksi hareket etti. Steven her zamankinden daha enerjikti. Normalde sekerek yürüyen bir insan değildi. Genelde ağır hareket eden, aheste aheste yürüyen bir insandı. Ekstra enerjisi beni görecek olmanın verdiği heyecandan kaynaklanıyor olmalıydı; bunu fark etmek, ona vereceğim haber konusunda hissettiğim suçluluğu katladı. Steven ön kapıdan içeri girer girmez beni sımsıkı kucakladı.

"*Jenny, Jenny bo Benny Banana fanna fo Fenny Fee fy mo Menny, Jenny!*" diye şarkı söylemeye başladı. Bir yandan da beni etrafında döndürüyordu.

Ben de ona eşlik etmeye başladım ama yarısında caydım çünkü bu çok fazlaydı. Steven beni yere bıraktı ve kendimi yapmak üzere olduğum şeye hazırladım. Ona söyleyecektim. Bunu yapacaktım.

"Steven..."

Sözcükler ağzımdan çıkamadan, Steven nefes nefese bana ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetmeye başladı. Heyecanının nedeni Los Angeles'ta olması, yer aldığı proje ya da birlikte yaşayacak olmamız değildi. Heyecanlı olmasını beklediğim şeylerden hiçbiri değildi. Steven bana heyecanının nedeninin... beni kiliseye götürmek olduğunu söyledi.

Kilise mi? Annemin cenazesinden bu yana kiliseye gitmemiştim ve yakın zamanda da (hiçbir zaman) gitmek niyetinde değildim. Steven'ın bir Katolik olarak büyüdüğünü biliyordum ama dediğine göre ailesi ayinlere hiç gitmezdi. Dinin onun için bırakın bugünü, çocukluğunda bile anlamlı bir ağırlık taşıdığını düşünmemiştim. Kafam karışmıştı. Steven durumu açıkladı.

"Bilmiyorum, sadece hayatta daha fazlası olduğunu hissediyorum. Daha fazla derinlik, daha fazla anlam."

Bu düşünceye karşı değildim ama bağlantıyı anlayamamıştım. Steven Katoliklik aracılığıyla daha fazla derinliğe ulaşmayı nasıl beklemişti ki? Bu kadar heyecanlıyken onu alaşağı etmek istemediğim için en nazik ses tonumu takındım ve ona çıkmaya başladığımız günlerde yaptığımız konuşmaları, dinin büyümeye destek değil, köstek olan bir şey olduğu konusunda benimle hemfikir göründüğü zamanları hatırlattım.

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Ama şimdi bu fikre tamamen karşıyım." Pekiiii. Ondan konuyu açmasını rica ettim.

"Netflix'te *God's Not Dead*'i izledim ve gerçekten aklıma yattı. Bence gerçeklik payı çok büyük Jenny. Çok fazla hakikat içeriyor. Ve kiliseye gitmeyi deneyelim istiyorum. Bir tür din bulmaya çalışalım istiyorum."

"Bir dakika... Netflix'te boktan bir Hristiyanlık filmi izledin diye İsa için bütün yaşam felsefeni terk etmek mi istiyorsun?"

Ses tonum onu incitmişti, bakışlarından belliydi. Kısa bir sessizlik oldu. İyi mi diye endişelenmeye başladım. Kendisi gibi değildi. Sonra hâlâ çok yeni olan ilişkimizde birbirimizi sadece birkaç aydır tanıdığımızı hatırladım. Belki de bu, balayı

dönemi geçince gerçekleşen, doğal bir kaymaydı. Belki de Steven gerçekte buydu.

"Steven, ben... terapiyi bıraktım."

On dakika önce söylemenin beni çok gerdiği sözcüklerin ağzımdan öylece çıkıverdiğine inanamıyordum. Belki de onları bir şey söylemiş olmak için, ölü havayı doldurmak için söylemiştim. Ya da belki de odak noktamızı kiliseden uzaklaştırmak için. Nedeni ne olursa olsun, söylemiştim işte ve ortaya dökülmüşlerdi artık. Steven'ın tepkisini bekledim. Çantasını karıştırmayı bırakıp bana baktı.

"Sorun değil."

Gerçekten mi? Sorun değil miydi? Buna inanamıyordum. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı.

"Terapiye ihtiyacın yok. İsa olduğu sürece."

74.

Steven ve ben birlikte Glendale'deki bir Güneyli Baptist kilisesinin arka sıralarından birinde oturuyorduk, koro bir ilahi okuyordu. İlahinin kendisi her neyse de, kadınlardan bazıları bildiğiniz yıldızdı.

Koronun yeteneğine rağmen ben gözlerim yarı kapalı oturuyordum. Bu, Steven'la beraber bir hafta içinde gittiğimiz dördüncü ayindi. İtiraz etmemiştim bile. Beni terapiye gitmeye zorlamadığı için ona minnet duymuştum. Steven için çok kısa ömürlü olacağını düşündüğüm bir safhaya ayak uydurmak, bir daha Laura'ya ya da annemin bendeki anısını paramparça etmeyi kafasına koymuş başka herhangi bir terapiste gitmek zorunda olmamak karşılığında ödenecek cüzi bir bedeldi.

Önce bir Katolik kilisesi ayinine gittik ama Steven bunun ona doğru gelmediğini söyledi. Sonra Hollywood'da mezhep farkı gözetmeyen bir ayine katıldık, Steven onu da fazla Hollywoodvari buldu. Ardından Steven'ın en başından itibaren temkinli yaklaştığı ama her ihtimale karşı denemek istediği Scientology'nin merkezine gittik. Kiliselerin Altın Saçlı Kız ve Üç Ayı versiyonuydu ama AltınSteven ilk üç adreste ona "tam anlamıyla doğru" gelen kiliseyi bulamadığı için şimdi dört numaradaydık.

Steven kendini bu işe hakikaten kaptırmış gibi görünüyordu. Duayı onaylar gibi başını sallayarak dinledi. Sonra iPhone'unun not uygulamasını açtı ve birkaç ayeti not etti. İlahiler sırasında koroya uyup kollarını havaya kaldırdı. Sonunda ayin sona erdi.

Haleluya. Gün boyunca Tanrı'ya inanmaya en çok yaklaştığım an bu oldu.

Eve döndüğümüz zaman, son birkaç aydır hep yaptığım gibi, votkayla karıştırılmış bir kadeh şarap içmeye hazırdım. Steven ise durmadan ayin hakkında konuşuyordu. Onu dinlemiyordum bile, ta ki sonunda...

"Ve Jenny... Bunun için dua ettim ve artık seks yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Ben cinsel ilişkiye girmeme yemini edeceğim."

"Ne?.. Pardon?"

"Evet, ben... bu şekilde daha fazla günah işlemememiz gerektiğini düşünüyorum."

Parmaklarım şarap kadehimi neredeyse kıracak kadar sıkı kavramıştı. Steven sözlerine devam etti.

"Bu konuda dua ettim ve gerçekten de artık seks yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Seks günah. Umarım bu senin için de uygundur."

Hiç de uygun değildi. Yaptığımız seks, hayatımın en iyi seksiydi. Ve hayatımın diğer alanlarında her şey muhteşem gidiyor olsaydı bile o seksten vazgeçmek istemezdim. Ama muhteşem gitmiyordu. Hayatım şu anda tam anlamıyla sefildi. Seks bana nefes aldırıyordu. Seks sırasında kendimi kaybedebiliyordum. Hayatımdaki bu küçücük umut ışığından da vazgeçmek istemiyordum.

Sonunda, "Ya değilse?" demeyi başardım.

Şaraplı votkamın son yudumunu da içip kadehimi sehpaya olabildiğince baştan çıkarıcı bir tavırla bıraktım ve parmaklarımı kadehin kenarında dolaştırdım. Biraz kahrolası Marion Cotillard havasına ihtiyacım vardı, affedersiniz. Uzanıp Steven'ı öpmeye başladım. O da beni öptü, önce çekinerek, sonra tutkuyla. Onu oltaya getirmiştim.

Çok geçmeden elimi cinsel organının üstüne koydum. Sertleşmişti. Gerçekten sertleşmişti.

"Bak, benim yüzümden nasıl sertleştin," diye fısıldadım kulağına.

"Jenny, dur," dedi kıpkırmızı bir yüzle.

"Durmamı mı istiyorsun?" dedim en ahlaksız ses tonumu takınmaya çalışarak, sonuç meraklı bir çocuğun sesi ile ağlak bir ergenin sesi arasında bir şey oldu ama bu, Steven'ı daha çok tahrik etmişti sanki. Biraz azgınlığın yaptırabildikleri beni kendimi bildim bileli şaşırtmıştı. Elimi geri çekmeye yeltendim.

"Hayır... hayır. Durma." Steven elimi tutup tekrar cinsel organının üstüne koydu. Fermuarını indirdim, pantolonunu çıkardım ve Steven'a ömrü boyunca unutmayacağı bir oral seks yaşatmak üzere ona doğru eğildim. Bütün imkânları seferber etmiştim. Yaşıyor, veriyor, çabalıyordum. Bir oral seks vardı, bir de şimdi benim yaptığım şey. Emiyor, okşuyor, fısıldıyor, yalıyordum; kendimi bu işe yüzde 150.000 vermiştim. Steven ağzıma boşaldı.

Steven'ın benimle seks yapmamasının imkânsız olduğunu ilan edeceğinden emin, gururla ve beklenti içinde doğruldum. Bunu benimle günün her saati yapmak istediğini, buna İHTİYACI olduğunu ilan etmesini bekliyordum. Toplayabildiğim bütün cazibemle yutkunmaya hazırlanırken, Steven çenesini sıvazlamaya başladı.

"Şey, bu bana hiç doğru gelmedi Jenny. Bunu bir daha yapmamalıyız. Gerçekten bunu bir daha yapamayız."

Gözlerinde öyle yoğun bir kesinlik vardı ki öngörülebilir bir gelecek boyunca o aletin yanına bile yaklaşamayacağımı anladım. Spermi ağzımın kenarlarından çeneme aktı, kucağıma damladı. Ölü gözlerle ona baktım. Ne yapmıştım ben böyle?

75.

"Annenle ilişkinin iyi bir safhası oldu mu, yoksa her zaman... benim hatırladığım gibi miydi?"

Hikâyenin anneme ait tarafına, yani babamın onu "muhtemelen aldattığına", "ailesi için yeterince çabalamadığına" ya da o günün kuruntusu her neyse ona aşinaydım. "Baban tembel ve beceriksiz, bunu ifade etmenin başka yolu yok. Ancak bir patatesin duygusal becerilerine sahip, mesafeli bir adam."

Nasıl hatırladığıma gelince, birkaç iyi şey hatırlıyordum. Babamın oduncu gömleklerinin çam ağacı ve taze boya kokusu karışımı kokusunu sevdiğimi hatırlıyordum. Bazen rahatlamak için o gömleklerden birini giyip uyurdum. Sam's Club'da bir alışveriş arabasında otururken, babamın bana tozpembe Winnie the Pooh ayakkabılarımın bağcıklarını nasıl kurdele yapacağımı öğrettiğini ve o sırada annemin, tuvalet kâğıdının fiyatının ne kadar arttığından yakındığını hatırlıyordum. Babamın beni iş yeri olan Home Depot'daki Noel partisine davet ettiğini hatırlıyordum. Partiye onunla gitmem için beni seçtiğine inanamamıştım. Beni! Ama öyle olduğuna inanmaya uzun süre devam etmem gerekmemişti çünkü çok geçmeden onunla gitmemi, hangi çalışanlarla ilişki yaşıyor olabileceği konusunda istihbarat toplamam için annemin istediğini keşfetmiştim. "Don'ı da ihtimal dışı bırakma. Oldum olası babanın gizli eş cinsel olabileceğini düşünmüşümdür. Oturuşunda, bacak bacak üstüne atışında bir şey var." Buna rağmen partide iyi vakit geçirmiştim. Duvarlardan kırmızı ve yeşil şifon perdeler sarkıyordu. Salonun çevresine satılmamış Noel ağaçları sıralanmıştı. Yirmibir

oynamayı öğrenmiştim. O gün babam tarafından sevildiğimi gerçekten hissetmiştim.

Ancak bunların dışında anılarım muhteşem olmaktan çok uzaktı. Babamın çoğunlukla evde olmadığını hatırlıyordum. İlgisiz göründüğünü. Üç dört hafta boyunca her gece bana ve Scottie'ye *Stan the Hot Dog Man* kitabını okumaya çalıştığını ama sonunda, bir çocuk kitabını uykuya dalmadan okuyup bitiremediği için bir süre sonra pes ettiğini hatırlıyordum. Dans gösterilerini unuttuğunu ve annemin televizyon performanslarım için düzenlediği ailece izleme partileri sırasında uyuyakaldığını da. Büyük Pornografi Fiyaskosu '03 vardı bir de. Annem babamı porno izlerken –Mormonlukta çok büyük bir günahtır– yakalamıştı ve onu yine evden kovmuştu, bu kez tam bir aylığına. Sonrasında babama adıyla, "Mark" diye hitap etmem konusunda ısrar etmişti. Böylece annem ölene kadar babama öyle hitap ettim.

Şimdi babamın ve yeni kız arkadaşının karşısında otururken annemin tarafını, hikâyenin hatırladığım halini aramıyordum. Babamın tarafının peşindeydim.

"Bilirsin işte, üstünden o kadar uzun zaman geçti ki doğru düzgün hatırlamıyorum," dedi babam on saniyelik bir duraksamanın ardından. Onay almak ister gibi kız arkadaşına baktı.

Babamın kız arkadaşı Karen, daha sonra annemin bebeğine koyacağı adı çalan, liseden en yakın arkadaşıydı. Karen'ı odanın karşısından izlerken, annemin makyajını Karen gibi yapmaya çalıştığını fark etmiştim. Ya da belki de Karen makyajını annem gibi yapmaya çalışıyordu. Emin olamamıştım ama her hâlükârda bu durum beni rahatsız etmişti.

Babamın mutlu olmasını istiyordum ama o biraz... *fazla* mutlu görünüyordu. Annem öleli bir yıl olmuştu ve babam o öldükten bir hafta sonra Karen'la görüşmeye başlamıştı. Cenazenin *after-party*'sinde (herkesin parmak boy sandviçler yediği ve size birkaç yıl önce kendileri de kedilerini kaybettikleri

için kaybınızı çok iyi anladıklarını anlattıkları cenaze töreni sonrasına böyle mi deniyor?) babam otuz yıllık karısının yasını tutmaktan çok, Karen'ın telefon numarasını almaya çalışmakla meşguldü.

Babam ağabeylerimin ve benim beklediğimizden daha hızlı hareket etmişti ve bu hiçbirimiz için kolay olmamıştı. Zorlansak da onunla bağımız kopmasın diye çaba harcıyorduk. Annemizi zaten kaybetmiştik, babamızı da kaybetmek istemiyorduk.

Hakkını teslim etmek lazım, babam da çaba harcıyordu, hem de annemin hayatta olduğu zamankinden çok daha fazla. Bizi sık sık arayıp halimizi hatırımızı soruyordu ve bize Noel'de ne alacağını bilemediği için Amazon'da dilek listeleri hazırlatmıştı.

İşte bu yüzden geçen hafta babam beni arayıp "bir şeyler konuşmak" için benimle yüz yüze görüşmek istediğini söylediği zaman, cümleyi kurma şekli beni biraz şaşırtsa da, bugün için ayarlanan bu sohbetin, o çabalarının bir parçası olduğu sonucunu çıkarmıştım.

Ama şimdi babamın ve Karen'ın karşısında oturup havadaki çekim eksikliğini buram buram hissederken, bunun babamın çabalarından biri olmadığını anında anlamıştım. Beden dilinde her zamankinden daha katı bir şey vardı. Bu bir tür duyuru hazırlığı olmalıydı.

Şimdi de ben kaskatı kesilmiştim. Kahretsin. Babam ve Karen evleneceklerdi. Aman Tanrım, bunu destekliyormuşum, hatta bu konuda heyecanlanmışım gibi yapmam mı gerekecekti? Kendimi ona sormak üzere olduğum şeye hazırlarken, göz teması kurmak zorunda kalmamak için tırnaklarıma baktım.

"Eee... Neden buluşmak istedin?"

"Ah, şey, hımm..." Babam Karen'a baktı. Karen ona bakışlarıyla "devam et" dedi. Ah, Tanrım, hayır, işte geliyordu.

Geliyordu...

"Dustin, Scottie ve sen... benim biyolojik çocuklarım değilsiniz."

. . .
. . .
. . .

Ne?

Şoke olmuştum. Yüzümdeki rengin çekildiğini hissettim. Bayılmak üzere olduğumdan emindim.

Kupkuru olan ağzımdan nihayet, "Ne?.." sözcüğü çıkabildi.

Babam başını sallamakla yetindi. Karen'ın gözleri dolmuştu.

"Ama o senin baban," dedi sesi titreyerek. "Bu adam senin baban."

Sersemliğim geçmeye başladı ama yine de kafamı toplayamıyordum. Tamamen uyuşmuş olmama rağmen gözlerimden yaşlar boşalıyordu.

"Ben sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm," dedi babam ovuşturduğu ellerine bakarak. Annem babamın ellerini ovuşturmasından nefret ederdi. "Bir el kremi edinsene Mark."

Uzandım ve ona sarıldım. O da bana sarıldı. Karen bizi izliyordu.

"Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Yüzümü gömleğine gömdüm. O tanıdık çam ağacı ve boya kokusunu içime çektim. Tek görebildiğim, hemen gözümün önündeki kareli göğüs cebiydi. Kumaşın gözyaşlarımla ıslandığını hissediyordum.

Karen benim iki büklüm olmuş bedenime doğru eğildi ve sağ kolunu uzatarak bana duruşumuzun izin verdiği ölçüde sarıldı. Neden üç kişinin olduğu bir ortamda iki kişi birbirine sarılınca üçüncü kişi de onlara katılma ihtiyacı duyardı ki? Sarılmak iki kişilik bir aktiviteydi, üç değil. Sana ihtiyacımız yok 3 Numara. Teşekkürler.

Karen saçlarıma doğru, "Bunu bana söyleyince, ben de sana söylemesi gerektiğini söyledim," diye fısıldadı. "Sana mutlaka söylemesi gerektiğini söyledim. Bilmeye hakkın var."

Sonunda üçlü kucaklaşmadan ayrıldım ve babama ya da Karen'a bakmak zorunda kalmamak için pencereden dışarı baktım. Kendiliğinden dramatik olan anların, göz temaslarının o anları daha da ağırlaştırmasına ve dramatikleştirmesine neden olan bir yanı var. Şapkanın üstüne şapka takmak gibi. Ortada zaten yeterince dram vardı. Bu kadarı yeterliydi.

Pencereden dışarı bakarken babama biyolojik babamın kim olduğunu sormayı düşünmeye başladım. Bunu ona sormayı deli gibi istiyordum. Öğrenmek için can atıyordum. Kimdi? Herhangi bir ortak noktamız var mıydı? Onunla, Mark'la anlaştığımızdan daha mı iyi anlaşırdık? Dinamiğimizin kendine has bir doğallığı olur muydu? Bunu sormaya çok yakındım ama kendimi tuttum. Babamı gücendirmek istemiyordum. Daha doğrusu "Baba"yı. Bu akşamlık burada kalsın diye düşündüm. Daha sonra ona bütün sorularımı soracak zamanım olacaktı zaten.

"Eee, sinemaya falan mı gitsek, yoksa?.." diye sordu "Baba".

Patates.

76.

Steven'a bu haberi verme fikri sinirlerimi çok fena gerdiği için bunu elimden geldiğince, yani şu ana kadar ertelemiştim. Bir saat içinde, Avustralya'daki bir basın toplantısına katılmak üzere yola çıkacaktım. Netflix orada faaliyete başlıyordu ve bu nedenle çeşitli dizilerin kadrolarından insanları tanıtım amacıyla oraya gönderiyorlardı. Ben, Daryl Hannah, Ellie Kemper, Aziz Ansari orada olacaktık. Hatta tanrıçanın ta kendisi Robin Wright'ın da orada olacağı haberi kulağıma çalınmıştı. Nefesimi tutmuş bekliyordum.

"Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var," dedim Steven'la yemek masamda karşılıklı otururken.

Mark'ın bana öz babam olmadığını söylemesinin üstünden bir hafta geçmişti ve bu bilgiyi ben de henüz sindirebilmiş değildim. O zamandan beri geçen her gün rüya gibiydi. Haftayı atlatabilmek için kusmaktan ve alkolden güç almıştım.

Mark'a sorularımdan bazılarını soracak zamanım olmuştu. Annemin ilişkisinden o sırada haberi var mıydı? (Evet dedi.) Ağabeylerimin bu fiyaskodan haberi var mıydı? (Hayır dedi.) Bunun gerçek olduğundan yüzde 1.000 emin miydi? (Evet dedi.) Babamın kim olduğunu biliyor muydu? (Evet dedi.) Ama bu basit ve net cevaplar dışında, sorduğum diğer bütün soruları, "Bilmiyorum," gibi cevaplarla geçiştirmişti.

Üç çocukla sonuçlanan bir ilişkisinin olduğunu bile bile onca yıl annemle nasıl bir arada kalmıştı? ("Bilmiyorum...") Biyolojik babamın benim varlığımdan haberi var mıydı? ("Emin

değilim...") İlişkileri nasıl son bulmuştu? ("Hımmm... Bilmem ki.")

Bilmeyi en çok istediğim şeyse açık ara, annemin bunu bize neden söylemediğiydi. Annem fırsatı varken bunu neden bize söylememişti ki? Annem nasıl olurdu da bize söylemezdi?

Bu kararını meşrulaştırmaya, anlamlandırmaya çalışmıştım. Ama düşündükçe, kararma bahane bulmaya, hatta kararını anlamaya gayret ettikçe öfkem artıyordu.

Bunu bize söylememesinin *nedeni* her ne olursa olsun, sonuçta söylememişti işte. Bu da beni başlı başına incitiyordu.

Benim için dünyadaki herkesten ve her şeyden daha önemli olan insandı o. Varlığımın merkezini oluşturan insan. Onun hayalleri benim hayallerim, mutluluğu benim mutluluğum olmuştu. Uğruna yaşadığım ve nefes aldığım insan, kimliğimin bu kadar önemli bir parçasını benden nasıl gizleyebilmişti?

Bunu bize söyleme fırsatı hiç olmamış gibi, söylemek için can atmış ama doğru zamanı yakalayamamış gibi davranabilirdim ama bu doğru değildi. Fırsatı olmuştu; öldüğünü sandığı, kendi ölümlülüğünün farkına vardığı zamanlar olmuştu. Ben bir insanın ölmeden önceki son günlerini yarım kalan işlerini tamamlaması, bazı şeyleri yoluna koyması ve çocuklarına gerçek babalarını söylemesi için mükemmel bir fırsat olarak görürdüm. Peki annem bunları neden yapmamıştı? Neden gerçeklerden kaçmaya devam etmişti?

Cevapsız kalmış olmak ve son noktayı koymanın yakınından bile geçememek sinir bozucuydu. Cevapları bulamadıkça sorularım artıyordu. Sorularım arttıkça bulamadığım cevaplar da artıyordu ve onları bulmaya çalışma sürecinde kendi kendimi delirtiyordum. İçimi dökebileceğim birine, bir akıl hocasına, mantığın sesine ihtiyacım vardı.

Steven'a biyolojik baba olayını bir haftadır anlatmamıştım çünkü din meselesinin biraz yatışmasını bekliyordum. Ya biyolojik baba sorunu ya da din sorunu olabilirdi, ikisi birden

olamazdı. Ama şimdi uçağa yetişmem gerektiği için başka seçeneğim yoktu. Bunu hayatımdaki en önemli insana söylemek için geri dönene kadar beklemem tuhaf olurdu.

"Tamam..." dedi Steven duyurumun giriş kısmına karşılık olarak. "Aslında benim de sana söylemem gereken önemli bir şey var."

"Tamam..." dedim ben de biraz şaşırarak. "Önce sen söyle çünkü benimki bayağı büyük."

"Yok, önce sen söyle çünkü benimki *gerçekten* büyük," dedi kendinden emin bir tavırla.

"Bak, söyle gitsin. Lütfen."

"Tamam," dedi Steven aldığı derin nefesi serbest bırakarak. "Ben... İsa Mesih'in dünyaya yeniden gelmiş haliyim."

. . .

. . .

. . .

Ne?

İçimden gelen ilk şey gülmek oldu; şokun, üzüntünün, öfkenin ve şaşkınlığın bir araya gelmesinin otomatik sonucu olan, rahatsız edici bir gülüş. Steven, kendini Yüce Efendimiz ve Kurtarıcımız İsa mı sanıyorsun? Haydi ama. Şaka yapıyor olmalıydı. Yapmadığını fark ettiğim anda ikinci dürtümle sarsıldım. Ağlamak istiyordum. Kendi içime kıvrılmak ve içimde ne varsa boşaltmak istiyordum.

"Bana inanmalısın Jenny," dedi Steven ciddi bir sesle. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bana inanmalısın."

Silkindim ve kafamda bir plan yaparken kusmak için banyoya gittim. Geri dönerken, evden ayrılmadan önceki son birkaç dakikada, erkek arkadaşımın İsa Mesih olduğunu düşünmesi konusunda yapabileceğim bir şey olabilir mi diye düşünüyordum.

Steven'ın iyi olmadığı çok açıktı ama bu bilgiyi paylaşabileceğim, bana herhangi bir şekilde yardımı dokunabilecek

kimse yoktu. Aile üyelerinin ya da arkadaşlarının telefon numaralarını almamıştım ve ilişkimiz bunun için çok yeniydi. Ona çaktırmadan yakınlarda yaşayan arkadaşlarından birinin telefon numarasını almaya çalıştım ama Steven gözyaşlarına boğuldu ve verdiği sırrı kimseye söylememem için yalvarmaya başladı.

"Bu sadece ikimizin arasında Jenny," dedi ağlayarak.

"Bence bunu ailene söylemelisin," dedim teşvik edici bir sesle. Söylerse bir sorun olduğunu anlayacaklarını ve onunla ilgilenmek için bir uçağa atlayıp Los Angeles'a gelebileceklerini düşünüyordum.

"Yapamam," dedi Steven kafasını iki yana sallayarak. "Yapamam. Bana inanmazlar. Bana sadece sen inanırsın Jenny."

Cevap vermedim. Cevap verecek enerjim de takatim de kalmamıştı. Çaresizdim. Kafam allak bullaktı. Steven benim ilk gerçek aşkımdı. On dakika öncesine kadar, bu ilişkide bulduğum sevinç, hayatımın son zamanlarındaki tek olumlu şeydi. Vazgeçmeye hazır değildim. Kolumla gözyaşımı silerken gözüm duvardaki saate takıldı. Geç kalıyordum. Gitmeliydim.

Steven'a sarıldım. O da bana sarıldı. Havaalanına giderken yolda menajerimden bir mesaj aldım. Robin Wright söylentisi teyit edilmişti.

77.

Sydney'ye yaptığım on dört saatlik yolculuk, uçak tuvaletinde kusmak zorunda kaldığım bir cehennemdi. İki öğün uçak yemeğini ve hostesin getirdiği ardı arkası kesilmeyen atıştırmalıkların –jelibonlar, krakerler, Doritos– tamamını yedim ve kustum. Atıştırmalıkların hepsi vücudumda aşağı, yukarı ve dışarı güzergâhını izledi. Tam bir kaostu. Uçakta yemediğim ya da kusmadığım, yemek ile kusmak arasındaki zamanlarda da, yanımda oturan perukalı iş adamının tuhaf bakışlarına bir kere daha maruz kalmadan yerimden on dördüncü kez nasıl kalkacağımın hesabını yapmadığım tek bir an bile olmadı.

Son kusuşumda artık kendimi bayılacak gibi hissediyordum. Ağzımın içi ekşi kusmuk tadıyla kaplıydı ve kusmaktan acıyordu. Parmaklarımı, gözlerimi bu işin bir yan etkisi olarak yuvalarından fırlatacak şekilde gırtlağıma sokarken ağzımdan çirkin bir şelale gibi gri klozete dökülen kahverengi parçacıklı sıvıyla birlikte küçük, beyaz ve sert bir parçanın da düştüğünü gördüm. Dilimi dişlerimin üstünde dolaştırdım ve dişlerimden birinin eksik olduğunu fark ettim. Mide sıvılarımdaki asit, diş minelerimi bana az önce sol alt azı dişimi kaybettirecek kadar zedelemişti.

Ağzıma metal tadı gelince lavaboya tükürdüm. Kan geliyordu. İstemeyerek elimi uçak tuvaletinin musluğunun altına uzattım ve şüpheli suyla ağzımı çalkaladım. Bunu dört beş kez yaptıktan sonra aynadaki görüntümü fark ettim. Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama başaramadım. Bu kadar büyük bir aynası

olan bu kadar küçük bir alanda mümkün değildi. Kendime uzun uzun baktım. Gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti.

Sydney'ye indik. Beni bekleyen Nissan Sentra'ya doğru yürürken telefonumda bilinmeyen bir numaradan bir sesli mesaj vardı. Ne olduğuna bakmak için tuş kilidini açtım. Mesaj Steven'ın anne babasındandı. Steven'ın çılgına dönmüş bir halde onları aradığını ve çok endişelendikleri için onu görmek üzere hemen uçağa atladıklarını söylüyorlardı. Şimdi ona birtakım testlerin yapılacağı bir ruh ve sinir hastalıkları merkezindeydiler ve oradaki psikiyatrlar Steven'ın şizofren olabileceğini düşünüyorlardı. Mesajı dinlemeyi bitirince arabanın arka koltuğuna yerleştim.

"Hey, nasıl gidiyor?" diye sordu neşeli Uber şoförü.

Şoföre cevap vermeden dümdüz karşıya baktım. Nasıl mı gidiyordu? Berbatın da ötesi. Annem bütün hayatım boyunca bana biyolojik babam konusunda yalan söylemişti ve bulimia girdabından çıkamıyordum, sol alt azı dişim olmadan bir basın toplantısı yapmam gerekecekti ve erkek arkadaşım şizofrendi. Bundan daha kötü gidemezdi.

"Ah, bu şarkıya bayılıyorum. Radyonun sesini biraz açsam rahatsız olur musunuz?"

Uber şoförü cevabımı beklemeden sesi açtı. Ariana Grande'nin *hit single*'ı "Focus on Me"• çalıyordu.

"Bu bir önceki *single*'ından da iyi, değil mi?" dedi şoför. Sonra kafasını sallayarak ve mırıldanarak şarkıya eşlik etmeye başladı. Ön konsola vurarak hevesle tempo tutuyordu.

Pencereden dışarı baktım ve uzakta Sydney Opera Binası'nı gördüm. Dilimle eksik dişimin boşluğunu yoklayarak derin düşüncelere daldım. Belki de Ariana haklıydı. Bana odaklanma zamanı gelmişti.

• (İng.) Bana odaklan. (ç. n.)

78.

"Merhaba Jennette."

"Merhaba Jeff."

"Tartıya çıkmaya ne dersin?"

Ha? Pardon? Muayene belgelerimin hiçbir yerinde, internetten bulduğum yeme bozukluğu uzmanıyla ilk seansımda tartılmam gerekeceğine dair bir madde yoktu. Öyle bir madde olduğunu görseydim buradan randevu alacağımı hiç sanmıyordum. Randevuyu yine bir şekilde alsaydım bile, en azından hava durumunun bir önemi olmaksızın her doktor randevumda giydiğim "ulu orta tartılma" giysilerimi –poplin bir etek ve en ince askılı bluzum– giyerdim. (Giysilerimin ağırlığıma olabildiğince az katkıda bulunmasını isterdim.) Asla kot pantolon giymezdim. Kalın ve ağır, lanet bir kot pantolon. Bir de kazak. Kalın örgülü, bol düğümlü, hantal bir kazak.

"Buna mecbur muyum?"

"Evet. Ama sayıya bakman gerekmiyor ve ben de kilonu sana söylemeyeceğim. Bu sadece benim klinik işlemlerim için gerekli. Her seansın başında kilonu belgelemem gerekecek."

Gergin bir tavırla ellerimi ovuşturdum.

"Üzgün görünüyorsun."

"Tartılmak istemiyorum."

"Bu yalnızca sürecin bir parçası ve ne kadar sinir bozucu olabildiğini çok iyi biliyorum. Dürüst olmak gerekirse tepkin bugüne dek gördüklerimin çoğunun yanında hafif kalır."

"Ne görüyorsun mesela?"

"Bazıları hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor, bağıranlar oluyor, bir keresinde biri odanın karşı tarafından bana çantasını fırlatmıştı. Eğlenceliydi."

Güldüm.

"Duygusal tecrübenle yüzleşmek iyileşmenin en dönüştürücü yanı olacak. Bu da yiyeceklerle, yemek yemekle, vücudunla ve evet, tartılmakla ilgili duygusal tecrübenle yüzleşmenle başlıyor. Ben sürecin başından sonuna kadar yanında olacağım ama iyileşmek istiyorsan bunların hepsiyle yüzleşmen gerekecek."

"Çok fazla esneklik payı yok gibi görünüyor Jeff."

Kıkırdadı, sonra kıkırdamayı bir anda kesti ve hiçbir şey demedi. Bana bakmaya devam etti.

Jeff itinayla yana taradığı kusursuz kesimli sarı saçlarıyla uyumlu kusursuz tıraş edilmiş sarı sakalları ve sıcacık mavi gözleri olan, uzun boylu –belki bir metre doksan santim– bir adamdı. Kumaş pantolon, kravat ve kareli gömlekten oluşan kıyafetini gümüş tokalı siyah bir kemerle tamamlamıştı. Tavırları da cümle kurma tarzı gibi kesin ve netti; ne konuşmasında ne de tavırlarında *eee*'lere, *şey*'lere yer vardı. Karşımda *eee*'siz bir adam duruyordu. Ona saygı duydum. *Eee*'siz bir adam olmak kolay iş değildi.

Kalkıp tartıya doğru yürüdüm. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve tartıya çıktım. Jeff'in elindeki dosyaya bir şey yazdığını gördüm.

"Şimdi inebilirsin."

Tartıdan indim. Kanepeye döndüm ve oturdum. Jeff bana gülümsedi. Gülümsemesinde biraz sıcaklık olsa da bu daha çok ciddiyetini koruyan bir insanın gülümsemesiydi.

"İşe koyulalım."

79.

"İsa olduğumu düşünebildiğime inanamıyorum," dedi Steven gülümseyerek ve ağzına bir patates kızartması attı.

Studio City'deki Laurel Tavern adlı barın masalarından birinde karşılıklı oturuyorduk. Ben bir yandan *mezcal mule* kokteylimi yudumlarken bir yandan da Steven'ı, ölümün kıyısından her dönüşünün ardından annemi incelediğim gibi inceliyordum. Birini incelemenin en saf haliydi bu. Minnettar bir şaşkınlık içeriyordu. O kişi karşınızdaydı. Hâlâ karşınızdaydı.

Steven'ın psikiyatri koğuşuna ziyaretinin ondan aldığım son haber olacağını sanmıştım. Ama telefonunu eline alabildiği anda beni aramıştı. İkimiz de ağladık. Her zamanki gibiydi, yani öyle sayılırdı. Sesinde daha fazla rehavet, daha önce olmayan bir uyuşukluk vardı. Bana bunun nedeninin kullandığı lityum olduğunu ve zaman içinde teşhisten önceki haline döneceğini söyledi. Öyle olmasını deliler gibi istedim.

Ve şimdi, iki ay sonra karşısında otururken, belki de öyle olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Yine birlikte yaşıyorduk ve Steven iyi görünüyordu. Düzenli olarak bir terapistle ve psikiyatrla görüşüyordu. İlaç kullanıyordu. Bekârlık yeminine son vermişti ve harika seks yapıyorduk. Şizofreni atağını, ancak bir şeyin hakikaten geçmişte kaldığını bildiğiniz zaman yapacağınız bir hafiflikle anıyordu.

"Ben de inanamıyorum," dedim.

Steven masanın karşısından elimi tuttu. Parmaklarına kızarmış patatesin yağı bulaşmıştı. Umursamadım.

"Senin için de çok korkutucu olmalı," dedi.

"Öyleydi."

"Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse ben de senin yanında olamadım. Olup biten onca şeyin arasında."

"Biliyorum. Ama şu anda ikimiz de sorunlarımızın üstünde çalışıyoruz. Birbirimizin yanında olabileceğiz. Her şey çok güzel olacak."

Başımı salladım. Ona inanıyordum.

80.

Önümde duran bir tabak dolusu spagettiye bakıyordum. Onu yemeden önce bende uyanan bütün düşünceleri ve duyguları kafamda değerlendirirken, en az on dakikadır tabağı seyrediyordum.

Kalemimi aldım ve çalışma kâğıdımı doldurmaya başladım.

Düşünceler: Bu spagettiyi istiyorum ama bu spagettiyi istemiyorum. Bunun bana kilo aldırmasından çok korkuyorum. Çamura batmış gibi hissetmek istemiyorum. Ağır hissetmek istemiyorum. Çok fazla ağırlık hissetmek beni yoruyor. Yemekten korkuyorum. Bunu kusmak istemiyorum.

Duygular: Çekince: 8/10. Kaygı: 8/10. Korku: 7/10. Arzu: 6/10.

Derin bir nefes aldım ve spagettiden bir lokma yedim. Biraz daha düşünce. Biraz daha duygu. Her zaman biraz daha düşünce ve duygu. Yorucu, ardı arkası kesilmeyen düşünceler ve duygular. Yazmak için çalışma kâğıdıma geri döndüm.

Yerken düşünceler: Annem bana her zaman sodyumun yüzümü şişirdiğini söylerdi. Yarın yüzümün şiş olmasından korkuyorum. Annem beni bunu yerken görseydi çıldırırdı. Annem hayal kırıklığına uğrardı. Ben tam bir başarısızlık örneğiyim.

Duygular: Üzüntü: 8/10. Hayal kırıklığı: 8/10.

Ağlamaya başladım. Kalemimi bıraktım ve Jeff'in tembihlediği gibi gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Jeff'e üç aydır gidiyordum ve ilerlemem yavaş ama istikrarlıydı. O kadar çok yol katetmiştik ki artık durumu takip bile edemiyordum.

İşe benim bütün diyet ürünlerini (Lean Cuisine marka dondurulmuş yemekler, diyet yaban mersini suyu, diyet çaylar vs.) ve bütün spor giysilerimi atmamla başlamıştık. Bu iyileşme safhasında egzersiz yapmak yoktu. Esneme hareketleri ve makul yürüyüşler sorun değildi ama artık yarı maraton koşmak yoktu. Diyet yapmaya dair bütün belirtiler ortadan kaldırılmalıydı.

Sonra iki hafta boyunca benden, yediğim her lokmanın bilgisi ve o lokmayı yediğim saatle birlikte, tıka basa yeme ve kusma nöbetlerimin kaydını tutmam istendi. Kusma nöbetlerimin kaydını tutmak bana makul gelmişti; bu, Laura'nın da bana yaptırdığı bir şeydi, dolayısıyla bunu zaten bekliyordum ama yediklerimi not etmek kafamı karıştırmıştı. Yediklerimizi kaydetmek de yeme bozukluğunun bir parçası değil miydi? Bu da zorlayıcı ve sağlıksız bir şey değil miydi yani?

"Evet, yediklerini kaydetmen zamanla bir kenara bırakmanı isteyeceğimiz bir davranış olacak. Hatta sayıyı sıfıra indirebilmemiz için bir süre sonra senden ne kadar sık kayıt tuttuğunun kaydını da tutmanı isteyeceğim."

"Yani kaydın kaydını tutacağız."

Jeff hafifçe kıkırdadı. Sonra bir anda durdu. "Doğru."

"Tamam. O zaman sonunda kayıt tutmama yönünde ilerlemem gerekiyorsa, neden şimdi yediklerimin kaydını tutuyorum?"

"Yiyecekle alakalı davranışların konusunda fikir edinmeliyim. Vücuduna nelerin ne zaman girdiğini görmek bunu anlamama yardımcı olacak."

İki haftalık kayıt tutma sürecinin ardından Jeff sakalını sıvazlayarak çalışma kâğıtlarımı inceliyordu.

"Hımmm. Evet. İlginç. Hımm. Evet."

Ne? Ne Jeff? Ne?

"İlginç..."

Kendimi daha fazla tutamadım ve sonunda, "İlginç olan nedir?" diye sordum.

"Hemen her gün kahvaltıyı atlıyorsun, sonra geç saatte öğle yemeği yiyorsun. Saat iki buçuk, üç gibi. Ama buna gerçek anlamda öğle yemeği denemez. Tam bir öğün değil. Salı günü sekiz lokma –çok net– somon, çarşamba bir protein bar, perşembe iki yumurta yemişsin. Yumurtaları neden kustun?"

Omuz silktim.

"Oraya döneceğiz. Pekâlâ. Demek geç saatte yarım yamalak öğle yemekleri yiyorsun, akşam saat sekiz civarı da yine eksik görünen akşam yemekleri. Sonra taşların yerine oturmaya başladığı noktaya geliyoruz, gece saat on bir gibi tıka basa yemek olarak tanımladığın şey gerçekleşiyor. Bir tabak *pad Thai* ve kızarmış pilav, üstüne de DelTaco'dan bir *burrito*. Ve her gece o saatlerde yediğin her şeyi kusmuşsun gibi görünüyor."

Evet, biliyorum Jeff. O listeyi ben yazdım.

"Doğru," dedim yeni bir şey öğreniyormuş gibi yaparak.

"Mesele şu, Jennette: Günün ilk kısmında kendini aç bırakıyorsun. Kahvaltı etmiyorsun, geç saatte ve yarım yamalak öğle ve akşam yemekleri yiyorsun, sonra saat on birde o kadar çok acıkıyorsun ki vücudun sana yemek için yalvarmaya başladığından *yemek yiyorsun*. O saatlerde yemeyi seçtiğin yiyeceklerin neden o tarz yiyecekler olduğu ortada. Çok acıktığın için sağlam ve seni tok tutacak bir şeyler istiyorsun. Ama sonra, o yiyeceklerle ilgili yargıların ve derine işlemiş yıkıcı düşünce kalıpların yüzünden kusarak onlardan kurtuluyorsun. Ve ertesi gün aynı döngüyü tekrarlıyorsun."

"Dürüst olmam gerekirse iyi bir haftaydı," diye açıkladım. "Terapide 'iyi iş çıkarmak' istediğim için falan olmalı."

"Mantıklı," dedi Jeff. "Durumu çok fazla analiz etmeye gerek yok, olduğu gibi kabul et. Atılan bir adım olarak." Kibarca başını salladı, sonra çenesini eğdi ve bana kararlı bir ifadeyle baktı. "Ama bence artık daha fazlasını yapabilecek durumdayız."

Ona inanıyordum. Çok emindi. Ve *eee*'siz bir adam herhangi bir şeyden boşu boşuna emin olmazdı. *Eee*'siz bir adam sadece emin olduğu şeylerden emin olurdu.

"Şöyle yapacağız: Yemeni normalleştireceğiz. Günde üç ana öğün ve iki ara öğün. Hepsini önceden belirlenmiş saatlerde yiyeceksin. Pazarlık yok. Yemeyi normalleştirme sürecine başlamadan önce riskli yiyeceklerini saptamalıyız. Riskli yiyecekler, haklarında çok fazla yargıya sahip olduğun yiyeceklerdir; kaçınmaya daha fazla mecbur hissettiğin yiyecekler."

Başka söze gerek yoktu. Hemen saymaya başladım.

"Pasta, turta, dondurma, sandviç, patates kızartması, ekmek, peynir, tereyağı, cips, kurabiye, makarna..."

"Harika, harika." Jeff bunları hızlı hızlı not aldı ama benden yavaşlamamı istemedi. İçindeki başarı hırsı yüzünden olmalıydı. Kalemi âdeta uçuyordu. Altın madalyaya göz dikmişti bir kere. Makarna kelimesinin son hecesini de yazdıktan sonra kafasını kaldırıp bana baktı.

"Burada, terapideki nihai hedeflerimizden biri de yiyeceklerle ilgili yargılarını azaltmak. Her türlü yargıyı. Yiyecekleri nötrleştirmeni istiyoruz. İyi ya da kötü olarak değil, sadece yediğin bir şey olarak. Bu ister ananas olsun ister pankek."

"Ben ikisini de kötü olarak görüyorum çünkü ikisinde de çok fazla şeker var."

Jeff gözlerini kırpıştırdı.

"Tamam, o zaman bunun üstünde de çalışırız."

"Tamam."

"Ama seni uyarmalıyım Jennette, yeme kalıplarını normalleştirmek ve yiyecekleri zihnen nötr hale getirmek kolay olmayacak. Hem de hiç. Zor bir duygusal çalışma olacak. Çok uzun zamandır... bayağı boktan besleniyormuşsun."

"Boktan" kelimesini hiç beklemiyordum Jeff ama sözünü sakınmıyor olmanı takdir ettim.

"Zorlu bir süreç olacak. Ama ben bu süreci atlatmana yardım edeceğim."

* * *

Masa başında oturmuş, tuzlu gözyaşlarımı tabağımdaki spagettiye döküp marinara sosunu sulandırıyordum. Jeff haklıydı. Yeme kalıplarımı normalleştirmek ve yiyecekleri nötrleştirmek çok zor bir duygusal çalışmaydı.

Ağlamam göğsümün hızla inip kalkacağı kadar şiddetlendi. Ağladığım için kendime sinirlendim. Fazla dramatik hissetmeme neden oluyordu. Kontrolü kaybetmişim gibi.

Gözyaşlarım çalışma kâğıdıma damlayarak mürekkebi dağıttı. Kahretsin. Kurutmak için ıslak yere üflemeye çalıştım ama bu kez de sümüğüm kâğıda damladı ve işi iyice bozdu. Çalışma kâğıdını buruşturup odanın diğer ucundaki çöp kutusuna fırlattım. Yakınına bile düşmedi. Yüce İsa aşkına.

Siktir et. Ayağa kalktım, tuvalete koştum ve içimi boşalttım.

81.

"Arada bir böyle tökezlemen çok normal. Adı üstünde, bu sadece bir tökezleme. Seni tanımlayan bir şey değil. Başarısız olduğunun göstergesi değil. Asıl önemli olan bu tökezlemenin, ayağa kalkamayacağın bir düşüşe dönüşmesine izin vermemek," dedi Jeff ve bana üstünde "Tökezlemelerin Yerde Kalmana Neden Olmasına İzin Verme" yazan bir paket verdi. (İçimden bir ses bana Jeff'in bu anın provasını daha önce yaptığını söylüyordu. "Söyle ve sonra paketi uzat. Evet, turnayı gözünden vurursun.")

Bu paket almalar Jeff'le her hafta yaşanan bir olaydı. Her seansın sonunda bana yeni bir paket veriyordu. Genellikle içlerinden bir makale, bir iki test ve birkaç çalışma kâğıdı çıkıyordu. Konular *Sağlıklı İlişkiler Nasıl Kurulur (Ve Mevcut İlişkilerinizde Nasıl Durum Değerlendirmesi Yapabilirsiniz)*'dan *Yeme Bozukluğunuz Olmadan Bir Kimlik İnşa Etmek*'e ve *Kendine İyi Bakmak Aslında Nedir*'e kadar çok geniş bir alanı kapsıyordu.

Bu paketlerle uğraşmaktan keyif alıyordum. İçimi kâğıda dökebilmek hoşuma gidiyordu. Benim için her şeyi basitleştiriyordu. Her şey kafamın içindeyken bana kaotik ve allak bullak geliyordu. Ama bir kâğıt parçasına baktığım ve kendimi sözcüklere, skor cetvellerine ve grafiklere yansımış olarak gördüğüm zaman her şey netlik kazanıyordu.

Paketler her zaman seansımızda konu aldığımız şeylerin bir tekrarı oluyordu, o nedenle bugünkü seansın tökezlemelerle ilgili olacağını anlamıştım.

"Jennette, iyileşmenin en önemli kısımlarından biri olacak bu. Tökezlemeleri kabullenmek ve onları durmadan aşmak..."

Başımı salladım.

"Yeme bozukluklarına yatkınlığı olan insanlar genellikle kendi hatalarına takılıp kalan ve onları aşmakta zorlanan insanlardır. Mükemmeliyetçilerdir. Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Evet..." (Etiket olarak biraz sinir bozucuydu ama anlam ifade ediyordu, evet.)

"Sorun şu ki bir hatadan sonra kendimizi hırpaladığımız zaman, hatamız yüzünden yaşadığımız suçluluğa ve hüsrana bir de utancı ekleriz. Bu suçluluk ve hüsran bizi ileriye taşımak konusunda faydalı olabilir ama utanç... utanç takılıp kalmamıza neden olur. Felç edici bir duygudur. Utanç sarmalına girdiğimiz zaman bize başlangıçta utanç veren türden hatalara yenilerini eklemeye daha yatkın oluruz."

Başımı salladım, ne demek istediğini anlamıştım.

"Tökezlemelerin yerden kalkmamızı zorlaştıran düşüşlere dönüşmesine neden olur."

Jeff gururlu bir tavırla parmağını kaldırıp beni işaret etti.

"Bingo."

Bu "bingo" kısmı olmasa da olurdu ama bu konu beni derinden ve güçlü bir şekilde etkilemişti. Utanç sarmallarının sorunlarıma ne kadar çok katkısının olduğunu fark ediyordum. "Bu kez kesinlikle bırakıyorum," diye yeminler etmekten çok yorulmuştum. Belki de eksik parça bu tökezlemeleri kabullenmemdi. Belki tökezlediğim zaman, bunun nasıl bir hayal kırıklığına ve hüsrana neden olduğunu utanç sarmalına düşmeden kabullenebilirdim. O sarmalın daha fazla ve daha fazla tökezlemeye, tökezlemelerin de yerden kalkmamı imkânsız kılacak düşüşlere neden olmasına izin vermeden. Belki de Jeff'in dediği gibi, tökezleme denen şey, adı üstünde sadece bir tökezleme olarak kalabilirdi.

82.

Kahretsin. Toplantıya geç kalıyordum. Çantamı kapıp alt kata koştuğum sırada onu orada otururken buldum. Saçını işaret parmağına dolayarak pencereden dışarı bakıyordu. Yüzünde son zamanlarda sık sık olduğu gibi katatonik bir ifade vardı. Onu böyle görmek beni korkutuyordu. Bu ilk kez olduğunda, yüksek doz lityumdan kaynaklanabileceğini düşünmüştüm. Ama lityumun dozu en az on kez ayarlanmış olsa da katatoni bitmiyordu. İşte o zaman sebebin başka bir şey olduğunu anladım.

"Hey, yakışıklı," dedim olabildiğince rahat bir tavırla. "Nasıl gidiyor?"

Beni duymuyor gibiydi.

"Steven?"

Hiç tepki vermedi. Alt dudağımı ısırdım.

"Şey, benim bir toplantıya gitmem gerekiyor. Benimle gelmek ister misin? Araba gezintisi olur. Ben içerideyken de yürüyüş yapabilirsin. Bir iki saatten fazla sürmez."

Randevularım, işim ya da toplantılarım olduğu zaman Steven'ı bana eşlik etmeye davet etmeye başlamıştım. Aksi takdirde evden hiç çıkmayacağından korkuyordum.

Steven çalışmayı tamamen bırakmıştı ve işe geri dönmeye sonsuza dek karşı gibi görünüyordu. "Çalışmanın hayatı ziyan etmek" olduğunu iddia ediyordu. Hiç hobisi yoktu ve arkadaşlarıyla zaman geçirmek de ilgisini çekmiyordu. Steven'ın bugünlerde yaptığı tek şey ot içmekti. Sabahları uyanıyor ve hemen içmeye başlıyor, buna gün boyu aralıksız devam ediyordu. Uyanık olduğu her dakika kafası güzeldi. Çok güzel.

Hiç kafası bu kadar güzel bir insan görmemiştim. Katatoni seviyesinde bir güzellik.

Başlarda sorun olmayacağını düşünmüştüm. Bu onu şizofreni teşhisinden ve beraberinde gelen altüst olma halinden uzaklaştırabilirdi. Ona destek olmaya çalıştım. Hatta ona istediği miktarı –bayağı yüksek bir miktar olduğunu söylemem gerek– tedarik edebilecek bir satıcı bulmasına bile yardım ettim.

Ama sonra durum bu hale geldi. Bunu anlamadığımı söyleyemezdim. Anlıyordum. İnsanın uyuşarak hayatındaki her şeyden uzaklaşma ihtiyacını gayet iyi anlıyordum. Ama ben artık kendimi uyuşturmuyordum. Belki de asıl sorun buydu, en azından ikimiz açısından. Ben bulimia tedavimde büyük adımlarla ilerliyordum. Artık bedenimi eskisi kadar kötüye kullanmıyordum. Her gün kendimle yüzleşmek için gayret ediyordum. Sonuçlar değişken olsa da gayretim tutarlıydı.

Ben iyileşmemde ilerleme kaydettikçe Steven seçtiği uyuşturucuya daha fazla kapılıyordu. Birbirimizden her geçen gün biraz daha uzaklaşıyorduk.

Bu nedenle birkaç hafta önce ikimizi ne pahasına olursa olsun yeniden yakınlaştırmak gibi parlak bir fikre kapılmıştım. Steven bulimia konusunda bana yardımcı olmaya çalışmıştı, ben de onun marihuana bağımlılığını aşmasına yardımcı olacaktım.

Ot içmenin nasıl bırakılacağı hakkında birkaç makalenin çıktısını aldım. Destek gruplarına göz attım. Steven'a, bağımlılık konusunda uzmanlaşmış yeni bir terapisti denemesini önerdim. İnsan içine karışmamızı sağlayacak, böylece ot içme olasılığını azaltacak aktiviteler planladım. Onu gözümün önünde tutabilmek için gittiğim her yere davet ettim. Hobi seçenekleri sundum. Otlarını kaldırıp attım.

Hiçbiri işe yaramadı. Makaleleri okumadı. Destek gruplarına katılmadı. Yeni bir terapist denemediği gibi, gittiği terapisti de bıraktı. Hobi edinmek istemiyordu. Kendine yeni bir ot zulası yarattı.

Hiç kafası bu kadar güzel bir insan görmemiştim. Katatoni seviyesinde bir güzellik.

Başlarda sorun olmayacağını düşünmüştüm. Bu onu şizofreni teşhisinden ve beraberinde gelen altüst olma halinden uzaklaştırabilirdi. Ona destek olmaya çalıştım. Hatta ona istediği miktarı –bayağı yüksek bir miktar olduğunu söylemem gerek– tedarik edebilecek bir satıcı bulmasına bile yardım ettim.

Ama sonra durum bu hale geldi. Bunu anlamadığımı söyleyemezdim. Anlıyordum. İnsanın uyuşarak hayatındaki her şeyden uzaklaşma ihtiyacını gayet iyi anlıyordum. Ama ben artık kendimi uyuşturmuyordum. Belki de asıl sorun buydu, en azından ikimiz açısından. Ben bulimia tedavimde büyük adımlarla ilerliyordum. Artık bedenimi eskisi kadar kötüye kullanmıyordum. Her gün kendimle yüzleşmek için gayret ediyordum. Sonuçlar değişken olsa da gayretim tutarlıydı.

Ben iyileşmemde ilerleme kaydettikçe Steven seçtiği uyuşturucuya daha fazla kapılıyordu. Birbirimizden her geçen gün biraz daha uzaklaşıyorduk.

Bu nedenle birkaç hafta önce ikimizi ne pahasına olursa olsun yeniden yakınlaştırmak gibi parlak bir fikre kapılmıştım. Steven bulimia konusunda bana yardımcı olmaya çalışmıştı, ben de onun marihuana bağımlılığını aşmasına yardımcı olacaktım.

Ot içmenin nasıl bırakılacağı hakkında birkaç makalenin çıktısını aldım. Destek gruplarına göz attım. Steven'a, bağımlılık konusunda uzmanlaşmış yeni bir terapisti denemesini önerdim. İnsan içine karışmamızı sağlayacak, böylece ot içme olasılığını azaltacak aktiviteler planladım. Onu gözümün önünde tutabilmek için gittiğim her yere davet ettim. Hobi seçenekleri sundum. Otlarını kaldırıp attım.

Hiçbiri işe yaramadı. Makaleleri okumadı. Destek gruplarına katılmadı. Yeni bir terapist denemediği gibi, gittiği terapisti de bıraktı. Hobi edinmek istemiyordu. Kendine yeni bir ot zulası yarattı.

Çaresizdim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ama onu seviyordum. Birlikte olalım istiyordum. Bu yüzden çabalamayı sürdürdüm.

"Eee, gelmek ister misin?" diye sordum tekrar.

"Hı?.. Iııh, hayır Jenny. Ben evde kalacağım. Ama davetin için sağ ol," dedi Steven saçını parmağına dolamayı sürdürerek.

83.

Büyükannem, "Bob, onu duydun mu? Bütün parasını bitirmiş!" diye haykırdı ve başını büyükbabamın omzuna dayayıp gözyaşı dökmeden ağlamaya başladı. Büyükannem yalandan bile gözlerini yaşartmazdı.

"Öyle bir şey demedi hayatım," dedi büyükbabam anlayabildiğimden daha büyük bir sabırla.

Studio City'deki evimin oturma odasında büyükannem ve büyükbabamla birlikte oturuyordum. Büyükannemin numarası telefonumda hâlâ engelliydi ama büyükbabamın benimle onsuz görüşmesine izin vermiyordu. Biraz önce onlara evimi satacağım haberini vermiştim. Haber iyi bir etki yaratmamıştı.

"Linda'ya ne diyeceğim? Ya Joanie'ye? Ya Louise'e?!" Büyükannem elini kolunu savurarak bağırmaya devam etti.

"Bence onlara gerçeği söyleyebilirsin," dedim.

"Bu koca gezegende her şeyden çok sevdiğim biricik torunumun o güzel evinden çıkmak zorunda kalıp tek odalı, uyduruk bir daireye taşınmaya karar verdiğini mi?"

"Elbette."

"Hayır!"

"Her şey yoluna girecek tatlım," dedi büyükbabam, büyükannemin elini sıvazlayarak.

Hayatımın bende strese neden olan alanları Jeff'le terapilerimde sık sık konuştuğum bir konuydu. Evim çok sık gündeme geldiği için Jeff bana evimi neden satmadığımı sormuştu.

"Şey, bir ara bunu ben de istedim ama yapamam."

"Neden?" diye sormuştu Jeff.

"Çünkü... akıllıca olmaz."

"Neden akıllıca olmasın?"

"Çünkü ev iyi bir yatırımdır."

"Hımmm... Bana evinin nesinin stres verici olduğunu söylesene."

"Şey, sürekli tadilatta. Her zaman tamir edilecek bir şeyler oluyor, hemen her gün eve bir tadilatçı geliyor. Ev sahibi olmanın başlı başına bir iş olduğunu bilmiyordum, üstelik ne ilgimi çekiyor ne de buna ayıracak zamanım var."

"Başka?"

"Bana kendimi yalnız hissettiriyor. Biraz da ürkütücü. Benim için fazla büyük. Ayrıca mahalleyi sevmiyorum. Çok hareketli bir caddeye yakınım. Birileri adresimi internete sızdırdığı için, zaman zaman kapıma kadar gelip tedirgin edici notlar bırakan birkaç sapık takipçim oldu. Hatta biri kapıma üzerinden kan damlayan bir buket gül bıraktı."

"Bir sürü stres verici şey saydın."

"Evet."

"Ama buna rağmen iyi bir yatırım olduğu için evini satmıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Onu iyi bir yatırım yapan ne?"

"Pek emin değilim. Bu sürekli duyduğum bir şey. Bilirsin işte, herkes bir ev sahibi olmanın iyi bir yatırım olduğunu söyler."

"Bir insan için iyi bir yatırım olan bir şey başkası için kötü olabilir."

"Öyle."

"Akıl sağlığına yatırımın ne olacak? Güvende olmak akıl sağlığı açısından önemlidir ve bana kendini güvende hissetmediğinden bahsettin."

"Hissetmiyorum ama... Bilmiyorum. Onu satabileceğimi sanmıyorum."

Jeff bana gözlerini kırpmadan, uzun uzun baktı.

"Birkaç bitki alabilirim," diyerek omuz silktim. Birkaç bitki edinmenin hayatımda bir fark yaratabileceğini düşündüğüm zamanların sayısı sarsıcıydı.

"Başka bir fikrin var mı?" diye sordu Jeff.

"Daha sık tatile çıkabilirim."

"Ama bu asıl ortamını, evini doğrudan etkilemez. Akıl sağlığını etkileyen başlıca ortamı yani. Bu yüzden evine odaklanmamıza ne dersin?"

"Bitkisiz mi?"

"Bitkiden daha büyük şeylerle," dedi Jeff kafasını sallayarak.

"Şey... bir dekoratör tutabilirim."

"Tamam ama bu stresini nasıl azaltacak?"

"Şey, ev biraz boş görünüyor ve öyle bir his veriyor. Yalnızlık hissi uyandırıyor."

"Ve birkaç halı bu işi çözecek, öyle mi?"

"Çözebilir," dedim biraz şımarık bir tavırla. Bu yargılayıcı sorudan hiç hoşlanmadım Jeff.

Jeff, "Tamam," demekle yetindi. "O zaman neden işe oradan başlamıyoruz?"

Eve gittim ve emlakçıma tanıdığı bir iç mimar olup olmadığını sordum. Bana tam da ihtiyacım olan kişiyi tanıdığını söyledi.

* * *

Liz evime leopar desenli bir tayt ve siyah, dökümlü bir bluzla geldi. O zaman anlamalıydım. Shania Twain bu dünyada leopar desenine yaklaşmasına izin verilmesi gereken tek insandı.

"Pekâlâ, ev stilini nasıl tarif edersin?" diye sordu Liz yemek masasına oturunca. Büyük, siyah çantasını masanın üstüne koydu ve içinden kumaş numuneleri, malzeme katalogları ve dekorasyon dergileri çıkarmaya başladı.

"Şey..." Boş odada etrafıma baktım. "Hiçbir fikrim yok. Ben senin önerilerini değerlendiririm diye düşünmüştüm."

"Aaa, harika," dedi Liz heyecanla. "Bir sürü fikrim var. Bana göre en önde geleni de... hayvan deseni vurgularıyla çarpıcı bir şıklık."

Taytına bakmamak için elimden geleni yapıyordum.

"Hayvan desenlerini pek sevdiğimi söyleyemem."

"Ah," dedi biraz gücenmiş gibi. "Pekâlâ, küçük dokunuşlardan bahsediyorum. Az miktarda leopar, inek ya da zebra deseni kullanabiliriz. Bu aralar çok moda."

Neden zebralarla üstüme geliyorsun Liz?! Yastıklarımda, battaniyelerimde ya da perdelerimde zebra deseni istemiyordum. Bu benim hiçbir zaman anlamadığım bir şeydi; yastıkları, battaniyeleri ve perdeleri desenlerle "eğlenceli" hale getirmeye çalışmamız yani. Bunlar eğlenceli değil, işlevsel parçalardı. Benim için basit, tek renk ve birbirleriyle bütünleşen mobilyalar seç, bu iş bitsin.

Elimden geldiğince yumuşak bir sesle, "Olsun," dedim. "Sadece basit şeyler istiyorum. Bu çok anladığım bir konu değil, ama basit şeyler istediğimi biliyorum."

"Ama çok gençsin! Ve eğlenceli! Mekânının bunu yansıtmasını istemez misin?"

Hayır.

"Şeyyy..."

"Neden denemiyoruz? Bu planla işe başlamaya ne dersin? Hoşuna gitmeyen her şeyi iade edebilirim, tabii ücret iadesi almanın mümkün olmadığı parçalar dışında."

Kolayca ikna edilen bir insan olmak kötü bir şeydir ama sabit bir fikri olan ve kolay ikna edilen bir insan olmak çok daha kötüdür. Kolay ikna edilen insan, konu her neyse ona kibarca ayak uydurur. Ama sabit fikirli olup kolay ikna edilebilen insan duruma kibarca ayak uydururken bir yandan da

kafasında kurar ve için için öfkelenir. Ben sabit fikirli ve kolay ikna edilebilen sınıfına giriyordum.

"Tamam," dedim kibarca ve kafamda kurmaya başladım.

Üç gün sonra kapıma nane yeşili ve krem rengi leopar desenli perdeler geldi. Yanında 14.712 dolarlık bir makbuzla. Liz'in güneşi engellemek için on beş bin papel harcamaya aldırmayan müşterilerle çalışmaya alışkın olduğu anlaşılıyordu ama ben onlardan biri değildim.

Desenler ve fiyatlar bir yana, nasıl battaniyelerim, perdelerim ve yastıklarım olursa olsun, bunların evde bitmek bilmeyen tadilatı, yalnızlığımı ya da kapıma kanlı güller bırakan sapık takipçileri telafi etmeyeceğini kabullenmeye başlamıştım. Bu evde kalamazdım.

Liz'i aradım ve hizmetine ihtiyacımın olmayacağını söyledim.

"Şey, biraz bozuldum doğrusu," dedi. "Ama seni çok iyi anlıyorum ve evini dekore ederken bol şans diliyorum."

"Teşekkürler ama sanırım evi satacağım."

"Aa?"

"Evet."

"Şey, tamam."

"Tamam. Her neyse... iade edebilmen için leopar desenli perdeleri nereye bırakabileceğimi bana haber verirsin."

"Ah, onların iadesi yok."

• • •

Şimdi, günler sonra büyükanneme derdimi anlatmaya çalışıyordum.

"Bu evi satmamın neden senin için bu kadar büyük bir mesele olduğunu anlamıyorum."

"Öyle işte!" diye haykırdı büyükannem.

Mantıksız bir insanı mantıklı olmaya davet etmeye çalışmanın... mantıksız bir şey olduğunu sürekli unutuyordum.

"Benim için en iyisi bu. Bu kararı desteklemeniz beni gerçekten çok mutlu edecek."

"Ben desteklemiyorum. Desteklemiyorum işte!" Büyükannem kafasını büyükbabamın koltuk altına gömdü.

"Nereye taşınacaksın ki tatlım?" dedi büyükannem burnunu çekerek.

"Americana'nın üstünde bir daireye taşınıyorum."

"Bildiğimiz Americana mı?" dedi büyükannem bu kez burnunu çekmeden bana dönerek. "Hani şu fıskiyeli havuzu olan ve sürekli Frank Sinatra şarkıları çalan süslü alışveriş merkezi?"

"Ta kendisi."

Duraksadı.

"Sanırım orası çok da kötü olmaz. Orada bir de Ann Taylor Loft mağazası vardı sanki..."

84.

"Çok mu zorlama olmuş?" diye sordum Colton ile Miranda'ya. Büyük bir gece için ne giyeceğime karar vermeme yardım ediyorlardı.

"Ben olsaydım eteği çıkarırdım... Biraz... fazla," dedi Colton.

Dürüstlüğünü takdir ederek eteğin yerini alacak bir kot pantolona uzandım.

"Daha iyi," dedi başıyla onaylayarak.

"Ya benden hoşlanmazsa?" dedim üstümü değiştirmek için banyoya girerken.

"Hoşlanacak," diye seslendi Miranda beni rahatlatmak için.

Çok tedirgindim. Hiçbir ilk buluşmamda bu kadar gergin hissetmemiştim. Belki de kaybedilecek şey daha büyük olduğu içindi. Bu sadece bir ilk buluşma değildi. Bu, biyolojik babamla ilk buluşmamdı.

Miranda'nın Porsche'siyle 405 numaralı yoldan Newport Beach'e, konserin yapılacağı otele doğru ilerlemeye başladık.

"Demek biyolojik baban trompet çalıyor?" dedi Colton varış noktamıza yaklaşırken.

"Trombon," diye düzelttim.

"Aynı şey," dedi Colton omuz silkerek.

Otele yaklaştıkça havamız ağırlaştığı için sohbeti sürdürmeye çalıştığını biliyordum. Havanın ağırlaşması sebepsiz değildi. Varlığımdan haberdar olduğundan bile emin olmadığım biyolojik babamın sahne aldığı caz konserine habersiz gidiyordum.

Mark Baba'dan durum hakkında çok fazla bilgi koparamasam da biyolojik babamın tam adını ve mesleğini öğrenmeyi başarmıştım ve internette yaptığım hızlı bir araştırma beni onun resmî sayfasına ulaştırmıştı. Anlaşılan çeşitli *Star Wars* filmlerinin, *Jurassic World*'ün, *Lost*'un ve daha bir sürü yapımın müziklerinde trombon çalmıştı ve sayfasında ayrıca eğlence amaçlı tutkusu olan caz orkestrasıyla vereceği dört konserin tarihleri listelenmişti. Gitmek için LA bölgesindeki en ileri tarihi seçtim çünkü buna duygusal açıdan hazırlanmak için olabildiğince zaman kazanmak istiyordum.

Ama şimdi, konsere varmama dakikalar kalmasına ve onu görmeye karar verdiğim günün üstünden aylar geçmesine rağmen kendimi hâlâ hazır hissetmiyordum.

Andrew babam olduğunu biliyor muydu acaba? Dustin ile Scott'ın babası olduğunu? Ben küçükken hiç karşılaşmış mıydık? Annemle neden ayrılmışlardı? Annemle iletişimini sürdürmüş müydü? Öldüğünden haberdar mıydı? Şimdi bir ailesi var mıydı? Varsa bu durumu biliyorlar mıydı?

Bir sürü sorum vardı ve cevap olasılıkları beni tedirgin ediyordu. Bir ailesinin olması, çocuklarının da konserde olması ve bizden habersiz olmaları ihtimalini düşünmüştüm. Ayrıca hayatlarına bu haberi sokacak kişi ben olmak istemiyordum. Bu yüzden ona konser sonunda, sahneden iner inmez ve sadece yalnızsa yaklaşmaya karar vermiştim.

Durumu inkâr etme olasılığını da hesaba katmıştım. Belki de bana "siktir git" diyecekti. Belki durumu bilmiyor olacaktı. Beni neyin beklediği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Miranda arabayı vale alanında durdurdu ve hep birlikte arabadan indik. Colton bana güç vermek için kolumu tuttu, Miranda tutmadı. Kadınlar arasındaki birçok arkadaşlık fiziksel ilişkiye dayanıyor gibi görünür; sımsıkı el ele tutuşmalar, sürekli kucaklaşmalar, saçlara dokunmalar falan. Oysa Miranda

ve benim, fiziksel temastan tamamen olmasa da büyük ölçüde arınmış bir arkadaşlığımız vardı. Nadiren kucaklaşırdık ve bu bana doğru geliyordu.

Otel koridorlarından geçerken çiş yapmak için tuvalete uğradım. Miranda da sanırım kusmadığımdan emin olmak için benimle geldi. Bunu bana hiçbir zaman açıkça söylemedi ama anlayabiliyordum. Her seferinde gelmezdi. Yaptığı şeyi insanın gözüne sokacak tiplerden değildi.

Normalde Steven'ın kusmamı önlemeye çalıştığı zamanlarda olduğu gibi gerilirdim. Ama bu kez gerilmemiştim. Bu kez kusmak gibi bir planım yoktu. Vücudumda boşaltacak bir şey de yoktu zaten. Bütün gün midem bulandığı için hiçbir şey yiyememiştim. Bunu yarın terapide gündeme getirmeyi aklımın bir köşesine not etmiştim ama bugünlük tek istediğim bu olayı atlatabilmekti.

O yapış yapış hissi gidermeyi umarak ellerimi uzun uzun yıkadım. Rimelimi ve allığımı tazeledim. Biyolojik babamın karşısında nasıl görüneceğimi neden bu kadar dert ediyordum ki? Sabahtan beri bunun farkındaydım. Rimelimi tekrar çantama koydum ve otelin içinden geçip grubun sahne alacağı avluya çıktık. Sahne almak ifadesinden nefret ederim ama doğru ifadenin bu olduğundan eminim.

Colton, Miranda ve ben arka taraftaki bir masaya oturduğumuzda gösterinin başlamasına birkaç dakika vardı. Kalabalık ağırlıklı olarak kırklı ve ellili yaşlarda, zengin görünüşlü insanlardan oluşuyordu. Etrafta bol bol Gucci vardı.

Yanımda oturan, şarapla sarhoş olmuş incili kadın bana, "Çocuklar, sizi buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Bir an, "Şey, hiç tanışmadığım biyolojik babam bu grupta trombon çalıyor, gösteriden sonra ona yanaşıp bütün hayatımı işlevsizleştiren boktan çocukluğumla ilgili cevaplar bulmaya çalışacağım," demeyi düşündüm ama demedim.

Colton benden boş bir bakıştan fazlasının çıkmayacağını anlayınca, "Caz severiz," dedi.

"Ah, ne güzel. Sizin gibi daha fazla gence ihtiyacımız var. Kültürlü gençlere. Hangi caz gruplarını seviyorsunuz?"

"Hepsini. Şöyle diyelim... tamamını," dedi Colton kafasını sallayarak.

"Harika, harika," dedi incili kadın gülümseyerek. Cevap bile olmayan bu cevap onu tatmin etmişe benziyordu. "Ah, işte geliyorlar!"

İncili kadın çılgın gibi alkışlamaya başlarken üçümüz de sahneye çıkan gruba bakmak için sahnenin olduğu tarafa döndük. Trombonunu taşıyan babamı anında gördüm. Aramızda bir benzerlik olduğunu söyleyemezdim. Belki de fazla arkada oturuyordum. Ya da belki de annemin genleri daha güçlüydü.

Grup çalmaya başladı. Colton birkaç kez elimi tuttu. Miranda göz ucuyla beni izliyordu. Grubun performans sergilediği süre boyunca kendimi trans halinde gibi hissettim.

Bir saatin sonunda saksafoncu son şarkılarına geldiklerini duyurdu. Dilim damağım kurumuştu. Ellerim terden sırılsıklamdı. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Tamam, haydi gidelim," dedi Colton elimi tutarak. Üçümüz birlikte masadan kalktık ve sahne çıkışına yöneldik.

"Nereye gidiyorsunuz çocuklar?"

Şimdi olmaz, İncili Kadın.

Son şarkı bitmek üzereydi ve biz henüz sahne çıkışına yaklaşamamıştık. Adımlarımızı hızlandırdık.

"Buraya gelemezsiniz," dedi bir güvenlik görevlisi bize.

"Özür dileriz, yapması gereken kısa bir şey var," dedi Colton, karşısındaki kişiye meşru bir bilgi veren insanlara özgü bir öz güvenle.

Güvenlik görevlisinin kafası karışmış olacaktı ki geçmemize izin verdi. Kafamı kaldırınca onun sahneden indiğini gördüm. Biyolojik babamın yani.

"Çabuk!" dedi Miranda.

Sahne basamaklarından indiği anda ona ulaşabilmek için son otuz metreyi koşarak aştım. Beni hissetmişti. Göz göze geldik. Şaşkın, belki biraz da telaşlı görünüyordu.

Ağzımdan, "Sanırım ortak bir noktamız var," cümlesi çıktı.

Gözleri yaşlarla doldu. Benim de öyle.

Sonraki on dakika boyunca bir sis perdesinin arasında bilgi alışverişinde bulunduk. Ona varlığımdan haberdar olup olmadığını sordum. Evet dedi. Ağabeylerimden de haberi vardı. Onunla iletişim kurmamızı beklediğini söyledi. Bilip bilmediğimizden emin olmadığı için bunu kendisi yapmak istememişti. Bana nasıl öğrendiğimi sordu. Anlattım. Annemle kötü ayrıldıklarını ve biz küçükken büyük bir velayet savaşı olduğunu, annemin onu fiziksel şiddet uygulamakla suçladığını anlattı (ve beni öyle bir şey olmadığı konusunda temin etti). Sonunda velayeti annem kazanmıştı. Ona annemin ölümünden haberdar olup olmadığını sordum. Evet, haberi *E! News*'ta görmüştü. Bunun ne kadar tuhaf bir cümle olduğunu düşündüm.

Teknik görevliler bize alanı boşaltmamız gerektiğini söylediler. Biyolojik babam bana cep telefonu numarasını verdi ve ona yazmamı söyledi. Kucaklaşıp vedalaştık. Miranda ve Colton yanıma geldiler. Bir sürü duyguyu aynı anda yaşıyor ama hepsini tek tek algılayabiliyordum. Bu bana büyük bir ilerleme gibi geldi.

Varlığımızdan haberdar olmasına sevinmiştim. Bu işi aradan çıkardığım için rahatlamıştım. Ama bu kadar kısa sürmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Önce o bana ulaşmaya çalışmadığı için hem kafam karışmıştı hem de üzülmüştüm.

Benimle tanışmayı gerçekten isteyip istemediğini, bunu bana sadece öyle gerektiği için söyleyip söylemediğini hiçbir zaman bilemeyecektim.

İlk buluşmalarım arasında bu açık ara en ilginç olandı. İkinci bir buluşma olacağından ise hiç emin değildim.

85.

Ellerimin arasında soğuk ve ağırdı. Oyalanmaya çalıştığım için elimde onunla çok yavaş yürüyordum. Daha önce ondan yedi ya da sekiz kez kurtulmuştum. Ama her defasında ertesi gün tekrar mağazaya gidip yeni bir tane almıştım. Şu ana kadar yeni bir tane almadan yirmi dört saat geçirmeyi başaramamıştım ama bu kez farklı olabileceği konusunda umutluydum. Belki bu kez bunu özel bir olaya dönüştürdüğüm, ondan kurtulmamı kendime yirmi dördüncü doğum günü hediyesi yaptığım için ebediyen kurtulabilirdim.

Tartım çok uzun zamandır beni tanımlayan şey olmuştu. Gösterdiği sayılar bana başarılı ya da başarısız olduğumu, yeterince çabalayıp çabalamadığımı, iyi ya da kötü olduğumu anlatmıştı. Herhangi bir şeyin öz değerim üstünde bu kadar fazla söz sahibi olmasının sağlıksız olduğunu biliyordum ama buna direnmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım, kendimi her zaman tartının üstündeki sayılardan ibaret görmüştüm ve belki de bu bana bir şekilde daha kolay gelmişti. Kendinizi tanımlamak zordur. Karmaşıktır. Altüst edicidir. Tartıdaki sayıların bunu sizin için yapmasına izin vermekse basittir. Direkttir. Dolambaçsızdır. Ben 43 kiloyum, 47 kiloyum, 52 kiloyum ya da 57 kiloyum. Tartı ne gösterirse oyum, sadece o. Ben o sayıyım.

Ya da daha doğrusu eskiden öyleydim. Artık o sayının beni tanımlayan tek şey olmasını istemiyordum. Tartının ötesindeki hayatı tecrübe etmeye hazırdım.

"Tartının ötesindeki hayat" kulağa saçma geliyor. Fazla dramatik ama ne yazık ki benim için doğruydu. Bunun ger-

çekliğim olmasından utanıyordum. Belki de bu iyi bir şeydi. Belki de utanmak, büyümek demekti.

Çöp odasında yürüdüm ve çöp bacasının kapağını tutan sürgüyü çektim. Tartıyı bacaya bıraktım. Duvarlarına çarparak düşmesini dinledim. Sonunda yere indi. Oradan ayrıldım.

Ertesi gün gelip geçti. Yeni bir tartı almadım.

86.

Echo Park Gölü'nde kuğu şeklinde bir deniz bisikletinde oturuyorduk. Kahrolası çirkinlikte bir deniz bisikleti. İkimiz de son beş dakikadır tek kelime etmemiştik. Kahrolası bir kuğu şeklindeki bir deniz bisikletinde otururken insana beş dakikadan çok daha uzun gelen bir beş dakika.

Steven'a bakıyordum. Ona baktığımı hissetmiyordu. Yarı özlem, yarı mutsuzluk dolu gözlerle uzaklara bakıyordu. Bugünlerde çok düşünceliydi ama insanı hiçbir yere ulaştırmayan türde bir düşüncelere dalma halinden bahsediyorum. Çarklarınızı döndüren, düşüncelerinizin kendi etraflarında tur atmalarına neden olan ama ileriye doğru bir hareket sağlamayan bir düşüncelilik halinden.

Steven'a yardım etmek için çok uzun süre çabaladım. Ya da onu kontrol etmek için. İkisi birbiriyle yakından bağlantılı olduğu için hangisi olduğundan emin değildim. Ama birkaç ay önce pes etmiştim.

Her şey Jeff'in okumam için bana karşılıklı bağımlılıkla ilgili bazı materyaller vermesiyle başladı. Okuduğum her şeyde kendimi görüyordum. Steven ve benim karşılıklı ve derinden bağımlı bir ilişki içinde olduğumuzu biliyordum. Jeff bana asıl kendi sorunlarımı çözmeye çalışmaya odaklanmamı öneriyordu.

"Ama buradayım. Sorunlarımı çözmek için *zaten* çaba harcıyorum."

"Ve çok iyi iş çıkarıyorsun," demişti başıyla onaylayarak. "Fakat içimden bir ses bana, Steven'ın hayatını yönetmeye

çalışmak için harcadığın bütün o enerjiyi kendininkini yönetmeye harcasan çok daha fazla ilerleme kaydedeceğini söylüyor."

Değişim çok hızlı oldu. Jeff'in önerisi üzerine haftalık kendimi iyileştirme rejimime grup terapisini de ekledim. Yeme bozukluğundan kurtulmak konusunda daha fazla kitap okudum. Kendi meselelerime odaklanmak için daha fazla zaman ayırdıkça Steven'ınkilere o kadar az odaklanır oldum. Ve Steven'ınkilere daha az odaklandıkça aramızdaki mesafe giderek büyüdü.

Düzeltmenin ilişkimizin omurgasını oluşturduğunu anlamak üzücüydü. İster Steven'ın benim bulimiamı iyileştirme çabası olsun ister benim onun marihuana bağımlılığını iyileştirme ya da onu doğru ilaç kokteylini bulmaya itme çabam olsun, ilişkimizi bir arada tutan yapıştırıcı buydu. Birbirimizi düzeltmenin dışında konuşacak çok fazla konumuz yoktu. Şu anda olduğu gibi.

"Steven," dedim sonunda. Bu onu daldığı trans halinden uyandırdı. Bana baktı.

Tek kelime etmeme gerek yoktu. Ne olacağını biliyordu. Ağlamaya başladı. Ben de ağladım. Ağladık, birbirimize sarıldık ve kahrolası dev kuşu pedal çevirerek kıyıya geri götürdük.

87.

"Jennette, bütün ekibi görüşmeye alıyorum," dedi ajansımın asistanlarından biri telefonda.

Ne zaman "bütün ekip" görüşmeye dâhil edilse şu iki şeyden biri söz konusudur: çok iyi bir haber ya da çok kötü bir haber. "Bütün ekip" ya kutlamak ya da teselli etmek için görüşmeye dâhil olur, ikisinin arası bir şey için değil. "Bütün ekip" tek tek konferans görüşmesine katılırken ne tür bir haber alacağımızı duymak için bekledim.

"Herkes burada mı?" diye sordu bir ses.

"Evet, hepimiz buradayız," dedi başka bir ses.

"Şimdi, Jennette..."

Kötü haber. Duraksama her zaman kötü haber demektir.

"...Netflix dizin iptal edildi."

Sessizlik. Bu, ajansıma göre kötü haber olabilirdi ama bana hiç de kötü gelmemişti. Hatta iyi gelmişti.

"Tamam."

"Tamam mı?" dedi seslerden biri, şaşırmış gibi.

"Tamam," diye tekrarladım. "Haber verdiğiniz için teşekkürler."

Başka bir ses rahatlamış gibi, "Tamam," dedi. "O zaman sorun yok. Şey, bu durumda... iyi haber şu ki artık Netflix için beklemede olmadığına göre seni başka roller için görüşmelere alabiliriz."

"Aslında..."

Hepsinin ne diyeceğimi beklediği gergin bir sessizlik oldu. Korkularını telefondan bile hissedebiliyordum. *Ağlayacak mı? Oyuncu lütfen ağlamasın. Tanrım, bana yardım et.*

"Aslında bunu bir süredir, dizinin üçüncü sezona seçilip seçilmeyeceği haberini beklemeye başladığımızdan beri düşünüyorum. Eğer seçilirse işi yapmaya karar vermiştim. Ama eğer seçilmezse oyunculuğa ara verecektim."

Sessizlik.

"Ah..." dedi bir ses sonunda. "Tamam, o zaman... şey... eee... Emin misin?"

"Evet, eminim."

"Yani kesin emin misin?" diye sordu bir başkası.

"Evet, çifte eminim."

"Tamam, o zaman... pekâlâ... Fikrini değiştirirsen bize haber ver. Senin için rol kovalamaya devam etmeyi çok isteriz."

"Haber veririm."

Birkaç beceriksiz vedadan sonra görüşme sonlandı. Bu kadar basitti. On sekiz yıllık bir kariyer iki dakikalık bir telefon görüşmesiyle son bulmuştu.

Kararım konusunda içim rahattı. Sonunda. Başlarda böyle değildi. Bu noktaya ulaşmak için bir yıl boyunca Jeff'le uzun uzun konuşarak kararsızlık yaşamıştım. Oyunculukla ilişkimin karmaşık olduğunu uzun süredir biliyordum. Yiyeceklerle ve bedenimle ilişkimden çok da farklı değildi.

İkisi de daimî bir çekim, özlem, yalvarma ve savaşma gibiydi. Onaylarını, şefkatlerini kazanmak için umutsuzca çabalıyor ama asla tam olarak başaramıyordum sanki. Hiçbir zaman yeterince iyi olmuyordum.

Bu mücadele yüzünden kırgındım ve yorgun düşmüştüm.

Yiyeceklerle ilişkimde kontrolü nihayet biraz biraz ele almaya başlamıştım ve bu ilişki sağlık kazandıkça, oyunculuk kariyerimi sürdürmek bana daha sağlıksız görünür olmuştu. Her mesleğin birçok yönünün, o mesleği yapan kişinin kont-

rolünün dışında olduğunu biliyordum ama oyunculuk için bu daha fazla geçerliydi.

Bir oyuncu olarak sizi hangi ajansların temsil etmek istediğini, ajansınızın sizi hangi rollerin seçmelerine uygun göreceğini, hangi seçmelere gireceğinizi, nerelerden geri dönüş alacağınızı, hangi rolleri kapacağınızı, rolünüzün repliklerini, rolünüz için nasıl görüneceğinizi, yönetmenin performansınızı nasıl yönlendireceğini, editörün performansınızı nasıl montajlayacağını, yapımın devam edip etmeyeceğini ya da filmin iyi iş çıkarıp çıkarmayacağını, eleştirmenlerin performansınızı eleştirip eleştirmeyeceğini, ünlü olup olmayacağınızı, medyanın sizin için nasıl bir portre çizeceğini vesaire kontrol edemezsiniz. Hayatlarında bu kadar çok şeyin havada olmasına katlanabilen ruhları Tanrı korusun ama ben bunu daha fazla yapamayacaktım.

Çok uzun süredir bana hayatımın çok büyük bir kısmı kontrolümün dışında gibi geliyordu ve bunun benim gerçeğim olmasından artık yorulmuştum.

Hayatımın iplerinin kendi ellerimde olmasını istiyordum. Yeme bozukluğumun, bir *casting* direktörünün, bir ajansın ya da annemin değil. Benim.

88.

"Buna bayıldım," dedim ve altı yaşındayken Rugrats baskılı takımımın paketini açtığımda söylediğim gibi yalan söylemiyordum. Gerçekten bayılmıştım.

Sırt çantamı üç yıldır kullanıyordum ve bayağı eskimişti. Bu durumdan aylardır yakınıyordum ama eski çantamın yerine güzel bir şey bulamamıştım. Miranda bulmuştu. Altın rengi aksesuarlı, siyah bir Tumi sırt çantası bulmuştu. Mükemmeldi.

Miranda'nın hediyelerini gölgede bırakan tek şey kartlarıydı. Okumak için kartı açtım. El yazısı özenliydi. İfadeleri nazik ve sıcaktı. Araya her zaman birkaç yerinde espri sıkıştırırdı. Ayrıca bana yazdığı kartları her zaman Alec Baldwin olarak imzalardı. Bu esprinin nereden çıktığını bile hatırlamıyordum ama beni her seferinde güldürüyordu.

"Önce Disneyland'e mi girmeliyiz, yoksa yemek mi yemeliyiz?" diye sordu Miranda.

Yirmi altıncı doğum günümdü. Büyükbabam artık Disney'de çalışmasa da orada on beş yıl boyunca çalıştığı için bir ömür yetecek kadar onursal parka giriş hakkı ve çalışan indirimi alıyordu. İndirim hakkını Grand Californian Hotel'daki bu avlu manzaralı odada yüzde kırk indirimle kalmamızı sağlamak için kullanmıştı. Teşekkürler büyükbaba.

"Disneyland'e girelim."

Elbette Disneyland'i seçecektim. Hem sadece Disneyland olduğu için de değil. Akşam yemeği ile başka bir şey arasında bir tercih yapmam gerektiğinde her zaman başka şeyi seçerdim.

Yeme bozukluğumdan kurtulma yolunda birkaç yılı geride bıraksam da zemin hâlâ engebeliydi. Bazı haftalar hiç kusmuyordum. Bazı haftalar kusuyordum. Bulimia teşhisinin başlıca kriteri, üç ay boyunca haftada en az bir kez tıka basa yemek yeme ve kusma olmasıdır. Bu yüzden, zaman zaman o haftalık kriteri aşsam da kusma sürekli olmadığı için Jeff'e göre artık bulimik sayılmazdım. Ben sadece "zaman zaman bulimik davranış sergileyen bir insan"dım. Bu da kulağa çok parlak gelmiyordu doğrusu.

Ama en azından tökezlediğimde, o tökezleme yerden kalkmama engel olacak bir düşüşe dönüşmediği için seviniyordum. Bunun çok büyük bir ilerleme olduğunu biliyordum. Ve Jeff'e "zaman zaman bulimik davranış sergileyen bir insan" olmak istemediğimi söylüyordum. Daha iyi olmak istiyordum. Daha sağlıklı. İyileştiğimden daha emin. Yeme bozukluklarımı geride bıraktığımı ve artık geçmişte kaldıklarını hissetmek istiyordum. Ama o gün henüz gelmemişti.

Yiyecekler –yiyeceklerin yokluğu, yiyecek isteği, şehveti, korkusu– hâlâ çok fazla enerjimi tüketiyordu. Bir öğünden bahsedilmesi, bir öğünün hatırlatılması bütün vücudumda bir anksiyete hücumuna neden oluyordu.

Bu yüzden akşam yemeği ile başka bir şey arasında seçim yapmam gerekirse her zaman diğerini seçiyordum. Bir öğünün neden olacağı kaosu olabildiğince ertelemek istiyordum.

Koyu kestane rengi kısa peruğumu ve güneş gözlüğümü komodinden aldım. Tanınmamak için bir yerlere giderken bu kılığı kullanmaya başlamıştım. Miranda'yla birlikte Disneyland'in kapısından içeri girdik ve önce Uzay Dağı'na, sonra da ikimiz de çok sevmesek de yakın olduğu için Matterhorn'a bindik. Ortak tema parkı Kaliforniya Macerası'na yürüdük. Galaksinin Koruyucuları'na girdik ve Animasyon Akademisi binasında dolaşarak Simba çizmeyi öğrendik. Çizim kâğıtlarımızı katlarken

kaçınılmaz şey oldu; midem guruldadı. İkimiz de güldük ve artık yemeğe gitmemiz gerektiğine karar verdik.

Miranda yemekle ilgili sorunlarımdan haberdardı. Durumu bir süredir biliyordu çünkü iyileşme sürecimin başında bunu güvendiğim birkaç arkadaşımla paylaşmam önerilmişti. O zamandan beri Miranda bana karşı çok destekleyici davranmıştı.

Desteğini takdir ediyordum ama bazen zor oluyordu. Miranda bundan habersizken, bulimia benim sırrımken iniş çıkışları tek başıma yaşayabiliyordum. Sorumlu olduğum, hayal kırıklığına uğratabileceğim tek kişi bendim. Ama şimdi Miranda da sırra ortak olduğu için yeme eğilimlerim konusunda ekstra tetikte olduğunu hissedebiliyordum. Sürekli beni gözlemliyordu. Tökezlemelerimle sadece kendimi değil, onu da hayal kırıklığına uğratıyordum.

Miranda, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Önünde sıra olmayan herhangi bir yere."

Kendimi duyguların hücumuna hazırlamak ve o hücum ben kusmadan geçene kadar –dilerim– irade gücümle ayakta kalabilmek için yeme meselesini bir an önce aradan çıkarmak istiyordum.

Tema parklarının bitişiğindeki alışveriş kısmına, Downtown Disney'ye yürüdük ve genellikle en kısa sıra orada olduğu için Tortilla Joe's'a yöneldik. Köşedeki bir masaya oturduk ve hemen sipariş verdik. Ortaya cips ve *guacamole*. Miranda biraz *taco* sipariş etti, ben de somon ve salata. Her zaman sağlıklı bir şey seçersem sonrasında kusmama şansımın daha fazla olacağını düşünürdüm. Sanki somonda hamburgerde olduğundan daha az utanç vardı. Ya da her seferinde işe yarasaydı öyle olurdu. Ama yaramıyordu.

Bu noktada artık o kadar acıkmıştım ki cips ve *guacamole* geldiğinde kendimi tutamadım. Kendime sadece bir tane, iki tane, dört tane, altı tane yiyeceğimi söylesem de birde, ikide, dörtte ya da altıda duramadım. Yemeye devam ettim. Kafa-

mın içinde olup bitenlere rağmen rahat görünmeyi başardığımı düşünüyordum.

Yeme bozukluğu olan bir beyin çok sinir bozucuydu. Yemek sırasında biriyle sohbet ederken her zaman kafamın içinde başka bir konuşma dönüyordu. Yargılar, eleştiriler, beni korkunç bir şekilde ezen bir kendimden nefret etme hali. Çok gaddar bir dikkat dağıtıcıydı. Asla içinde bulunduğum anda, birlikte oturduğum insanla kalamıyordum. Dikkatim karşımdaki insandan çok, yemekte oluyordu.

Bana bu anlatının, bu düşünme şeklinin, bu "yeme bozukluğu olan beynin" zamanla azalacağı söylenmişti. Sanırım bekleyip görecektik.

Ana yemeklerimiz geldi. Miranda'nın bana bakışlarından kaygılı olduğumu anladığını anlamıştım. Kendime yavaş çiğnemeyi, sakin görünmeyi ve normal davranmayı hatırlatmaya çalıştım. Sonra tuvalete gitmem gerektiğini söyleyerek Miranda'dan izin istedim.

Tuvalete gittim ve boş olduklarından emin olmak için bütün kabinleri kontrol ettim. Bunu üç yıl önce bir Disneyland ziyareti sırasında Ormanda Gemi Yolculuğu'ndan inip deniztarağı çorbamı kusmak için Maceradiyarı'nın tuvaletine koştuğum günden sonra yapmaya başlamıştım. Kusmanın ortasında, yandaki kabinin altından bir *Mickey & Friends* imza kitabı tutan küçük bir el uzanmış ve benden onu imzalamamı rica etmişti. Sağ elimi kullandığım ve daha az önce kustuğum için kolumdan aşağı deniztarağı parçaları süzüldüğünden kitabı imzalayamamıştım. O parçalar imza kitabına bulaşsaydı Küçük Bailey ebediyen değişirdi.

Neyse ki bu kez bütün kabinler boştu. Kimsenin beni yakalamaması için elimi çabuk tutmalıydım. Aceleyle en büyük kabine girdim. Parmaklarımı gırtlağıma soktum ve sonunda çıkacak hiçbir şey kalmayana kadar, defalarca kustum. Koldaki kusmuğu tuvalet kâğıdıyla sildim. Disney topraklarında

kullanılan tuvalet kâğıdından nefret ederdim çünkü çok ince olduğu için her seferinde kusmuğun etrafında buruşup kalıyordu. Kolumda kalan küçük kusmuk-tuvalet kâğıdı topaklarını yine o ince tuvalet kâğıdıyla temizlemem gerekiyordu ve o zaman da daha fazla kusmuk-tuvalet kâğıdı topçuğu oluşuyordu, sonra kolumu yine ovalamam gerekiyordu vesaire.

Klozetin üstüne eğilmiş halde dururken Jeff'in söylediği bir şeyi hatırladım.

"Kırk beş yaşına geldiğinde ofisteki Noel partisinde, üç çocuklu ve *mortgage* ödeyen biri olarak, enginarlı dip sosu kusmak için çaktırmadan tuvalete kaçan kişi olmak istemezsin," demişti.

Elbette kırk beş yaşında değildim ve enginarlı dip sosu sevmezdim bile. Ama bu benim yirmi altıncı doğum günümdü. Büyüyordum.

Annemi düşündüm. Onun gibi olmak istemiyordum. Hayatımı suntaya benzeyen granola barlarla ve buharda pişirilmiş sebzelerle geçirmek istemiyordum. Hayatımı kalorileri kısıtlayarak ve *Woman's World*'ün son moda diyet sayfalarının köşesini katlayarak geçirmek istemiyordum. Annem iyileşememişti. Ama ben iyileşecektim.

89.

İnsana acı verecek kadar zengin bir Brentwood evinin eğimli çimenlik alanında duruyordum. Stilettolarım otların arasına gömülmüştü. Çimlerin üstünde verilecek bir partiye asla böyle yüksek ve ince topuklu ayakkabılar giymemeliydim ama nasıl giyineceğimi bilmiyordum ve artık beni davetlere hazırlayacak Nickelodeon stilistlerim yoktu.

Hava kararmıştı ve her yerde titreşen ışıklar ve ünlüler vardı. Beni yazdıklarım konusunda temsil eden yeni menajerimin davet ettiği bir tatil sektörü buluşmasındaydım. (Oyunculuğa verdiğim aranın kısa ömürlü olmayacağını anlayan ajansım beni bırakmıştı.)

Topuklarımı otların arasından güçlükle kurtararak açık büfeye doğru ilerledim ve meraklı gözlerim mini çizburgerlere takıldı... Ama şu anda canım etli ve peynirli bir şey çekmiyordu. Canım tatlı bir şey istiyordu. Bugünlerde ne hissettiğime kulak veriyordum. Gözüm çikolata parçacıklı, yoğun ve ılık kurabiyelere takıldı. Mükemmel.

Kurabiyeyi çiğnerken, bunun anoreksik günlerimde kendime yeme iznini, bulimik günlerimdeyse içimde tutma iznini asla vermeyeceğim bir şey olduğunu düşündüm. Kalorisinin hesabını yapmadığım ve yerken kaygı duymadığım bir çikolata parçacıklı kurabiye. Kusmayalı bir yıldan fazla, yediklerimden keyif almaya başlayalı aylar olduğunu düşündüm.

Şu ana kadar iyileşme süreci, bazı açılardan bulimik/alkolle geçen yıllar kadar zordu ama farklı bir zorluğu daha vardı çünkü sorunlarımı yeme bozukluklarıyla ve maddelerle bastırmak yerine

onlarla ilk kez yüzleşiyordum. Sadece annemin ölümünün yasını değil, hiçbir zaman kendim için yaşayamadığımı hissettiğim bir çocukluğun, ergenliğin ve genç yetişkinliğin de yasını tutuyordum. Zordu ama bu bana gurur veren türden bir zorluktu.

Omzumun arkasında tanıdık bir sesin gümbürdediğini duydum. "O kurabiyeler enfes görünüyor!" Döndüm ve "The Rock" Dwayne Johnson'ı gördüm. Kocaman gülümsemesiyle çok hoş ve çok Dwayne Johnson görünüyordu. Adam etrafına resmen buram buram karizma yayıyordu.

Yanına gitmeyi ve ona kendimi tanıtmayı, yıllar önce gerçekleşen o ödül törenini hatırlatmayı düşündüm. Dwayne Johnson son karşılaşmamızda ne kadar sefil olduğumu anlamış mıydı? Şimdi aradaki farkı hissedebilir miydi? Bu kurabiyenin temsil ettiği engelleri ve başarıları anlar mıydı? Dwayne Johnson Tanrı mıydı?

Söyleyecek eğlenceli, zekice ve etkileyici bir şey bulmaya çalıştım ama başaramadım. Sosyal ortamlarda beynim donuyordu. Hele o ortamda The Rock/Tanrı da varsa. Şansımı kaçırdım. Dwayne kalabalığa karıştı. Ben de kurabiyemi yemeye geri döndüm. Kurabiyemden keyif almaya.

90.

Telefon çaldığında dairemde yemek yiyordum. Arayan Miranda'ydı. Normalde ondan telefon beklemezdim. Ayrı düşmüştük. Yirmilerimin sonunda benim için hüzünlü bir gerçek olmuştu bu. Yirmili yaşlarımın başında samimi olduğum insanlar bana ömürlük dostlarım gibi gelmişti; her gün görmemeyi hayal bile edemeyeceğim insanlar gibi. Ama hayatta bir sürü şey oluyor. Aşklar. Kayıplar. Değişim ve büyüme her insan için farklı hızlarda oluyor ve bazen hızlarımız birbirine uymuyor. Bunu çok fazla düşünmek üzücü olduğu için genellikle pek düşünmüyordum.

Ama bugün Miranda'nın beni neden aradığını biliyordum. Beni tam olarak ne zaman arayacağını bilmesem de bu telefonu bekliyordum.

"Alo?" dedim masadan kalkıp spor ayakkabılarımı giyerken.

"Selam."

İkimiz de gülmeye başladık. En son ne zaman konuştuğumuzu hatırlamıyordum bile ama telefonda konuşmaya başladığımız anda gülmeye başlamıştık.

Sohbet ederken mahallede yürüyüş yapabilmek için ön kapıdan çıktım. Birbirimizi ailelerimizdeki sevimsiz tıkanıklıklar ve önemli hayat olayları hakkında güncelledik ve sonra beni aramasının nedeni olan konu açılmadan hemen önce bir duraksama oldu.

"Miranda, ben dizinin yeniden çekilmesi projesinde yokum. Söyleyeceğin hiçbir şey beni ikna edemez."

"Olsun, yine de deneyeceğim." Güldü, ben de güldüm.

Bana dizinin yeniden başlamasının kadrodaki herkes için "yeniden piyasaya çıkma" ve belki de bazı fırsatlar yakalama şansı olabileceğini düşündüğünü söyledi. Bunlar benzerlerini birkaç ay önce, *iCarly*'yi yeniden çekmeyi düşündüklerini öğrendiğim zaman kanalın bir üst düzey yöneticisinden duyduğum sözlerdi.

Hem Miranda'nın hem kanal yöneticisinin bunları söylerken iyi niyetli olduklarını biliyordum ama onlarla aynı fikirde değildim. Bir dizinin yeniden başlamasının gerçekten başka fırsatların yolunu açabileceğini düşünmüyordum çünkü dizideki oyuncu arada başka hatırı sayılır işler yapmadıysa, dizinin yeniden başlaması sadece bunu hatırlatmaya neden olurdu. Oyuncu en az on yıl önce ünlendiği ve muhtemelen kariyerinin gelişmesine değil, tıkanmasına neden olan role daha da gömülürdü.

Sektör zorluydu. Ve bu sektör, bir dizinin yeniden çekilmesindeki bir rolü canlandırıcı değil, kariyer bitirici olarak görürdü.

"Ama parası gerçekten iyi," dedi Miranda. "Onlara sana da benimle aynı parayı verip vermeyeceklerini sordum, evet dediler."

Miranda haklıydı; kanalın teklifi hayli cömertti ve Miranda'nın bu teklifi desteklemesi büyük incelikti.

"Biliyorum," dedim. "Ama paradan daha önemli şeyler var. Zihinsel sağlığım ve mutluluğum da bu kategoriye giriyor."

Kısa bir sessizlik oldu. Bu gereğinden fazla ya da gereğinden az konuşmadığımı hissettiğim nadir anlardan biriydi. Kendimi doğru şekilde temsil ettiğimi düşünüyordum ve ifade şeklimde değiştirmek isteyeceğim hiçbir şey yoktu. Kendimle gurur duydum. Birbirimizi arayacağımıza söz vererek konuşmamızı sonlandırdık ve akşam yemeğimi bitirmek için eve döndüm.

91.

Az kalsın yüksek sesle, "Merhaba anne," diyecektim ama etrafımdaki diğer ziyaretçilere deli gibi görünmemek için kendimi tuttum. Aslında tek bir ziyaretçi vardı. Buraya her gelişimde gördüğüm adam. Bir güneş şemsiyesinin altına yerleştirdiği taşınabilir bahçe koltuğunda oturuyor ve bir teypten yayılan yumuşak rock müzik eşliğinde, karısı olduğunu tahmin ettiğim kişinin mezar taşına bakıyordu.

Annemin mezar taşına baktım. Üstünde yaklaşık yirmi sıfat vardı çünkü ailede herkes kendi sıfatını ortaya atmış ve kimse önerisinden ödün vermek istememişti.

Büyükbabam, "'Oyunbaz' kelimesini de eklemeliyiz," diye ısrar etmişti.

"Neden kimse 'cesur'u istemiyor? 'Cesur' iyi bir kelime!" diye sızlanmıştı büyükannem.

Böylece bütün sözcükleri tıkıştırmıştık. Annemin öldükten sonra yattığı yer bile sıkış tıkıştı.

Geçen temmuz ayındaki doğum gününden beri annemi ilk kez ziyaret ediyordum. Talebi üstüne, anneme mezarını her gün ziyaret edeceğime söz vermiş olmama rağmen ziyaretlerimin arası gittikçe açılmıştı. Başlangıçta onu haftada bir kez ziyaret ediyordum ve yeterli değilmiş gibi suçluluk hissediyordum. Ama zaman ve gerçekler yüzünden ziyaretlerim gittikçe azalmıştı. Suçluluk da öyle.

Mezarının karşısında bağdaş kurmuştum. Mezar taşının üstündeki kelimelere baktım.

Cesur, nazik, sadık, tatlı, sevgi dolu, zarif, güçlü, düşünceli, eğlenceli, içten, umutlu, oyunbaz, anlayışlı vesaire...

Öyle miydi gerçekten? Annem bunlardan herhangi biri miydi? Kelimeler beni öfkelendirdi. Onlara daha fazla bakamayacaktım.

Ölüleri neden gözümüzde yüceltir ve olduklarından farklı hatırlarız? Neden onlar hakkında dürüst olamayız? Özellikle de anneler hakkında. En fazla yüceltilenler onlardır.

Anneler birer azizedir. Sadece var olmaları bile melek olmaları için yeterlidir. Anne olmanın nasıl bir şey olduğunu HİÇ KİMSE anlayamaz. Erkekler asla anlayamaz. Çocuksuz kadınlar asla anlayamaz. Anneliğin zorluklarını sadece anneler bilir ve biz anne olmayanların, anneleri sadece iltifatlara boğması gerekir çünkü biz zavallı anne olmayanlar, anne denen tanrıçaların yanında sıradan birer köylü olmanın ötesine geçemeyiz.

Belki de şimdi böyle hissetmemin nedeni, annemi uzun zaman böyle görmemdi. Onu bir kaidenin üstüne yerleştirmiştim ve o kaidenin benim iyiliğim ve hayatım için aslında ne kadar yıkıcı olduğunu artık biliyordum. O kaide tıkanıp kalmama, duygusal açıdan felç olmama, korku dolu, bağımlı ve sürekli bir duygusal acı içinde yaşamama neden olmuştu; üstelik o acıyla baş etmek bir yana, adını koyacak araçlardan bile yoksundum.

Annem o kaideyi hak etmiyordu. O bir narsistti. Bütün ailemiz için yıkıcı olmalarına rağmen sorunları olduğunu kabul etmemişti. Annem beni duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak ömrümün sonuna dek etkileyecek şekilde istismar etmişti.

On yedi yaşıma gelene kadar bana meme muayenesi ve vajinal muayene yapmıştı. Bu "muayeneler" vücudumun kaskatı kesilmesine neden olurdu. Kendimi saldırıya uğramış hissederdim ama bunu ifade edecek sesten ya da beceriden yoksundum. Koymak isteyeceğim her sınırın ona ihanet olduğuna şartlandığım için hep sessiz kalmıştım. İş birlikçi olmuştum.

Altı yaşındayken beni istemediğim bir kariyere zorla sokmuştu. O kariyerin bana sağladığı finansal istikrar için ona minnettardım ama hepsi o kadardı. Eğlence sektörüyle ve o sektörün rekabetçiliğiyle, reddedilmelerle, risklerle, acı gerçeklerle ve şöhretle baş edecek donanıma sahip değildim. O yıllara, o zamana bir çocuk olarak gelişmek için ihtiyacım vardı. Kimliğimi biçimlendirmek için. Büyümek için. O yılları asla geri alamazdım.

On bir yaşındayken bana bir yeme bozukluğu öğretmişti ve o yeme bozukluğu, sahip olduğum sevinci ve özgür ruhu elimden almıştı.

Babamın babam olmadığını bana söylememişti.

Ölümü beni cevaplardan çok sorularla, şifadan çok acıyla ve sayısız keder katmanıyla –onu kaybetmenin neden olduğu ilk keder, beni istismar ettiğini ve sömürdüğünü kabul etmenin kederi ve son olarak da onu özlediğimde ve ağlamaya başladığımda yüzeye çıkan keder– baş başa bırakmıştı çünkü onu hâlâ özlüyordum ve ağlamaya başlamıştım.

Yaptığı moral konuşmalarını özlüyordum. Annem insanları havaya sokmak ve kendilerine inanmalarını sağlamak için doğru sözcükleri bulmak konusunda çok yetenekliydi.

Çocuksu ruhunu özlüyordum. Annemin zaman zaman çok sevimli olan ve hatta insanı ele geçiren bir enerjisi vardı.

Ve mutlu olduğu zamanları özlüyordum. Olmasını dilediğim ya da olsun diye uğraştığım kadar sık mutlu olmazdı ama olduğu zamanlar mutluluğu bulaşıcıydı.

Bazen onu özlediğim zaman, hâlâ hayatta olsaydı hayatın nasıl olacağını hayal etmeye başlıyor ve belki de benden özür dileyeceğini, birbirimize sarılıp ağlayacağımızı, sıfırdan başlamaya söz vereceğimizi düşlüyordum. Belki de kendi kimliğime, kendi umutlarıma, hayallerime ve hedeflerime sahip olmamı desteklerdi.

Ama sonra benim de bir ölüyü, başka insanların da yapmamasını dilediğim gibi yüceltiğimi fark ediyordum.

Annem değişmek gibi bir niyetinin olmadığını çok net bir şekilde ifade etmişti. Bugün hayatta olsaydı beni hâlâ olmamı istediği kişiye dönüşmem için manipüle etmeye çalışıyor olurdu. Ben hâlâ kusuyor, kalorileri kısıtlıyor, tıka basa yiyor ya da bu üçünün bir kombinasyonunu yaşıyor olurdum, annem de bunu destekliyor olurdu. Kendimi oyunculuğa zorluyor ve mutsuzluk içinde, bir *sitcom*'un başrol oyuncusu olmanın gerekliliklerini yerine getiriyor olurdum. Ruhunuz ölmeden önce kaç kez bir halıya kıç üstü düşebilir ya da inanmadığınız bir repliği insanlara kaç kez yutturabilirsiniz? Bu noktaya gelene kadar ulu orta bir zihinsel çöküş yaşamış olma ihtimalim çok yüksekti. Hâlâ derinden mutsuz ve zihnen ciddi anlamda sağlıksız olurdum.

Sözcüklere bir kez daha baktım. *Cesur, nazik, sadık, tatlı, sevgi dolu, zarif...*

Başımı iki yana salladım. Artık ağlamıyordum. Üzgün Adam'ın teybinden Doobie Brothers'ın "What a Fool Believes"* şarkısı yükselmeye başladı. Ayağa kalktım, kot pantolonuma bulaşan toprağı silkeledim ve oradan uzaklaştım. Buraya bir daha gelmeyeceğimi biliyordum.

---

* (İng.) Bir aptalın inandıkları. (ç. n.)

Teşekkür

Editörüm Sean Manning, bu kitap üzerindeki etkin için çok teşekkür ederim. Anlatmak istediklerimi anladığın ve sesimin çok daha güçlü çıkmasına yardım ettiğin için.

Menajerim Norm Aladjem, başından beri verdiğin destek ve cesaretlendirmen benim için çok anlamlı. Bilgeliğin, stratejin, düşünceli oluşun ve sarsılmaz sakinliğin için çok teşekkür ederim.

Peter McGuigan, Mahdi Salehi ve Derek Van Pelt; yeteneğiniz, mizah duygunuz için teşekkürler. Ayrıca muhteşem Stephen Fertelmes, bu işi gerçekleştirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Jill Fritzo'ya ve Jill Fritzo PR'daki herkese beceri ve uzmanlıkları için çok teşekkürler.

Erin Mason ve Jamie C. Farquhar, bana sunduğunuz dönüştürücü rehberlik ve araçlar için teşekkür ederim.

Ve son olarak, teşekkürler Ari. Sonsuz sevgin, desteğin ve yüreklendirmen için. Seni çok seviyorum. Sen benim en iyi dostumsun. Takım olduğumuz için çok mutluyum. <melodik bir şekilde> *Biz bizim için buradayınız.*

Yazar Hakkında

JENNETTE McCURDY (1992), Nickelodeon'ın sevilen dizisi *iCarly*'de, onun devamı niteliğindeki *Sam & Cat*'te ve Netflix dizisi *Between*'de başrolleri oynadıktan sonra 2017'de oyunculuğu bırakıp yazarlık ve yönetmenlik kariyerine başladı. Filmleri Florida Film Festivali'nde, Salute Your Shorts Film Festivali'nde, Short of the Week'te ve daha pek çok mecrada gösterildi. Makaleleri *HuffPost* ve *The Wall Street Journal*'da yayımlandı. Tek kişilik gösterisi *I'm Glad My Mom Died* (Annemin Öldüğüne Sevindim) ise Los Angeles'ta Lyric Hyperion Tiyatrosu'nda ve Hudson Tiyatrosu'nda iki kez kapalı gişe oynadı. Los Angeles'ta yaşayan McCurdy'nin Apple listelerinde zirveye yerleşen "Empty Inside" adında bir *podcast*'i de var ve orada konuklarıyla konuşulması zor konular hakkında sohbet ediyor. Yazar hakkında daha fazla bilgi için internet sitesini ziyaret edebilirsiniz: jennettemccurdy.com